

ЛЕКЦИИ

на

МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ОТЪ УЧИТЕЛЯ.

1924 — 1925 г. СОФИЯ — IV ГОДИНА.

I томъ.

Издание на просвѣтния комитетъ,

София — 1927

1 - ВА ЛЕКЦИЯ.

Новитѣ схващания на ученика.

Размишление.

Тема № 1: „Отношение между психология, логика и етика.“

Ще ви задамъ сега слѣдния въпросъ: Коя е сжществената отличителна чърта между човѣка и животнитѣ? (— Неговата разумность. — Човѣкътъ може да изразява това, което мисли. — Човѣкътъ има стремежъ къмъ нѣщо. — Човѣкътъ може да обича Бога. — Човѣкътъ има етика, естетика и логика. — Човѣкътъ има свободна воля. — Споредъ философията пъкъ, на човѣка е присжщо изслѣдването на нѣщата. У животнитѣ тѣзи нѣща се редуватъ, безъ да се систематизиратъ.) Ще ви задамъ другъ въпросъ: Каква е разликата между положителния и отрицателния полюсъ, между мъжкия и женския принципъ? (— У жената се проявява сърдечниятъ животъ или принципътъ на Любовта, а у мъжа — умствениятъ животъ или принципътъ на Мждростта. Тѣ се различаватъ още и по своята пасивность и активность.)

Въ окултната наука подъ „женски принципъ“

ние разбираме случаи, когато пасивността на човѣка е отвѣнъ, а активността отвжтрѣ. Когато казваме „мжжки принцип“, разбираме, че активността на човѣка е отвѣнъ, а пасивността му отвжтрѣ. Казватъ, че жената била пасивна. Питамъ: ако наистина жената е пасивна, какъ може да завладѣва ума на мжжа? Ако умътъ на едно дѣте е въ сила да те замотае, то не е пасивно.

Азъ искамъ да имате положителни схващания за нѣкои основни идеи. Всѣка основна идея трѣбва да е добръ разграничена, за да можете правилно да я прилагате. Щомъ кажешъ, че си пасивенъ, то значи, че си активенъ отвжтрѣ, а пасивенъ отвѣнъ; щомъ кажешъ, че си активенъ, то значи, че си активенъ отвѣнъ, а пасивенъ отвжтрѣ. Вслѣдствие на това се явяватъ и противорѣчията. Заонзи, който е активенъ отвѣнъ, смущенията и противодѣйствиата идватъ отвѣнъ. Той отвжтрѣ е пасивенъ, незасегнатъ. За пасивния принципъ пъкъ смущенията идватъ отвжтрѣ. Слѣдователно, умътъ има повече прѣпятствия отвѣнъ, а сърцето има повече прѣпятствия отвжтрѣ. Сърцето е пасивно отвѣнъ, а умътъ — отвжтрѣ. Сърцето е активно отвжтрѣ, а умътъ — отвѣнъ. Тия два принципа, умътъ и сърцето, могатъ взаимно да си помагатъ. Когато умътъ се намѣри въ противорѣчие въ своята активностъ, тогава сърцето, което е активно отвжтрѣ, ще му дойде на помощъ. Умътъ е опора на сърцето отвѣнъ, а сърцето е опора на ума отвжтрѣ. Този законъ трѣбва да разберете добръ. Когато се намѣрите въ смущение съ вашия

умъ, трѣбва да търсите вашето спокойствие отвжтрѣ. А когато сте неспокойни сърдечно, трѣбва да търсите спокойствието си въ Божествения принципъ на ума. Сърцето винаги изисква принципъ, на който може да различа. Щомъ сърцето веднѣжъ се излѣже, въ него се заражда чрѣзмѣрна активностъ и подозрителностъ. Безвѣрието въ човѣка не започва отъ ума, а отъ сърцето. Безвѣрието не е родено у мжжа, а у жената. Като казвамъ „жената“, подразбирамъ сърцето. Разбира се, вие нѣма да схващате, че тия термини „мжжъ“ и „жена“ се отнасятъ до васъ, но ще боравите съ тѣхъ само като съ принципи. „Дѣва или дѣвица“ изразява принципа въ своята чистота. Когато говоримъ за жената въ нейния първоначаленъ принципъ, ние употрѣбяваме думата „дѣва“, което значи Божествена чистота, или символъ на Любовта. А „мжжъ, или човѣкъ, или манасъ“, значи синъ на Мждростъта. Той е изразъ на Божествената свѣтлина, или на Божествената Мждростъ. Слѣдователно, тия два принципа у човѣка се допълватъ едноврѣменно: единиятъ принципъ е активенъ отвжтрѣ, а другиятъ е активенъ отвѣнъ. Единиятъ принципъ е пасивенъ отвѣнъ, а другиятъ е пасивенъ отвжтрѣ.

И тѣй, разликата между човѣка и животните зависи отъ гжстотата на тѣхната материя. Материята, отъ която животните сж създадени, е погжста. Въ свѣта на животните прониква по-малко свѣтлина, затова и тѣхните разбирания за живота и нѣщата не сж тѣй ясни, както у човѣка. Окул-

тиститъ считатъ, че животнитъ сж подъ 13-та сфера. Значи, още дълго врѣме ще чакатъ, докато се повдигнатъ. Тѣ не могатъ да се повдигнатъ при сегашнитъ условия на живота.

Ще ви запитамъ: защо природата е поставила скжпоцѣннитъ камъни въ земята, тамъ да се образуватъ? Мислите ли, че у кристалитъ има извѣстна интелигентностъ? По какво сждимъ за интелигентността на едно сжщество? Като гледаме кжщата на единъ човѣкъ, прозорцитъ ѝ, стаята му и всичко наоколо, по това вече сждимъ за неговата интелигентностъ. Ако гледаме изработката на нѣкоя статуя, или на какъвъ и да е прѣдметъ, ние вече сждимъ за степенъта на човѣшката интелигентностъ. Кристалитъ, които сж се образували въ земята, и тѣ иматъ своя интелигентностъ. Тѣ разбиратъ законитъ на свѣтлината и сж научили начина за възприемането ѝ. Всѣки кристалъ е възприелъ точно тази свѣтлина, която е необходима за неговото развитие. Окултиститъ подържатъ, че кристалитъ се раждатъ и зрѣятъ въ земята тѣй, както и плодоветъ. Кристалитъ сж голѣми егоисти, въ тѣхъ има голѣмо щестлавие и гордостъ. Понеже сж много горделиви, затова природата ги е турила на такава голѣма дълбочина въ материята. Само по този начинъ тя обуздава тѣхната гордостъ. И вие виждате, колко сж твърди тѣ. Въ тѣхъ нѣма никаква мекота. Дълго врѣме трѣбва да ги шлифовате, за да ги направите гладки. Въ туй отношение кристалитъ показватъ първичната причина за човѣшкото падане.

Бихъ желалъ нѣкои отъ васъ да опишатъ краскитъ на по-важнитъ скжпоцѣнни камъни, да се позанимаватъ съ тѣхъ. Защо? Защото нѣкои отъ вашитъ идеи иматъ връзка, отношение съ кристалитъ. Не мислете, че кристалитъ сж само въ земята. Туй, което е въ земята, сжщото е и у васъ. Трѣбва да знаете, че всичко, което сжествува въ природата, сжествува и въ вашето тѣло. Всички растения, всички бубулечки, които сжществуватъ по земята, се намиратъ и въ тѣлото ви. Нѣкой вълкъ се изпрѣчи въ вашия умъ, разваля ви всичкото настроение, изяжда ви нѣкоя овца, и вие се намирате прѣдъ една катастрофа. Вие се занимавате съ вълцитъ на физическия свѣтъ, но не се занимавате съ вълцитъ въ вашия умъ. Когато, обаче, единъ вълкъ изяде една овца въ вашия животъ, вие ще почувствувате една голѣма болка въ сърцето си. Вие мислите за другитъ вълци, а за вашитъ вълци не искате да направите нищо. Другъ пжтъ нѣкоя мечка изяде една отъ вашитъ крави, или нѣкой паякъ хване една отъ вашитъ мухи и я изяде. Вие наблюдавате тия нѣща отвънъ, а не се занимавате съ тѣхъ вжтрѣшно. Но трѣбва да изучавате всичко това! То е една цѣнна наука. Вие трѣбва да започнете да обуздавате всички животни въ себе си. Това сж символи, това сж идеи, това сж начини на онзи Божественъ животъ, който иде отъ много направления и се втича въ човѣка. Човѣкъ е сглобенъ отъ множество отдѣлни сили. Тѣ сж като малки рѣкички, които най-послѣ се сливатъ въ

една обща, голѣма рѣка. Азъ опрѣдѣлямъ това нѣщо по слѣдния начинъ: животнитѣ и растенията, които сжществуватъ на земята, прѣдставляватъ човѣка, разложенъ на неговитѣ съставни части. Всички тѣзи части се събиратъ да живѣятъ въ едно тѣло, заедно съ една монада, която ги ръководи. Това именно е човѣкътъ. Тази идея прокарва и Лайбницъ.

Значи, въ човѣка има една централна монада и още много монади, които обаче, не сж на еднаква степенъ на развитие. Тѣ сж сжщества съ голѣмо разнообразие въ развитието си. Свирепитѣ животни, въобще, се намиратъ въ една крайно гжста материя. Отъ това се образува повече търкане и повече топлина. Но понеже тѣ не сж научили законитѣ за трансформиране на енергията, вслѣдствие на това се изявяватъ груби. Азъ мога да разгнѣвя когото и да е отъ васъ, безъ да му кажа нито една дума. Прѣдставете си, че общая на нѣкого отъ васъ едни хубави дрехи, като му кажа, че слѣдъ два мѣсеца ще ги има. Вие чакате, обаче, дойде Коледа, и азъ още не ви давамъ дрехитѣ. Вие веднага кипвате и си казвате: какъ тѣй той да не седи на общанието си! Че защо? Общанието не е нѣщо материално. Защо трѣбва това общание да произведе въ васъ такова кипване? Зато, когато нѣкой ви общае нѣщо, вие считайте, като че нищо не ви е общавалъ, за да бждете самостоятелни. Дали ще ви дадатъ нѣщо, или не, нека ви бжде безразлично. Като ви дадатъ дрехитѣ и

ги облѣчете, само тогава се позарадвайте малко. А това, че нѣкой ви общалъ дрехи, не туряйте тази мисль въ ума си. Ако мислите за общанието, ще създадете пакостъ за душата си. Оставете да мисли за общанието този, който ви е общалъ. Това е негова идея, която той самъ трѣбва да реализира. Оставете го самъ да изработи своята идея. А вие се радвайте на онзи плодъ, който той ще принесе. Не отивайте постоянно при него до го питате, кога ще дойдатъ дрехитѣ. Вие не трѣбва да се интересувате за дрехитѣ.

Сега, ще ви дамъ другъ примѣръ за сжщата идея. Да допуснемъ, какво нѣкой ви каже, че ви обича. То значи, че ви е общалъ нѣщо. Той ви праща дрехи, шапка, обуца и ви казва: азъ ви обичамъ. Вие ги взимате и си казвате: е, той ме обича. Не, забравете, че той ви обича. Нека тази мисль е само негова. Ако той ви обича, самъ ще се повдига отъ тази обичъ — нищо повече! Вие се радвайте, че тази мисль или това чувство работи у него. Когато нѣкой ме обича, азъ ще му се радвамъ тѣй, както когато нѣкой цигуларъ ми свири. Азъ ще седна при него да го слушамъ и да му се радвамъ, че той свири. Той като свири, азъ мога да се радвамъ на неговото свирене тѣй, както и той се радва. Чувството, което той има къмъ мене, може да роди въ ума ми нѣкоя нова идея. Азъ може да нѣмамъ техника въ свиренето, но мога да имамъ музикално схващане и като слушамъ, мога да се ползувамъ.

И тѣй, при вашитѣ стари възгледи за живота,

ще имате и нови схващания, съ които ще правите опити. Първият опитъ, който трѣбва да направите тази година, е да контролирате извѣстни ваши мисли, които могат да ви раздразнятъ. Да кажемъ, че имате една мисль, която може да ви напакости, да ви спре съ 10 години въ вашето развитие. Ще се опитате да спрете тази мисль. Спри я, а не да страдашъ и да плачешъ отпослѣ. (Какви сж тѣзи мисли?) — Другъ пжтъ ще ви поговоря конкретно върху тѣзи мисли, които в и спъватъ. Разбирате ли това, което ви говоря тази вечеръ? То е нѣщо много деликатно, нѣщо мощно. То е едно изкуство, което трѣбва да усвоите. Едно отъ великитѣ изкуства въ свѣта е да се владате, когато искате. Не мислете, че това може да стане изведнѣжъ. Първитѣ резултати ще бждатъ като на онзи ученикъ по цигулка, който едва започва. Най-напрѣдъ учи първа позиция, послѣ втора, трета, слѣдъ това вече свири по-сложни упражнения. Като изучи всичкитѣ необходими упражнения, може да стане виртуозъ. И тогава, като излѣзе прѣдъ публиката, ще свири хубави нѣща, а не обикновени упражнения. Човѣкъ, който прави опити да се самовлада, свири такива упражнения. Колко пжти тия упражнения нѣма да се изпълнятъ добръ! Даже и най-видниятъ цигуларъ, прѣди да свири нѣкое мжчно парче прѣдъ публиката, се упражнява най-малко по 2-3 пжти на день, дълго врѣме повтаря единъ и сжщъ пасажъ, и все пакъ виждате, че всички тонове не сж достатъчно ясни. Единъ тонъ е ясенъ, другъ не. Колко пжти той

ще се умори, докато тоноветѣ му станатъ отчетливи и ясни! Нѣкой пжтъ прѣститѣ му се уморяватъ, другъ пжтъ ржцѣтъ, и той ги маха, движи, докато си отпочине. Мислите ли, че когато искате да се въздържате, ще можете изведнѣжъ да постигнете това изкуство? Ако си кажете, че нѣма да се гнѣвите, ще издържите ли? Заречете ли се да не се гнѣвите, на другия день ще се разгнѣвите четири пжти до обѣдъ; въ вторникъ — седемъ пжти, а въ срѣда — десетъ пжти.

Азъ наблюдавахъ веднѣжъ единъ господинъ, който искаше да свири въ стаята си, да се упражнява, но започва да сваля транспаранта на прозореца си. Сваля го, но не може, закачилъ се нѣкждѣ. Разгнѣвява се, дръпва транспаранта и го хвърля на земята. Прозорецѣтъ остава откритъ. Той се навежда, вдига транспаранта и отново го туря на мѣстото. При това, този човѣкъ не е нѣкой простакъ. Ученъ човѣкъ е. Защо хвърля транспаранта? Той се разгнѣвява на транспаранта, какъ така да не се подчини на неговата воля! Транспарантѣтъ казва: „За мене е безразлично, дали ти ще се гнѣвишъ, или не.“ И най-послѣ този господинъ вижда, че нѣма причини да се гнѣви и отново закачва транспаранта. Този гнѣвъ, обаче, може да се избегне. Причината на този гнѣвъ произтича отъ чувството скритностъ. Той иска, като свири, да бжде скритъ въ стаята си, да го не виждатъ хората отвънъ. Ако той нѣмаше въ себе си туй чувство на скритностъ, нѣ-

маше да има нужда отъ транспарантъ и щѣше да избегне единъ случай на разгнѣвяване.

Скритността сжествува и въ природата. То е едно чувство, отъ което се зараждатъ идеитѣ. Човѣкъ трѣбва да бже скритъ до извѣстна степенъ, да крие нѣкои чувства въ себе си, защото тѣ зрѣятъ въ скритността. Само по този начинъ тѣ могатъ да се развиятъ до съвършенство. Въобще, у страхливитѣ хора скритността е по-силна, а у смѣлитѣ — по-слаба.

Въ дадения случай вие трѣбва да се убѣдите въ това, че всички необходими условия за вашето растене или щастие се намиратъ въ самитѣ васъ. Извънъ тази възможность, която се крие въ васъ, остава единъ външенъ плюсъ — той е възможностьта на живата природа или на Бога. Тѣй както слънцето изгрѣва и спомага на ония зародиши, които сж въ земята, да израстатъ, така и въ човѣшката душа природата или Богъ иде и възраства всичко у него. Окръжаващата ни срѣда, както и всички други сжества, до извѣстна степенъ, сж наши помощници. Въ нѣкои случаи, обаче, тѣ не могатъ да ни помагатъ. Запримѣръ, колко души въ живота ви могатъ да ви помогнатъ? Разбира се, въ този случай ще се пазите отъ слѣдното противорѣчие, което може да се роди въ вашата душа: трѣбва ли да изключвате хората отъ себе си, или не? Когато се саморазвивате, не изключвайте хората отъ себе си. Законъ е: всички животни, растения, минерали, кристали, които сж вжтрѣ въ васъ, едновременно и всички души,

които сжществуватъ въ свѣта, нѣматъ само отражение въ васъ, но иматъ и свои прѣдставители. Всѣки човѣкъ, дѣто и да е, има единъ живъ прѣдставителъ въ васъ. Ти не търси да срещнешъ този човѣкъ отвънъ, а го търси вжтрѣ. Търси малката игла на Витоша! Ти все ще намѣришъ този малкъ човѣкъ нѣкъждѣ въ себе си и съ него ще се разговаряшъ.

При този случай вие ще се намѣрите въ слѣдното положение: въ единъ разказъ отъ Волтера се говори за нѣкаква французка експедиция, която заминала съ параходъ да изслѣдва сѣверния полюсъ. Въ това врѣме едно интелигентно сжщество рѣшило да изслѣдва слънчевата система, та като отивало къмъ слънцето, слѣзло за малко на земята. То стѣпило на нашитѣ океани и водата дошла до колѣнѣтъ му. Като видѣло този параходъ, това интелигентно сжщество повдигнало парахода съ прѣститѣ на ржката си, а съ едни малки щипци хванало единъ отъ французитѣ. Слѣдъ като влѣзло въ контактъ съ него, почнали да се разговарятъ. Това интелигентно сжщество се почудило, че този малкъ човѣкъ билъ толкова уменъ, та могълъ да прави такива сериозни научни изслѣдвания. Така трѣбва да направите и вие. Ще хванете съ щипцитѣ си това малко сжщество, което е вжтрѣ въ васъ, и ще се разговаряте съ него. Въ този разказъ Волтеръ прѣдава една истина въ хумористична форма.

Първиятъ важенъ законъ при вашето саморазвитие е слѣдниятъ: нѣма да отрицате никой

човѣкъ извънъ себе си! Вие казвате за нѣкого: не искамъ да зная нищо заради него. Не, не казвай тъй! Кажу си: азъ искамъ да зная нѣщо за този човѣкъ. Азъ ще намѣря неговия другаръ, който живѣе въ миниатюръ въ менъ, и ще го питамъ, какво има да ми разкаже. Туй малко сжестство ще ни разправи самата истина, когато външниятъ човѣкъ нѣма тия условия. Този човѣкъ отвънъ и да иска да каже истината, не може. Тъй, както сега сж създадени хората, тѣ нѣматъ условия да се разбиратъ отвънъ, а само вжтрѣшно. Азъ не съмъ срещналъ досега нито единъ човѣкъ, който може да каже Истината. Малцина сж тия хора, които могатъ да казватъ Истината. Повечето хора заобикалятъ. Такъвъ човѣкъ, за да изнесе една истина, оттукъ ще обиколи, оттамъ ще обиколи, не върви по права линия, по Божествения пжтъ. Толстой е единствениятъ въ историята, който е изнесълъ въ своята изповѣдь Истината тъй, както трѣбва. Вториятъ е св. Августинъ. Има и други нѣкои, но тия двамата сж главнитѣ.

Всички вие трѣбва да бждете чистосърдечни. Като дойде тази чистота въ васъ, да можете да говорите Истината въ себе си, а не отвънъ. Толстой се изповѣда не прѣдъ външния свѣтъ, а прѣдъ себе си, за да възстанови своя миръ, да възстанови връзката между Бога и своята душа. Тази негова изповѣдь стана достояние и на цѣлия свѣтъ, обаче, той се изповѣда прѣдъ себе си.

Сега, като говоримъ за изповѣдь, не подраз-

бирамъ изповѣдь прѣдъ външнитѣ хора, но прѣдъ себе си, прѣдъ своята душа, за да възстановимъ връзката между Бога и насъ. За да се възстанови тази връзка, всичко трѣбва да бжде изложено на Божествената свѣтлина. Кажете ми тогава: защо да не изложите всичко прѣдъ Бога? Ако Богъ е отворилъ очитѣ ви, ако е ималъ довѣрие да ви покаже небето, да ви даде всички възможности за вашето развитие, да остави на ваше разположение всичко, което е създалъ, всички блага на настоящето и бждещето и да положи за васъ всичката си грижа, не заслужава ли и вие да бждете спрѣмо Него тъй, както Той е спрѣмо васъ? Защо не? Ние трѣбва да имаме спрѣмо Бога сжщитѣ отношения, каквито Той има къмъ насъ — нито повече, нито по-малко. Той има отношения къмъ насъ, като Богъ, а ние ще имаме отношения къмъ Него, като човѣци. Моитѣ отношения къмъ Бога ще бждатъ тъй прави, както моята душа може да ги опрѣдѣли. Туй е възможно, и то е красивото въ свѣта. Щомъ човѣкъ дойде до това положение, той се чувствува мощенъ, а прѣди това той е билъ малодушенъ, страхливъ. Рѣши ли се веднѣжъ да изправи отношенията си къмъ Бога, той става герой; въ неговия умъ се явява свѣтлина, въ душата му настава миръ, и той расте прѣдъ себе си, като казва: сега вече всичко е възможно за мене. Този човѣкъ вече е прозрѣлъ Божествената свѣтлина, той е прѣдъ лицето й.

Ако вие отидете въ Германия, въ Англия или въ Америка, кждѣто хората сж материалисти, и

погледнете нѣкой отъ тѣхъ, то ако този човѣкъ е германецъ, ще ви каже: „Господине, защо ме гледашъ? Защо ме фиксирашъ?“ Ако е англичанинъ, ще се дуелира съ васъ. Вие трѣбва да се пазите отъ такива хора. Съврѣменнитѣ хора сж много материалисти, страхъ ги е дане проникнешъ въ тѣхната душа, въ тѣхнитѣ дребнавости, но всичкитѣ имъ дребнавости не струватъ нито лула тютюнъ.

Вземете сега закона на обичѣта. Обичѣта има положителенъ и отрицателенъ полюсъ. Заражда се въпроса: защо човѣкъ трѣбва да обича? — Човѣкъ трѣбва да обича, за да се прояви. Животътъ не може да се прояви безъ обичъ. Животъ безъ обичъ нѣма. Първиятъ пжтъ на живота е обичѣта. За да покажешъ, че живѣешъ, трѣбва да обичашъ. Слѣдователно, първата стѣпка на обичѣта е къмъ единъ прѣдметъ. Намѣришъ една ябълка, вземешъ я, погледнешъ я и я обикнешъ. При отрицателния полюсъ на живота пакъ има обичъ. Отрицателниятъ полюсъ на живота винаги прѣдставлява областъта, въ която животътъ може да се прояви, макаръ и въ минималната си степенъ. Значи, за да се прояви живота, трѣбва да обичате нѣкого. Най-първо човѣкъ обича себе си. Той не започва съ обичъ къмъ другитѣ, но обича себе си, тѣлото си: той само яде и пие, за да може да расте. Слѣдъ врѣме той вече си позволява да обича и другиго отвънъ. Значи, той може да обича още одного. Като се развие, като забогатѣе, тогава може да обича още одного вънъ отъ себе си.

Туй допущане е прокарано навсѣкжѣ въ философията. Тогава човѣкъ се раздвоява.

Ще кажете: защо се раздвоява човѣкъ? — Това е единъ философски въпросъ. Въ какъвъ смисълъ употрѣбавате въ езика си думата „раздвояване?“ Женскиятъ принципъ, който билъ първоначално у мъжа, у човѣка, не могълъ да бжде завладѣнъ отъ мъжа, понеже този принципъ е активенъ отвжтрѣ, а пасивенъ отвънъ, а човѣкътъ — мъжътъ — е пасивенъ отвжтрѣ, активенъ отвънъ. Та понеже човѣкъ е двоякъ по естество, то вториятъ — женскиятъ принципъ прозрѣлъ, т. е. видѣлъ външнитѣ нѣща, и тогава неговата външна пасивностъ се прѣвърнала на външна активностъ, а вжтрѣшната активностъ на вжтрѣшна пасивностъ. Вслѣдствие на това, този принципъ се отдѣлилъ отъ човѣка, напусналъ го, излѣзълъ навънъ. Такова било положението на Адама. Този принципъ, който излѣзълъ отъ мъжа, не се върналъ вече. Ето защо и до днесъ виждаме, че между мъжа и жената не сжествува хармония. Между тѣхъ има вѣчно състезание. Когато казватъ, че между тѣхъ не може да сжествува любовъ, това е вѣрно. Любовта не е нѣщо външно. Най-първо този принципъ трѣбва да се върне вжтрѣ, да стане отвънъ пасивенъ, а отвжтрѣ активенъ и да си заеме първото положение. Сега и жената е активна, и мъжътъ е активенъ. Затуй, при сегашното състояние не е възможно никакво възпитание, никаква култура. Това, което ви говоря сега, не се отнася до

васъ. Вие сте само проявление на принципа, а ние говоримъ за общия принципъ. Туй, за което ви говоря, вие ще го намѣрите въ себе си. Тогава противорѣчието ще дойде, и вие ще кажете: менъ не ми трѣбва мжжъ. Не, не е така. Това подразбира, че имашъ сърце, имашъ и умъ, които изразяватъ даъ различни състояния. Ти не можешъ да ги отречешъ. Ако твоео сърце обикне извѣстенъ прѣдметъ отвънъ, то не е на правъ пжтъ. Сърцето трѣбва да се и н т е р е с у в а само о т ъ в ж т р ѣ ш н и работи. Онова сърце, което се интересува отъ външни работи, е опорочено. И онзи умъ, който се интересува отъ вътрѣшния животъ, и той сжщо е опороченъ. Ти не трѣбва да отричашъ своето сърце или своя умъ, но трѣбва да ги напжтвашъ правилно, всѣки да се занимава съ своята работа.

Азъ не искамъ да вземете тѣзи нѣща като абсолютни истини. Това сж разсждения. Вие ще ги провѣрвявате и когато се увѣрите въ тѣхната истинностъ, ще работите съ тѣхъ. Тѣ сж извѣстни математически величини. Ще ги допуснете, ще ги докажете, за да видите възможни ли сж, или не, но ще работите върху тѣхъ.

Тогава, можемъ да изразимъ с ъ р ц е т о и у м а по слѣдния начинъ: умътъ изразяваме съ 1, а сърцето съ 2. И тъй, умътъ отвънъ е плюсь, отвжтрѣ е минусъ (+1—), а сърцето отвънъ е минусъ, значи пасивно, а отвжтрѣ е плюсь, активно (—2+). Ще помните: щомъ вашето сърце обикне извѣстни прѣдмети

или вѣщи отвънъ, непрѣменно ще паднете въ извѣстно изкушение. Защо? Защото вие не можете да владѣете тази вѣщь. Ако чрѣзъ сърцето си обикнете нѣкой човѣкъ, той ще иска да бжде самостоятеленъ; слѣдователно, и него не ще можете да владѣете. Вие, като обикнете нѣкого, искате да го владѣете, а това е невъзможно. Това, дѣто нѣкой казва, че може да държи нѣкого подъ свое влияние, това сж празни думи. Казватъ, че слънцето има грамадна сила и влияние, могло да привлича. Добрѣ, вземете прѣдъ видъ слѣдния фактъ: и з в ѣ с т н а к о м е т а приближава близо до слънцето, но слѣдъ това се завъртва силно, отдрѣпва се и отива въ пространството. Питамъ: ако слънцето влияе тъй силно, защо не задържи или не спре при себе си тази комета, но я оставя да замине въ пространството? Значи, има друго нѣщо въ свѣта, което движи тѣлата. Ако една комета отива къмъ слънцето, напимѣръ, защото има други причини, факторътъ не е слънцето. Има и други центрове, освѣнъ слънцето, които дѣйствуватъ невидимо. Ако ние въ даденъ случай се приближаваме къмъ нѣкой човѣкъ, това показва, че той ни влияе, привлича ни. Ние ще дойдемъ около него много близо, може-би; той ще ни нагорещи и ще ни придаде отъ своята идея, но сжщеврѣменно ние ще си очъртаваме свой пжтъ и слѣдъ врѣме ще се изгубимъ въ пространството, т. е. ще продължимъ своя прѣдначертанъ отъ Божественитѣ сили пжтъ. Ти можешъ да се

влияешъ оттукъ, оттамъ, но винаги ще слѣдвашъ своя пжтъ.

Значи, ние сме свободни въ своя пжтъ. Това, че врѣменно се влияете отъ други сжщества и сили, да не ви плаши. Нѣкой казва: ще падна. Не, не се страхувайте! Колкото близо и да дойдете до слънцето, то нѣма да ви задържи. Колкото по-близо се приближавате до слънцето, толкова по-бързо ще се движите. Послѣ пакъ ще си вземете пжтя и ще бждете свободни. Други сили се грижатъ за вашия пжтъ. Слѣдователно, пжтьтъ, който ви е опрѣдѣленъ по Божествения законъ, никой не може да измѣни. Като се приближавате при нѣкое слънце, или при нѣкоя планета — Юпитеръ, Сатурнъ — тѣ могатъ да ви поизмѣстятъ малко отъ пжтя, това сж малки пертурбации. Въ сжщностъ, никой не може да ви отклони отъ вашия пжтъ. Въ цѣлия козмосъ нѣма примѣръ, дѣто нѣкоя слънчева система да е измѣнила пжтя на друга слънчева система. Може да си указватъ извѣстно влияние, но то е обичъ — допълнятъ се. Нѣкога една система ще влияе върху друга, но послѣ ще си размѣнятъ ролитѣ. Значи, пжтьтъ, по който вървите, по който растете е опрѣдѣленъ — никой не може да ви измѣсти изъ вашата орбита. Въ растенето си ще имате разни влияния. Вземете, за примѣръ, една планета указва влияние на слънцето, но и слънцето отъ своя страна ѝ указва влияние. Това е необходимо. Всѣко сжщество, което се движи, получава тласкъ отъ нѣкое по-висше сжщество, което има

свой точно опрѣдѣленъ пжтъ. Въ пжтя си това сжщество може да се приближава или отдалечава отъ много центрове, даже може да приема извѣстно влияние отъ тѣхъ, но не и да измѣня посоката си. То не получава тласкъ въ движението си отъ тия центрове, които срѣща на пжтя си, та да се спре при тѣхъ.

Сега, да се върнемъ къмъ мисълта си. Ще знаете, че оригиналтътъ на всичко е вжтрѣ въ васъ, а отвънъ е само копието. Затова нѣма да обичате външното, като нѣщо свое. Туй, което имате, то е у васъ. Пъкъ като се изгуби отвънъ, ще кажете: азъ имамъ оригинала му, ще го намѣря въ себе си. Ти можешъ отвънъ само да му се радвашъ. Всичко това ние само го допускаме. Тѣва сж допущения, математически вѣроятности, но дали е тѣй, или не, туй за васъ не е доказано. Ще знаете, че всѣка изказана мисълъ, не е изгубена, тя остава написана въ самия човѣкъ.

Какво нѣщо е обичътъ? Да кажемъ, че обичате нѣкого. Той прѣдставлява само една възможностъ, за да се прояви вашата любовъ. Вие благодарете на онова съчетание, което сжществува въ свѣта, че можете да проявите любовта си. Запримѣръ, ако въ единъ кинематографъ нѣма бѣлото платно, какъ ще може да се отпечатватъ картинитѣ? Тѣй и вие, благодарете, че има едно живо сжщество, което ще ви позира. То е пасивно. Вие ще проектирате върху него любовта си, а то ще ви разправя за тази любовъ. Азъ като любя нѣкого, не зная колко го обичамъ. Той

ще ми разпъва, колко го обичамъ. Кой е този човѣкъ? — Този отвѣтрѣ, той ще ми разпъва, колко го обичамъ. Той едноврѣменно е и отвѣнъ, и отвѣтрѣ. Въ този случай, вие като обичате нѣкого, ще бждете тихи и спокойни, ще ви бжде безразлично, дали той е при васъ, или ще замине въ Америка. Тия връзки се разтеглятъ. Кждѣто и да замине той, вие се радвайте на това, защото той едноврѣменно е и вѣтрѣ въ васъ.

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, за да видите разликата между физическата и духовната любовъ. Когато нѣкоя майка обича дѣтето си физически, ако то пожелае да иде на разходка, тя го държи при себе си, не го пуца, казва: не може, мама, може да ти стане нѣщо. А онази майка, която обича дѣтето си духовно, тя ще го пусне, ще му приготви раницата и цѣлиятъ день ще се радва, че то отишло на екскурзия. Тя нѣма да мисли, че може да му стане нѣщо. Физическата любовъ все прѣдполага, че ще станатъ нѣкои пакости, че ще се случатъ лоши работи и т. н. И дѣйствително се случватъ. Духовната любовъ пъкъ носи хубавото и красивото. Щомъ обичаме нѣкого физически, може да му припишемъ най-лошитѣ качества; ако го обичаме духовно, ще му припишемъ най-добритѣ, най-хубавитѣ качества. Запримѣръ, физическата любовъ прѣдполага: „може да му стане нѣщо“, „може да излѣже“ и т. н. Да, но ти само прѣдполагашъ, а това, което ти прѣдполагашъ, я стане, я не. Щомъ обичашъ физически, това, което прѣдполагашъ ще стане, но ако обичашъ духовно, лошо-

го нѣма да стане, ще стане само хубавото. Духовната любовъ е правилната, защото нѣма причини, които могатъ да измѣнятъ тази любовъ. Тя е отъ Божествено естество. И затова апостолъ Павелъ казва: „Любовта не мисли зло, Любовта никога не отпада“. И дѣйствително тъй е.

Сега азъ ви моля да смѣните вашето платно, т. е. каквито образи имате въ този моментъ, турете ги на друго мѣсто, защото новото не може да дѣйствува върху тѣхъ. Извадете сега нови листове! Туй, което ви казвамъ, не трѣбва да го напечатвате на вашитѣ стари листове. На нови листове ще напечатвате тѣзи работи и послѣ ще ги провѣрявате. Ако запазите вашитѣ стари изображения и поставите новитѣ върху тѣхъ, ще стане цѣла каша. Нека седятъ вашитѣ образи отъ миналото, но ще обърнете единъ новъ листъ и върху него ще правите вашитѣ опити.

Азъ мисля да направимъ единъ микроскопически опитъ. Ще го направятъ двама ученици. Той е слѣдниятъ: единиятъ ученикъ ще забие въ ржката на другия една игла, на дълбочина 1 см.; тъй ще я забие, че да му прѣдизвика болка, и слѣдъ това ще я извади. Другиятъ ще му каже: още, още забивай! Този, комуто забиватъ иглата, ще гледа да забрави болката, да я прѣвъзмогне. Той трѣбва да се чувствува така, като че никаква игла не е забивана въ него; да не допуска никаква мисль въ съзнанието си, че е станало нѣщо съ него, а да бжде вѣтрѣшно тихъ и спокоенъ, като нѣкой факиръ, и слѣдъ врѣме да счита, че това

е било една малка игра. При това, не трѣбва само да забрави този опитъ, но като си спомни за него, да му е приятно, че сж забили въ ржката му игла на дълбочина 1 см. Това е единъ психологически опитъ. Разбира се, той ще стане по доброволенъ начинъ. Ще изберемъ двама отъ васъ, които искатъ да се подложатъ на този опитъ. Всички нѣма да правите опита. Ще бъдете внимателни при забождането на иглата. Ще опитаме, какъ работи законътъ. Все ще протече малко кръвъ, но опитътъ трѣбва да се провѣри. Тази кръвъ ще съберемъ на едно много чисто платно, ще направимъ една много хубава кутийка и тамъ ще я туримъ. Послѣ ще отбѣлѣжимъ датата и деня на опита. Това ще бжде първиятъ ви опитъ въ великитѣ идеи. Тази кутийка ще се пази отъ класа като свещена. Ако опитътъ излѣзе сполучливъ, съ тази кръвъ може да се направятъ и други опити, а ако опитътъ не излѣзе сполучливъ, тогава и кръвта не ще е толкова цѣнна.

Засега ще спра да говоря върху този предметъ и другъ пжтъ ще продължа. Прѣди да пристъпимъ по-дълбоко къмъ тѣзи знания, искамъ да изясня нѣкои въпроси, които се явяватъ въ живота ви. На теория вие знаете много работи, но необходимо ви е дълбоко, правилно разбиране на всички въпроси.

Запишете си слѣднитѣ три правила за приложение:

1. Когато сърцето ви изстива, че не може да обхване и вмѣсти

свободата на другитѣ, продължете тогава радиуса на сърцето си да обхване и недостатъцитѣ на хората и продължавайте свещения пжтъ на сърцето: Къмъ Бога на Любовта, при най-голѣмитѣ несгоди!

2. Когато умътъ ви се помрачава, че не можете да разберете и приемете извѣстни истини, удължете тогава радиуса на ума си. Мислете, че всичко така трѣбва да бжде, за да се изяви Богъ на Вѣчността въ цѣлото разнообразие. Него намирайте въ всичко. И продължавайте великия пжтъ на ума: Къмъ Истината и прѣзъ най-голѣмото противорѣчие!

3. И когато волята ви се изроди въ своеволие, че спира своята действителностъ въ добро, удвойте тогава радиуса на волята си. Приемете волята като даръ отъ Бога и я посветете Нему! Тѣй продължавайте мощния пжтъ на волята: За проява на Божията Благостъ и прѣзъ най-голѣмото зло!

„Самосвѣтлиятъ пжтъ на Мъдростъта води къмъ Истината!“

— Тя постоянно ни весели!

1-ва лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 19/X, 1924 година — София.

Природа и геометрия.

„Само свѣтлиятъ пътъ на Мжд-
ростъта води къмъ Истината“.

— Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Кое е най-важното въ яденето? Кое е най-важното въ храната? Защо трѣбва хората да ядатъ? (— За да добиятъ физическа сила). Ако е тъй, тогава машинитѣ добиватъ най-голѣма сила, като имъ се тури масло. Защо е силата на машината? (— Да работи). Тази работа нужна ли е на самата машина? (— Не). Всѣки човѣкъ, който придобива сила, безъ да знае защо му е тази сила, той прилича на машина. Слѣдователно, всѣка мисль, всѣки актъ, всѣка ваша дума, всѣко чувство и всѣко дѣяние, въ което съзнанието ви не взима участие, е единъ механически процѣсъ. Машината може ли да стане по-голѣма? Може ли да стане по-силна? — Не. Тя е толкова силна и голѣма, колкото е голѣма сама по себе си. Слѣдователно, въ живота е силенъ само онзи, въ когото съзнанието присъствува, когато проявява силата си. Да бжде човѣкъ уменъ и разуменъ, това е пакъ проявление на силата. Той трѣбва да проявява силата си. Силата на човѣка е потрѣбна само за разумното му проявление. Това е потрѣбно за вашето развитие, понеже, ако вие не си турите максими и норми,

които сж върни и за самата природа, нѣма да се мине дълго време, вие ще изгубите смисъла на живота си и ще минете прѣзъ пѣтя навсички страдания, по който минаватъ и обикновенитѣ хора.

Вие, като ученици, ще бъдете подложени на изпитания. Ако живѣете единъ обикновенъ животъ не може да избегнете закона на промѣнитѣ. Този животъ не се отличава по нищо отъ животинския. Вземете, за примѣръ, живота на едно магаре. Мислите ли, че това магаре нѣма съзнание? — Има, пробужда се понѣкога и неговото съзнание. И ако вие погледнете въ очитѣ на това магаре, ще прочетете една голѣма тѣга. Магарето е тѣжно, но никой не може да влѣзе въ неговата скръбъ. Магарето разбира това и казва: „Най-послѣ само съмъ въ живота, ще си нося товара; какво ще раз правямъ на тия хора, които не ме разбиратъ?“

Сега вие трѣбва да си съставите за живата природа, за всички сѣщества, които живѣятъ на земята, едно особено понятие, а не такова, каквото иматъ сегашнитѣ хора. Всички сѣщества сж разумни и страдатъ, само че въ степенъта на тѣхното развитие има градация. Това сж все закѣснѣли души, нѣкои отъ които сж въ застои. За примѣръ, млѣкопитающитѣ сж изостанали души, закѣснѣли въ своето развитие. Птицитѣ — сжщо. И всички животни, които сега сжществуватъ, това сж все закѣснѣли души. Така сжщо има закѣснѣли души и отъ човѣчеството. Тѣ сж закѣснѣли души отъ бѣлата раса. Единъ закѣснѣлъ човѣкъ отъ черната раса много мѣчно може да мине въ

бѣлата раса. Много мѣчно се минава отъ една раса въ друга раса. Въ природата има извѣстни междини или граници за такива души.

Азъ искамъ всички вие да имате по-пълна прѣдстава за природата. Онѣзи отъ васъ, които сте естественици, знаете ли, кои сж ония елементи въ почвата, които даватъ по-голѣмъ растежъ на растенията? Споредъ съврѣменната наука, кои елементи стимулиратъ повече растението? (— Калий, натрий и азотъ). Ако тия елементи сж въ по-малъкъ размѣръ, какво ще бжде растението? (— По-слабо). Отъ какво произтича това, че у нѣкои почви тия елементи сж повече, а у други по-малко? (— Отъ произхода на почвитѣ). Какъ мислите, ако посадите на мѣстото на една гора една нива, почвата ще бжде ли по-плодородна? Отъ какво се образува черноземя? — Отъ клончетата и листата на тази жива материя. Слѣдователно, всички тия елементи сж взети отъ листата и сж придадени на почвата. Тѣ сж складирани въ почвата отъ самитѣ растения. Почвата може да се уподоби на единъ килеръ, на една изба, а всѣко клонче и всѣки листъ, поотдѣлно взети, приематъ извѣстна енергия отъ слънцето и я прѣдаватъ на почвата. Само излишното се складира въ почвата. Растенията изобщо, се развиватъ по-нормално отъ хората. Тѣ не могатъ да затлѣстватъ, като тѣхъ, и затова излишнѣтъ си оставятъ въ земята, именно въ почвата.

Оттукъ идвамъ до закона: ако вие не работите правилно, не ще схванете ония елементи, ко-

ито сж потрѣбни за духовния ви животъ. И слѣдователно, за въ бждеще вашето растене, вашето развитие ще бжде ненормално. Да кажемъ, че нѣкой пжтъ вашата мисълъ не работи. Защо? — Понеже нѣма тия елементи, които даватъ потикъ на ума ви. Какъ ще работите тогава? Да кажемъ, че искате да четете. Какъ ще четете, ако нѣмате свѣтлина? Искате да пишете. Какъ ще пишете, ако нѣмате книга, мастило? Искате да работите, но нѣмате прѣсти. Какъ ще работите? Значи, има извѣстни елементи, които липсватъ. Трѣбва да знаете, че животътъ е тѣсно свързанъ, както съ силитѣ въ природата, така и съ вашитѣ органи. До извѣстна степенъ вие можете да пригответе половината отъ ония елементи, които сж необходими за вашето правилно развитие, а другата половина ще достави разумната природа. Когато казвамъ, че трѣбва да живѣемъ разумно, подразбирамъ спазването законитѣ на разумната природа. Тогава тѣ ще ни доставятъ материали, необходими за живота. Забѣлѣзали ли сте, нѣкой пжтъ, когато вашиятъ животъ е естественъ, какъ се събира у васъ фосфорна сила и лицето ви взима единъ приятенъ изразъ? Понѣкога, нѣкои отъ васъ натрупватъ въ себе си доста желѣзо, но въ отрицателна, въ низходяща степенъ, кинетическо желѣзо, сгурия, а не потенциално, което желѣзо не могатъ да употрѣбятъ въ живота си. Това желѣзо вече дава другъ изразъ на лицето ви.

Ето защо, тази година най-първо ще се научите да филтрирате. Безъ филтриране, тѣй както

сте сега, не биха ви пуснали въ школата на природата. Прѣчистване трѣбва! Защото ония разумни сили, съ които трѣбва да дойдете въ контактъ, сж чисти; ако пъкъ вие сте нечисти, тѣ ще произведатъ въ вашитѣ мозъци силна реакция, и вслѣдствие на това ще се явятъ неразположения, разболявания, ще станете песимисти и т. н. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ свѣта: тамъ всички се разболѣватъ — и артисти, и художници. Тѣй че, дали сте въ школата, или не, щомъ не вървите по естествения пжтъ на природата, и съ васъ ще се случи това. Видимата природа, това е Богъ, Който се изявява спрѣмо насъ. Той е съизходителенъ, но и много точенъ — не извинява и не прощава непоправенитѣ погрѣшки. Може да напълнишъ цѣла каца съ сълзи, но Той ще ти каже: „Трѣбва да поправишъ погрѣшката си!“ Сега нѣкои казватъ, че погрѣшката може да се измие съ сълзи. Не, тя само врѣменно се измива и пакъ си остава.

Та първото нѣщо, което е необходимо за васъ, е филтрирането, прѣчистването, за да придобие ония елементи, които сж нужни за създаването на единъ мощенъ характеръ, за явяването на единъ свѣтълъ умъ и за съграждането на едно благородно сърце. Нѣма другъ начинъ. Този е правилниятъ пжтъ за развиване. Състоянията на мнозина отъ васъ сж ненормални. Нѣкои отъ васъ сте психически въ трѣскаво състояние, други иматъ слабъ стомахъ, трети — хрема, четвърти — слаби нерви, не могатъ да изтърпятъ. Какъвъ е съставътъ на нервитѣ? (— Главно фосфоръ, кой-

то имъ придава тази чувствителностъ). По какво се отличава сивото отъ бѣлото вещество въ мозъка? (— Сивото съдържа клѣтки, а бѣлото е сборъ отъ нервни влакна).

И тъй, най-първо трѣбва да създадете разположение на ума си. Но това, което вие наричате разположение, по нѣкой пътъ е настроение. Разположението на ума се създава отъ правилната мисълъ. Казвамъ: за да си създадете настроение или разположение, трѣбва ви работа. Значи, разположението се създава чрѣзъ работа. Работата е благородно нѣщо, тя улеснява създаването на разположения. Обикновено вжтрѣ въ човѣка има нѣщо, което се противи. То е наслѣдствено. Прѣди много години, когато човѣкътъ е минавалъ прѣзъ фазата на млѣкопитающитѣ, тѣ всички сж били плодоядни животни. Тогава природата е била много богата. Крушитѣ и другитѣ плодове падали на земята направо отъ дърветата, та животнитѣ станали много мързеливи, само седѣли и яли. Туй положение е прѣкаралъ и човѣкътъ. И сега, като човѣкъ, той си спомня това и казва: азъ мога тъй да живѣя, както едно врѣме живѣхъ. И оттамъ турцитѣ казватъ: „Ако е нѣщо на късметъ, да ми дойде на крака“. Това е схващане на миналото. Тогава е било така, но при сегашнитѣ условия човѣкъ трѣбва да работи разумно. Той трѣбва да побѣждава въ себе си ония криви навици, които е придобилъ въ миналото. Такива криви навици сжществуватъ у всинца ви. Тѣзи навици сж животински. Запримѣръ, нѣкой пътъ кипвате, ис-

кате да си отмѣстите нѣкому и казвате: иде ми да го хвана и да го разкъсамъ. Това е едно разположение на мечката, на вълка, на лъва и днесъ по навикъ се пробужда и у васъ. Сега, обаче, вие сте нито вълкъ, нито мечка, нито тигъръ, а сте човѣкъ.

Слѣдователно, животинското е вложено въ вашия организъмъ и стига да му дадете малко условия, то ще се прояви. Вие имате въ себе си и мечката, и тигъра, но въ миниатюръ. Ако дадете мѣсто на тази микроскопическа мечка, тя може да стане много голѣма, много страшна, че да ви владѣе. Като я погледнете само, ще се сгушите и ще ѝ се подчинявате. Нѣкой пътъ казвате: не може безъ гнѣвъ. Не, това сж животински състояния. Това сж състояния на единъ неразуменъ животъ, въ който нѣма послѣдователностъ. Та ще правите разлика. У човѣка има едно животинско състояние, и щомъ дойде, той трѣбва да се стреми да използва неговата енергия. То не е врѣдно; напротивъ, тия набрали се енергии съставляватъ почвата, върху която човѣкъ живѣе. Върху тия животински състояния, или върху тая животинска почва или чувства, сж всадени общественитѣ чувства. Тѣ растатъ върху тѣхъ. Върху общественитѣ чувства пѣкъ сж посадени личнитѣ чувства, а върху личнитѣ чувства сж посадени моралнитѣ чувства. Слѣдователно, тѣ си помагатъ едни на други. Нѣкой казва: какъ, азъ да имамъ въ себе си животинското? — Имашъ го, какъ не. Какво лошо има въ това, ако едно хубаво

растение е посадено въ почвата? Човѣкъ може да се гнуса отъ почвата, но когато станатъ хубавитѣ плодове, той си откъсва отъ тѣхъ, отъ тази пофинна материя и е доволенъ, благодари.

Затова, най-първо ще изучавате закона на растенията, това сж общественитѣ чувства. Законътъ на животнитѣ, това сж личнитѣ чувства, а самиятъ човѣкъ, това сж моралнитѣ чувства. Общо взето, общественитѣ чувства, това сж съзнателни растения, които изтеглятъ и прѣвръщатъ енергиитѣ на животинското царство. Защото има растения, които седятъ по-високо отъ животнитѣ, но тѣ сж въ другия свѣтъ. На земята животнитѣ седятъ по-горѣ отъ растенията, а въ духовния свѣтъ растенията седятъ по-високо отъ животнитѣ. И тогава, връзката, която съществува въ този вжтрѣшенъ законъ е: човѣкъ всѣкога трѣбва да разчита на вложеното въ него, т. е. въ неговата природа. Като казвамъ „човѣшката природа“, включвамъ и Божественото, Богъ, Който е у него.

Ще ви задамъ единъ въпросъ: ако вие сте написали 10 книги по разни научни въпроси, по физика, по астрономия, по естественитѣ науки и др., и прочетете тия книги наново, тѣ ще ви направятъ ли по-умни, ще придобиете ли нѣщо ново? Или, да кажемъ, че единъ грънчаръ направилъ хиляда стомни, между които се срѣщатъ десетъ различни вида. Колкото и безпогрѣшно да ги прави, колкото и да си мязатъ, тѣ ще съдържатъ ли онова, което той е вложилъ въ всѣка една отъ тия стомни? — Не. Затова и хората на земята се взаи-

мно допълнятъ. Ако вземемъ всички писатели въ свѣта, и тѣ се допълнятъ взаимно единъ другъ. Като четешъ единъ писателъ, той внася въ тебе една нова идея, защото той разглежда въпроса другояче, въ сравнение съ останалитѣ. Другъ писателъ ще внесе въ тебе друга мисль. Ето защо хората четатъ разнитѣ учени, да черпятъ сила и допълнятъ знанията си. Защото всѣки писателъ или ученъ, който пише по нѣкой въпросъ, влага нѣщо ново, нѣщо особено. Затова, при тази голѣма свобода, вие ще изучавате живата природа по начини, които сж вложени въ васъ. Само така ще се създаде хармония. Нали ние говоримъ за хармония или за една атмосфера, която има въ себе си мекота?

Въ живота се срѣщатъ различни положения. Напримѣръ, има нѣкои хора, които могатъ да свирятъ на нѣкой инструментъ, разбиратъ отъ музика много добрѣ, но не могатъ да пѣятъ вѣрно. Тѣ даже могатъ да поправятъ грѣшкитѣ на другитѣ, но сами съ гърлото си не могатъ да произведатъ вѣрни тонове. Тогава казваме: гърлото на този човѣкъ е така устроено, че неговата воля не може да го застави да вземе вѣрно тона съ ларинкса си. Има и обратни случаи: нѣкои хора пѣятъ много хубаво, но не могатъ да свирятъ. Послѣ, нѣкой може да пише хубаво, да се излага писмено отлично, но накарайте го да държи една устна рѣчь, той ще се спъне. Отъ какво произтича това? Казватъ, че нѣкои отъ центроветѣ въ мозъка на тия хора сж по-силно развити, та чер-

пять всичката енергия, а другитѣ центрове оставатъ по-слаби, вслѣдствие на което се явяватъ дефекти въ проявитѣ. Така е и въ музиката. За нея се изискватъ много развити центрове. Единъ музикантъ може да бѣде само изпълнителъ, а не може да бѣде и музикаленъ творецъ, композиторъ. Но за да може да създаде нѣщо ново, въ него трѣбва да бждатъ вложени много качества. Той трѣбва да има въображение, а за да създаде това въображение, горната частъ на челото му трѣбва да е развита. Ако главата на нѣкой човѣкъ е заострена, каквато е тази въ рисунката, въ такава глава не може да има никакво музикално творчество. Такова е челото на нѣкой китаецъ (1). Човѣкъ, за да има развито въображение, трѣбва да

1

2

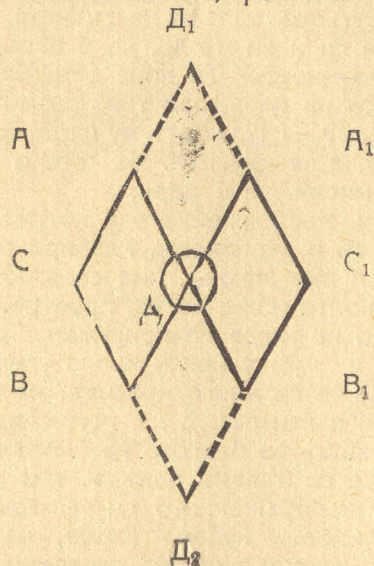
има разширение на ума, т. е. челото горѣ да е широко, добръ развито (2). Колкото умѣтъ се

разширява повече, толкова и въображението става по-силно. Щомъ имате въображение, можете да си прѣдставлявате всичко. Не е лошо това. Въ въображението не може да има грѣхъ. Може да си мислишъ, че си царъ, че владѣешъ всичко, че си ангелъ и се намирашъ горѣ въ висинитѣ. Нищо лошо нѣма въ това. То е едно пжтешествие. Когато човѣкъ нѣма работа, нека се разхожда съ ума си, това не е прѣстѣпление. Ами когато единъ платенъ актьоръ излѣзе на сцената, тури корона на главата си и си мисли, че е царъ, питамъ: царъ ли е въ сжщностъ? Ти поне безъ пари ще играешъ ролята на царъ, при това ще играешъ за себе си, а той? — Плащатъ му пари, но той не играе за себе си, а за другитѣ. За него е още по-срамно да си мисли, че е царъ.

Значи, въображението е потрѣбно за човѣка. Въ него той е свободенъ. Разбира се, и въображението си има закони, има своя зона, свои граници, до които може да се простре. Извънъ тия граници то не може да пристѣпи. Ти можешъ да мислишъ, че ще станешъ много ученъ, че си много силенъ, че си много красивъ, че си много богатъ и т. н. и най-послѣ да помислишъ, че всичко това правишъ за благо на човѣчеството. Да кажемъ, че си бѣденъ човѣкъ, три дни не си ялъ нищо. Съ въображението си запсчвашъ да мислишъ, че имашъ хубава кжца, че си царъ, че уреждашъ закони, пушашъ затворницитѣ, на бѣднитѣ раздавашъ хлѣбъ и т. н. Всичко това става мислено. Вие ще кажете, че това сж илюзии, нали?

Щомъ тия илюзии сж за доброто и за напръдка на
твоята душа, единъ день тѣ ще се реализиратъ.
И ако при такова състояние на духа, когато не си
ялъ три дни, можешъ да мислишъ така, своята
воля е доста силна, отъ тебъ може да излѣзе нѣ-
що. И хубаво е по нѣкой пѣтъ да опитвате ха-
рактера си така, да изпитвате вашата издържли-
вость. Запримѣръ, прѣдставете си, че вие сте бѣд-
на, обущата ви сж скжсани, роклята — сжщо и

три дни не сте яли. Излизате вънъ на улицата и
виждате една хубаво облѣчена мома, роклята ѝ
нова, модерна, съ панделки, шапката и обущата
ѝ нови. Можете ли въ тозъ моментъ да почув-

ствувате нейната радостъ безъ да ви се стисне
сърцето? Зарадвате ли се, това е разширение на
сърцето, това е характеръ. Туй качество е необ-
ходимо за всички ви. Защото, тамъ, дѣто сжще-
ствува завистъ, напръдъкъ не може да има. Сърев-
нуванието е хубаво, а завистта е спѣнка. За да
напръдвате, необходимо ви е съревнувание.

Какъ наричатъ въ геометрията фигуритѣ
АСВД и $D_1A_1C_1B_1$? Тѣ прѣдставляватъ движение
на физическия свѣтъ. Това сж двѣ физически сжще-
ства, които иматъ само една допирна точка — Д.
Тѣзи сжщества слизатъ и се качватъ по странитѣ
на ромба. Могатъ ли тия сжщества да иматъ и
други допирни точки? — Могатъ. Ако проѣлжимъ
нагорѣ линиитѣ СА и C_1A_1 , а СВ и C_1B_1 надолу, тѣ
ще иматъ три допирни точки. Тази фигура прѣд-
ставлява едно положение на тесаракта. Тесарак-
тътъ прѣдставлява единъ по-уголѣменъ или раз-
ширенъ кубъ. Не е необходимо всички да вървите
по една и сжща посока. Да допуснемъ, че вие
почвате да развивате извѣстна идея. Това показва,
че сте въ центъра Д, дѣто се развивате и обра-
зувате единъ малъкъ кръгъ около себе си. Но
ако тръгнете пакъ по пѣтъ на вашето развитие,
т. е. по странитѣ на ромба, вие ще обиколите
свѣта. Когато, ако седите само въ Д, ще разбе-
рете свѣта едностранчиво. Та всѣка идея, която
живѣе въ човѣка, може да се развива само при
извѣстни условия. Ако тази идея е въ движение,
тя може да се развива въ много отношения; ако,
обаче, остане около своя кръгъ, тази идея може

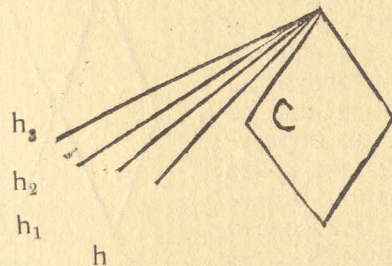

да бжде само потенциална. Разбира се, въ тази работа азъ имамъ прѣдъ видъ сегашното ви развитие. Азъ не искамъ да се нагърбвате съ работа, която не е по силитѣ ви. Защото има извѣстни идеи, които не могатъ да се възприематъ отъ всички, понеже умоветѣ на всинца вина сж еднакво подготвени. Ето защо всички идеи трѣбва да дойдатъ послѣдователно. Съ нѣкои отъ тия идеи, обаче, вие трѣбва, поне отчасти, да се запознаете и да ги приложите. Има нѣща, които сж необходими за васъ. Напримѣръ, чувството на щедростъ. Човѣкъ трѣбва да бжде щедъръ и по сърце, и по умъ. Има хора, които по сърце сж щедри, а по умъ — скжперници; има хора пъкъ съ широкъ умъ, а съ тѣсно сърце.

Елементитѣ, които ученитѣ сж турили въ геометрията, сж взети отъ живата природа. Сж-щеврѣменно това сж линии и фигури, които сж-ществуватъ и у човѣка. Въ това се състои живата геометрия. Линиитѣ въ лицето на човѣка се чъртаятъ геометрически. Тѣ сж данни за геометрията, и ние работимъ върху тѣхъ. И по тѣзи линии ние можемъ да знаемъ, на каква степенъ на развитие се намира даденъ човѣкъ. Какви сж линиитѣ, които образуватъ неговото лице? Кривитѣ линии едноцентрови ли сж, или двуцентрови? Има линии по лицето на човѣка, които сж дву-фокусни. Такъвъ човѣкъ разглежда нѣщата отъ двѣ гледища. Той нѣма единъ центъръ. Веднѣжъ разглежда нѣщата по единъ начинъ, а другъ пътъ — по другъ начинъ. Такова е състоянието на не-

говия умъ. Казва: азъ мислихъ по-рано така, но сега мисля иначе. Този човѣкъ се промѣня всѣки день, той отива отъ единия полюсъ къмъ другия — никога не можешъ да го намѣришъ на едно мѣсто. Той се намира като на една прѣходна почва. Въ схващанията на човѣка трѣбва да има широта. Вие трѣбва да се научите да се изслушвате, безъ да се критикувате.

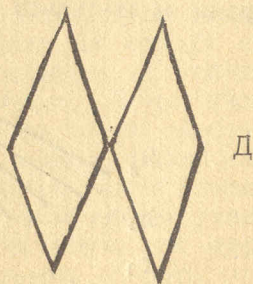
Най-първо се научете да констатираме, дали мисълта ви е права, или не, безъ да ѝ придавате нѣкакъвъ личенъ характеръ. Какво значи да се придаде личенъ характеръ на една мисълъ? — Когато приемемъ, че този, който говори, има нѣкаква тенденция, насочена къмъ насъ, ние придаваме на мисълта личенъ характеръ. Съ това ние си врѣдимъ, затова трѣбва само да констатираме, дали мисълта е права, или не — нищо повече! Така сжщо трѣбва да констатираме, кои страни на мисълта сж прави, и кои не сж прави.

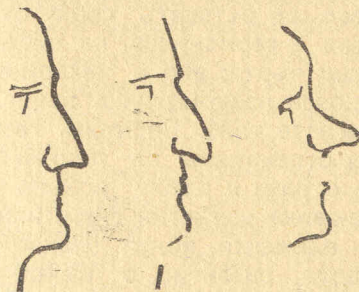
И за себе си можемъ сжщо тъй да констатираме, че въ нѣкое отношение сме прави, а въ друго не сме прави.

Да допуснемъ сега друго положение въ ромба, а именно, че странитѣ му почватъ да се отклоняватъ отъ правия пжтъ (чъртежаст41). Какво заключение ще направите тогава? Прѣдставете си, че А е живо същество, което има свой опредѣленъ пжтъ АС. Обаче това същество при всѣко движение все прави извѣстно отклонение отъ пжтя си АС и се намира въ положението Аh, Аh₁, Аh₂, Аh₃ и т. н. Какво ще произлѣзе отъ това? — Едната страна на ромба ще се увеличи. И ние казваме тогава: имало е нѣкакви външни причини, които сж дѣйствували на това същество да си измѣни пжтя. Такива линии на отклонение ще забѣлѣжите и въ човѣшкото лице. Послѣ, човѣшкитѣ очи не сж симетрични. Ако погледнете внимателно, ще забѣлѣжите, че едното око е по-големо, а другото по-малко. Всѣко измѣнение на вашето лице има и свои причини. Запримѣрь, ако чувството на милосърдие се увеличи въ васъ и стане потикъ въ вашитѣ дѣйствия, върховетѣ на тѣзи два ромба ще се Л съединятъ и ще образуватъ една правилна крива линия О. Този чъртежъ прѣдставлява човѣшкото лице. Двата ромба, това сж дѣсната (Д) и лѣвата (Л) страна на лицето.

Въ този случай горната частъ на лицето (О) израства. Сжщо става и когато се развива въображението у човѣка. Щомъ пжкъ развивате вашата чувствителностъ, носътъ ви долу ще се развие, ще стане широкъ. Щомъ ставате много сдържанъ, носътъ ви ще се сплесне. Когато чувствата сж добръ развити, дихателната система взима по-големо участие, и носътъ се развива. Когато чувствата не сж развити, дихателната система работи по-слабо, и вслѣдствие на това носътъ се сплесква. И у всички слабогрудни хора дупкитѣ на носа сж сплескани. На нѣкои хора носътъ прѣдставлява права линия — англичанитѣ го наричатъ чипъ носъ. На други носътъ е гърбавъ (а), на трети за-

витъ надолу (б), а на нѣкои вдигнатъ нагорѣ (с). Това не е нищо друго, освѣнъ отклонение на енергията въ човѣшкия организъмъ. Запримѣрь, когато у човѣка се е появило чрѣзмѣрно желание да разглежда чуждитѣ нѣща, носътъ му се е

вдигналъ нагорѣ. Това е навикъ, придобитъ отъ животнитѣ. Най-напрѣдъ човѣкътъ, като животно, е ходилъ да подушва всичко. И тази енергия, като се е събирала много на носа, издигнала го е нагорѣ. Това е станало у любопитнитѣ хора. Такъвъ човѣкъ, като имашъ да му казвашъ нѣщо, ще ходи около тебе день, два, три, ще те пита, ще те разпитва, докато най-послѣ го удовлетворишъ. Кажешъ ли му го, той си мисли, че е научилъ много. Има и друга крайностъ: срѣщатъ се хора крайно скрити — у тѣхъ носътъ е завитъ. У пессимиститѣ носътъ е завитъ надолу.

Ще знаете слѣдното: всички енергии, които се проявяватъ като качества у човѣка, указватъ извѣстно влияние върху нѣкои органи на лицето. Тѣзи енергии все ще оставятъ свой отпечатъкъ. Ако тази енергия е хармонична, на лицето ще се появи хармонична чѣрта; ако е нехармонична, на лицето ще се появи нехармонична линия. Вие не можете да избегнете това. Веднѣжъ тази енергия е сложила своя отпечатъкъ на лицето ви, тази промѣна ще се отрази и върху мозъка ви. Тази линия ще прѣдизвика извѣстни сили, или ще привлѣче извѣстни елементи, които нѣкой пѣтъ сж полезни за вашето развитие, а нѣкой пѣтъ сж крайно дисхармонични и тогава ще внесатъ отрова въ живота ви.

Та всичкитѣ линии — и разумни и неразумни — вървятъ по извѣстни геометрически форми. Всички хармонични сили на доброто се движатъ по правилни линии, които показва геометрията.

Линиитѣ на злото пѣкъ спадатъ къмъ дисхармоничнитѣ линии въ геометрията. Затова, вие ще се стремите най-първо къмъ хармонични мисли, чувства и дѣйствия. Ще се спрешъ въ себе си и ще си кажешъ: моята мисль трѣбва да бжде права! Какво значи това? — Правата линия е най-малката единица мѣрка, съ която може да мѣришъ всичко. Тогава ще си кажешъ: Мисльта ми трѣбва да бжде права! Чувствата ми трѣбва да бждатъ прави! Дѣйствията ми трѣбва да бждатъ прави! Това трѣбва да си казвате винаги. Азъ трѣбва да бжда правъ, и всичкитѣ ми прояви трѣбва да бждатъ прави!

Отрицателнитѣ нѣща у насъ трѣбва да стоятъ като нѣща чужди, наслѣдствени, атавистически. Има много недѣжи на миналото, които се прѣповтарятъ периодически. Тѣ не се придобиватъ сега. Вие се намирате сега на земята при завършване на своята еволюция, и трѣбва да изправите всички форми, въ които сте сгрѣшили. Сега ви прѣдстои една важна задача за създаване на характеръ и за правилно мислене. Не считайте, че можете да мислите, каквото искате. Не, човѣкъ не трѣбва да мисли, каквото иска. Той трѣбва да мисли, каквото не иска. При сегашното ви развитие това е правилото: да мислишъ, каквото не искашъ! Казвашъ: не искамъ да уча, не ми е приятно. Не, ти трѣбва да научишъ урока си! Тогава именно ще постъпишъ съгласно новото правило: — ще учишъ безъ да искашъ. Другъ пѣтъ не искашъ да

направишъ добро, а при това трѣбва да го направишъ. Ще го направишъ безъ да искашъ.

Слѣдователно, ако правимъ това, което не искаме, ние сме на правата посока. Дѣ седи противорѣчието на тази мисль, да правишъ това, което не искашъ? То значи, че у тебе има едно сщество, което не иска нѣщо, а има и друго, по-голѣмо, по-висше, което иска да му го наложи. Тогава, това, което нисшето сщество иска, висшето ще му го откаже, а това, което нисшето не иска, висшето ще му го наложи по всички правила на приятелското изкуство.

За въ бждеще ще имате новъ поздравъ:

Азъ ще ви кажа: „Любовъта ражда доброто“.

Вие ще отговорите: — Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

Когато употребявате тази формула общо, ще казвате „за насъ“, а когато я употребявате за себе си, ще казвате: „Доброто носи за менъ живогъ, свѣтлина и свобода“. Ние подразбираме Божественото добро, Божественото благо.

2 - ра лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя, на 26. X. 1924 година.

3 - ТА ЛЕКЦИЯ.

Възпитателната сила на страданията.

„Любовъта ражда доброто.“
— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Отношението между психологията, логиката и етиката“.

За слѣдния пжтъ ще пишете върху тема № 2: „Първата отличителна чърта на мисльта.“
Върху тази тема, по която писахте, ще ви задамъ нѣколко въпроси:

Грамматиката ли се е образувала по-рано или рѣчъта?

Логиката ли се е образувала по-рано или първото сжждение?

Моральтъ ли се роди по-рано или отношени-
ята на човѣшката душа?

Значи, грамматиката, сама по себе си, не е сществувала прѣди човѣшкия духъ, който е създалъ рѣчъта. Човѣшкиятъ духъ е създалъ грамматиката. Всѣка рѣчь трѣбва да се изкаже по единъ или по другъ начинъ; думитѣ трѣбва да се нареждатъ по единъ специаленъ начинъ. Между всички прѣдмети въ свѣта трѣбва да има извѣстно отношение, или извѣстно съпоставяне. Двѣ гра-

матики има въ свѣта: едната е граматика, въ която рѣчта свободно се изразява, съ каквито думи иска, наредени съвсѣмъ свободно, по духъ. Другата граматика е на буквата. Тамъ думитѣ вървятъ въ строгъ редъ, една слѣдъ друга, както войничитѣ вървятъ послѣдователно и по опрѣдѣленъ редъ. Но този редъ не е еднакъвъ въ всичкитѣ народи. Въ българския езикъ обикновено глаголътъ се поставя въ началото, а има езици, въ които глаголътъ се туря на края. Въ нѣмски езикъ, на примѣръ, слѣдъ като изкажешъ едно дълго прѣдложение, накрая ще туришъ глагола. Питамъ: защо, споредъ българската граматика и рѣчь, глаголътъ се туря отпрѣдъ, а споредъ нѣмската — накрая? Разбира се, и тамъ има изключения. Ще кажете: това е свойствено на езика. Какъ мислите, защо на единъ езикъ е свойствено да туря глагола въ началото, а на другъ езикъ е свойствено да туря глагола накрая? (— Защото едниѣ първо мислятъ и послѣ дѣйствуватъ, а другитѣ първо дѣйствуватъ и послѣ мислятъ). — Значи, българитѣ първо дѣйствуватъ и послѣ мислятъ, а германцитѣ първо мислятъ и послѣ дѣйствуватъ. Всички съгласни ли сте съ това? (— Фактически германцитѣ повече дѣйствуватъ, отколкото българитѣ.) Но германцитѣ сж били философски народъ. Тѣ послѣ, по примѣра на англичанитѣ, взели ново направление и се отказали отъ философията. И, може-би, за въ бждеще, граматиката имъ пакъ ще се измѣни.

Забѣлжете друго: въ английската граматика

има навикъ, стремежъ думитѣ да се съкратяватъ, когато германцитѣ разширяватъ думитѣ. Питамъ: звцо между англичанитѣ и германцитѣ, които сж отъ една и сща раса, сществува това различие? Това сж въпроси, които можемъ да си зададемъ, безъ, обаче, да ги рѣшимъ сега. Има и други въпроси. Знаете ли коя дума се е появила най-първо въ човѣшката рѣчь? Има ли нѣкой отъ васъ, който е челъ нѣщо по това? (— Споредъ науката най-първо се явили съюзитѣ, или подражателнитѣ звуци). Тѣй, съврѣменнитѣ научни изслѣдвания показватъ, че когато човѣкъ почне да заболява, най-първо той изгубва сщественитѣ имена. Туй показва, че тѣ сж отъ по-новъ произходъ. Слѣдъ туй той изгубва прилагателнитѣ, послѣ глаголитѣ, а въ рѣчта му оставатъ само съюзитѣ. И когато човѣкъ почне да оздравява, думитѣ се възврѣщатъ пакъ по сщия начинъ, по сщия редъ. Когато човѣкъ не може да употреби сщественитѣ, той употребява глаголитѣ: напр., вмѣсто да каже „сѣкира“, той казва: това, което сѣче и т. н. И дѣйствително, първата рѣчь на човѣка е била едносложна, отпослѣ е станала двусложна. (— Кой е първиятъ слогъ, който е билъ произнесенъ?) — Той е като първата дума, съдържаля е въ себе си всичкия смисълъ на живота.

Вие сте изучавали въ геометрията тригълнициѣ, нали? Всички тригълници, които сществуватъ въ геометрията и които има още ненаписани, вие знаете, че носятъ въ себе си една първична идея, точно опрѣдѣлена. Сжщо и всички

криви линии, които съществуватъ въ свѣта, отъ какъвто характеръ и да сж, иматъ смисълъ въ висшата жива геометрия, въ която всичко е осмислено. Тамъ, по отклонението на жглитъ, на каквито и да е линии, въ даденъ случай може да се сжди за характера на разумното дѣйствие. Да кажемъ, че едно същество прави отклонение на 1° , друго — на 2° , трето — на 3° . Какво заключение ще направимъ за движението на туй същество? Или, ако хвърлите въ пространството едно тѣло съ голѣма бързина, какво ще стане съ него, ако срещне нѣкакво съпротивление въ срѣдата, въ която се движи? Прѣди всичко, числото на градуситъ ще покажатъ силата, съ която се движи тѣлото. Колкото повече сж градуситъ, толкова силата е по-голѣма и бързината е по-голѣма. Отклонението пъкъ ще зависи отъ срѣдата, въ която се движи тѣлото. Щомъ отслабне силата, по сжщия начинъ и отклонението ще изчезне. Но и силата, съ която се хвърля този прѣдметъ въ пространството, и тя трѣбва да има извѣстна идея. Ако ние хвърлимъ едно тѣло въ пространството, и то не срещне никакво съпротивление, какъвъ ще бжде пжтътъ му? (— Въ физиката законътъ на енергията казва, въ какъвъ случай тѣлото се движи праволинейно и равномерно). — Да, съврѣменнитъ физици сж прави, но така е само въ Божествения свѣтъ. Само тамъ всичко е въ хармония — нѣма никакво противодѣйствие.

Сега, вие сте млади, нали? Можете ли да пишете върху темата: „Една отъ основнитъ чѣрти

на младия“. По какво се отличава младия човѣкъ? (— Младиятъ има голѣмъ ентузиазъмъ и вѣра за осжществяване идеитъ и свѣтлитъ нѣща въ живота, а стариятъ човѣкъ си казва: тѣзи работи сж неосжществими въ този животъ). Другъ въпросъ: Кое прави човѣкътъ младъ? (— Стремѣжътъ). Не е стремѣжътъ. Стремѣжътъ на младия е както стремѣжа на една граната. Въ тази граната има взривно вещество. Значи, у младия има заложени енергии, които го правятъ младъ; а понеже у стария тия енергии сж изразходвани, той е старъ. Но и младиятъ може да остарѣе за 24 часа: ако хипнотизираме единъ младъ, т. е. ако му внушимъ, че е старъ, той може да остарѣе; и ако туримъ стария човѣкъ въ единъ дълбокъ хипнотически сънъ въ пета степенъ и му внушимъ, че е младъ, и той може да се подмлади. Въ новата психология трѣбва да се пазите отъ слѣдното: ако не разбирате законитъ на природата, то дълбокитъ прѣживявания, дълбокитъ морални сътресения, изживѣни неправилно, могатъ да ви застарятъ прѣждеврѣменно и да ви лишатъ отъ енергията на вашата младостъ. Когато пъкъ стариятъ прѣживѣе една радостъ правилно, той се подмладява, добива нови енергии.

Второто положение: и младиятъ, и стариятъ мислятъ, но има разлика въ тѣхното мислене. Ето дѣ седи разликата. Да кажемъ, че прѣдъ менъ има една ябълка, добръ развито 10-годишно дърво, съ своитъ плодове, а въ ржката си държа една ябълкова сѣмка. Питамъ: сѣмката ли е по-голѣма, или

ябълковото дърво? — Сѣмката. Въ тази сѣмка има скритъ смисълъ, идея има въ нея. Младиятъ човѣкъ, въ това отношение, е една сѣмка, която трѣбва да се развие. Той още не е проявенъ въ своя животъ. Мисълта у стария човѣкъ се е проявила и реализирала въ живота; неговитѣ енергии сж изразходвани, станали сж кинетически. Ако той дѣйствително е изразходвалъ своитѣ енергии и затова е остарѣлъ, питамъ тогава: споредъ закона на прѣбраждането, той, слѣдъ като мине въ другия свѣтъ и послѣ отново се роди, като младъ, отдѣ ще вземе енергии? Не, старостта е нѣщо посто- ронно за човѣшката душа, то е нѣщо външно. И наистина, всички стари чувствуватъ, че сж млади, а само тѣлото имъ е остарѣло отвънъ. На душата не е свойствено да остарѣва; това сж вторични състояния. Тѣ сж наложени на хората чрѣзъ вну- шение. Съ хиляди години хората си внушавали, че сж стари, и остарѣватъ; че и другитѣ хора около тѣхъ ще остарѣятъ, и остарѣватъ. Затова, човѣкъ като мине 45, 50, 60 години идатъ при него мис- литѣ на хилядитѣ поколѣния и му казватъ: ти си ве- че старъ. И той казва: хайде да бжде, както вие казвате. За да не остарѣешъ, ти трѣбва да бж- дешъ гений, да се боришъ съ тѣзи мисли. Но то- гава вашата работа ще мяза на тази, която напра- вилъ единъ гурски ходжа. Донесли на този ходжа едно дѣте да го кръсти по православенъ начинъ, понеже въ това врѣме попове нѣмало, всички би- ли забѣгнали. Той взелъ дѣтето, потопилъ го въ водата и казалъ: „Тѣй да бжде, както вашиятъ

попъ кръщава!“ Извадилъ дѣтето отъ водата и пакъ го потопилъ, като повторилъ сжщото. Напра- вилъ това три пѣти и така кръстилъ дѣтето.

Законътъ на внушението има тази мощна сила, че много пороци въ свѣта, както и много добродѣтели, се подържатъ отъ него. Тѣхниятъ потикъ иде отъ внушението. Нѣкой пѣтъ човѣкъ казва: азъ ще извърша едно прѣстѣпление. И той чувствува, като че нѣщо подобно е заложено въ него. Но това не е негова мисълъ, това е внуше- ние отъ нѣкои нисши сили. И обратното се случ- ва: нѣкой пѣтъ човѣкъ иска да направи добро нѣ- кому. Това е пакъ внушение на нѣкои добри хора, или на добри сжщества — висши сили. Въ какво седи възпитанието? — Винаги да се внушава до- брото, винаги да се подържатъ внушенията на до- бритѣ сили и да се пази връзката съ тѣхъ.

Вие, като ученици на тази школа, има да се борите съ нѣкои наслѣдствени мисли, които трѣбва да прѣводолѣете. Разбира се, мжно е човѣкъ да се бори съ тѣхъ, но ако разбира закона, все-таки ще може да си помогне. По това има много научни данни. Въ геометрията заимѣрь, има опрѣдѣлени чѣрти, съ които може да се прѣдстави извѣстенъ порокъ. Но ако ви покажа нѣкоя линия на даденъ порокъ, при сегашното ви състояние, вие ще мислите само за него и порокътъ ще се залѣпи при васъ като кърлежъ. Заимѣрь, случвало ви се е, ка- то говорите на нѣкой човѣкъ нѣщо, той направи една гримаса съ устата си, извади горната си устна

малко навънъ, а долната постави малко навътръ, при което се образува една крива линия. Но голѣма опасностъ прѣдставлява за васъ това, да сждите за човѣшкия характеръ по тия положителни (въ низходяща степенъ) данни. Вие нѣмате право да се произнасяте за нѣкой човѣкъ. Можете да сждите за характера на човѣка само геометрически и математически. Човѣкъ има на лицето си данни, които сж постоянни, и за тѣхъ той може да се произнася. Азъ мога да опрѣдѣля характера на човѣка отъ голѣмината на неговото око, на неговия носъ, отъ дебелината, голѣмината и дължината на неговата уста, отъ дължината на неговитѣ уши, отъ широчината и височината на неговото чело, отъ голѣмината и формата на неговата брада и т. н. Това сж основнитѣ чѣрти въ всѣки човѣкъ.

Сега, ако разглеждаме едно голѣмо ухо, ще забѣлжимъ, че то има и добри, и лоши страни. Наблюдавано е, че хора съ голѣми уши сж щедри, а хора съ малки уши сж стиснати; сжщеврѣменно хора съ голѣми уши обичатъ широкия животъ. Това е съвпадение на една добра и една лоша чѣрта. Тѣ сж вѣроятности, математически вариации, но чрѣзъ редъ наблюдения може да се установи единъ положителенъ законъ. Има извѣстно съотношение между ухото и главата. Правилното ухо трѣбва дѣ бжде толкова голѣмо, колкото е голѣмината на носа; правилно е и вѣждитѣ да бждатъ почти толкова голѣми, колкото е дължината на носа. Послѣ, челото трѣбва да прѣдставлява $\frac{1}{3}$ отъ голѣмината на цѣлото лице; носътъ

сжщо $\frac{1}{3}$ отъ лицето, брадата сжщо $\frac{1}{3}$. Това е въ правилното лице. Тази правилностъ не зависи състремежитѣ ви, но зависи отъ онази разумна връзка между вашитѣ чувства и мисли.

Сега, ние говоримъ за правата мисль. Може ли нѣкой отъ васъ да ми каже, съ какво се отличава правата мисль? Правата мисль има ли нѣкои отличителни чѣрти, съ които се характеризира въ дадения случай, като права или не? И най-послѣ, можете ли да изкажете една права мисль съ каква и да е дума?

Първичниятъ езикъ на човѣчеството е билъ образенъ: щомъ произнесешъ нѣкая дума, въ тебе изпжква единъ образъ. Вземете, на примѣръ, думата „рѣка“. Щомъ я произнесете, тя извиква въ ума ви единъ живъ образъ. Източнитѣ езици сж били образни, въ тѣхъ идеята е изпжквала ясно. Вземете, на примѣръ, съврѣменнитѣ езици. Има много думи въ тѣхъ, които не произвеждатъ почти никакъвъ образъ. Ако, обаче кажете: „гладенъ съмъ, жаденъ съмъ, боленъ съмъ“, тѣзи изрази винаги произвеждатъ образи въ насъ. Силни думи сж тѣ. И тогава, колкото думи намѣрите въ единъ езикъ, които да произвеждатъ образи, тѣ сж силнитѣ думи. Другитѣ думи сж вторични. За да разберемъ тѣхния вжтрѣшенъ смисль, ние ги тълкуваме. Единъ день и тѣ ще добиятъ образи. Има шансъ и за тѣхъ. Една дума, която нѣма образъ, е на примѣръ думата „шансъ“. Какво означава тази дума? „Има възможность да бжда назначенъ“, това значи шансъ. Тия думи, които иматъ образи, сж

разумни. Думитѣ „пѣя“, „плача“ сж образни. Ние трѣбва да се стремимъ да изработимъ единъ образенъ езикъ. Всѣка дума да има живъ образъ, защото, когато всѣка дума има или придобива образъ, тогава езикътъ става понятенъ и разбранъ за насъ. Има единъ животински или прѣдметенъ езикъ, той е материаленъ езикъ, само на задоволяване. Такъвъ е езикътъ на вълка. Нему трѣбва само овцата, за да я изяде. Послѣ, има единъ идеенъ езикъ на хората, на човѣцитѣ. Той е образниятъ езикъ, който е отривистъ. Въ него вече проличава идея. Той обхваща живота, свѣтлината и свободата на човѣка. Има и единъ трети езикъ, разуменъ, съзнателенъ, езикъ на ангелитѣ, който сжщо тъй е образенъ. Той включва Любовта, Мъдростта и Истината.

Често ние говоримъ за добрия животъ. Казваме „добъръ животъ“, но въ какво? Понятието „добро“ за васъ не е опрѣдѣлено. Какво нѣщо е добъръ човѣкъ? Въобще българинътъ подъ добъръ човѣкъ подразбира човѣкъ, който може въ даденъ случай да ти помогне, да те нахрани и да ти послужи. Подъ лошъ човѣкъ се подразбира този, който въ даденъ случай не ти прави никаква услуга, не те приглежда, не те нахранва.

И тъй, въ какво седи правата мисль? Срещна те и казвамъ: искамъ да ми кажешъ една права мисль, азъ се нуждая отъ нея. Ето какъ ще кажете една права мисль. Допуснете, че нѣкой минава покрай васъ и ви казва: слушай, приятелю, искамъ да ми дадешъ единъ свѣтъ. Взелъ съмъ

тази тояга и исля да набия съ нея единъ човѣкъ, но ще направя това, което ти ми кажешъ. Да го бия, или да не го бия? Ако ти му кажешъ да го набие, понеже неговата честъ е накърнена, та за другъ пжтъ да не си позволява да говори по неговъ адресъ, ти си казалъ една мисль, която не е права. Защото нѣкоя вечеръ той пжкъ ще набие приятеля ти, а може да набие и тебе. Значи, ти давашъ единъ свѣтъ, който води къмъ лоши послѣдствия. Не, кажи му: защо трѣбва да го биешъ! Остави го, тази работа ще се оправи сама по себе си, ти имашъ сега по-важна работа. Съ това ти му казвашъ една права, една трѣзва мисль.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: трѣбва ли да причиняваме на хората страдания, или не? (— Вие казахте: нито увеличавайте, нито намалявайте страданията на хората. Ози, който знае да причинява страдания, нека причинява, но не и всѣки). Сега, забѣлжете, има извѣстна зона на земята, която почти обхваща цѣлата бѣла раса, дѣто страданието е прѣувеличено по причина на силно развитата имъ нервна система. Да страда човѣкъ, това е голѣма привилегия. Природата гледа много благосклонно къмъ всички сжщества, които страдатъ. Тя не е благосклонна къмъ онѣзи, които не страдатъ. Радоститѣ сж само послѣдствия на страданията. Тѣ сж плодъ на страданията. Човѣкъ, който не е страдалъ, не може да има този плодъ — радостта. Ние говоримъ, обаче, за разумнитѣ страдания, защото има и неразумни страдания. Ра-

зумнитѣ страдания въ природата сж една привилегия. Ще знаете, туй е единъ законъ. Затова ще се радвате на тази привилегия, която ви дава невидимия свѣтъ. Ако вие отидете въ една крѣчма да се напиете и нѣкъждѣ си пукнете главата, а слѣдъ това страдате, туй не е разумно страдание. Но когато страдашъ вжтрѣшно, морално, за нѣкаква идея, и въ резултатъ на това изгубишъ всичкото си богатство, общественото си положение, това вече е една привилегия за тебъ. И споредъ закона, това страдание ще ти донесе радостъ. Вие трѣбва да провѣрвате този законъ. Когато вие страдате по този начинъ, считайте, че това е една привилегия, дадена ви отъ природата. Природата или Богъ винаги извъява своята благосклонность къмъ васъ чрѣзъ страданието. И първиятъ актъ на Бога, първото проявление на Бога — ограничението — Му създава вжтрѣшни страдания. Той усѣща въ себе си такова страдание, за което вие нѣмате понятие. Но Той знае, че плодътъ на това страдание ще бжде за доброто на човѣчеството, за което Той създава тази привилегия. Той счита въ своята прѣмъдрость, че туй Му е потрѣбно.

Слѣдователно, разумното страдание лежи въ основата на живота. Има нѣкои отъ васъ, за които, като влѣзоха въ школата, започнаха разумнитѣ страдания. Тѣ казватъ: значи, тази работа не е за насъ. Ами тогава коя работа е за васъ? Полека работа за човѣка отъ страданието нѣма. За страданието не се изискватъ никакви разноси:

нѣма да му наемешъ отдѣлна стая, то ще живѣе съ тебе заедно. То казва: азъ съмъ отъ благороднитѣ, ще живѣя въ дома ти и нищо нѣма да харчишъ заради мене, азъ съмъ много скроменъ. При това, туй вжтрѣшно морално страдание придава дълбочина на човѣшката душа и широчина на ума. Защото, човѣкъ, когато страда, мисли. Туй страдание не парализира човѣка, но му дава потикъ да мисли. (Трѣбва ли да причиняваме страдания на другитѣ?) — Не имъ причинявайте, но не ги лишавайте отъ тѣхнитѣ страдания. Защото, ако ги лишите отъ страданията имъ, тогава именно ще имъ причините страдания. Защо? Щомъ прѣмахнете онова страдание, което природата имъ е дала, вие ги лишавате отъ тѣхнитѣ необходими естествени страдания, а имъ причинявате други, изкуствени страдания. Не разбирамъ да бждешъ хладнокрѣвенъ къмъ чуждото страдание, но да не го чоплишъ. Ако имашъ такова едно страдание, и азъ дойда у дома ти, нѣма да правя никакъвъ въпросъ за твоето страдание, то е нѣщо священо, но нѣма и да го бутамъ, за друго ще се разговаряме. Въ духовнитѣ страдания винаги има една връзка, една непрѣривность, а въ физическитѣ страдания тази връзка не сжществува. Запримѣръ, вие боледувате и си казвате: само да оздравѣя, ще бжда благодаренъ на Бога. Но като мине болестта, вие забравяте Бога. Значи, въ страданията ви нѣма духовна връзка. Вземете, на примѣръ, живота на пияницитѣ. Колко бой сж яли, колко тегло е прѣнесла тѣхната глава за това пи-

яносто, но всичко забравятъ и пакъ пиятъ! И дълго време още трѣбва да ги биятъ, за да извадятъ една малка поука. Това не е страдание, това е животинско състояние. Страданието е нѣщо разумно; то спада къмъ Божествения свѣтъ.

Сега ще ви задамъ другъ въпросъ: трѣбва ли да злоупотрѣбяваме съ довѣрието на единъ нашъ приятелъ? А слѣдъ като злоупотрѣбите, какъвъ е цѣрътъ, съ който може да се възстанови довѣрието? (— Явно е, че не трѣбва). Не само, че не трѣбва, но довѣрието трѣбва да считате като нѣщо священо. Азъ говоря за онова довѣрие, когато нѣкой приятелъ си отвори душата къмъ васъ и счита, че въ всички случаи ти ще постъпишъ съ него тъй, както би постъпилъ съ себе си. Значи, не само, че не трѣбва да злоупотрѣбявате, но неговото довѣрие спрямо васъ трѣбва да считате като нѣщо священо. Туй е едно правило за всинца ви, което трѣбва да си запишете. У всѣки човѣкъ има една физическа личностъ и друга духовна. У всѣки одного отъ васъ има единъ Божественъ човѣкъ, който всѣкога говори Истината. У него всѣкога има стремежъ къмъ Истината. Ще кажете нѣкой: у менъ нѣма нищо Божествено. Да, но ти страдашъ, а туй, което страда въ тебе, то е Божественото, което изпитва туй морално страдание. Отъ външния свѣтъ вие нѣма защо да се тревожите. Всички трѣбва да подкрѣпите Божественото, което се развива у васъ.

Сега, какъвъ е цѣрътъ, за да се възстанови това довѣрие отново? Да кажемъ, че единъ вашъ

приятелъ ви се е довѣрилъ напълно, но вие сте злоупотрѣбили съ неговото довѣрие. Сега, за да възстановите изгубеното довѣрие, вие ще му се довѣрите напълно, ще му дадете той да разполага съ васъ тъй, както съ себе си. Ето ви цѣрътъ. По-рано той ви е далъ пълно довѣрие, безъ да иска вашето; сега по обратния пътъ, за да възстановите туй довѣрие, което сте нарушили, вие ще му дадете довѣрие, той да разполага съ васъ. Само да не попаднете въ положението на онзи германски професоръ, който правилъ психологически наблюдения и опити за изваждане двойниците на хората отъ тѣлата имъ. Той често правилъ такива опити съ единъ свой ученикъ. Единъ день професорътъ рѣшилъ да направи слѣдния опитъ: да извади своя двойникъ и да го тури въ тѣлото на ученика си, а двойникътъ на ученика да влѣзе въ неговото тѣло, но като направилъ този опитъ, ученикътъ се забъркалъ въ тѣлото на професора и не могълъ да излѣзе навънъ. Но и професорътъ, въ това младо тѣло, не могълъ да помогне на своя ученикъ. Разбира се, слѣдъ дълги усилия, той сполучилъ да се оттегли, но трѣбвало да мине прѣзъ голѣми страдания. Сега правя сравнение съ стария и новия моралъ: това сж студента въ тѣлото на професора, и професорътъ въ тѣлото на студента. Това е единъ отъ опаснитѣ опити. Тамъ се забавляватъ хората. Стариятъ професоръ да влѣзе въ тѣлото на младия студентъ, иди-дойди; но младиятъ студентъ да влѣзе въ старото тѣло на професора, това е тежко. Въ природата има извѣстни

стари идеи и когато човѣкъ дойде до извѣстна възраст, тѣ се явяватъ, изпжкватъ въ съзнанието му и лицето му става вече старо. Забѣлѣжете у евреитѣ, като дойдатъ до извѣстна възраст, всички заприличватъ на расата си: по своя типиченъ носъ, по очитѣ си и др.

Може ли нѣкой отъ васъ да даде опрѣдѣление на думата „довѣрие“? Кога имате довѣрие? Прѣдставете си, че ви гонятъ, а вие сте на брѣга на една рѣка и трѣбва да я прѣплавате. Въ рѣката има една лодка съ лодкарь. Сега вие ще се спрете ли да видите, кой е този човѣкъ, че послѣ да му се довѣрите? Не, вие веднага влизате въ лодката и си казвате: каквото Господъ даде. Въ неговата лодка вие се чувствувате сигуренъ. Тѣй че нѣкой пжтъ довѣрието ви се налага. Ти влизашъ въ лодката, не знаешъ, какво може да стане, но отъ лодкаря зависи — той може да те прѣдаде на този, който те гони, и може и да те запази. Но човѣкъ при извѣстни случаи напълно може да се довѣри на другъ човѣкъ. Въобще, въ такива случаи, когато човѣкъ напълно и изведнѣжъ се довѣри на нѣкого, той не остава излѣганъ, освѣнъ съ малки изключения. Въ душата има едно качество, тя схваща интуитивно, че въ всѣки едного има една добра страна. И ако ти се довѣришъ напълно на нѣкой човѣкъ, рѣдко сж случитѣ, дѣто той може да злоупотреби съ тебе. Ако се довѣришъ на нѣкой човѣкъ напълно и изведнѣжъ, изключенията сж много рѣдки, но ако му се довѣришъ съ разсждения и умувания, из-

ключенията сж повече. Запримѣръ нѣкой те гони. Ти влизашъ въ една кжща и веднага имашъ пълно довѣрие на хората въ нея, защото нѣма другъ изходенъ пжтъ. Тия хора на часа ти помагатъ. Въ дадения случай това се дължи на довѣрието, което имашъ къмъ тѣхъ; то ги кара да ти помогнатъ. Довѣрие има даже и у животнитѣ. Ако човѣкъ има вѣра, и тѣ спазватъ този законъ. Единъ свещеникъ ми разправяше за една своя котка. Той ималъ пълно довѣрие въ нея, че тя, въ негово отсъствие, нѣма да направи никаква пакостъ. Сутринъ, когато свещеникътъ излизалъ на работа, тя отивала на вратата да го изпрати, и докато той се върнѣлъ, тя не бутала нищо, освѣнъ ако той ѝ остави нѣщо. Тя съзнавала, че иматъ довѣрие на нея и не бутала, не искала да злоупотреби съ довѣрието, което ѝ се давало. Това е една характерна чѣрта. У всѣки човѣкъ има добро. У всички хора има по една добра чѣрта. Не мислете, че сега трѣбва да придобиете доброто. Не, то е вложено въ васъ, изисква се само врѣме, т. е. благоприятни условия, за да се прояви. Създаването на тия условия пжкъ зависи отъ васъ.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

3-та лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 2. XI. 1924 год.

4 - ТА ЛЕКЦИЯ.

Условия лежащи въ три- жгълника.

„Любовта ражда доброто.“

—Доброто носи за насъ животъ,
свѣтлина и свобода.

Размишление.

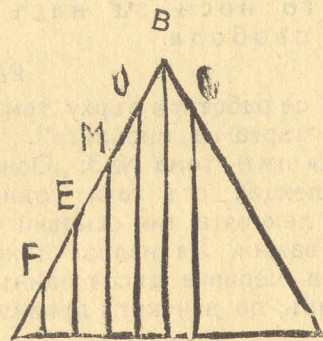
Прочетоха се работитѣ върху темата: „Първата отличителна чърта на мисълта“.

За слѣдния пжть тема № 3: „Основнитѣ мисли на първата лекция отъ тази година“. Всѣки ще извади отъ лекцията тия основни мисли, които намира за важни. Да излѣзе нѣкой отъ васъ да начъртае на черната дъска единъ равностраниенъ трижгълникъ, по всичкитѣ правила на чъртането.

Какъ мислите, този трижгълникъ ABC може ли да означава движението на човѣка, или пжтя, по който той върви? Раздѣлете страната AB на петъ равни части и отъ всѣка точка на дѣлението спуснете петъ перпендикуляра къмъ основата AC, а именно: FK, EL, MN, OP и BD. Тия линии иматъ ли извѣстно отношение въ своята дължина? (Всѣка линия е по-малка отъ друга). Дѣ сж най-добритѣ условия за животъ? Допуснете сега, че тия линии прѣдставляватъ живи същества. Линията KF е едно

малко същество, което се ражда при точка К и умира при точка F. То живее само 20 години. Другото същество се ражда при точка L и умира при точка E. Значи, то живее само 40 години. Третото се ражда при N, а умира при точка M на 60 години. Четвъртото се ражда при точка P, а умира при точка O на 80 години. Последното се раж-

A K L N P D P₁

C

да при точка Д, а умира при В на 100 години. Да кажемъ, че 100-тѣ години сж крайниятъ прѣдѣлъ на живота. Какво ще стане съ това живо същество, ако живѣе повече? То ще започне да слиза по другата линия АС, като изминава пжтя O_1P_1 . Или можемъ да вземемъ, че това живо същество се ражда въ точка А, въ точка В достига най-високото положение

на своя правилень животъ, а въ точка С достига до 100 години — крайния прѣдѣлъ на живота. Питамъ ви, обаче, защо това живо същество умира на 20 години?

Прѣдставете си сега друго разсжждение. Имате линията АВ, раздѣлена на петъ части. Едно лице трѣгва отъ точка А, достига до точка F и тамъ спира. Друго лице трѣгва отъ точка А и спира до точка E. Трето лице трѣгва отъ точка А и спира до точка M. Четвърто лице трѣгва отъ точка А и спира до точка O. Пето лице трѣгва отъ точка А и спира до точка В и т. н. Питамъ: защо тия лица се спрѣха, първото отъ тѣхъ до точка F, второто до точка E, третото до точка M и т. н.? Нали трѣбва да се измине пжтътъ АВ? Кои сж причинитъ за това? Ние можемъ да кажемъ, че първото лице е дѣте съ хилаво тѣло, което, като не може да издържа на външнитъ условия, умира рано. Другото лице има по-здраво тѣло, затова умира по-късно. Слѣдователно, само ония тѣла сж здраво съградени, които могатъ да извървятъ цѣлия пжтъ АВ или пжтя АВС въ триггълника. Това сж съотношения между линиитъ въ триггълника. Линията АВ прѣдставлява външнитъ условия, АС — почвата или условията, при които животътъ се проявява. Философски погледнато, какви причини може да има въ дадения случай, че първото лице е умрѣло на 20 години? — Три причини може да има: първата причина може да се крие въ бащата и майката; втората — въ обществото, а третата причина въ самото дѣте. То самò е скжсало ниш-

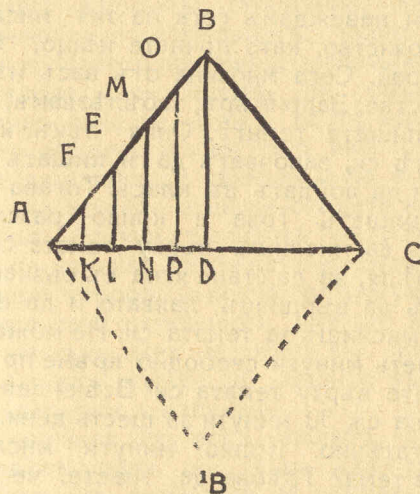

ката на живота си. Причината може да се опрѣдѣли още и по закона на математическитѣ вѣроятности. Ще обясня сжщото нѣщо по другъ начинъ. Вие хвърляте единъ камъкъ. Той се издига до извѣстна височина и спира до точка *F*. Значи, вие сте го хвърлили съ малка сила. Слѣдниятъ пжтъ хвърляте камъка по-силно, и той достига до точка *E*. Послѣ до точкитѣ *M*, *O* и т. н. и като достигне до точка *B*, това ще бже най-голѣмата сила, съ която сте хвърлили този камъкъ нагорѣ. Слѣдователно, ще знаете, че пжтътъ *ABC* е правилниятъ цикълъ на движението.

И тъй, като схема на всичко досега казано, ще знаете, че тригълникътъ е пжтътъ, по който човѣкъ се качва. Линията *AB* прѣдставлява пжтя на младостта; точката *C* служи за връзка съ духовния свѣтъ, тя не се вижда. И точка *A*, като начална, е невидима, виждатъ се само другитѣ точки. Когато движението стигне до точка *C*, пжтътъ продължава нататкъ и се образува другата половина на тригълника *CB¹A*. По този начинъ получаваме ромба *ABCB¹*. Какво значи думата ромбъ, провѣрихте ли? (— Играчка, пумпалъ, фарфалакъ). Значи, той изразява движение. Въ този ромбъ ние виждаме само едната му страна, единия тригълникъ, а другата му страна, другия тригълникъ *AB¹C* не се вижда.

Ако на ржката ви има астрологически бѣлѣгъ, че слѣдъ десетъ години ще заминете за другия свѣтъ, и ако вие знаете това, питамъ ви: ще можете ли да продължите живота си? (— Ще

можемъ, но ако е нѣкое дѣте, нѣма да може). Но има и разумни дѣца. Сега ние ще приложимъ закона другояче. Дотукъ въпросътъ се отнасяше до вашия физически животъ. Прѣдставете си сега другото положение. Вие постѣпвате въ една окултна школа. Най-първо вие сте въ точката *A*,

нищо не знаете. Въ края на първата година дойдете до точка *F* и си излѣзете. Колко ще знаете? Изминали сте пжтя *AF*. Другъ ученикъ продължава пжтя си и въ края на втората година стига до точка *E*, трети ученикъ стига до точка *M*, четвърти до точка *O* и напушатъ училището.

Питамъ: кой ще бжде истинскиятъ ученикъ отъ всички тия ученици? — Който завърши цѣлия цикълъ. Ето единъ новъ начинъ на разсуждение, съ който вие още не сте запознати. Запримѣрь, вие говорите за тригълници, но не знаете идеята, която тригълникътъ крие въ себе си. И колко идеи има още скрити въ тригълника!

Азъ ви навеждамъ сега на тия мисли, за да имате постоянство, като почнете нѣщо, да го изкарате докрай. Сега мнозина отъ васъ нѣматъ това постоянство. Запримѣрь, забѣлзвамъ, че всички не си пишете темитѣ. Онай пѣкъ, които пишатъ темитѣ си, започватъ да ги пишатъ петъ минути прѣди да дойдатъ въ класъ. Тогава мислятъ, какво да пишатъ. Това е криво разсуждение. Ти можешъ да мислишъ върху темата си прѣзъ цѣлата недѣля, за да стане ясна въ съзнанието ти. Ти можешъ да вършишъ, каквато и да е работа, и пакъ да мислишъ за темата си. Не можете ли да отдѣлите петъ минути свободно врѣме прѣзъ деня да помислите върху темата си? Всѣки день по петъ минути, това сж 30 минути за шестъ деня. Толкова ви е достатъчно. Колко минути мислите вие върху една тема? Трѣбва да знаете, че всичкитѣ теми, които се развиватъ тукъ, сж за усиляване на вашия характеръ. И когато човѣкъ развива извѣстни мисли въ свѣта, едновременно съ своята мисълъ той спомага въ мисълта и на всички хора. Не мислете, че съ вашата мисълъ не помагате на човѣчеството. Защото вие не сте сами въ свѣта, но имате връзка съ цѣлото човѣчество. И

ако искате да бждете учени хора, трѣбва да мислите! Никога не трѣбва да казвате: азъ нѣмамъ врѣме. Послѣ, които отъ васъ посѣщаватъ класа, трѣбва да бждатъ много редовни. Човѣкъ постъпи ли веднѣжъ въ единъ окултенъ класъ, той трѣбва да бжде много редовенъ. По това се познава, дали имате характеръ. Ще помните слѣдното: като дадешъ веднѣжъ обѣщание, ти си задълженъ вече да го изпълнишъ, нищо не може да те извини. Небето не обича залъгалки. Никой не те свързва, но дадешъ ли обѣщание за себе си, нищо вече не може да те извини. Ще изпълнявате обѣщанията си! Ако вие съзнателно пропуснете да напишете каквато и да е тема, или си кажете, че можете и да не отидете въ класъ, вие скоро ще платите съ живота си. Затова отъ всички ви се изисква да бждете абсолютно редовни. И живата природа изисква голѣма редовностъ. Ако спазвате тази редовностъ, вие ще забѣлжите, че ще настане една промѣна въ живота ви. Азъ бихъ желалъ всички да рѣшите въ себе си да бждете редовни и изправни.

Сега, мнозина отъ васъ мислятъ, че свободата на човѣка седи въ това, да мисли каквото си иска. Не, свободата на човѣка седи въ туй, да мисли по това, за което не иска. А кое нѣщо човѣкъ не иска? Запримѣрь, като гледашъ една топла, хубава баница, да не я пожелаешъ. Въ какво седи волята? — Да не ядешъ баницата. Повикай другъ нѣкой отъ улицата и го покани да яде баницата прѣдъ тебе, а ти само гледай.

Това е воля! Това значи да направишъ туй, което не искашъ. Въ това седи и свободата на човѣка. Има случаи пъкъ, когато баницата е приготвена за тебе, а другъ я изяде, защото твоятъ стомахъ е разваленъ. Въ този случай ти ще живѣешъ съ мисълта на онзи, който яде. Ти само ще го гледашъ и ще се радвашъ, че той яде.

Въ науката има извѣстни положения, които трѣбва да изучавате. Запримѣрь, вие още не сте се спрѣли, като гръцкитѣ философи, да се запитате, какво прѣдставлявате като индивидъ. Вие казвате: „Азъ съмъ“. Кой си ти? Казвате: „Ама азъ мога да мисля“. Като можешъ да мислишъ, кажи, какви задачи можешъ да рѣшавашъ? Или кажи, въ какво седи тази мисль? „Ама азъ се самосъзнавамъ“. Много добрѣ, въ какво се самосъзнавашъ? Щомъ се самосъзнавашъ въ тѣлото си, азъ казвамъ: излѣзъ изъ тѣлото си да се поразговоримъ малко! „Какъ тъй?“ Първото нѣщо за единъ човѣкъ, който се самосъзнава, е да излѣзе изъ тѣлото си навнѣнъ, и при това всѣкога да бѣде господарь на тѣлото си. Казвашъ: „Не мога да излѣза изъ тѣлото си навнѣнъ“. — Тогава ти си затворникъ, ти мислишъ съ своитѣ окови, а не мислишъ като свободенъ човѣкъ. Дотогава, докато човѣкъ е свързанъ съ своя личенъ животъ, или, докато той е свързанъ съ своя сѣмеенъ животъ, или съ обществения животъ, или съ човѣшкия животъ, той е все ограниченъ. Това сж четири положения, които трѣбва да надраснете. И всички школи на древността сж имали научни методи за

прѣвъзможане на редъ прѣпятствия, чрезъ които тѣ трѣбвало да усвършенствуватъ своя характеръ.

Сега, да се върнемъ къмъ тригълника. Когато човѣкъ умира младъ, затова може да има три причини. Първата причина може да бѣде самата почва — основата на тригълника — АС. Втората причина може да бѣде обществото — АВ, а третата причина може да бѣде самиятъ индивидъ — КФ. Тия три различни положения въ човѣка могатъ да бждатъ въ сжщностъ умътъ, сърцето и волята му, които трѣбва да вървятъ винаги заедно. Вие никога не можете да раздѣлите у човѣка ума, сърцето и волята му. Тѣ сж недѣлими.

Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: никога външната срѣда не може да бѣде по-силна отъ насъ. (Какъ да си изяснимъ факта, че като дойдатъ извѣстни течения въ живота, едни издържатъ на тѣхъ, а други не издържатъ?) — Причината е въ самия индивидъ. (Тогава трѣбва да приемемъ, че външнитѣ условия сж еднакви за всички. При хвърляне на едно тѣло сжщо тъй има три причини: съ каква сила се хвърля тѣлото, въздѣйствието на срѣдата — дали е въздухъ или вода, и земното притегляне).

Когато говорите за съпротивления, трѣбва да знаете, че тѣ сжществуватъ само въ физическия свѣтъ. Съпротивленията въ умствения свѣтъ сж отъ другъ родъ; съпротивленията въ чувствения свѣтъ сжщо тъй сж отъ друго естество. Запримѣрь, какви съпротивления може да има въ умъ

ствения, или въ чувствения свѣтъ на човѣка? (— Съпротивление въ умствения свѣтъ прѣдставлява тъмнината, кривото разбиране на нѣщата). Прѣдставете си, че вие се намирате въ единъ идеаленъ свѣтъ, както е било първоначално. Питамъ ви тогава: какъ могатъ да се родятъ противорѣчия между хора, които живѣятъ въ единъ такъвъ свѣтъ? Ние знаемъ, че първоначално всички хора сж излѣзли отъ едни и сщи условия, а днесъ виждаме да сществувва между тѣхъ такова голѣмо различие!

Ще ви обясня друго едно явление. Питамъ ви: дѣ ще се спре човѣкъ, който обича да яде? — Въ нѣкоя гостилница. Дѣ ще се спре човѣкъ, който обича знанието? — Въ нѣкое училище. Дѣ ще се спре човѣкъ, който обича да се моли? — Въ нѣкоя църква. Ами дѣ ще се спре онзи, който обича хорцето? — На хорището, дѣто хорото се върти. Всѣки човѣкъ ще спре тамъ, дѣто неговото вжтрѣшно желание го води. Възможноститѣ за всѣки човѣкъ сж еднакви, но строежътъ въ всѣки човѣкъ не е еднакъвъ, защото всѣки е задълженъ самъ да строи. И вслѣдствие на това ние казваме, че едни индивиди сж използвали условията на живота добръ, а други не сж ги използвали, както трѣбва.

Сега, вашиятъ умъ се намира въ слѣдното заблуждение: вие взимате прѣдъ видъ вашитѣ бащи и майки, а отъ друга страна—обществото — и казвате, че тѣ сж причина за вашия успѣхъ или неуспѣхъ. Добръ, прѣдставете си, че вие живѣте

въ врѣме, когато нѣма бащи и майки, нито общества, както е било първоначално, и живѣте самъ и като индивидъ, и като майка, и като баща, и като общество. Тѣй живѣе клѣтката и днесъ, тя сама се размножава, сама се дѣли. (— Да, но за да се яви човѣкъ, макаръ и като клѣтка, все е сществувала нѣкаква природа около него). Не, вие трѣбва да разсждавате математически. Частъта не може да се извади отъ своето цѣло. Вие математически и логически може да я дѣлите, да я изваждате, да туряте дроби, но въ природата никога не можешъ да дѣлишъ частъта отъ цѣлото. Математически вие може да дѣлите дробитѣ, колкото искате, но въ природата такова дѣление нѣма. Цѣлото се проектира въ своитѣ части. Тукъ цѣлото съдържа частитѣ въ себе си. Всѣка частъ е зависима отъ другитѣ. Ако вие сте частъ отъ едно цѣло, тогава ще кажете: условията сж такива. Нѣма никакви условия. Това, което дѣйствува въ васъ е самата идея, т. е. цѣлото. И тогава, въ духовния свѣтъ всѣка частъ има условията на цѣлото въ себе си, т. е. тя може да се развива сама, а може да дойде и въ противорѣчие съ цѣлото. Въ края на краищата частъта трѣбва да се примири съ цѣлото, тя не може да излѣзе извънъ него.

И сега, всичката борба на съврѣмненното общество седи въ това, че хората искатъ да излѣзатъ отъ цѣлото. Това, обаче, е невъзможно. Всѣка частъ има извѣстно отражение. И като казвамъ, че ние по умъ се различаваме единъ отъ другъ,

разбирамъ, че общиятъ умъ, който дѣйствува въ насъ, е единъ и сжщъ. Но умътъ на цѣлото не може да се побере въ своята частъ. Въ висшата окултна математика частта може да бжде равна на цѣлото, но не може да стане по-голѣма отъ цѣлото. Това е едно положение. Цѣлото пъкъ може да бжде по-голѣмо отъ частта. Това е второто положение. Ето дѣ е разликата. Тукъ се крие великата необходимостъ, която ограничава частитѣ, и тѣ трѣбва да се подчиняватъ. Това е единъ вжтрѣшенъ законъ на битието. Тѣй че ние можемъ да бждемъ като цѣлото, но не можемъ да бждемъ по-голѣми отъ цѣлото. Слѣдователно, всѣки човѣкъ трѣбва да се движи въ рамкитѣ на това цѣло. Схванахте ли сега разликата? Вие нѣма да разсжждате съ ума на обществото и съ ума на съврѣменнитѣ хора. Той е кривъ умъ, понеже се е спрѣлъ на извѣстна стадия въ своето развитие. Съврѣменното мислене е резултатъ на цѣлокупната човѣшка мисль. Защото, за да мислимъ право, трѣбва да съберемъ всички хора отъ създаването на свѣта досега, както и ония, които ще дойдатъ за въ бждеще. Това е цѣлото. А сега ние имаме една малка частъ, наречена общество, но тя не съставлява цѣлото. Теософитѣ прѣдполагатъ, че има около 60 милиарда човѣшки души, които образуватъ цѣлото. А за сега на земята има около единъ и половина милиардъ, или най-много два милиарда. Значи, въ невидимия свѣтъ има повече души, които вие не взимате прѣдъ видъ. И дисхармонията, която се забѣлѣ-

зва сега е само по отношение на нашия животъ, но не и по отношение на цѣлокупния животъ. Мислите ли, че цѣлото, което е по-голѣмо отъ частта, ще позволи на своята частъ да си играе съ него? Немислимо е. Най-първо хората мислятъ, че знаятъ много, че сж всесилни и затова въ младинитѣ си ставатъ безвѣрници, повече уповаватъ на своята сила. Като минатъ 45 — 50 години, ставатъ набожни, а къмъ 80-та година всички се прѣдаватъ на Бога и вѣрватъ въ невидимия свѣтъ. Това е една слабостъ на човѣшкия умъ. (Всички души едновременно ли сж създадени?) — Не, тѣ сж излѣзли при разни условия. (Тогава различието е напълно обяснимо). Всички сж влѣзли въ битието въ единъ опрѣдѣленъ цикълъ, но по-слѣдователно. (Възможно ли е човѣкъ да се роди по всѣко врѣме?) — Има дати, въ които е невъзможно да се роди човѣкъ. За всѣко раждане има точно опрѣдѣлени математически дати. Това е доказано астрологически.

Астролозитѣ взиматъ подъ внимание само планетитѣ, а при това всички звѣзди, които сжществуватъ, указватъ голѣмо влияние върху човѣка. Слѣдователно, разнообразието седи въ това, какво влияние указва всѣка звѣзда. И това, че хората се различаватъ, се дължи на звѣздитѣ, които сж безброй. Оттамъ сжществува и разнообразието между хората. Това е едно упражнение за ума ви, съ което се хвърля една по-свѣжа мисль, за да знаете, че всичко въ свѣта не е атавистически, или, както турцитѣ вѣрватъ, че всичко въ живота

е фатализъмъ, т. е. че всичко е прѣдопрѣдѣлено. Дѣйствително, нѣщата сж точно опрѣдѣлени, но въ това опрѣдѣление на живата природа сществува една абсолютна справедливостъ и свобода.

То значи: като излѣзешъ въ пжтя на живота си, не трѣбва да закѣснѣвашъ! Закѣснѣешъ ли веднѣжъ, мжно можешъ да намѣришъ пжтя на своята срѣда. Ти вече излизашъ вѣнъ отъ тая струя, и дълго врѣме трѣбва да чакашъ, докато те турятъ на твоео мѣсто. Тамъ е всичката опасностъ. Затова ти трѣбва да пазишъ своя пжтъ и да не се отклонявашъ. Човѣкъ може да загуби пжтя си по причина само на едно свое мимолѣтно желание. Такова желание е въ сила да те изкара изъ пжтя ти. Веднѣжъ излѣзълъ изъ пжтя, течението си върви, а ти самъ, съ своята сила не можешъ да влѣзешъ на друго мѣсто, освѣнъ ако те турятъ. Ето защо, всички трѣбва да бждете много внимателни. Нѣкой пжтъ вие излизате изъ пжтя си и казвате: послѣ пакъ ще влѣза. Не, не можешъ да влѣзешъ, както и да е и когато и да е. Вие можете да мислите, че сждбата ви е такава, но коя е причината дѣто ви сждятъ? Ти като направишъ едно прѣстѣпление, ще те сждятъ, разбира се. И можемъ да кажемъ, че 50% човѣкъ си е самъ причина да го сждятъ.

Сега ще турите въ ума си мисълта да се учите правилно и да мислите правилно. Всички трѣбва да имате въ основата си правилна мисль. Ако тази мисль е въ пжтя, по който вървите и не ви отклонява, тя е правилна, затова дрѣжете я

въ ума си. Ако тази мисль ви отклонява, тя не е правилна, не я приемайте въ ума си. Дайте ходъ на всѣка мисль, която ще ви помогне въ пжтя, по който вървите. Не давайте мѣсто на всѣка мисль, която може да ви отклони отъ вашия пжтъ. Тя е чужда, не е ваша мисль. Сжщото се отнася и до желанията ви.

Защо много хора боледуватъ? Какъ схващате това? Кои сж причинитѣ за явяването на толкова много болести въ свѣта? — Причината за това е, че човѣкъ влиза въ извѣстна срѣда, която не е за него. Прави сте, до извѣстна степенъ е така. Всички съгласни ли сте? Азъ ще ви дамъ единъ примѣръ: нѣкои баща и майка много искатъ да иматъ дѣте. Създаватъ му добри условия. Като се роди, тѣ го гледатъ много добрѣ, треперятъ надъ него, но при всичко това, слѣдъ 4-5 години дѣтето умира. Коя е причината? — Три възможности има: първото прѣдположение е, че Любовта въ този домъ е малка. Ако пѣкъ дѣтето се ражда глупаво, че не може да се учи, Мждростъта въ този домъ е малка. Ако пѣкъ дѣтето се ражда хилаво, че не е свободно въ живота си, Истината въ този домъ е малка. Тѣй седи въпросътъ. Втората причина е, че обществото, въ което дѣтето живѣе, нѣма Любовь, Мждростъ и Истина. И третата причина може да бжде у самия индивидъ. Любовьта е сила въ природата, безъ нея се явяватъ болести.

Може да направите слѣдния опитъ: нека най-здравиятъ отъ васъ излиза всѣка вечеръ, една

седмица наредъ, при залѣзъ слънце и да си казва: азъ ще се разболѣя! Другъ пъкъ, който е малко боленъ, да става рано и да излиза вънъ, въ продължение на една седмица, когато слънцето изгрѣва и да казва: азъ ще оздравѣя, азъ ще бѣда здравъ! И слѣдъ една седмица провѣрете, какъ сж подѣйствували сутриннитѣ и вечернитѣ сили върху двата индивида.

Сега, външнитѣ промѣни въ живота често ви спъватъ. Азъ забѣлѣзвамъ, щомъ нѣкои отъ васъ срещнатъ прѣпятствие въ живота си, тѣ искатъ или да излѣзатъ отъ тази срѣда, да я промѣнятъ, или да умратъ. Младиятъ не иска да живѣе, иска да измѣни срѣдата си. Но вие можете да измѣните тази срѣда само по единъ разуменъ начинъ. При нѣкои неуспѣхи пъкъ вие желаете смъртъта. Има една разумна смъртъ, а не тази глупава смъртъ, да не знаете защо умираете. Нѣма по-малко нѣщо отъ това. Нѣкой казва: искамъ да умра! Защо?—Дотегна ми живота. Това е глупаво умира-не. И другъ нѣкой казва: искамъ да умра! Защо?—Искамъ да уча музика, пъкъ нѣмамъ условия на земята, горѣ ще ида. Казвамъ му: тогава върви по-скоро! Трети нѣкой казва: искамъ да уча добротото, но понеже тукъ нѣма условия за него, искамъ да замина за другия свѣтъ. Хубаво, но ще дадешъ за това едно прошение. И ако има вакантни мѣста въ туй училище, въ което искашъ да постъпишъ, ще идешъ; ако пъкъ нѣма вакантни мѣста, ще чакашъ година, двѣ, петъ, десетъ и като те приематъ, нито минута нѣма да се ба-

вишъ. Но нѣма по-ужасно нѣщо отъ това да умрете прѣждеврѣменно и да чакате нѣкъдѣ немиллинедраги, защото нѣмало мѣсто за васъ. Има ли мѣсто, желайте да умрете! Нѣма ли мѣсто, небързайте! Вие ходили ли сте въ онзи свѣтъ да видите, какво е да живѣете безъ тѣло, ако не сте приготвени за това? Училището на земята е необходимо за всинца ви днесъ.

И тѣй, ако вие не пишете темитѣ си тукъ, какъ ще ги пишете горѣ? Ако вие тукъ сте нередовни, като отидете въ другия свѣтъ, вашитѣ работи съвсѣмъ ще се объркатъ. Ако тукъ сте мързеливи, и тамъ ще бѣдете мързеливи. Каквито качества има човѣкъ тукъ, и тамъ ще има сжщитѣ. Тукъ човѣкъ по-скоро се поправя. Смъртъта не измѣня човѣка, тя само го ограничава и всичко у него си остава потенциално. Тамъ човѣкъ нѣма стомахъ, но желанието за ядене и пиене остава. Желанията у него оставатъ, но органи нѣма. И тамъ ще го научатъ, че не трѣбва да пие, понеже нѣма органъ. Това е лошото, именно, че онѣзи хора, които умиратъ съ много желаня, като нѣмагъ органи, съ които да задоволяватъ желанята си, влизатъ въ други хора и усилватъ въ тѣхъ желанието за пиене. И така се създаватъ много прѣстѣпления въ свѣта. Затуй, щомъ нѣкой пжтъ ти се пие винце, не пий, защото туй прѣсилено желание не е твое. Ще кажешъ на този твой приятель: ти можешъ и безъ винце.

Да се върнемъ къмъ мисльта си. Всички трѣбва да усвоите правилния равностраненъ три-

жгълникъ. Всѣки трѣбва да тури въ ума си идеята да стане единъ равностраненъ трижгълникъ и да владѣе всички линии на този трижгълникъ. Вие трѣбва да бждете сами на себе си господари! Вие трѣбва да разбирате перпендикуляритѣ, които могатъ да се спуснатъ въ единъ трижгълникъ, а тѣ сж всичко три вида; сжщо тѣ трѣбва да владѣете и тритѣ вида перпендикулари. Сега ние разгледахме само перпендикуляритѣ, спуснати къмъ почвата, но има още два вида перпендикулари. Въ друга лекция ще се спремъ да видимъ, какво значи перпендикуляръ. (Най-късото разстояние между точка и права). Значи, перпендикулярътъ е една проява въ живота. Той е силова проява, понеже всички сили се движатъ по права линия. Тѣ образуватъ перпендикуляръ, или най-късото разстояние на движението. Значи, перпендикулярътъ е пътъ на силитѣ въ живота.

Размишление.

Любовта ражда доброто.

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

4-та лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 9/хІ 1924 г.

5 - ТА ЛЕКЦИЯ.

Ролята на противорѣчията. Влияние на планетитѣ.

„Любовта ражда доброто.“

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

Размишление.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Основнитѣ мисли отъ 1-та тазгодишна лекция.“

Съ каквъ математически законъ бихте изразили противорѣчията? (— Ние можемъ да си послужимъ съ знака на опозицията: $o—o$. Какъ бихте изразили математически съгласието? (— Съ слѣдния знакъ: $o—$ или съ знака на равенството $(=)$).

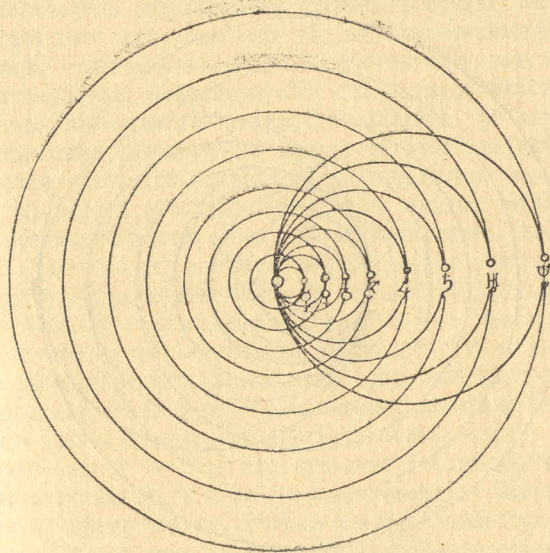
Каква роль играятъ противорѣчията въ природата? Всѣко противорѣчие играе извѣстна роль въ природата и въ живота. Дѣ се раждатъ противорѣчията? — При еднаквитѣ сили. Обикновено двѣ положителни сили биватъ въ противорѣчие. Щомъ се срещнатъ, тѣ се отблъскватъ. И въ електричеството има двѣ положителни течения: едното течение иде отъ центъра на слънцето, а другото иде отъ центъра на земята. Когато се срещнатъ, тѣ се отблъскватъ, понеже електричеството,

което иде отъ слънцето, иска да проникне центъра на земята и да направи единъ цѣлъ кръгъ; също тъй и електричеството, което иде отъ центъра на земята, иска да направи единъ кръгъ и като се срещнатъ, тѣ се спиратъ въ своитѣ дѣйствиа. Защо? — Противорѣчие има между тѣхъ. Тогава, въ помощъ на това противорѣчие идватъ други двѣ магнетични течения: едното иде отъ слънцето, а другото отъ земята. Тѣ отклоняватъ теченията на електричеството. Едното отклонява електрическото течение на слънцето въ дясно, а другото отклонява електрическото течение на земята въ лѣво. И ние казваме тогава: положително съ отрицателно се съединяватъ. Схващате ли каква е идеята? Ще вземете туй обяснение като една математическа вѣроятностъ. Вие сами ще мислите върху тия течения. Азъ ги поставямъ въ закона на математическитѣ вѣроятности. Вие трѣбва да работите, понеже въ окултната наука никога не се приема нѣщо, което не е доказано, а вие можете да провѣрите всѣко нѣщо въ себе си.

И тъй, тия течения, които идватъ отъ слънцето, проникватъ и въ цѣлата слънчева система. Отъ слънцето излиза единъ кръгъ, който минава прѣзъ центъра на Меркурий. Послѣ излиза другъ кръгъ, който минава прѣзъ центъра на Венера и т. н. Значи, отъ слънцето излизатъ кръгове, които минаватъ прѣзъ всичкитѣ центрове на планетитѣ. Това сж все електрически течения, които правятъ тия кръгове. Но много рѣдко се случва такова съчетание, при което всички планети да

обидатъ на една права линия. Обикновено тѣ сж въ разни положения. Знаете ли тогава, какво влияние ще укажатъ тѣ върху земята? Значи, има раз-

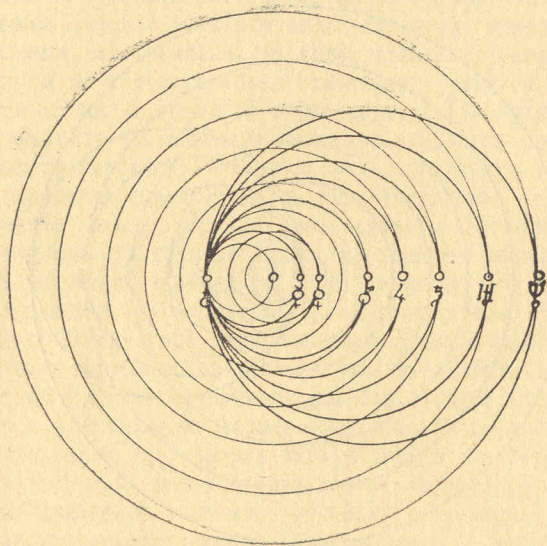

Теченията на слънчевите енергии до всички планети.

ни течения отъ слънцето, които отиватъ къмъ всички планети, но има и други течения отъ разнитѣ планети къмъ земята. Да допуснемъ, че нѣкой

отъ васъ е подъ влиянието на Юпитеръ, които е 432 милиона мили далечъ отъ слънцето. Такъвъ човѣкъ нѣма да бжде горещъ темпераментъ, нѣ-

Теченията на енергиитѣ на различнитѣ планети до земята.

ма да има темперамента на Венера, защото електрическитѣ и магнетически течения, които идватъ отъ Юпитеръ се различаватъ отъ тия токове, кои-

то излизатъ отъ слънцето — не сж едни и сжщи. Това сж течения, които идватъ отъ други сфери, отъ другия свѣтъ. Може да се нарисува и друга картина, да видите, какъ слънцето съставлява частъ отъ друго едно слънце, около което сжщо тѣй има течения, но тѣ сж по-интенсивни въ своитѣ трептения. И тѣй, теченията на нашето слънце сж вторични. Тѣ сж, които влияятъ на хората. Ако нѣкой човѣкъ е накрая на слънчевата система, питамъ: за колко врѣме ще дойде свѣтлината до него? Слънчевата свѣтлина иде на земята за осемъ минути. Тогава за колко минути ще отиде до Юпитеръ? — Приблизително за 40 минути. Тѣй че слънчевата свѣтлина ще употреби около $4\frac{1}{2}$ часа, докато стигне до най-отдалечената планета въ вселената. Ако вие се намирате подъ влиянието на Юпитеръ, то слънцето, или тази интелигентна свѣтлина ще повлияе другояче върху вашето развитие. Тя ще повлияе само върху нѣкои части отъ вашия мозъкъ. Какъ ще ви повлияе Юпитеръ? — Той ще повлияе на личнитѣ ви чувства, а донѣкждѣ и на милосърдието. Неговото влияние нѣма да се отрази върху цѣлото ви развитие. Затова, всички планети трѣбва да влияятъ върху васъ. И така е въ дѣйствителностъ. Всѣка планета указва по-голѣмо или по-малко влияние върху васъ. Това сж слънчеви течения. И вие сте единъ фокусъ, дѣто всички тия течения отъ цѣлия козмосъ се събиратъ въ васъ. И ако ви погледне нѣкой ясновидецъ, ще види много кръгове около васъ. Това сж все различни влияния,

различни течения. И вие мязате на мушица, омотана отъ главата до петитъ въ паяжина, съ хиляди нишки. Така сте опасани и вие отъ много кржгове на разни планети. И това сж все влияния, които даватъ погикъ на вашитъ чувства и дѣйствия. Вие трѣбва да пазите всичкитъ тия идеи. Ако нѣкой пжтъ скжсатѣ една отъ тия нишки, ще дойдатъ сжщества, които ще ви спратъ въ еволюцията. И вие не ще можете да се развивате, докато не дойдатъ други сжщества да съединятъ скжсаната нишка. Тѣй че, щомъ нѣкой човѣкъ скжса една отъ тия нишки, той се спира въ своето развитие, спира се и цѣлата раса, всичко около него е въ застой.

Като ви казвамъ, че трѣбва да живѣете добръ, съ това подразбирамъ, да не кжсате тия нишки. Като не знаете тази дълбока наука, щомъ скжсате една отъ тия нишки, развитието ви ще спре. Нѣкои казватъ: азъ мога да скжсамъ една нишка. Можешъ, защо не, но трѣбва да знаешъ, че нишката се кжса лесно, а мъчно се вързва. И въ тази смисълъ, може да се каже, че човѣкъ е изтъканъ. Цѣлиятъ козмосъ тече. Всички тия течения изтъкаватъ човѣка.

Сега, азъ ви давамъ тази идея, за да бждете сериозни въ живота си, да пазите това, което ви е дадено. Ще кажешъ: азъ нѣма да загубя това, което Богъ ми е далъ! Азъ искамъ да ви дамъ тази мисль за вашето сериозно развитие. Вие ще бждете всѣки день подъ влиянието на разнитъ планети. Човѣкъ постоянно се движи и попада подъ раз-

нитъ влияния на планетитъ, вслѣдствие на което постоянно се мѣни. Всички хора се движатъ въ разни посоки: едни отиватъ къмъ слънцето, други се връщатъ оттамъ. И тѣй, има постоянно движение на хората въ различни посоки. Да кажемъ, че сутринъ сте подъ влиянието на Меркурий. Слѣдъ това може да попаднете подъ влиянието на Венѣра или на Юпитеръ и т. н. Прѣзъ цѣлия день, обаче, влиянията на всички планети ще минатъ прѣзъ вашия организъмъ. И вечерно врѣме, като заспите, вашиятъ астраленъ двойникъ ще бжде пакъ подъ влиянието на тия течения, само че въ друга форма. Тѣй щото, и когато сте будни, и когато спите, цѣлата природа работи върху васъ. Законътъ на развитието поставя човѣка въ хармония съ влиянията на слънчевата система. Щомъ се скжсатъ нѣкои отъ тия нишки, у човѣка става подпушване и се явяватъ извѣстни кармически послѣдствия. Запримѣрь, ако влиянията на Марсъ станатъ господстващи въ живота на нѣкой човѣкъ, той ще стане воененъ, ще мисли само за войни и за бой. И тогава, какво трѣбва да направимъ, за да измѣнимъ такъвъ човѣкъ, т. е. да го освободимъ отъ тия влияния? — Трѣбва да го туримъ подъ влиянието на друга планета. Като дойдатъ върху него влиянията на Юпитеръ, до извѣстно врѣме той ще бжде благоразуменъ, ще се самовлада, но щомъ тия влияния взематъ надмощие, той става горделивъ и започва да се смѣта като главния Богъ Юпитеръ — на всички заповѣдва. За да го освободимъ отъ тия влияния, трѣбва

да го поставимъ на други, по-благоприятни. Нѣкои отъ планетитѣ дѣйствуватъ върху религиознитѣ чувства на човѣка, но ако прѣкара дълго врѣме тамъ, неговиятъ умъ може да се разшири много, той ще се зарази отъ нѣкои ексцентрични религиозни вѣрвания. Затова ще го измѣстимъ и оттамъ. Човѣкъ трѣбва постоянно да отива къмъ слънцето и оттамъ къмъ нѣкоя планета, но винаги ще трѣбва да прави движения къмъ слънцето. Но затова се изискватъ строги правила. Който не знае тѣзи правила, може да влѣзе въ нѣкой тренъ и да го закара тамъ, дѣто не трѣбва и дѣто не е мислилъ. Значи, трѣбва да знаемъ тарифата, за да пжтуваме, а да не вървимъ произволно. Като влѣзешъ въ тия течения, трѣбва да бждешъ много точенъ, защото иначе можешъ да влѣзешъ въ друго нѣкое течение и да останешъ тамъ, дѣто не трѣбва.

Та влиянията на всички тия планети образуватъ слънчевата система. Нѣкои влияятъ положително, други отрицателно и тѣй съграждатъ темперамента на човѣка. Всѣки темпераментъ е лошъ, когато не е съграденъ добръ. Когато сангвиническиятъ темпераментъ е доброкачественъ, по-хубаво нѣщо отъ това нѣма. Когато нервниятъ темпераментъ е доброкачественъ, по-хубаво нѣщо отъ това нѣма. Когато холеричниятъ темпераментъ е доброкачественъ, по-хубаво нѣщо отъ това нѣма. Когато флегматическиятъ темпераментъ е доброкачественъ, по-хубаво нѣщо отъ това нѣма. Следователно, тѣ се балансиратъ помежду си. Първи-

тъ два темперамента отиватъ съ положителнитѣ течения, а другитѣ два отиватъ съ отрицателнитѣ течения и между тѣхъ става едно прѣплитане, една обмѣна на енергия. Всѣки темпераментъ си има извѣстенъ органъ, който е най-силно развитъ. Тия органи сж центъръ на сили, които функциониратъ въ живата природа. Всички вие сте подъ влияние на тия сили.

Сега, вие може да кажете: не ми трѣбва астрология, азъ нѣма да се занимавамъ съ нея. Ти можешъ да не се занимавашъ, но небето се занимава съ тебе. Това е все едно, нѣкоя дѣтска топка да каже на дѣтето: азъ нищо не искамъ да зная за тебе. Дѣтето, обаче, казва: азъ искамъ да се занимавамъ съ тебе. Топкитѣ трѣбва да разбиратъ магнетическото влияние на цвѣтоветѣ. Ако една топка е червена, то за да се избави отъ дѣцата, трѣбва да измѣни цвѣта си. Щомъ не е червена, тѣ ще я захвърлятъ, и тя ще е свободна. Следователно, вие трѣбва да разбирате влиянието на планетитѣ, защото, като ви взематъ въ своя кръжъ, вие ще бждете за тѣхъ като една топка и ще скачате, но послѣ ще се научите, че трѣбва да разбирате астрологията.

Астрологията се занимава съ физиологическия процесъ на човѣшкото развитие. Вие трѣбва да знаете тѣзи процеси. Това е едно основно знание въ окултната наука. И всѣки, който иска да има нормаленъ умъ, едно нормално сърце, трѣбва да разбира влиянията на планетитѣ. Знаете ли, какво нѣщо е нормаленъ умъ? Азъ нари-

чамъ нормаленъ умъ този, който не се стрѣска отъ мжчнитѣ задачи въ живота. Нормално сърце наричамъ пѣкъ това, което не се дразни отъ малкитѣ работи. Сърцето трѣбва да чувствува. Можешъ да чувствувашъ болка, можешъ да страдашъ, то е въ реда на нѣщата, но да се стрѣскашъ, това не е позволено. Въ природата нѣма стрѣскане. Ние произвеждаме стрѣскането. Въ природата има интензивни страдания, но стрѣска не нѣма. Стрѣскането е единъ опасенъ процесъ на отскачане, на прѣкъсване, а туй прѣкъсване е опасно нѣщо. Нѣкой седи, стрѣска се и казва: какъ ще стане съ менъ? И като се стресне веднѣжъ, дважъ и повече пжти, най-послѣ нищо не остава отъ него. Сътресенията, стрѣсканията, сж удари за човѣка. Затуй ще избѣгвате стрѣсканията, а за да се избегнатъ, човѣкъ трѣбва да има вѣра въ великия законъ, който работи въ Божествения свѣтъ. Всички планети прѣдставляватъ една разумна система. Тѣ сж образувани отъ разумни сжщества, затова тѣзи течения сж подъ строгия контролъ на тѣзи сжщества и чрѣзъ тѣхъ тѣ влияятъ на хората прѣзъ пространството. Когато единъ възвишенъ духъ иска да ви повлияе въ една насока, той ще бутне извѣстенъ бутонъ и ще изпрати тия течения — чрѣзъ тѣхъ ще ви помогне; когато пѣкъ иска да ви спре въ пжтя, ще бутне другъ бутонъ и ще ви прати противодѣйствуваше влияние. Тѣй щото, тѣ си служатъ съ тѣзи течения или да ви подтикнатъ къмъ добро, или да спратъ направлението на вашата мисль,

или на вашето желание.

Та ще се съобразявате съ онзи великъ законъ на козмоса, който дѣйствува хармонично въ всички направления. Ще си турите за задача да се хармонирате астрологически. Всѣки за себе си трѣбва да знае отъ кои планети се влияе повече. Тогава, съобразно тази система, трѣбва да се нареждате на мѣстата си въ класа. Ще се научите отъ астрологията, кой съ кого се допълня, кои си противодѣйствуватъ и кой трѣбва да влѣзе помежду имъ, за да се примирятъ. Тѣй искамъ да бъдете наредени въ класа.

Сега ще ви дамъ една задача: за слѣдния пжтъ да се наредите астрологически. Колко души отъ васъ разбиратъ отъ астрология? На тия, които разбиратъ, ще имъ дамъ работа. Всѣки отъ васъ трѣбва да знае приблизително подъ какво влияние спада. Венера съ кого върви? — Съ Марсъ. Меркурий? — Съ Юпитеръ. Слънцето? — Съ Меркурий и Луната. Сатурнъ? — Съ Юпитеръ. Ще се опитате по такъвъ начинъ да се хармонирате, да видимъ, какъ ще трѣгне работата. Ще направимъ единъ опитъ. Тогава ще можете ли до слѣдния пжтъ всѣки отъ васъ да знае, подъ чие влияние спада? Типоветъ трѣбва да се опрѣдѣлятъ точно. Хармонията помежду ви може да се постигне и по другъ начинъ. Ако всѣки седне до този, когото обича, пакъ ще можете поне приблизително да си хармонирате. Но понеже и вашата обичъ се мѣни постоянно, често ще си мѣстите мѣстата. Слѣдъ извѣстно врѣме ученицитѣ

отъ първитѣ чинове ще намѣрите на послѣднитѣ мѣста, а тия отъ послѣднитѣ чинове ще дойдатъ на първитѣ мѣста. Такива ученици ще наречете малко ексцентрични. Това се дължи на желанието у тѣхъ да намѣрятъ нѣкого, съ когото да си хармониратъ. Това е единъ вжтрѣшенъ стремежъ. Ние ще направимъ този опитъ, за да се избегне това натегнато състояние, което често се заражда между васъ въ класа. Натегнатото състояние седи въ това, че извѣстни стари идеи, които носите въ себе си отъ свѣта, се сблъскватъ съ новитѣ идеи, които влизатъ въ вашия умъ. Ние не искаме да става никакво сблъскване въ васъ, затова въ вашия умъ трѣбва да има мѣсто за всѣка нова идея. Щомъ идеитѣ се сблъскватъ, тѣ не могатъ да произведатъ този хармониченъ резултатъ, който се очаква при новитѣ идеи. Този начинъ на разсѣждане ще ви повлияе, за да се образува въ васъ едно хубаво настроение на духа.

Често онѣзи, които слѣдватъ окултната наука, но не сж запознати съ разнитѣ клонове на тази наука, като астрология, хиромантия, френология и др., не могатъ да си помогнатъ, когато ги нападне меланхолия или обезсърдчение или една рѣзка промѣна отъ едно състояние въ друго. Напримѣръ, ако нѣкой минава отъ едно религиозно състояние въ едно негативно състояние на Сатурна, той веднага ще се обезвѣри и за да се отклони ума му отъ тѣзи отрицателни мисли, върху него трѣбва да дѣйствуватъ магнетичнитѣ влияния на слънце-

то, и той ще се хармонира. Нѣкой казва: не вървамъ въ нищо. Но щомъ го извадите отъ това тѣчение, ще каже, че се е заблуждавалъ. Защото въ свѣта има едно перспективно отклонение: можемъ да видимъ нѣща, които никакъ не съществуватъ и да ги считаме за реални. Тамъ е опасността. А когато виждаме и самитѣ реалности, нѣма никаква опасностъ.

Понеже вие сте още млади, крѣпки, вашиятъ организъмъ не е въ състояние да издържа. Вашитѣ мозъци не сж тѣй гѣвкави, за да могатъ да издържатъ ония силни движения, които нѣкой пжтъ ставатъ въ природата. Постоянно трѣбва да се калявате, но правилно да се калявате. Мозъкътъ ви трѣбва да се кали, да стане гѣвкавъ, еластиченъ, издържливъ, за да можете да използвате теченията въ природата, та като влѣзете въ живота, да бждете приготвени за всички противорѣчия, които може да срещнете и да излѣзете побѣдители, а не побѣдени. Като влѣзете въ свѣта, нѣма да ви посрещнатъ съ финикови вѣйки. Много пжти ще ви посрещнатъ недружелюбно, а при такива случаи трѣбва да разбирате, какъ да постѣпвате.

Нѣкои казватъ: да се изолираме! Какъ ще се изолирате? Казвате: азъ ще стана постникъ. Лесно е да се изолирате при майка си и при баща си, но опитайте да се изолирате въ нѣкое село. Влѣзете въ нѣкое чуждо село, нѣмате работа, нѣмате пари, огладнѣли сте, питамъ ви: какъ ще се изолирате сега? Нѣмате срѣдства, не сте свикнали

да просите, какъ ще постъпите? Да кажемъ най-послѣ, че сте заставени да влѣзете въ нѣкой чуждъ дворъ. Хубаво, по какъвъ начинъ ще си поискате хлѣбъ? Ако сте цигуларъ, ще извадите цигулката си и ще свирите; или пъкъ, ако знаете нѣкое изкуство, ще влѣзете въ нѣкой домъ, ще видите отъ какво се нуждаятъ тия хора тамъ и ще имъ услужите. По този начинъ и тѣ ще ви хранятъ. Пъкъ ако нѣмате никакво изкуство, ще постъпите прямо, ще си кажете, че имате нужда отъ срѣдства, че сте гладни — нищо повече. Все-таки трѣбва да знаете едно изкуство. Изкуствата произтичатъ отъ планетитѣ. Меркурий ще ви научи на търговия. На какво може да ви научи Юпитеръ? Кое изкуство поддържа той? (— Висшата търговия, финансиитѣ, дипломатията). Сатурнъ? (— Той е добъръ за началникъ на отдѣление, за дребни занаяти, като общаръ и др.) Слънцето пъкъ има отношение къмъ изкуствата. (Хора, които сж подъ неговото влияние, ставатъ държавници, придворни, изобщо заематъ все по-блѣстящи служби.) Първичната идея, която сжествува въ козмоса, подразбира движение къмъ Божественния дворъ, къмъ Божествената държава. Понеже хората сж забравили Божествената държава, тѣ гледатъ на свѣтската държава, създадена отъ хората. Първичното чувство е къмъ Божествената държава, къмъ Бога. Трѣбва да знаете, че въ козмоса всичко има съвсѣмъ друго прѣдназначение, отколкото тукъ на земята.

Сега, които отъ васъ искатъ, могатъ да на-

рисуваъ чъртежа за планетитѣ съ краски, да се различаватъ кръговетѣ единъ отъ другъ. Можете да употребите 7-тѣ цвѣта на джгата. Можете да турите тѣзи цвѣтове на планетитѣ вмѣсто на кръговетѣ.

И тѣй, да се върнемъ къмъ противорѣчията. Противорѣчията въ свѣта сж възможноститѣ, чрѣзъ които вие можете да се развивате. Междинитѣ пъкъ въ живота, това сж мѣстата, дѣто човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърце могатъ да се развиватъ и да растатъ. Всѣко противорѣчие прѣдставлява една възможностъ за развитие у човѣка.

Щомъ се роди едно противорѣчие въ живота ти, това противорѣчие ще ти донесе една нова мисль. Значи, то крие въ себе си една нова възможностъ. Противорѣчия сжществуватъ и въ науката, но това сж възможности за ученитѣ хора, да се родятъ въ тѣхъ нови идеи. Тѣ прѣдставляватъ възможностъ за нови изслѣдвания. Противорѣчия сжществуватъ и въ духовния свѣтъ. Тѣ сжществуватъ и въ невидимия свѣтъ и даватъ възможностъ за истини, които намъ сж потрѣбни. Вие ще считате естествениятъ противорѣчия, като възможности за постигане на нѣщо ново, затова нѣма да се оплаквате отъ тѣхъ. Най-първо ще разгледате туй противорѣчие обективно, и ако не може да ви донесе нѣкаква полза, то не е противорѣчие. Защото естествениятъ противорѣчия въ природата всѣкога носятъ полза. Използвайте тия противорѣчия! Тѣ даватъ възможностъ за растене. А тамъ, дѣто сжествува хармония, човѣкъ може

вече да се прояви. При хармонията и при радостта човѣкъ е свободенъ, тамъ той може да прояви своята воля. Противорѣчията пъкъ му даватъ само възможностъ да прояви една идея. При хармоничнитѣ съпадения тия противорѣчия астрологически ни даватъ възможностъ да се проявимъ като разумни същества, като свободни същества. Това сж само моменти, защото трѣбва да знаете, че въ закона на свободата нѣма врѣме и пространство. Духовниятъ и физическиятъ свѣтъ се отличавагъ по двѣ нѣща: въ духовния свѣтъ врѣмето и пространството е несъизмѣримо, а въ физическия свѣтъ е съизмѣримо. Слѣдователно, нашето врѣме и пространство не съществуватъ въ духовния свѣтъ, понеже тѣ сж съизмѣрими величини. Несъизмѣримитѣ нѣща въ духовния свѣтъ сж само отражения.

Какви сж възможноститѣ на едно същество отъ духовния свѣтъ? Всѣки отъ васъ може да бжде разгледанъ като физическо същество, но може да бжде разгледанъ и като духовно същество. Като физическо същество, човѣкъ не може да отиде на планетитѣ, а само може да ги наблюдава и да си мисли за тѣхъ. Като духовно същество, човѣкъ може да отиде на всичкитѣ планети, да ги разгледа и да се върне. Това ще му отнеме най-много два часа. Тѣй щото, въ възможноститѣ на духовния и на физическия човѣкъ има разлика. Това се отнася за всинца ви. Когато духовниятъ човѣкъ се върне отъ своята разходка по планетитѣ, той разправя на физическия човѣкъ,

какво има тамъ. Физическиятъ човѣкъ го слуша и казва: не те разбирамъ. Духовниятъ му казва: нѣма нищо, по-послѣ ще се разберемъ. Духовниятъ човѣкъ всѣки день дохожда при физическия и по единъ или другъ начинъ се старее да му открие това, което е видѣлъ и научилъ горѣ. Понеже той разполага съ несъизмѣримо врѣме и пространство, у него има търпѣние. Че ти си разбралъ малко, той и на това е доволенъ. Слѣдъ дълго постоянство на духовния човѣкъ, физическиятъ човѣкъ започва най-послѣ да се радва, вдъхновява се и казва: дойде ми нѣкаква идея. Това е резултатъ на поетическия гений у човѣка. Всѣки има по единъ такъвъ гений, трѣбва само да го долови. Това не е нѣщо фиктивно, но дѣйствителностъ, една истина. Нѣкои го наричатъ ангелъ хранителъ. Той е толкова интелигентенъ, съ толкова свѣтло лице, съ такъвъ нѣженъ гласъ, съ такива висши трептения наоколо си, че отъ всѣка негова клѣтка диша животъ. И когато иде той, всѣкога се усѣщате радостни, всичко наоколо ви е свѣтло, но щомъ си замине, ставате неразположени, чувствувате стѣснение въ сърцето си. Нѣкой пжтъ духовниятъ човѣкъ ви запитва: „Кажете ми сега вие нѣщо изъ вашия животъ“. И вие почвате да му разправяте за вашитѣ тѣжи и скърби, а той ви слуша и почва да мисли, какъ да ви помогне. Той бутне едно бутонче, и веднага теченията въ васъ се измѣнятъ и ви свѣтва. Но дълго врѣме ще му разправяте, безъ да го лъжете. Той ви изслушва внимателно и казва: право говорите.

И слѣдъ това си записва всичко, каквото му казват. Ако казват право, и резултатътъ ще бжде правъ. Ако казват криво, и резултатътъ ще бжде кривъ. Та невидимиятъ или духовниятъ свѣтъ взима живо участие въ живота на разумнитъ хора. Тѣ посѣщаватъ всѣки день тия, които разбиратъ. Затуй и ние искаме да приготвимъ условия за васъ, да разбирате вече небесния езикъ. Ангелътъ говори отлично на твоя езикъ, той те разбира много добрѣ. Той, като дойде при тебе, нѣма да те кара да учишъ неговия езикъ, но ти като идешъ горѣ, нѣма да го разбирашъ и ще трѣбва да учишъ неговия езикъ.

Сега, да направимъ едно малко упражнение. Прѣдставете си, че ржцѣтъ ви сж въ слънцето. Ще направите единъ малкъ кржгъ да обхванете първата система — Меркурий. Послѣ ще направите вторъ кржгъ, малко по-голѣмъ и ще си прѣдставите, че обхващате Венера. Третиятъ кржгъ ще бжде още по-голѣмъ, ще обхванете земята и т. н. Кржговетъ ставатъ все по-голѣми: Марсъ, Юпитеръ, Сатурнъ, Уранъ, Нептунъ. (Ржцѣтъ на прѣдъ!)

Послѣ ще произнесете думитѣ: Всичко, каквото Богъ е вложилъ въ вселената; благото, което е опрѣдѣлилъ за насъ, да дойде и да се реализира въ нашата душа!

Ще правите кржгове съ ржцѣтъ си и ще кажете: Аминъ — тъй да бжде!

Думата „аминъ“ значи: всичко да бжде тъй.

както е написано. Аминъ е дума, която не може да се прѣведе; тя е свещена дума, която включва всичко хубаво и Божествено въ себе си.

5-та лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 16/IX. 1924 година — София.

105

6 - ТА ЛЕКЦИЯ.

Свѣтлина и знание. Музика.

„Любовта ражда доброто.“
— Доброто носи за насъ животъ,
свѣтлина и свобода!

Размишление.

Тема за слѣдния пжтъ № 4: „Основнитѣ мисли отъ II-ра тазгодишна лекция.

Трѣбва да знаете, че въ всѣка лекция има само три основни мисли. Всѣка една отъ тия мисли може да се раздѣли на още три. Тѣ могатъ поотдѣлно да се раздѣлятъ по на още три и т. н. Но въ всѣка лекция има само три основни мисли, само толкова ще търсите, не повече. Туй ще ви служи като правило.

Ще ви запитамъ сега: коя е основната мисль на живота? Или коя е основната мисль въ живота на човѣка? Вие ще кажете, навѣрно, че основната идея въ живота на човѣка е Богъ. Не, при сегашното състояние за човѣка на земята основната мисль не е Богъ. Туй не е отричане, но казвамъ: основната мисль, която трѣбва да ви занимава, това е мисльта за вѣрата, а вѣрата носи съ себе си знание. Вие ще намѣрите Бога само по пжтя на знанието. Азъ не говоря за обикнове-

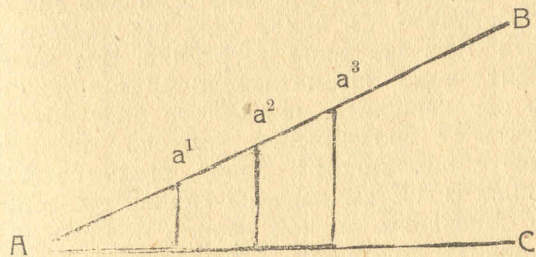

ното знание, но за знанието, което хвърля свѣтлина въ умоветъ на хората и ги просвѣщава. За да разгледате една вѣщъ подъ микроскопъ, трѣбва да имате достатъчно свѣтлина. И тогава, колкото е по-малкъ прѣдметътъ, толкова повече свѣтлината трѣбва да се увеличи. Слѣдователно, за отвлѣченитъ идеи се изисква по-силна свѣтлина, по-голъмо знание.

И тъй, вие трѣбва да имате знания! Съвременнитѣ хора считатъ за знание, да прочетатъ една книга, или да я научатъ наизустъ. Това не е знание, това е помнене. Ти прочетешъ една книга и казвашъ: азъ зная това нѣщо. Не, то е помнене. Ти си събралъ въ торбата си отъ разни мѣста това-онова и послѣ казвашъ, че знаешъ. Знанието е резултатъ на човѣшкия умъ, който трѣбва да роди нѣщо отъ себе си. Умътъ на човѣка трѣбва да се запали, т. е. самъ по себе си трѣбва да даде свѣтлина на човѣшката душа. Най-първо ви е необходимо знание, което отъ старо време още наричали знание на разумното сърце. Азъ съмъ ви говорилъ и другъ пжтъ, че ви трѣбва единъ умъ, не обикновенъ, какъвто животнитѣ иматъ, но разуменъ. Обикновениятъ умъ не разбира нѣщата въ природата.

На чъртежа имате жгъла ВАС. Какво означава жгълътъ въ обикновената геометрия? Кое наричаме жгълъ? — Пространство, заградено съ двѣ линии, които се прѣсичатъ въ една точка. При това, въ физиката тия жгли показватъ посоката на движението. Но този жгълъ има дълбокъ

вжтрѣшенъ смисълъ. Прѣдставете си, че точкитѣ А, В, С сж живи сщщества, които иматъ отношение помежду си. Страната ВС е отворена. Тия три сщщества А, В, С иматъ двѣ посоки, а нѣматъ равнодѣйствуваща линия. Това показва, че тия сщщества се лутатъ, нѣматъ идеалъ въ живота си. Жгълътъ всѣкога означава сщщества, които живѣятъ безъ идеалъ — нищо повече. Ще кажете: какво значи да бждешъ безъ идеалъ? Ще ви опрѣдѣля, какво значи да бждешъ безъ идеалъ. Перпендикуляритѣ, спуснати отъ АВ къмъ АС не образуватъ никакви трижгълници, тѣ сж въобра-

жаеми линии, проекции. Тѣ сщществуватъ само въ мисълта, затова сж мислови линии, но сщсвърменно иматъ влияние върху А, В и С. Линиитѣ АВ и АС сж въ физическия свѣтъ, защото сж видими.

Сега, да обяснимъ въпроса за жгъла ВАС, както е поставенъ въ физическия свѣтъ. Това пространство е една отворена долина, въ която

вътрѣшенъ смисълъ. Прѣдставете си, че точкитѣ А, В, С сж живи сжщества, които иматъ отношение помежду си. Страната В С е отворена. Тия три сжщества А, В, С иматъ двѣ посоки, а нѣматъ равнодѣйствиваща линия. Това показва, че тия сжщества се лутатъ, нѣматъ идеалъ въ живота си. Жгълтъ всѣкога означава сжщества, които живѣятъ безъ идеалъ — нищо повече. Ще кажете: какво значи да бждешъ безъ идеалъ? Ще ви опрѣдѣля, какво значи да бждешъ безъ идеалъ. Перпендикуляритѣ, спуснати отъ АВ къмъ АС не образуватъ никакви трижгълници, тѣ сж въобра-

се вливатъ малки рѣкички. Значи, може да се прѣдполага, че тукъ, при точка А подпушванията ставатъ по-лесно, понеже напорътъ, или напръжението, което иде отвънъ е голѣмо. Слѣдователно, тия води, колкото и голѣми да ставатъ, или колкото по-голѣми сж перпендикуляритѣ, толкова и енергията, която трѣбва да употребимъ, за да подпушимъ водата, ще бжде по-голѣма.

И тъй, малкитѣ погрѣшки се поправятъ по-лесно въ началото, отколкото въ тѣхното отдалечаване. Значи, още въ самото си начало всѣка погрѣшка прѣдставлява единъ отворенъ жгълъ. Затова, още въ самото начало вие можете да опрѣдѣлите, съ каква сила ще можете да изправите извѣстна ваша погрѣшка. Вие можете да съставите едно математическо уравнение, споредъ което ще изчислите, че колкото повече перпендикулярътъ се продължава, толкова по-малко се изправятъ погрѣшкитѣ. Значи, странитѣ АВ и АС на жгъла ВАС въ дадения случай сж елементи, които показватъ, по кой начинъ можемъ да изправяме своитѣ погрѣшки. Сжщеврѣменно жгълътъ ВАС има и друго значение. Той е уредъ, който показва интелектуалната сила, съ която всѣки човѣкъ разполага въ даденъ случай. Слѣдователно, вашата интелигентность ще зависи отъ перпендикуляра, спуснатъ отъ АВ къмъ АС. Ако турите върха А на жгъла ВАС подъ ухото и теглите линията АВ къмъ горната частъ на носа, а другиятъ лжчъ АС да минава подъ носа, ще се образува дадениятъ жгълъ ВАС. Слѣдователно, въ този

жгълъ ще помѣстите всички сжщества, които ще иматъ разни перпендикуляри, спуснати отъ челото къмъ долната частъ на носа. Тѣхната интелигентность ще зависи отъ дължината на тѣзи перпендикуляри. Колкото е по-голѣмъ този перпендикуляръ, толкова и интелигентностьта е по-голѣма; колкото е по-малкъ перпендикулярътъ, толкова и интелигентностьта е по-малка. Тѣй че интелигентностьта на човѣка не се опрѣдѣля отъ дължината на носа, а отъ дължината на перпендикуляра, спуснатъ отъ челото надолу. Носътъ показва само относителна интелигентность. Жгълътъ ВАС означава една погрѣшка, направена на физическия свѣтъ. Тогава въ умствения свѣтъ трѣбва да се изработи единъ начинъ, по който ще можемъ да изправимъ своята погрѣшка. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ се напилъ, но другъ го удря по носа и го поврѣжда. Пияниятъ не знае законитѣ, съ които ще може да възстанови тия клѣтки на носа и затова ще ходи съ нараненъ носъ. Но явява се единъ ученъ човѣкъ, който разбира отъ присаждане и ще поправи носа му. Той ще опрѣдѣли, каква частъ кожа трѣбва да се отрѣже отъ ржката му, или отъ гърба му, за да направи носа. Но само умниятъ човѣкъ може да направи това.

Когато перпендикуляритѣ излѣзатъ извънъ линиитѣ АВ и АС, грѣшката е непоправима вече. Тия линии сж крайниятъ прѣдѣлъ, додѣто дадена погрѣшка може да се проточи, а сжщо тѣй крайната възможность, при която тази погрѣшка мо-

же да се поправи. Затова, за всяка погрѣшка направена на физическия свѣтъ, се изисква единъ периодъ отъ четири поколѣния, за да се изправи. Поправянето не може да се продължи повече отъ четири рода. Точкитѣ a^1 , a^2 , a^3 и т. н. сж периоди на живота — 20 год., 40 год., 60 год., 80-100 години; това сж възможности да се поправи тази погрѣшка.

Да допуснемъ, че вашиятъ носъ намѣсто да върви отвѣсно и да раздѣля лицето на двѣ симетрични части, е малко накривенъ или налѣво или надѣсно. Защо е така? Ще кажете: тъй ме е родила майка ми. Или: законътъ въ природата е такъвъ. Не, природата е направила нѣщата отлично. И ако вашиятъ носъ е кривъ, причината за това е въ васъ. Коя е причината, че носътъ ти се е изкривилъ? Казвашъ: съ кривъ носъ не мога ли да живѣя? — Можешъ, но все ще ти липсва нѣщо. И ако вие останете съ този кривъ носъ цѣли четири поколѣния, безъ да поправите тази погрѣшка на врѣме, върху послѣдното поколѣние ще дойдатъ много нещастия. Защото удоволетъ, които сега имате — вѣждитѣ, носа и др. — това сж уреди, съ които ще си служите да познавате вашия вжтрѣшенъ животъ. Запримѣръ, вие имате единъ уредъ „топломѣръ“, съ който си служите въ нѣкои случаи. Така сжщо и носътъ е единъ уредъ за васъ, който, както компасътъ, ви показва накѣдъ се движите. Компасътъ е необходимъ за паравода въ океана. Ще кажете: параходътъ може да се движи накѣдѣто иска. Ако се движи накѣдѣто

иска, работата нѣма да излѣзе на добъръ край. Сжщото нѣщо е и въ знанието, и въ пжтя на съзнанието, и въ учението. Не мислете, че като трѣгнете въ новото учение, можете да се движите, както искате и накѣдѣто искате.

Нѣкойказва: азъ мога да мисля за всичко. Кажете ми тогава: какво е имало прѣди сжществуването на тази вселена, отдѣ е изпжкнала тя? Казвамъ: било е врѣме, когато тази вселена не е сжществувала. Какво е било тогава? Вие ще кажете: тъмно е било. Отдѣ знаете, че е така? Какви данни имате затова? Другъ пъкъ ще каже, че свѣтлина е било. Кой сж научнитѣ ви данни, отдѣ знаете, че е било свѣтлина или тъмнина? Тъмнината е едно наше субективно схващане. Въ реалния животъ, въ абсолютния животъ нѣма нито тъмнина, нито свѣлина. Какво има тогава? Виждате ли какъ може да се забѣрка човѣкъ? Туй отричане показва, че сжществува нѣщо извънъ тъмнината и свѣтлината, отъ което тъмнината и свѣтлината сж само резултатъ. Тогава ние не знаемъ, какво е това нѣщо. Тѣзи въпроси сж само гимнастика на ума. До какво заключение ще ви доведатъ такъвъ родъ разсжждения? — До никакви заключения. Нѣкой казва, че можемъ да мислимъ за всичко, Питамъ този човѣкъ: можемъ ли тогава да съберемъ всичката вселена на върха на една игла и да държимъ тази игла на ржката си? Хайде, мислете затова! Значи, не ти е позволено да мислишъ всичко. При мисленето вие имате едно рационално число, точно опрѣдѣлено. Затова, ще

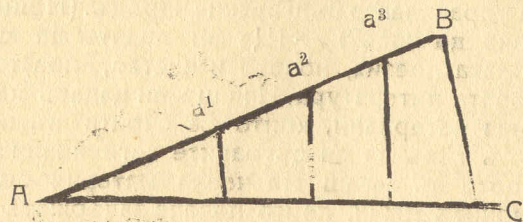
мислите само за онова, което въ дадения случай може да ви ползува, което въ този животъ може да донесе извѣстно благо за ума ви. Слѣдователно, не можете да мислите за всичко. Нѣкой пътъ може да ви се навѣятъ нѣкои посторонни мисли, то е другъ въпросъ, но вие, по ваше желание, не можете да мислите за всичко, каквото искате.

Сега, какво значение може да има този жгълъ В А С, или странитѣ АВ и АС? Той нѣма равнодѣйствиваща линия, нали? (— Да, той има само два лжча). Казватъ, че слънцето изпраща тия лжчи. Питамъ: какво търсятъ тия лжчи? Каква нужда имаме ние отъ слънцето? Може-би слънцето да има нѣкакъвъ интересъ отъ насъ? (— То не се интересува отъ насъ). Хубаво, ами тази лампа интересува ли се отъ нашия класъ? (— Не). Тогава кой я запали? (— Ние). Значи, тя изпълнява вашата воля. Отдѣ иде кредитътъ ѝ обаче? (Отъ слънцето). Вие взели ли сте разрѣшение отъ слънцето? (— Понеже учимъ, полага ни се). Тѣй че, ние сме взели извѣстна енергия отъ слънцето и съществата отъ слънцето измѣрватъ, колко енергия ще изразходватъ и колко ще научите, и послѣ правятъ единъ балансъ: класътъ В А С е изгорилъ толкова калории и толкова е научилъ. Слѣдователно, ще знаете, че природата обича да прави точенъ балансъ за всичко. Тя е много щедра, но държи и много точни смѣтки: прощава, но не забравя. Тя ще ти прости, но ще пише въ книгата си: „Не туряйте това своенравно дѣте на тази работа. И

като дойде редъ до сжщата работа, тя казва: „Това дѣте не е за тази работа“. Тя дава своята прѣпорѣка за всички. Вие като отидете при нея, тя ще ви каже: вие сте много добъръ, но ще почакате малко, ще бждете търпеливи. Тя ще ви утѣши, но нѣма да ви назначи. Природата е много възискателна и търпелива. Ако днесъ не ви назначи, тя пакъ ще ви търпи, понеже единъ день ще станете нейнъ чиновникъ. Азъ ви казвамъ, какви сж нейнитѣ отношения. Тя не е груба, но не се церемони: ще те извади на дѣската и ще види каква работа можешъ да вършишъ. (Каква работа можемъ да вършимъ въ природата?) Единъ день ще ви дадатъ кормилото на земята да го управлявате. (Нѣщо по-близо?) — Ще ви дадатъ да управлявате българския народъ. (Нѣщо още по-близо до насъ?) — Ще ви дадатъ да създадете новата поезия, новото изкуство, новата музика, новата литература. Или ще ви дадатъ да изучите ония материали, които сж скрити въ природата и съ тѣхъ да си съградите хигиенични жилища, защото въ сегашната черна материя сж внесени чернитѣ лжчи, които повече задържатъ свѣтлината и затова е врѣдна. А има елементи отъ тази жива материя, които съдържатъ повече свѣтлина и сж здравословни. Тази материя за въ бждеще може да се извади отъ природата и отъ нея да се приготвятъ жилища за човѣка. Само така човѣкъ ще бжде здравъ. Въ тия жилища нѣма да има влага, нѣма да има никакви микроби. Приятно ще бжде въ тѣхъ за живѣне.

Какво означаватъ странитѣ на този жгълъ АВС? Страната ВА е единъ лжчъ, който излиза отъ ума на човѣка. Той зависи отъ интензивността на неговата мисль. Лжчтъ АС прѣдставлява интензивността на неговитѣ чувства. Тази е причината, задѣто се е образувалъ този жгълъ ВАС. Лжчтъ АВ прѣдставлява по-разредена енергия, а лжчтъ АС прѣдставлява по-гъста енергия. Слѣдователно, тия енергии не могатъ да вървятъ въ една и съща посока. Между тѣхъ ще се появи раздвояване. За да разрѣшимъ въпроса въ този жгълъ, трѣбва да спуснемъ равнодѣйствуваща сила ВС, която затваря жгъла и по този начинъ се образува трижгълника АВС. Този трижгълникъ се движи около

центъра С и при въртенето си около него, ще опише една окръжностъ. Тогава прѣдполагаме, че радиусътъ опрѣдѣля дѣятелността на човѣка. Той знае какъ трѣбва да се постъпи въ даденъ случай. И тѣй, АС означава материалния свѣтъ; АВ — умствения свѣтъ, а ВС — духовния свѣтъ. Слѣдователно, ония сили въ насъ, които се събуж-

датъ, когато ние мислимъ и чувствуваме, се движатъ около извѣстенъ центъръ и образуватъ единъ кръгъ. Напримѣръ, когато вие мислите за нѣкой вашъ приятель, първо проектирате ума си къмъ него, при което вашата мисль прави една обиколка и послѣ се връща пакъ назадъ. Старииятъ човѣкъ постъпва така. Той казва: когато бѣхъ 5-годишно дѣте, прѣдставяхъ си, че слѣдъ туй ще бѣда на 10 години, че ще ходя на училище, послѣ въ гимназия, послѣ въ университетъ и най-послѣ ще се върна пакъ въ първото си положение. Този човѣкъ почти е направилъ единъ кръгъ и се е върналъ пакъ до себе си. Старииятъ човѣкъ, като дойде до извѣстна възраст, спира. Той не може да проектира мисльта си напредъ. Умътъ му се връща все назадъ и затова старитѣ хора все разправятъ за своето минало; младиятъ разправя за своето бъдеще, безъ да мисли за нѣкаква поука. По този начинъ и единиятъ, и другиятъ се балансиратъ. Слѣдователно, ние знаемъ до колко старииятъ човѣкъ е реализиралъ своя животъ.

Ще кажете: азъ съмъ прѣживѣлъ тия и още работи. Не, това е едно субективно прѣживѣване. Ако туй, което човѣкъ е прѣживѣлъ дълбоко въ себе си, може да стане основа въ живота му, отъ което да се ползуватъ и другитѣ, тогава този човѣкъ е ималъ едно реално прѣживѣване. Нѣкой казва: азъ имамъ прѣживѣвания. Да, но отъ неговитѣ прѣживѣвания не може да се ползува никой. Това е частично прѣживѣване, т. е. до извѣстна степенъ и то само заради него. Сега,

ако вашият носъ се изкриви налѣво, причината за това е вашето сърце. Ако вашият носъ се изкриви надѣсно, причината за това е вашият умъ. Ако носътъ ви се завърти надолу, причината за това е вашето физическо тѣло, волята ви е изопачена. Значи умътъ, сърцето и волята могат да се изопачатъ и тогава природата ви показва, че вие сте направили въ живота извѣстно отклонение. Вие можете да поправите туй отклонение още въ началото. (Какъ може сърцето да се прояви лошо?) — По свиването на мускулитѣ се познава, дали умътъ или сърцето се е отклонило отъ правия си пътъ. Когато умътъ работи, мускулитѣ се свиватъ по единъ начинъ; когато сърцето работи, мускулитѣ се свиватъ по другъ начинъ и когато волята работи, мускулитѣ се свиватъ по трети начинъ. Тѣзи свивания се различаватъ по дължината си. Едни мускули се свиватъ отъ една страна, а отъ друга се продължаватъ и съ това става изкривяване. Туй показва, че силитѣ между ума и сърцето не дѣйствуватъ равномерно. Тогава ще се върнете назадъ въ съзнанието си, тамъ да изправите грѣшката си. Изкривяването на носа ви се дължи или на вашитѣ дѣди, или на вашитѣ прадѣди. У тѣхъ е имало една лоша мисль, или едно лошо чувство. Като прѣмахнете туй лошо чувство, или тази лоша мисль, носътъ ви пакъ ще се изправи, ще дойде въ своето нормално състояние.

Туй знание сега е потрѣбно за васъ, за да може природата да ви се открие и да направите нѣщата въ самата нея интересни. Само поетътъ

може да ви разкрие, какво нѣщо е ябълката. Вие може да гледате ябълката и да не видите нищо въ нея, но поетътъ като види една ябълка, много нѣщо написва за нея. Вие като прочетете написаното върху нея, чудите, се отдѣ го е взелъ. Той като седне при нѣкой изворъ, пакъ пише много. И вие казвате: отдѣ намѣри всички тия нѣща? Гледашъ нѣкой ученъ човѣкъ, седналъ прѣдъ една бубулечица и отъ нея изучава живота. Той е направилъ тия малки същества толкога интересни, че въ тѣхъ вижда цѣла наука. Учениятъ човѣкъ вижда нѣща, които обикновениятъ човѣкъ не вижда. Има извѣстни съотношения, извѣстни проблѣсвания, които само той схваща. И вашето съзнание трѣбва така да се проясни, че да схващате нѣща, които въ даденъ случай други не биха схванали.

Вие имате много желания, нали? Азъ ви казвамъ, че има само единъ начинъ за постигане на вашитѣ разумни желания: трѣбва да имате абсолютна вѣра! Много въпроси могатъ да ви безпокоятъ, но ще имате една опорна точка, отъ която никога нѣма да се отдѣляте. Отъ тази точка ще разглеждате всички нѣща въ живота си. Щомъ сте на опорната точка, всички въпроси ще могатъ да се разрѣшаватъ; откъснете ли се отъ тази опорна точка, тогава ще изгубите и мѣрката. Следъ като придобиете абсолютната вѣра въ себе си, тогава ще дойдете до втория законъ: л ю б о в ъ к ѣ м ъ Б о г а! Този законъ ще създаде въ васъ труда, прилежанието, работоспособността, науката и др. Всичко това иде отъ втория законъ. Значи,

най-първо ще минете прѣзъ дисциплината, послѣ ще дойдете до втория законъ. Тукъ ще ви освободятъ отъ всички ограничения. Въ Божествената Любовь ще научите закона на свободата. При сегашнитѣ условия, щомъ излѣзете навънъ да изучавате любовта на обществото или на ближния, безъ да прилагате Божия законъ, нѣма да дойдете до никакви резултати. Ако изучавате любовта на робството, какво ще научите? Робството е създадо самото робство.

Какво правиха американцитѣ, напримѣръ, когато имаха нужда отъ повече работници? Като създадоха много плантации, за които нѣмаха работници, започнаха да отиватъ въ Африка и оттамъ да си докарватъ негри роби, заедно съ женитѣ и дѣцата, за да имъ работятъ. Но съ това тѣ си създадоха една мъчна проблема—въпросътъ за чернитѣ — която не можаха да разрѣшатъ. Днесъ робитѣ сж свободни. Слѣдователно, ако ние първо не разрѣшимъ този важенъ вжтрѣшенъ законъ на вѣрата, която се отнася къмъ индивидуалния вжтрѣшенъ животъ на човѣка, и послѣ втория основенъ законъ — л ю б о в ъ т а к ѣ м ъ Б о г а, а се заемемъ да изучаваме третия законъ, любовта къмъ обществото и къмъ ближния, ние сме на опасно мѣсто. Щомъ обикнешъ единъ народъ или едно общество, ти ще се вплетешъ въ извѣстни грѣхове. За да не се вплиташъ, не трѣбва да си създавашъ тѣсна вжтрѣшна връзка съ когото и да било; ти трѣбва да бждешъ свършено безкористенъ: да правишъ добро, безъ да

си задѣлженъ. Щомъ обикнешъ когото и да е и се свържешъ съ него, непрѣменно ще паднешъ въ грѣхъ. Въ Америка има говедари, които, обаче, не мязатъ на българскитѣ. Нашитѣ говедари ходятъ гѣшъ и съ своитѣ криваци, но тѣ иматъ само 200-300 говеда, когато говедаритѣ въ Америка ходятъ съ коне и носятъ вжжета, защото тѣ палятъ около 10-20,000 говеда. Нѣкой пътъ тия говеда се подплашватъ и хукватъ да бѣгатъ въ извѣстна посока. Говедаритѣ, като видятъ това, и тѣ трѣбватъ да си конетѣ си, гонятъ ги, искатъ да ги стигнатъ; ако не бѣгатъ, говедата могатъ да бждатъ завлѣчени отъ нѣкого, и нищо да не остане отъ тѣхъ. Единъ народъ въ своитѣ стремежи може да мяза на тия подплашени говеда. Нѣма какво да ви доказвамъ това. Вие имате прѣсни факти, доколко съвременнитѣ народи сж мощни и морални. Това ви е извѣстно.

Слѣдователно, вие ще започнете съ основния законъ на вѣрата. Послѣ съ основния законъ на Любовта къмъ Бога и тогава ще се върнете къмъ основния законъ на надеждата. Той е най-опасниятъ законъ. Азъ включвамъ въ надеждата материалния свѣтъ, отношенията, които сжществуватъ въ него. Хората мъчно могатъ да се оправятъ въ този законъ. Запримѣръ, вие седите единъ до другъ, но не сте разположени. Нѣщо ви притѣснява, мъчи ви. Вие мълчите, защото благоприличието изисква това. Има причини, задѣто не сте разположени. Вибрациитѣ на всички хора не сж еднакви, а това създава и дисхармонията

между тях. Вие не сте наредени хармонично. Когато пожелае да седна нѣкъдѣ, азъ ще кажа: приятелю, позволявашъ ли да седна до тебѣ? Ще хармонирамъ ли съ тебе? Ако не съмъ въ хармония съ даденъ човѣкъ, азъ ще седна на другъ мѣсто. Ще мѣня мѣстото си, докато намѣря човѣкъ, на когото вибрациитѣ сж въ съгласие съ моитѣ.

Та сега основно ще проучавате вжтрѣшнитѣ енергии. Ще правите наблюдения, но ще бждете искрени спрѣмо себе си. Като седнете единъ до другъ, най-първо ще видите, дали имате еднакви вибрации; послѣ ще провѣрите, дали и въ чувствата ви има хармония. И на трето мѣсто, дали енергиитѣ на ума ви вибриратъ еднакво. Тогава, ако помежду ви има еднакви вибрации, въ ума ви ще се зародятъ нови идеи, нови мисли. Така и двамата ще се разгозарятъ приятелски, ще размѣнятъ мисли и най-послѣ ще се раздѣлятъ. И единиятъ ще бжде доволенъ, и другиятъ ще бжде доволенъ. И сега ще се стремите къмъ правилни отношения и нѣма какво да се сърдите. Ако седнете до одного, съ когото не вибрирате хармонично, ще седнете при другъ нѣкой. Прѣдставите си, че имате два инструмента, двѣ арфи, напримѣръ, обаче нагласени на два различни ключа. Какъ ще свирятъ тѣ? — Ще произведатъ дисхармония. Казвамъ: тия арфи сж различно нагласени. Ако ти не знаешъ какъ да нагласишъ тия арфи, ще повикашъ нѣкой майсторъ, който може да ги нагласи на еднакъвъ ключъ, и тѣ ще вибриратъ хармони-

чно. Най-първо ще се научите да нагласявате тѣлата си хармонично. Тѣй както ви виждамъ сега, всички сте нагласени на разни гами. Не е зло въ дисхармонията, но казвамъ, че ако искате да работите заедно, трѣбва да нагласите ключоветѣ си въ една гама. И тогава всѣки ще свири своята частъ и ще има пълна хармония. Не е необходимо всинца да мислите еднакво. Всѣки ще мисли, ще чувствава и ще дѣйствува разнообразно, но пакъ ще има хармония. Нали така е и въ музиката? Тамъ има много пѣсни на единъ ключъ.

Има ли въ природата музика? (—Има). Ние пѣемъ тѣй, както мислимъ. Нашето пѣние не е и пѣнието на природата; нашето свирене не е и свиренето на природата. Ако влѣзете въ нѣкоя гора, и тамъ ще чуete тонове, но трѣбва да имате много деликатно ухо, за да схванете тия трептения. Музикалното ухо може да схваща шумоленето въ всѣки листъ и да различава тоноветѣ. Често става унищожаване на различнитѣ вибрации и тогава се чува малкъ шумъ. Сегашната музика изразява степенъта, до която ние сме стигнали. Вземете, напримѣръ, тона „do“. Той звучи съ още много тонове, които го придружаватъ; едни сж по-високи, други по-низки. Въ всѣки тонъ има три качества: тонътъ има трептения или колебания, които сж физични; той има още интензивностъ и най-послѣ смисълъ. Когато човѣкъ пѣе безъ вдѣхновение, той пѣе механически, но когато е вдѣхновенъ, въ гласа му се забѣлѣзва едно малко трептение, което нѣкои наричатъ тремолиране на

гласа; други го наричатъ вдъхновение, или влияване на чувствителностъ въ тона. Съ трептенията се прѣдава една малка лекота въ тона. Тогава и въ чувствата има музика, и въ мислитѣ има музика. Мисълта е висша музика; чувствата сж сжщо висша музика. И когато въ вашитѣ чувства нѣма музика, вие усѣщате свиване. Когато пъкъ чувствата ви сж музикални, вие усѣщате разширение. Въ хармоничната музика вичаги има разширение, съчетание на тоноветѣ, които даватъ обемъ и широчина на мисълта. И когато мисълта ви е музикална, по сжщия законъ има разширение и свѣтлина въ ума. Чувствата ви трѣбва да бждатъ музикални. Щомъ сж музикални, тѣ внасятъ приятна, животворна топлина въ душата. А тъй, както сега пѣте, това още не е музика. Когато човѣкъ почне да мисли, да чувствува и да пѣе музикално, само тогава той е музикантъ. Запримѣрь, като ви слушамъ да пѣте въ недѣля, прави впечатление, като че нѣкоя топка отскача. Въ пѣнието ви се забѣлѣзва студенина. Туй не е пѣние. Пѣешъ пѣсенъта „Богъ е Любовь“, а сжщеврѣменно казвашъ „гладенъ съмъ“, Пѣешъ едно, мислишъ друго. Пѣешъ едно, чувствувашъ друго. Въ пѣнието и чувствата, и мислитѣ трѣбва да бждатъ музика. Тамъ е всичката тайна на живота. Който може да прѣведе своя умъ, своето сърце и своята воля въ музика, той създава въ себе си силно движение, срѣщу което никой не може да противостои.

Сега, вие ще турите като основа на живота си ключа на вѣрата. По този начинъ искамъ въ

всина ви да се яви вдъхновение. Безъ вдъхновение никой не може да работи. Всѣки ученикъ, като влѣзе въ какъвъ и да е класъ, трѣбва да има вдъхновение. Нищо друго не трѣбва да го занимава. Ученикъ безъ вдъхновение е мъртавъ. Това, че си нѣмалъ шапка, обуца, туй сж второстепенни работи. Това нищо не значи за ученика. Или пъкъ, че си билъ боленъ, че си ималъ сърцебиене, и това нищо не значи. Вдъхновение имашъ ли, тамъ е силата на ученика: и обуца ще дойде, и дрехи ще дойдатъ. Изгубишъ ли вдъхновението, ти си мъртавъ човѣкъ. Тогава всѣки може де те погребе. Имашъ ли вдъхновение, всичко се разтваря прѣдъ тебъ. Въ природата сжествува този законъ. Вижъ, напримѣрь, какъ затвореното зърно пробива яката земя. Вдъхновение има въ него! Туй сѣменце развива по физически и биологически начинъ своитѣ химически сили. Всички сили въ него сж съсредоточени къмъ една и сжща цѣль — да покълне — затова и почвата се разтваря. И погледнешъ, не се минава много врѣме, и туй сѣменце пробилъ земята. Ако въ него нѣмаше вдъхновение, то щѣше да се изгуби въ почвата, щѣше да изгние. И когато ученикътъ има вдъхновение дѣто и да го заровите вие, той пакъ ще излѣзе отгорѣ, ще покълне. Тѣй щото, този законъ трѣбва да дѣйствува у всички ви.

Сега, първото нѣщо, за 10 деня наредъ, като ставате сутринъ отъ леглото си, ще кажете: **вдъхновение!** — (3 пжти). На обѣдъ прѣди ядене пакъ ще произнесете думата три пжти и

тогава ще ядете. И вечерно време като си легате, пакъ ще я произнесете три пжти. Всичко деветъ пжти на день. И тъй, ще произнасяте думата вдъхновение десетъ дни наредъ, по деветъ пжти. Ще си направите едно малко тевтерче и въ него ще си отбѣлѣзвате опита. Отъ този опитъ ще спечелите нѣщо по-малко отъ просено зърно, но туй, което спечелите, е толкова цѣнно, че съ милиони не можете да го купите. За да добиете единъ грамъ отъ първичната материя, отъ която е създаденъ сегашния свѣтъ, трѣбва да работятъ всички фабрики по цѣлия свѣтъ въ продължение на 3000 години. Тогава колко милиона ще струва единъ грамъ? Вие знаете ли какви чудеса може да извърши този грамъ? Вие ще добиете много малко, но то ще бжде истински цѣнното нѣщо въ васъ. То е всесилно. Само чрѣзъ него за въ бждеще вие ще си положите здрава основа въ живота.

Често ви слѣдя, какъ изпълнявате упражненията, които ви давамъ. Вие казвате: може и безъ това упражнение. Не, не може безъ него, не се лъжете. Упражненията, които ви давамъ, вървятъ по единъ опрѣдѣленъ законъ въ природата. Това не сж глупави работи, тѣ сж умни нѣща. Когато произнасяте думата „вдъхновение“, ще спуснете силно ржцѣтъ си надолу и ще го почувствувате издълбоко. Послѣ силно ще отправите тази дума къмъ ума си, да почувствувате това вдъхновение. И най-послѣ трети пжтъ пакъ ще произнесете думата съ чувство и съ мисль. Трѣбва да

почувствувате, че въ васъ се влива сила. Ще правите упражнението сами, никой да ви не вижда. Ще ви запитамъ: съ какво качество се отличава истинскиятъ ученикъ? — Истинскиятъ ученикъ е вдъхновенъ! Затуй той се благославя. Вдъхновението е необходимо за него тъй, както свѣтлината, както животътъ и както Любовта.

Сега ме разбрахте, нали? Всички ще правите това упражнение. Като станете сутринъ, тъй ще го направите, че атмосферата да се разтърси дори, и азъ да почувствувамъ въ моята стая, че дѣйствително между ученицитѣ има вдъхновение. Нѣма да викате високо. Не, тихо, само за себе си ще произнесете думата „вдъхновение“. Въ тихото говорене има музика, която силно дѣйствува върху душата. Силно ще концентрирате мисльта си, но тихо ще произнасяте думата. Щомъ я изговаряте високо, вдъхновението се губи. Затуй, тихо ще я изговаряте и ще бждете доволни сами отъ себе си. Ще правите упражнението съ вѣра. Не се смущавайте отъ това, дали имате вдъхновение, или нѣмате. По който начинъ и да го правите, все-таки вие ще придобиете вдъхновение. Само по този начинъ могатъ да се образуватъ красиви чувства, красиви мисли, които сж необходими за съграждането на вашия животъ. Това е необходимо и за вашето бждеще. Прѣдъ васъ седи едно бурно море, което трѣбва да прѣминете. Прѣдъ васъ седи единъ животъ, който е пълненъ съ мжчнотии. И за да можете да побѣдите и прѣвъзможете всички тия мжчнотии, трѣбва ви вдъхновение.

И тъй, щомъ дойдете до нѣкоя мжнотия, ще се спрете малко и ще изговорите думата „вдѣхновение“. И като вдѣхновишъ мжнотията, тя казва: азъ отстѣпвамъ прѣдъ вдѣхновението. Тогава тя отваря пѣтя ти, и ти минавашъ на прѣдъ. Дойде нѣкоя друга прѣграда, ти пакъ произнасяшъ въ ума си тази дума, и прѣградата казва: прѣдъ вдѣхновението, и азъ отстѣпвамъ. И ти пакъ минавашъ на прѣдъ. Нѣма ли вдѣхновение, всички мжнотии, всички прѣгради казватъ: ние не признаваме хора безъ вдѣхновение. Тѣ не ви пушатъ да минавате, и вие се събирате единъ до другъ, седите и плачете. Нѣкои питатъ: кои сж тѣзи хора тамъ? Отговарятъ: тѣзи сж плачушитѣ хора, които нѣматъ вдѣхновение. Защо седятъ тамъ? — Да се научатъ да придобиватъ вдѣхновение. Щомъ се вдѣхновятъ, и тѣ ще трѣгнатъ на прѣдъ.

Ииайте прѣдъ видъ, азъ дълго врѣме съмъ търсилъ такава дума на български езикъ. Тя е силна дума. И всѣка дума, за да бжде силна, трѣбва да съдържа три елемента въ себе си. Думата „вдѣхновение“ има тия три елемента въ себе си. Думата „любовъ“ нѣма тия елементи. Думата „вѣра“ има тѣзи три елементи. Тя е силна дума. Думата „надежда“ нѣма всички елементи. Самата дума надежда на български е слаба, тя има само два елемента. Думата „обичъ“ има сжщо тъй само два елемента; думата „благостъ“ е силна дума, съдържа и тритѣ елемента, но такива думи сж малко. Думата „вдѣхновение“

е силна по своитѣ вибрации. Ако можете да схванете тия три елемента, вие ще почувствувате нейнитѣ трептения. Тази дума ще внесе нѣщо ново въ васъ, и то тъкмо туй, което искате. Сега ме разбрахе вече. Ще произнасяте тази дума за десетъ дня. Ще имате едно приятно упражнение.

„Любовъга ражда доброто“.

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

Размишление.

6-та лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 23. XI. 1924 год.

7 - МА ЛЕКЦИЯ.

Съсърдоточение.

„Любовта ражда доброто.“
— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

Размишление.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Основната мисль отъ II тазгодишна лекция“.

Искамъ десетъ души отъ васъ да се заематъ да пишатъ върху темата: „Разлика между подсъзнателнитѣ, съзнателнитѣ и самосъзнателнитѣ дѣйствия“. Или, върху темата: „Хармоничнитѣ чѣрти на подсъзнателнитѣ, съзнателнитѣ и самосъзнателнитѣ дѣйствия“. Вие нѣма да философствувате, но ще намѣрите примѣри отъ подсъзнателни, съзнателни и самосъзнателни дѣйствия въ природата. Като дойдете до свѣрхсъзнателнитѣ дѣйствия, тѣхъ ще оставите.

Азъ бихъ ви задалъ и друга тема: „Отношението на растенията, животнитѣ и човѣка въ тѣхнитѣ движения“. Каква е разликата въ движенията имъ? Растенията се движатъ перпендикулярно надолу, животнитѣ се движатъ хоризонтално, а човѣкъ се движи перпендикулярно нагорѣ. Това зависи отъ тѣхнитѣ стремежи. И тогава ние правимъ слѣднитѣ изводи: растенията сж сжщества,

които се намиратъ въ своето слизание; тѣхнитѣ идеи, мисли постоянно се ограничаватъ. Човѣкътъ постоянно се разширява въ своитѣ мисли и въ движението, а животнитѣ заематъ срѣдно положение между човѣка и растенията. Защо ви привеждамъ тази мисль? Когато ви навеждамъ на извѣстна мисль, азъ имамъ прѣдъ видъ нейното най-широко приложение въ живота. Сега много хора вегетиратъ, като растенията — слизатъ надолу. Тѣ сж хора - растения, понеже тѣхнитѣ идеи ставатъ постепенно все по-дребни, стѣсняватъ се. Тѣзи хора слизатъ перпендикулярно надолу, като растенията. Дѣ ще слѣзатъ най-долу? — Въ ада. Адътъ, това е най-гжстата материя, до която хората могатъ да слѣзатъ. Той прѣдставлява най-ограниченитѣ условия, дѣто човѣкъ не може да се развива. Свѣтлината тамъ е черна, като катранъ — нищо повече. По-право тамъ нѣма свѣтлина, но по-напрѣдналитѣ сжщества между тѣхъ изваждатъ по малко отъ свѣтлината си, защото я нѣматъ въ голѣмо количество, та не обичатъ да я изразходватъ; тѣ пазятъ свѣтлината си. Като я добиятъ, пазятъ я, както ние пазимъ скжпоцѣнитѣ си камъни, или, както се казва още, пазятъ я като зеницата на окото си, понеже имъ трѣбва за важни случаи. Като си свършатъ работата, тѣ я затварятъ и пакъ живѣятъ въ мрачина.

Сега, да оставимъ това настрана, то е вметнато прѣдложение въ рѣчта. Ще знаете, че човѣкъ, на когото идеитѣ не се разширяватъ, е само едно растение. И той трѣбва да спре тамъ,

дѣто растенията спиратъ, да не отива по-долу. Растенията се отличаватъ съ едно цѣнно качество, а именно, нѣматъ умраза: тѣ изкупватъ грѣховетѣ си, като се самопожертвуватъ — даватъ плодовеѣ си. У тѣхъ се забѣлѣзва още и голѣма довърчивостъ, която не е достояние на човѣка. Растението ти дава първо заплатата, като казва: „Първо ме изяжъ, а послѣ сѣмето ми посѣй!“ А кой човѣкъ плаща днесъ, прѣди да си му свършилъ нѣкаква работа? Когато растенията плащатъ прѣди да се свърши работата имъ, тя или ще се свърши, или не. Хиляди и милиони плодове до днесъ сж изядени, безъ да ги е посѣлѣ нѣкой. Въ свѣта сжществуватъ слѣдния законъ: всѣка круша изядена отъ тебе, те ангажирва да я посѣешъ. Казвашъ: крушата е дадена даромъ. По отношение на растенията е тъй, но по отношение на тебъ тя не е дадена даромъ. Веднѣжъ си я изялъ, ти си длѣженъ да я посѣешъ. Турцитѣ казватъ: Богъ дава всичко. Така е, но за всичко, което човѣкъ получава, има задължения, макаръ и микроскопически, които той трѣбва да изпълни.

Та сега вие присжтствувате въ школата. Азъ ви говоря, но въпросъ е, дали вашиятъ умъ присжтствува, или не. Всѣки ученикъ, който присжтствува въ класа, но умътъ му е раздвоенъ, той е наполовина ученикъ. И тогава може да се опрѣдѣли математически, съ колко отъ вашитѣ способности вие присжтствувате въ класъ. Човѣкъ има около 40 чувства и способности. Съ колко отъ тѣхъ присжтствувате въ класъ? Ще спазвате

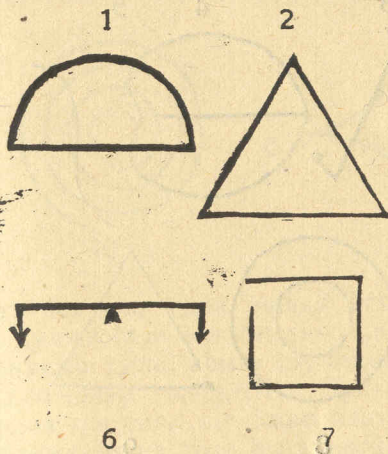

слѣдния законъ: каквато работа и да започвате въ даденъ моментъ, умътъ ви трѣбва да присъствува изцѣло. Не казвамъ, че трѣбва да присъствувате въ врѣмето и пространството, но само въ момента. Само тъй ще добиете навикъ да се концентрирате. Запримѣрь, вие седите въ класъ и си казвате: дано се свърши по-скоро частъта! Свършенното обучение въ отдѣленията, въ гимназията и въ университета е методъ за концентриране на човѣшката мисль, за да разработите вашитѣ способности. Онѣзи, които не разбиратъ този законъ, гледатъ да свършатъ училището по-скоро, да взематъ дипломъ. Това не е свършване. Да свършишъ, значи да научишъ закона да контролирашъ ума си и своитѣ способности. Туй е най-големата придобивка отъ учението. То е сжщинското прѣд-назначение на училището. Туй е било и въ старо врѣме въ школитѣ. Днесъ се дава само знание, или по-право потикъ за знание, но и то не е лошо.

Сега, нека излѣзатъ на дъската десетъ души единъ слѣдъ другъ и всѣки да напише по една геометрическа форма. (Написаха се слѣднитѣ фигури, прѣдставени на чертежитѣ на стр. 135).

Тази азбука има ли нѣкакъв смисль сега? Този, който начърта първата фигура, полукръгъ, каква мисль имаше въ себе си? (— Мислихъ да начъртая единъ полукръгъ). Значи, тукъ е работило подсъзнанието. Този полукръгъ показва движение на нѣщо. Но какво е това движение? Може би движение на нѣкое неорганическо тѣло, а може би движение на нѣкое разумно сжщество. Този

ученикъ въ подсъзнанието си казва: човѣкъ трѣбва да има чисти и благородни мисли и желания. Полукръгътъ прѣдставлява челото. Значи, Божественото у него казва: всѣки човѣкъ трѣбва да има и благородни мисли и желания.

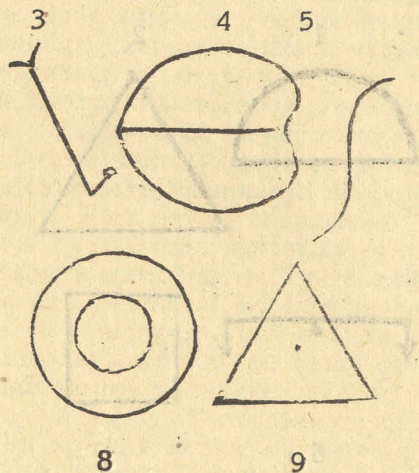

Какво показва тригълникътъ? Каква бѣше мисльта на този, който начърта тригълника? (— Стремехъ нагорѣ). Тукъ свѣрхсъзнанието казва: човѣкъ трѣбва да има чисти чувства. Отъ него се изисква Божественъ умъ, Божествено сърце и Божествена воля, които да сж насочени нагорѣ.

Третата фигура е знакътъ на слънцето. Тя прѣдставлява нѣщо като лула, като духало. Тази лула,

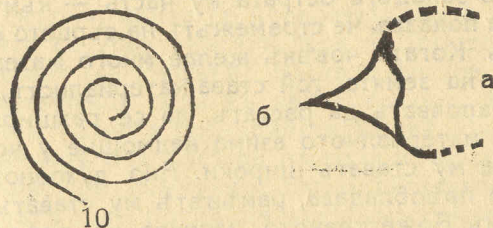

както е поставена въ физическия свѣтъ, има единъ наклонъ нагорѣ, който показва, че Божественитѣ нѣща трѣбва да се раздухвѣтъ главно въ физическия свѣтъ. Все трѣбва да има нѣщо

въ васъ, което да ги раздухва. Съ какво става раздухването? (— Съ скърби). Скърбитѣ и страданията сж духалото. Скърбѣта е отгорѣ на тази лула, която гори. Тя сжщеврѣменно е и огнището. Значи, третата фигура показва, че нѣщата трѣбва да се раздухвѣтъ, а за да се раздухвѣтъ, човѣкъ трѣбва да слѣзе надолу въ материята и слѣдъ това да започне възкачването си нагорѣ.

За какво мисли този ученикъ, който начѣрта четвъртата фигура? (Азъ съмъ работилъ върху тази фигура, но още не съмъ дошълъ до едно окончателно разрѣшение за нея.) Тази фигура наподобява човѣшкото сърце. (Има нѣщо несъизмѣримо въ тази величина). Тази фигура е несъизмѣрима,

защото въ нея има една малка вгълбнатина. На какво се дължи тази вгълбнатина „а“? Тя се дължи на извѣстни сили, които сж оттеглили правилното ѣ движение навжтрѣ. Противоположното движение на тия сили ще бжде навънъ. То е обратното движение на тази вгълбнатина, при което се образува издадената частъ „б“. Несъизмѣримата частъ е тази между „а“ и „б“. Туй движение не може да се измѣри. Слѣдъ колко милиона години движението „а“ ще се обърне въ „б“? Запримѣрь ние имаме туй движение въ човѣшката ржка отъ палеца и показалеца. Слѣдъ колко милиона години то ще се върне въ другата ржка? И тукъ има сжщото нѣщо. Значи, въ свѣта става едно прѣповторение на нѣщата, само че тогава

човѣкъ нѣма да бжде сжщиятъ, но обратното на това, каквото е билъ. Защо начъртахте тази фигура на западъ, а не я начъртахте перпендикулярно? (— Така се образува отъ окръжността). Тѣй както е тукъ поставено сърцето, самото му положение разрѣшава въпроса. Вгльбнатината е къмъ западъ, а острата му частъ — къмъ изтокъ. Това показва, че стремежътъ на сърцето е къмъ изтокъ. Когато човѣкъ желае много материални работи на земята, той става материалистъ, и бедрата му започватъ да растатъ, да се разширяватъ. Когато материалното взима надмощие у човѣка, бедрата му ставатъ широки. Ако духовното въ човѣка прѣобладава, рамѣнѣтъ му ставатъ широки. Щомъ Божественото започва да прѣодолява въ човѣка, главата му става правилна. Такова е отношението на частитѣ въ тѣлото на човѣка. Когато измѣрвамъ височината на човѣка, като срѣдна величина взимамъ 165 см. При тази височина, колко широки трѣбва да бждатъ бедрата, рамѣнѣтъ и главата? Тѣй че тази фигура наподобява сърцето. Значи, на човѣка е необходимо сърце, кждѣто да става обмѣна на Божествената енергия. Сърце има и въ Бога.

Какво означава тази крива линия? — Тя означава закона на вѣчността. Всички нѣща могатъ да станатъ извънъ врѣмето и пространството, т. е. само въ вѣчността. Тамъ се извършватъ великитѣ работи. Тази линия казва на човѣка: не се обезсърдавай, защото въ вѣчността има условия и възможности за всичко. Нѣма погрѣшка, която

да не може да се поправи въ вѣчността. Туй, което е непостижимо въ врѣмето и пространството, е постижимо въ вѣчността. Затова не се обезсърдавайте въ живота си!

Каква бѣше идеята на този, който рисува вѣзнитѣ? — Че въ живота има равновѣсие, което, обаче, често се нарушава. Въ живота има ту радости, ту скърби, които се колебаятъ, както вѣзнитѣ, докато се уравниа. Кое въ природата мяза на вѣзни? (— Ржцѣтъ). Въ тази фигура имате три дѣйстващи сили въ разни посоки. Какъ ще намѣрите тѣхната равнодѣйстваща? Има ли нѣкой инженеръ отъ васъ да направи изчислението? (— Първо ще намѣримъ равнодѣйстващата сила на двѣтъ сили, послѣ ще намѣримъ равнодѣйстващата на получената и на третата сила. Тази, която получимъ сега, тя ще бжде търсената равнодѣйстваща сила). Значи, шестата фигура, показва, че силитѣ у човѣка трѣбва да се уравниа, т. е. човѣкъ трѣбва да има уравниа, добъръ организъмъ.

Какво показва квадратътъ? — Той показва бойно поле, мѣсто на противодѣйстващи сили. Човѣкъ трѣбва да бжде герой, за да издържа на това мѣсто. Ако те обстрѣлватъ отъ всѣка точка, какждѣ трѣбва да се оттеглишъ? Такова обстрѣлване може да стане и въ психическия свѣтъ. И вие трѣбва да знаете закона, да намѣрите равнодѣйстващата сила на квадрата. Тогава вие можете да се избавите отъ мжчното положение, въ което се намирате. Квадратътъ, това сж мжчно-

тиитѣ на физическия свѣтъ. Значи, той прѣдставлява мжнотиин отъ материаленъ характеръ. Въ духовния свѣтъ квадратъ нѣма. Тамъ квадратътъ е само една страна.

Какво тълкуване бихте дали на тия концентрични кржгове? (— Понеже става дума за концентриране, това е знакътъ за концентрирането). Тия два кржга показватъ, че човѣкъ трѣбва да разбира законитѣ, по които клѣткитѣ се развиватъ; или трѣбва да разбира ембрионалното състояние на своитѣ мисли и чувства. Това означаватъ двата кржга. (Думата е за кржга на стр 136).

Какво означава тригълникъ съ точка? — Че силата на човѣка трѣбва да бжде въ самия него.

Тази фигура, която прѣдставлява нѣщо подобно на охлювъ, показва, че човѣкъ отъ хаоса трѣбва да създаде хармония. Дѣцата, въ своитѣ игри, правятъ такива спирални линии. Тѣ иматъ пражки, въ които турятъ камъче, и послѣ, като въртятъ пражката, образува се едно спирално движение. По този начинъ камъкътъ не може да излѣзе извънъ пражката. Единиятъ край на пражката има една малка дупчица, въ която е прокаранъ единия прѣстъ, а другиятъ край е свободенъ и когато пражката се завърти, той се отпуска. За да излѣзе този камъкъ навънъ, единиятъ край на пражката трѣбва да се отпусне. Кой е единиятъ край? Въ живота си ти си хваналъ тия два края: единиятъ край е краятъ на небето, а другиятъ край — този на земята и ги въртишъ на прѣста си. Казвашъ: какво да направя въ туй

безисходно положение? — Ще пуснешъ края на земята и ще отидешъ на небето — нищо повече. Значи, ако извѣстна идея те спѣва и не знаешъ какъ да я разрѣшишъ, ще пуснешъ единия ѝ край, камъкътъ ще излѣзе, а другиятъ ѝ край ще държишъ. Камъкътъ, това сж твоитѣ желанія. Тѣ трѣбва да отидатъ по нѣкаква посока, а пражката трѣбва да седи въ тебе. Тази връвъ ти е потрѣбна. Въ този случай тя прѣдставлява твоя мозъкъ, който е заченалъ извѣстни мисли. Ти нѣма да изхвърлишъ навънъ мозъка си, той ти е необходимъ, но мислитѣ трѣбва да излѣзатъ навънъ.

Тия фигури, които нарисовахте на дѣската, бѣха въ подсъзнанието ви. Значи, тия идеи не съществуватъ още въ самитѣ ви дѣйствия.

За слѣдния пжтъ ще ви дамъ да пишете върху тема № 6: „Защо природата е създала благоуханието у цвѣтята“? Или: „Каква роль играе благоуханието у цвѣтята? А сжщитѣ 10 души, които нарисоваха 10-тѣ фигури на дѣската, ще пишатъ и върху подсъзнанието, съзнанието и самосъзнанието.

Като се говори за благоуханието на цвѣтята, казвамъ: щомъ природата е вложила туй благоухание у тѣхъ, тя има прѣдъ видъ извѣстна своя задача. Естественицитѣ ще кажатъ, че благоуханието у цвѣтята е създадено, за да се привличатъ малкитѣ мушици. Не е само за това. (Благоуханието има и друго прѣдназначение: то показва скръбъта имъ.) Да, така е, но сжщеврѣменно благоуханието образува въ цвѣтята дреха, чрѣзъ която

тѣ се запазватъ отъ студъ. И забѣлѣзано е, че сутринъ и вечеръ, прѣзъ пролѣтѣта, когато е по-студено, цвѣтята издаватъ и по-силна миризма.

И тъй, първото важно нѣщо за васъ е да се учите на концентриране. Вие трѣбва да знаете, че туй, което учите въ даденъ случай, дѣто и да сте, е най-важното. Не казвамъ, че трѣбва да прѣнебрегнете другитѣ нѣща, но за всѣки даденъ случай ще бждете заети само съ една идея. Послѣ човѣкъ не може да концентрира за дълго врѣме ума си върху едно и сѣщо нѣщо, защото тъй ще се хипнотизира. Но концентрирашъ ли въ даденъ случай ума си въ една посока, ти ще можешъ да разрѣшишъ задачата си по-лесно. Лесното и правилното рѣшение на всѣка задача зависи отъ концентрирането на ума. Ако можешъ да концентрирашъ своитѣ мисли и чувства всецѣло въ една посока, ти ще разрѣшишъ скоро своята задача. Ако не можешъ да се концентрирашъ, въ тебе ще има борба, колебание и ще мине дълго врѣме, безъ да разрѣшишъ нѣщо. Вие, като ученици, трѣбва да имате способността да се концентрирате. Ще започнете съ малкитѣ нѣща; ще правите микроскопически опити. Има малки задачи за концентриране на ума. Тѣ играятъ важна роль въ живота на ученика. Както военниятъ безъ револверъ, пушка и шашка не е воененъ, както химикътъ безъ лаборатория, безъ химикалии и безъ уреди не е химикъ, както свещеникътъ безъ епатрахилъ, безъ одежды, безъ кандилце, безъ трезубчикъ не е свещеникъ, така и ученикътъ безъ

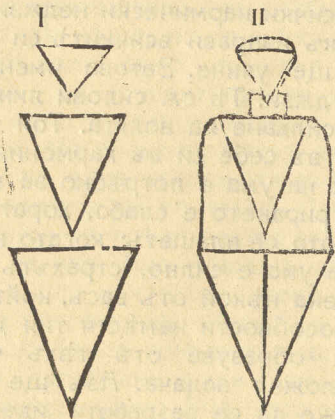
концентриране на ума не е ученикъ. Всѣки човѣкъ, за да извърши нѣкоя работа, трѣбва да има известни пособия. Концентрирането е необходимо за всинца ви.

Първо ще се стремите чрѣзъ концентриране да се справяте, да елиминирате, т. е. да отстранявате всички кармически неджзи отъ себе си. Когато човѣкъ изправи всичкитѣ си неджзи, неговата воля ще уякне. Затова именно му сж дадени тѣзи неджзи. Тѣ сж силови линии, дадени на човѣка за усилване на волята. Той трѣбва да постави всичко въ себе си въ хармония. Значи, концентрирането на ума е потрѣбно за всинца ви. Когато концентрирането е слабо, хората лесно заболяватъ, защото се плашатъ; когато пъкъ концентрирането на ума е силно, страхътъ е изключенъ.

Сега, нека нѣкой отъ васъ, който има художнически способности намѣсти тия десетъ фигури тъй, че да образува отъ тѣхъ човѣкъ. Това е една по-сложна задача. Азъ ще ви дамъ схема, какъ може да се разработи идеята. Фигура I прѣдставлява схемата, по която ще се ръководите, за да нарисувате човѣка. Главата е горниятъ тригълникъ, гърдитѣ — вториятъ тригълникъ, а бедрата и краката — третиятъ тригълникъ. Фигура II прѣдставлява физическия човѣкъ. Духовниятъ човѣкъ не е тукъ, той е на друго мѣсто. Понеже всички тѣзи тригълници сж съ върха надолу, затова прѣдставляватъ физическия човѣкъ. Дѣ ще търсите духовния човѣкъ? Какви сж признацитѣ на духовния човѣкъ? Движението въ духовния човѣкъ

трѣбва да върви нагорѣ. Въ носа имате зародишъ на духовностъ: тамъ широчината е долу, а острата частъ е горѣ. Значи, духовниятъ човѣкъ е въ носа. Тамъ движението е нагорѣ. Засега, въ тѣлото на човѣка, геометрически разгледано, само

носътъ е широкъ долу, а горѣ тѣсенъ. Виждате, значи, колко малъкъ е духовниятъ човѣкъ въ сравнение съ физическия, или колко малъкъ е носътъ въ сравнение съ цѣлото тѣло на човѣка. Тригълниците показватъ направлението на силитѣ въ физическия свѣтъ. Вие виждате, че всички тия грамадни сили слизатъ къмъ земята, а само една малка частъ, силитѣ на носа, отиватъ нагорѣ. Въ

Писанието не се казва, че Богъ вдѣхналъ животъ въ устата на Адама, но се казва: „Богъ вдѣхна дихание на първия човѣкъ чрѣзъ ноздритѣ.“ Защо? Не можа ли да се вдѣхне животъ чрѣзъ устата? Значи, носътъ е Божественото, духовното у човѣка. Оттамъ започва мисълта, оттамъ започва и духовния животъ у човѣка. Тази малка частъ — носътъ — единъ денъ ще се развие, и цѣлото устройство на човѣка ще се измѣни.

И тъй, вие имате сега схема за човѣка. По същия законъ ще наредите и другитѣ фигури. Това е задача, ребусъ, който трѣбва да изработите. Азъ употребихъ първата фигура, направихъ отъ нея челото. На другитѣ фигури вие сами намерете мѣсто. Дѣ ще турите възнитѣ? (— Въмѣсто ржцѣ). Тѣй, човѣкъ трѣбва да има воля. Това означаватъ възнитѣ. Та ще се постараете да съчетаете тѣзи части. Това ще бѣде едно упражнение за васъ, да се научите да уподобявате нѣщата. Ще почнете отъ външното уподобление и тогава ще разглеждате вътрѣшния смисълъ на всѣки знакъ.

„Любовта ражда доброто!“

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

7-ма лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя, на 30.XI. 1924 год.

8-МА ЛЕКЦИЯ.

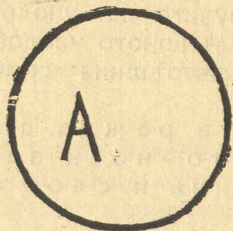
Великата погрѣшка.

„Любовъта ражда доброто!
— Доброто носи за насъ животъ,
свѣтлина и свобода“.

Размишление.

Прочетоха се работигѣ върху темата: „Хармоничнитѣ чѣрти на подсъзнателнитѣ, съзнателнитѣ и самосъзнателнитѣ дѣйствия.“

За слѣдния пжть пишете върху тема № 7:
„Ролята на свърхсъзнанието“.

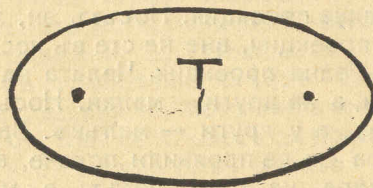

(фиг. 1).

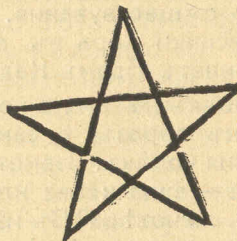
Да излѣзатъ трима души на дъската да напишатъ три геометрически фигури и три букви.

(Три ученика начѣртаха: кръгъ, елипса и пентограмъ и три букви: А, Т, и Д.

Въ миналото упражнение бѣхте начѣртали трижгълникъ съ точка. Какво означава трижгъл-

(фиг. 2).

(фиг. 3.)

никъ съ точка? Гледанъ отгорѣ, той прѣдставлява пирамида, а тя означава човѣка въ своето проявено естество. Тржгълникътъ, самъ по себе си, показва движение, проявление и посока на своитѣ

сили. Тригълникъ съ точка пъкъ винаги показва проекция на пирамида гледана пакъ отгорѣ.

Сега, като ви погледне човѣкъ, вие се безпокоите, да не би да се разгадаятъ тайнитѣ, които се криятъ въ васъ. Не, азъ гледамъ на васъ само като на една проекция. Носътъ ви, запримѣрь, е само една проекция, вие не сте въ носа си. Челото ви е пакъ една проекция. Челата на нѣкои хора сж голѣми, а на други — малки. Носътъ у нѣкои хора е голѣмъ, а у други — малъкъ. Защо? Защото нѣкои хора сж се проявили повече, а други помалко. Тия хора, на които носътъ е малъкъ, сж още въ движение. Слѣдователно, само една малка частъ отъ тѣхъ се е проявила. Тѣй щото, за да види човѣкъ, какво прѣдставлява въ сжщностъ, изискватъ се много сжществування. Затова астролозитѣ поставятъ всички хора въ единъ голѣмъ човѣкъ, когото наричатъ Адамъ Кадмонъ.

Значи, всѣки човѣкъ на земята не прѣдставлява нѣкакъвъ съвършенъ образъ, а само едно малко отражение на голѣмия човѣкъ. Вземете, напримѣръ, едно млѣкопитающе — една крава или единъ волъ — тѣ прѣдставляватъ ли човѣка? Въ извѣстно отношение само тѣ прѣдставляватъ нѣщо подобно на човѣкъ, а именно: волътъ има двѣ очи, и човѣкътъ има двѣ очи; волътъ има носъ, и човѣкътъ има носъ; волътъ има уста, и човѣкътъ има уста; волътъ има двѣ уши, и човѣкътъ има двѣ уши. Волътъ, обаче, има роги, човѣкътъ — нѣма. Вземете коня. По какво се отличава отъ човѣка? Конятъ нѣма ржцѣ, но има копита. Въ всички млѣ-

копитающи има нѣщо, по което се отличаватъ отъ човѣка. Начинътъ, строежътъ на челото у коня не е такъвъ, какъвто е строежътъ на челото у човѣка. При това, конятъ има опашка, човѣкътъ нѣма. Каква роля играе опашката у животнитѣ? Какво ще кажатъ естественицитѣ затова? (— Тя спомага на движението). Опашката у животнитѣ е свързана съ грѣбначния стълбъ. Слѣдователно, когато тя се раздвижва, мозъчните течения се регулиратъ и съ това се спомага за правилното имъ движение. Тя е регулаторъ. Когато нѣкое животно изгуби присѣтствието на духа, то свива опашката си; когато мисли, опашката се движи нагорѣ и надолу. Това показва, че животното е въ отлично настроение на духа. Не мърда ли опашката си, то е болно. Този регулаторъ у човѣка е прѣминалъ отпрѣдъ на лицето му. Той се съсредоточава въ носа. Животното мисли съ опашката си, т. е. неговата дѣятелность се регулира чрѣзъ опашката, понеже то върви хоризонтално съ земята. Посоката пъкъ, въ която човѣкъ се движи, е обратна на тази у животнитѣ, затова той регулира своитѣ мозъчни течения чрѣзъ носа си. Ако се махне носа на човѣка, той вече не може да мисли правилно. Чрѣзъ носа се проектиратъ извѣстни сили отъ духовния свѣтъ. Интелигентностьта на човѣка, обаче, не седи въ самия носъ. Ако направятъ изкуственъ носъ на нѣкой човѣкъ, той ще бжде ли интелигентенъ? — Не, носътъ трѣбва да бжде живъ, да бжде създаденъ отъ свѣрхсѣзнанието на великия човѣкъ. Запримѣрь, много

отъ вашитѣ носове сж въ проекция още, тѣ сж въ ембрионално състояние, т. е. още не сж развити.

Послѣ, челата ви сжщо тѣй се намиратъ въ ембрионално състояние. Значи, прѣдъ васъ седи дълъгъ периодъ отъ врѣме, прѣзъ който духътъ ви трѣбва да работи, за да формира едно добръ и правилно развито тѣло. Азъ наричамъ правилно развито тѣло онова, което издържа на всички мжнотии и не се подава на слабости. Страхътъ, запримѣръ, се дължи на тѣлото. Ти чувствувашъ, че ще те набиятъ и се уплашвашъ. Тогава, къмъ коя категория ще турите страха, къмъ подсъзнателнитѣ, къмъ съзнателнитѣ или къмъ самосъзнателнитѣ сили? Когато човѣкъ хуква да бѣга, той съзнава ли това? (— Не съзнава). Съзнанието се явява отпослѣ. У човѣка има и съзнателенъ страхъ, но тукъ влиза вече разсъжденияето, а първоначално страхътъ е въ подсъзнанието. Напримѣръ, като ти кажатъ „пожаръ“, ти хуквашъ да бѣгашъ, не мислишъ много. Ти не съзнавашъ пожара, но самата дума „пожаръ“ дава вече потикъ въ твоето подсъзнание. Слѣдъ като помислишъ малко, виждашъ, че при дадени условия пожарътъ е несъвмѣстимъ, и страхътъ изчезва.

Сега, защо искамъ да развиете темата за съзнанията? Често въ вашия животъ се заражда обезсърдчение. Нѣкой пжтъ вие се считате гениални, мислите, че ще разрѣшите всички въпроси. Седите въ стаята си, разхождате се, махате ржцѣтъ си натукъ-натамъ, като че всичко можете да направите. Питамъ ви: откъдѣ е дошло това съсъ-

тояние? Вие не знаете, но се разхождате смѣло нагорѣ, надолу доволенъ сте отъ себе си. Мине, обаче, извѣстно врѣме и състоянието ви се измѣня, вие се посвиете малко въ черупката си, казвате: тази работа не е за менъ! Значи, дошло е самосъзнанието, което ви казва: ти си дребнавъ човѣкъ. Най-първо иде подсъзнанието — ти се разпущашъ. Послѣ иде съзнанието — ти се посвиешъ малко. Най-послѣ иде самосъзнанието, при което ти ставашъ на запетая и казвашъ: що ми трѣбва това нѣщо! Я да си гледамъ своето положение. Питамъ ви: какъ се явяватъ тия психологически състояния? Ще кажете, че идватъ отъ подсъзнанието. Но кой бута тия бутончета? Най-послѣ ти не спирашъ и тукъ. Ти влизашъ въ една областъ на обезсърдчение. Обезсърдчишъ се, обезвѣришъ се, изгубвашъ посоката и на подсъзнанието, и на съзнанието, и на самосъзнанието и се намѣришъ въ мъгла. Въ коя областъ влиза човѣкъ слѣдъ като напусне самосъзнанието? Азъ ще си послужа съ една математическа вѣроятностъ. Когато чувствувате състояния на обезсърдчение, азъ ги уподобявамъ на единъ плодъ, прѣждеврѣменно откъснатъ отъ вѣтъра и седи долу при корена си. Всѣка ваша неузрѣла мисль, като падне на земята, трѣбва веднага да се трансформира и отново да се подеме отъ коренитѣ на живота, да ѝ се даде нова форма, новъ животъ. Вие като не разбирате закона, като не съзнавате тази работа, казвате: все ще излѣзе нѣщо отъ този плодъ. Но дойде нѣкоя малка буря, раздруса дър-

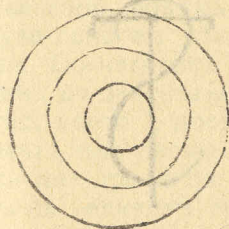

вото, и плодът пада долу. Вие не можете да си обясните това, защото не можете да чуete вѣтъра, глухъ сте малко, но виждате ябълката паднала долу при дънера на дървото. Вие виждате вашия идеалъ падналъ на земята и казвате: отиде идеалътъ ми! Не считайте, че това, което е горѣ е идеалъ. Идеалъ може да бѣде само узрѣлиятъ плодъ! И този идеалъ никога не пада отъ вѣтъра. Той е живъ и ще чака вие сами да го откъснете.

Та казвамъ: тѣй падатъ и нѣкои отъ вашитѣ мисли и желания, вслѣдствие на което вие се обезсърдчавате. Вземете куклата на едно малко дѣте, и то ще се обезсърдчи. Защо? — Нѣма съ какво да се занимава. Сжщиятъ законъ се забѣлѣзва и у възрастния човѣкъ. У човѣшкия умъ, у човѣшкото сърце трѣбва да има мисли и желания, които да останатъ на дървото на живота, каквито и бури да се явятъ.

Какво означава начѣртания кръгъ (фиг.1), на какво е емблема кръгътъ? (— Той прѣдставлява единъ завършенъ цикълъ). Вземете, запримѣръ, когато хората се годяватъ, турятъ имъ по единъ прѣстенъ, т. е. по единъ кръгъ на ржката. Питамъ: тѣхната работа завършена ли е? — Не. Кръгътъ, въ този смисълъ, означава впрѣгане въ нѣкаква работа. Значи, кръгътъ всѣкога означава една опрѣдѣлена дѣятелностъ на човѣка. Добръ е, когато мислитѣ ви сж разхвърляни, да си чѣртаете малки кръгчета. (фиг.4). Тѣзи кръгчета означаватъ, че дѣятелността на човѣка постепенно се разширява.

Какво означава буквата А, написана въ кръга? — Този знакъ на фиг. 5 е взетъ отъ египетската азбука. Той показва, че египтянитѣ, които сж трѣгвали

фиг. 4

фиг. 5

въ пжтя, сж били изправенъ народъ. Буквата „А“ всѣкога означава самосъзнание. Казва се „азъ“, то значи: азъ, който опрѣдѣлямъ своята дѣятелностъ, мога да мисля, самосъзнавамъ се.

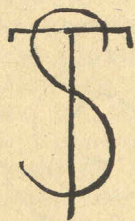
Какво означава буквата „Т“, написана въ елипсата (фиг. 2)? Защо написахте тази буква именно? (— Азъ харесвамъ тази буква. А за елипсата мисля, че тя е резултатъ на движение, защото и планетитѣ се движатъ въ елипса). Човѣкътъ има елипсообразна форма. Буквата „Т“ произтича отъ знака означенъ на фиг. 6. Ако този знакъ се обърне нагорѣ, той прѣдставлява буквата „Т“, само че тукъ двата странични края сж по-къси. Това е едно материалистическо противодѣйствиe на невидимия свѣтъ. Буквата „Т“ пѣкъ показва примирение. Тогава у човѣка дѣйствува самосъзнанието, кое-

то измѣня живота му. Затова на буквата „Т“ турятъ една змия, фиг. 7. Това значи: самосъзнанието хваща нисшия умъ на човѣка, разпѣва го и казва:

Фиг. 6.

Фиг. 7.

„Слушай, ти вече нѣма да ми бждешъ господарь. Досега ти си заповѣдвалъ, но отсега нататѣкъ азъ ще заповѣдвамъ, а ти ще слушашъ. Каквото ти се заповѣдва, това ще вършишъ!“

И тъй, елипсата показва, че човѣкъ не трѣбва само да се съзнава като мисляще сжщество, но неговата дѣятелностъ трѣбва да бжде опрѣдѣлена. Туй сжщество трѣбва да изправи една своя велика погрѣшка, защото нисшиятъ умъ е свързанъ съ човѣшкото сърце, а оттамъ започватъ всички пороци и погрѣшки. (Може ли една погрѣшка да бжде велика?) — Всѣка погрѣшка е велика, когато човѣкъ помисли, че може да живѣе безъ Бога. Човѣкъ, като е придобилъ живота отъ Бога, казалъ: азъ мога да живѣя и безъ Бога. Това се дължи на нисшия умъ у човѣка.

Такава мисль е една велика погрѣшка. Обаче, човѣкъ като достигне до едно по-високо положение, започва да разбира, че частъта извънъ цѣлото не може да живѣе. Човѣкътъ е частъ отъ цѣлото. Слѣдователно, човѣкъ може да се развива и сжществува само въ цѣлото. Той самъ не е цѣла единица. По-нататѣкъ има и други нѣща, които нѣма да зачекваме. Въ ума има и друго едно естество, което е достояние на по-висшиятъ свѣтове. Умътъ има двойко естество. Той съдържа въ себе си два принципа: единиятъ принципъ е принципътъ на великитѣ мистерии, на Божественото, а другиятъ, нисшиятъ, засега прѣдставлява плътъта у човѣка. Отдѣ е взелъ човѣкъ нисшитѣ склонности и слабости, които днесъ проявява? Окултната наука по това мълчи, нищо не разкрива. Казва се, че падналитѣ духове сж причина за това. Тия сж само врѣмenni обяснения. Казваме, че човѣкъ има извѣстни погрѣшки. Отъ какво произтичатъ погрѣшкитѣ? Защо нѣкой човѣкъ прави погрѣшки, а другъ не прави?

И тъй, първата мисль, която създаде грѣха е, че човѣкътъ като излѣзалъ отъ Бога, помислилъ, че може да живѣе и безъ Него. Така той се отдѣлил отъ цѣлото и поискалъ да живѣе единъ самостоятеленъ животъ. И човѣкъ, като е живѣлъ по такъвъ начинъ, създалъ си е хиляди злини. Та елипсата показва, че човѣкъ трѣбва да изправи своята погрѣшка. У човѣка има два центъра, сърце и умъ, които трѣбва до се хармонизиратъ.

Третиятъ чъртежъ, пентограмата, прѣдста-

влява разрѣшение на задачата (фиг.3). Тя прѣд-
ставлява човѣкътъ, който работи, който трѣбва да
бѣде въ движение и да служи на Бога. Пентогра-
мата прѣдставлява малкия свѣтъ. Значи, всички
разумни сили и всички добри желанія у човѣка
трѣбва да бѣдатъ въпрегнати за изкупуване, за из-
правяне на неговитѣ погрѣшки. Само въ петожгъл-
ника има правила и образци, чрѣзъ които можемъ
да изправимъ една погрѣшка.

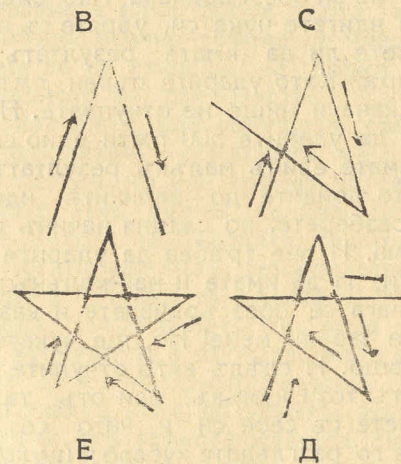
Да допуснемъ, че си робъ, но искашъ да се
освободишъ. Туй робство, обаче, не е материално,
то е духовно. Какво трѣбва да направишъ тогава? Какво
движение ще направишъ? — Ще
направишъ движението А, фиг 8,
т. е. ще отправишъ ума си нагорѣ
къмъ Бога и послѣ ще свалишъ
ржката си надолу (В), фиг. 9.

фиг. 8

Ржката прѣдставлява женския принципъ, дви-
жение на волята. Значи, за да се освободишъ, ти
непрѣменно трѣбва да отправишъ и ума си, и
сърцето си къмъ Бога. Първиятъ потикъ на ума
трѣбва да бѣде къмъ Бога. Не направишъ ли та-
ка, може да мислишъ колкото искашъ, но всич-
кото мислене ще отиде на вѣтъра. Съединишъ ли
се, обаче, съ Бога по умъ, сърце и воля, ти вед-
нага ще почнешъ да пѣплишъ нагорѣ като охлювъ.

Петожгълникътъ започва съ движение нагорѣ
(А), послѣ слиза надолу (В), което движение прѣд-
ставлява рефлексия на първото. Послѣ иде тре-
тото движение, отдѣсно къмъ лѣво (С). Слѣдъ туй

и четвъртото движение, хоризонтално, отлѣво
къмъ дѣсно (Д), най-послѣ петото движение на-
долу, отдѣсно къмъ лѣво (Е). Първото дви-
жение показва закона на Истината, но само вън-
шната страна. Слѣдъ каго направите тѣзи петъ
движения, тамъ нѣма да спрете, но ще направите
едно вжтрѣшно движение, единъ кръгъ око-

Фиг. 9.

ло петожгълника. Това подразбира, че вие
трѣбва да се съедините въ всички ваши чувства
и мисли съ Бога, съ първия източникъ, отъ Кого-
то сте излѣзли. Туй трѣбва да направите всички.
Значи, всички вие ще мислите за Бога, че е единъ

принципъ, едно същество, разлѣто изъ цѣлия козмосъ, не въ видимия свѣтъ, обаче, защото видимото е само сѣнка на невидимото, което е и същественото. Вие ще се стремите да се съедините съ тази жива идея, за да се създаде въ васъ вжтрѣшенъ стремежъ къмъ Бога. Като правите този опитъ, може да нѣмате веднага резултатъ, но това да не ви обезсърдчава. Ако вие сте единъ каменаръ и вдигате чука си, удряте съ него нѣкоя скала, можете ли да имате резултатъ още отъ първия ударъ? Като ударите първи пжтъ скалата, чукътъ отскача и нищо не отчупвате. Нѣкой пжтъ вие трѣбва да ударите 500 пжти едно слѣдъ друго, за да имате единъ малъкъ резултатъ.

Та като дойдете до великитѣ идеи, които искате да разберете, по сжщия начинъ и вашиятъ чукъ отскача. И вие трѣбва да ударите най-малко 500 пжти, за да имате и най-малъкъ резултатъ, но вие веднага се обезсърдчавате и казвате: тази работа не е заради мене! Не, ще чукате, докато отчупите нѣщо. И слѣдъ като отчупите едно малко парче отъ този камъкъ, или отъ тази скала, ще го вземете съ себе си и като се върнете у дома си, ще го разгледате хубаво и ще го проучите.

Слѣдователно, у васъ трѣбва да се създаде постоянство, чѣрта, която липсва у мнозина. Кой човѣкъ е постояненъ? Въ туй отношение ученитъ хора сж успѣли донѣкъждъ въ постоянството. Много отъ тѣхъ, за да дойдатъ до нѣкои малки резултати, сж работили по 20-30 години върху извѣстни задачи. Това вече е посто-

янство. И благодарение на туй постоянство тѣ сж сполучили да откриятъ нѣщо. Впрочемъ, тѣ сами не сж открили нищо, но слѣдъ като сж хлопали дълго врѣме съ своя ключъ на вратата на природата, най-послѣ тя имъ даде нѣщичко, и тѣ казватъ: открихме нѣщо ново! Сега и вие можете да приложите този законъ въ вашия животъ. Когато искате да развиете една добра чѣрта въ вашия характеръ, прѣди всичко трѣбва да имате постоянство! Може да се изчисли, на колко удара се равнява сегашното ви постоянство. Слѣдъ като ударите стотина пжти, вие напущате работата си, ржцѣтъ ви заболяватъ, откъсватъ се отъ умора, волята ви отслабва, но вие трѣбва да се научите, какъ да чукате. Има единъ начинъ за удряне. Като удряте, никога не бързайте. Знаете ли какъ да удряте? Когато ударишъ, движението на чука не трѣбва да се прѣнася въ ржката ти. Изкуството е, като удряшъ, сътресението отъ чука да не се прѣнася въ мускулитѣ, а произведената отъ удрянето енергия да се поляризира навънъ. Има майстори, които знаятъ какъ да удрятъ: колкото и да чукатъ, ржцѣтъ имъ всѣкога оставатъ здрави. При неестественитѣ удари се произвеждатъ дразнения.

Нали вие често се дразните? Може ли нѣкой да опрѣдѣли, какво нѣщо е дразнене? Нѣкой пжтъ у васъ има желание да се дразните едни други, умишлено правите това: говорите едно, а разбирате друго. Напримѣръ, казвате нѣкому: слушай, ти си много уменъ човѣкъ. Въ сжщностъ, подъ думата „уменъ“, разбирашъ, че този човѣкъ не

е съ ума си. Или, казвате нѣкому: ти си отличенъ поетъ! При това, вие знаете, че този човѣкъ не е отличенъ поетъ. Това сж дразнения. Ти говоришъ едно, а подразбирашъ друго. Дразнене може да има въ погледа, а може и съ устата си да направите една подигравателна усмивка. Това сж все разни начини на дразнения. Всички вие сте физиономисти, гледате хората въ лицето имъ и при всѣко тѣхно движение си съставяте извѣстно понятие. Нѣкой пжтъ казвате, че извѣстно лице не се държи сериозно къмъ васъ. Въ какво седи сериозността? Кои сж чъртитѣ, които опрѣдѣлятъ несериозността на даденъ човѣкъ? Вие не можете да ги опрѣдѣлите.

Нѣкой-си българинъ поканилъ единъ свой приятелъ на гости. Той приготвилъ за обѣдъ чорба отъ риба, която имала много кости. Хазяинътъ на кжщата поканилъ гостенина да седне на трапезата срѣщу него. Когато гостътъ почналъ да яде, тѣй се забравилъ, че като плювалъ коститѣ отъ рибата, тѣ отхвърква-ли въ лицето на хазяина. Той не се същаль дори, че плюе въ лицето на другия. Тогава хазяинътъ му казва: „Разбирамъ да ядешъ риба, но защо ме плюешъ?“. Гостътъ, обаче, задълбоченъ въ себе си, да не погълне нѣкоя костъ, постоянно плювалъ. Азъ наричамъ „дразненето“ ядене на риба, която има много дребни кости. Ние постоянно плюемъ коститѣ, а онѣзи, които сж около насъ, се дразнятъ. Нѣкой пжтъ туй става несъзнателно, а нѣкой пжтъ съзнателно. Вие трѣбва да изхвърлите

тѣзи чърти отъ себе си. Човѣкъ всѣкога трѣбва да бжде изправенъ прѣдъ съвѣстѣта си. Вие трѣбва да бждете доволни отъ характера си, да се проявявате естествено, такива, каквито природата ви е създала. Азъ наричамъ естествено положение това, човѣкъ да бжде доволенъ самъ отъ себе си. Туй е едно Божествено положение, което ние наричаме милосърдие. И въ обноскитѣ, и въ погледа, и въ думитѣ, и въ постѣпкитѣ, и въ движенията си, въ всичко човѣкъ трѣбва да бжде естественъ, прѣмъ, никога да не изразява двѣ нѣща.

Значи, отъ тѣзи три чъртежа изваждаме слѣдното заключение: на човѣка трѣбватъ три нѣща въ живота. Запримѣрь, буквата „Д“, която написате, означава, че човѣкъ трѣбва да бжде изправенъ въ постѣпкитѣ си. Буквата „Т“ означава, че човѣкъ трѣбва да изправи своята погрѣшка. Буквата „Д“ означава плодъ, т. е. човѣкъ трѣбва да узрѣе. Тази буква прѣдставлява чашката на цвѣта, обърната надолу. Думи, които започватъ съ буквата „Д“ сж, напримѣрь: добро, добродѣтель. Кажете други думи, които започватъ съ буквата Д! (—Дружба, дума, духъ). Буквата Д означава сили, които помагатъ за узрѣване на извѣстни плодове въ човѣшката душа. Тя прѣдставлява движение на тия сили. Първото движение върви отгорѣ-надолу, като извива налѣво. Послѣ имате друго движение отлѣво надѣсно. Слѣдъ това отдѣсно налѣво, послѣ свършва пакъ къмъ дѣсно. Значи, буквата „Д“ показва, че каквото човѣкъ започне, трѣбва да го свърши. Можешъ да вървишъ и на-

лѣво и надѣсно, но работитѣ си трѣбва да свършишъ. Работи, които започватъ съ буквата Д, свършватъ добръ. Тия работи започватъ денемъ, а не нощемъ. Буквата Н изразява законъ на противорѣчие. Хоризонталната линия въ тази буква прѣдставлява мостъ, който съединява два брѣга, но този мостъ може да се разруши. Какъ ще примирите двѣ противоположни страни? — Ще теглите една линия между тѣхъ.

Фиг. 10

И тъй, буквата „Д“ е законъ, чрѣзъ който се даватъ условия за узрѣване на плодоветѣ. Какъ се произнася буквата „Д“? Дѣ се поставя езика? — На горното небце. Горната част на небцето означава активностъ на волята. Значи, ти трѣбва да бждешъ активенъ. Тогава, между горната челюсть и езика се образува една празнина, единъ трижълникъ. Слѣдователно, напрѣжението, което се образува при изговарянето на тази буква, се връща къмъ гортана. Това показва, че доброто трѣ-

бва да бжде разумно, да се изрази навѣнъ. Ние трѣбва да намѣримъ една подходяща форма, въ която да вложимъ своята енергия. Но докато намѣрите една подходяща форма въ живота си, вие ще се спъвате. Човѣкъ, който иска да извърши едно добро, трѣбва да намѣри затова единъ образецъ. Безъ учителъ въ сѣтѣта, въ каквото и да е направление, не може. Вземете, наприкладъ, музиката. Ако искате да се проявите като музикантъ, най-малко майка ви и баща ви трѣбва да бждатъ музиканти; тѣ трѣбва да бждатъ първитѣ ви учители. Все трѣбва да има нѣкой, който да е вложилъ нѣщо въ васъ. Това е законъ. (Човѣкъ не иде ли съ своитѣ дарби?). Първото нѣщо, което трѣбва да знаете е, че човѣшкитѣ дарби сж отъ Бога. Иначе, ако кажете „моитѣ дарби“, вие ще приличате на онзи човѣкъ, който казва: ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Кой си? — Петко Стояновъ. Пъкъ ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Кой си? — Драганъ Ивановъ. Ако разсждавате така, вие ще мязате на онзи запасенъ полковникъ отъ Русе, който като отива въ една кантора по работа, казва на служащия тамъ: „Ти знаешъ ли кой съмъ азъ“ Кой си ти? „Азъ съмъ еди-кой си запасенъ полковникъ“. „Ами ти знаешъ ли кой съмъ азъ?“ Кой си ти? „Азъ съмъ еди-кой си запасенъ ефрейторъ“. И започватъ двамата да се смѣятъ. И вие, които сте дошли на земята, сте все въ запасъ. Единъ отъ васъ е полковникъ въ запасъ, другъ нѣкой е ефрейторъ въ запасъ, но не сте на дѣйствиелна служба.

Най-първо ще съзнаешъ, че дарбитѣ ти сж вложени въ тебе, но до извѣстна степенъ ти си се спъналъ нѣкъдѣ въ миналото. Сега трѣбва да направишъ връзка съ Бога. Послѣ ти трѣбва да напраившъ връзка съ всички добри, умни и гениални хора по лицето на земята. И тогава ще влѣзешъ въ връзка съ цѣлото човѣчество, съ всички сжщества и то не само съ тия, които живѣятъ сега но и съ тия, които сж живѣли въ миналото, както и съ тѣзи, които ще живѣятъ за въ бждеще. Защото тѣзи, които сж живѣли въ миналото, живѣятъ и сега, а ще живѣятъ и въ бждеще. Трѣбва да влѣзете въ връзка съ всички! Тѣй е за човѣка, който иска да изправи живота си. Той трѣбва да влѣзе въ връзка съ всички напрѣднали братя. Безъ това вашиятъ успѣхъ е невъзможенъ. За вашитѣ мисли, за вашитѣ чувства се изисква просторъ. За да се облагородятъ вашитѣ чувства, трѣбва да ги проектирате навсѣкъдѣ. Така тѣ ще добиятъ и сила. Затуй, когато човѣкъ се подпушва, нѣма условия за растене, за развиване, за облагородяване.

Първото нѣщо за всѣки духовенъ човѣкъ е да отправи ума и сърцето си къмъ Бога, за да не се подпушва. Свѣтътъ отвънъ иска да ни подпуши. Той казва: вие сте будали, глупави хора, не трѣбва да вѣрвате въ Бога. Ако ги послушате, вие ще унищожите вѣрата си къмъ Бога. Но скоро слѣдъ това и обществото ще ви изпжди навънъ. И тогава, като нѣма накъдѣ да отидете, падате въ отчаяние: или се самоубивате, или се прѣдавате на развратъ. Не, вие ще се държите за

Бога и ще кажете: този свѣтъ е направенъ заради менъ — нищо повече. Дотогава, докато вие вѣрвате въ Бога, никой не може да ви изключи. Българитѣ могатъ да ви изключатъ, или другъ нѣкой народъ може да ви извади отъ своето мѣсто, но това нищо не значи. Вие ще отидете въ другъ народъ. Нали много славяни отидоха въ Америка? Защо? — Тамъ има по-добра почва за работа. Ние не трѣбва да се ограничаваме само на едно мѣсто. Ако българитѣ не ни приематъ, ще отидемъ на друго мѣсто. Божественото седи по-високо отъ всичко друго.

Та нѣма да туряте прѣграда между свѣта и васъ, но ще се съедините съ Бога въ вашитѣ мисли и чувства. Така ще имате желание да се проявите въ пълния смисълъ на думата. Не да казвате: ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Не, у васъ трѣбва да се зароди дълбоко желание да проявите всичко най-възвишено и благородно. И тогава всички отрасли на науката ще ви служатъ като помагала въ живота. Но първото нѣщо: трѣбва да образувате една вжтрѣшна, солидна връзка съ Бога, безъ всѣкакво колебание. И като дойде нѣкой приятелъ при васъ, ще му кажете: слушай, азъ имамъ една свещена идея. Ако можешъ да вложишъ единъ малкъ потикъ къмъ моята идея, добръ, но ако не можешъ, не искамъ да ми говоришъ нищо лошо. Има нѣкои идеи, които вие трѣбва свещено да пазите въ себе си. Нѣкой пътъ може да ви мине мисълъта, дали сжествува Богъ или не. Тази идея не е на вашия умъ, тя е идея на хиляди хора извънъ васъ.

При сегашните условия, въ които се намирате, нужна е срѣда, въ която да се развива разумното, Божественото начало у васъ. Вие трѣбва да мислите за Бога, а не да чакате Той да дойде при васъ. Не, като отидете при Бога, вие не трѣбва да разсѣждате. Нѣкой ще каже: защо да не разсѣждаваме? Ако ви прѣподава нѣкой учител по висша математика, какво ще разсѣждате? Най-първо вие трѣбва да слушате. А сега, нѣкои отъ васъ първо разсѣждатъ, а не слушатъ. Прѣдставете си, че има да рѣшите слѣдната задача:

$$\frac{(a+b)^2}{10} - (c-d-p)^2.$$

Какви ще бждатъ разсѣжденията ви? — Все ще можете да кажете нѣщо. Ами ако изтрия всички тѣ знакове въ формулата, ще можете ли да разсѣждате още? Ами ако прѣмахна и буквите? Тогава какво ще остане? Дѣ ще останатъ разсѣжденията ви? Това сж математически отношения. Тѣзи числа сж символи на извѣстни истини. Ако можешъ да схванешъ тѣзи отношения, тогава ще може да разберешъ и формулата. И когато отиваме при Бога, това е необходимо, за да научимъ отношенията на нѣщата. Цѣлятъ нашъ животъ прѣдставлява все такива отношения. Всички вие прѣдставлявате математическа задача, подобна на дадената. Азъ виждамъ нѣкои отъ васъ сж величина, повдигната въ квадрата; други въ кубъ; отъ нѣкои се извлича квадратенъ корень, отъ други — кубически; нѣкои ги събиратъ, други умножаватъ, трети дѣлятъ, четвърти сж въ извѣстна

пермутация; други пъкъ спадатъ къмъ задачите на математическите функции; едни спадатъ къмъ рационалните числа, други — къмъ ирационалните числа; едни къмъ цѣлитъ числа, други — къмъ дробитъ и т. н. Обаче, всѣки отъ васъ е на мѣстото си. А това, дали е дробъ или цѣло число, е безразлично. И тогава, най-мѣжната задача въ свѣта е всички хора, всички числа да се приведатъ въ редъ и порядъкъ, съобразно развитието на битието. Божествениятъ Духъ ни потиква къмъ това. Той работи у насъ отъ хиляди години, учи ни на всичко полезно за насъ. Знаете ли още колко има да ни учи? Азъ ще ви напиша приблизително числото на годинитъ. Това число е слѣдното: 31,014,000,000,000. При това, туй сж слънчеви години! Можете ли да прочетете това число? Прѣдставете си, какви ще бждете, слѣдъ като се учите още толкова врѣме.

999	27	9	Какво означаватъ тия числа?
888	24	6	Тѣ означаватъ категории
777	21	3	на разни идеи. Тукъ имате
666	18	9	числото 666? То означава чо-
555	15	6	вѣкътъ антихристъ. Какво
444	12	3	означава числото 777? Какво
333	9	9	означава числото 888? Ами
			числото 999? Нѣкой пжтъ
			азъ ще се спра по-подро-

бно върху тѣзи числа, но казвамъ ви, че това сж различни идеи, турени въ форма на числа.

Въ втората колона пъкъ имате самитъ числа, умножени три пжти. Колко прави 3 по 9? — 27.

Три по 8? — 24. Какво значи 8? То значи, че лошият човѣкъ може да се поправи. Какъ? Той трѣбва да прѣмине прѣзъ числото 8. Лошиятъ човѣкъ може да се изправи само отъ числото 8, то е най-голѣмата майка, живата природа. Числото 9 е цѣлиятъ човѣкъ. Знаете ли, колко врѣме трае числото 8? — То е единъ дълъгъ периодъ на страдание. Два принципа трѣбва да работятъ върху човѣка: Божествениятъ принципъ и живата природа. Значи, човѣкъ трѣбва да мине прѣзъ много страдания. Числото 8 означава най-голѣмитѣ страдания, които сж допустими за човѣка.

Въ третата колона пѣкъ имаме събиране цифритѣ на числото 15, $1+5=6$; послѣ на числото 12, $1+2=3$ и т. н. Туй е вече изправление. За числата има извѣстна литература. Вие наблюдавали ли сте, при кои числа и въ кои дни ви се случватъ добри нѣща? Има цѣла наука за числата.

За слѣдния пжтъ ще донесете една бѣла макара, най-малко отъ 200 ярда, една дълбока паница, неупотрѣбявана, и една нова лъжица, съ които ще направимъ единъ опитъ.

Размишление.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

9 - ТА ЛЕКЦИЯ.

Що е единица. Числа и дѣйствия.

„Любовта ражда доброто!“

— „Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Защо благоухаятъ цвѣтата?“

За слѣдния пжтъ ще пишете върху тема №8:

„Прѣдзначението на гръбначния стълбъ въ човѣшкия организъмъ.“

Ще ви задамъ слѣднитѣ два въпроса: коя е първата дума, съ която се пробужда човѣшкия умъ? И коя е първата дума, съ която се пробужда човѣшкото сърце? Върху тѣзи въпроси само ще мислите, безъ да пишете нѣщо.

Какво подразбирате подъ думата „отстжи“? Може да отстжишъ мѣстото, което държишъ; може да отстжишъ въ нѣкое свое прѣдприятие; може да отстжишъ отъ нѣкоя своя мисълъ и т. н. Допуснете, че вие искате да прѣминете една рѣка. Ако тя е слабо текуща и водата ѝ е едва до колѣнѣ, вие ще можете да я прѣгазите лесно, но дойдете ли до една дълбока и бързо-

текуща рѣка и безъ мостъ, какво ще правите тогава? — Ще се спрете и ще отстѣпите. Речете ли да прѣгазите тази рѣка, ще се удавите. Ако човѣкъ отстѣпи въ извѣстно направление по единъ начинъ, трѣбва ли да отстѣпва въ всички начини? — Не. Значи, ще отстѣпиш само въ единия начинъ, но ще употребишъ другъ начинъ, другъ методъ за прѣминаване на рѣката. Кой е вториятъ методъ, чрѣзъ който може да се прѣмине рѣката? (— Чрѣзъ плаване.) Да, но не знаете да плавате. Кой е тогава третиятъ начинъ? (— Мостъ ще направимъ). Да, тази рѣка може да се прѣмине прѣзъ мостъ, съ лодка и т. н. Знаете ли защо ви задавамъ този въпросъ? Какво отношение има прѣминаването на рѣката къмъ вашия животъ? Все трѣбва да има нѣкаква връзка между едното и другото. Значи, ако не можешъ да постигнешъ извѣстна своя благородна мисль по единъ начинъ, ще употребишъ втори, трети, четвърти, пети, докато намѣришъ онзи методъ, който е най-подходящъ за тебе. Ако не можешъ да прѣгазишъ рѣката, ще я прѣплавашъ; ако не можешъ да плавашъ, ще вземешъ лодка; ако не можешъ да си намѣришъ лодка, ще потърсишъ друго нѣкое средство, но все ще минешъ рѣката! Може да я прѣминешъ съ балонъ или съ аеропланъ, но все ще я минешъ. Ако пъкъ можешъ да си направишъ мостъ, още по-добрѣ.

Този въпросъ има приложение въ психическия свѣтъ. Често свърѣменнитѣ хора губятъ, хаятъ своята енергия въ празни усилия да постиг-

натъ нѣкоя своя цѣль, но избранитѣ отъ тѣхъ методи не съотвѣтствуватъ на цѣльта, Тѣ не сж избрали сгоднo врѣме, нито подходящи методи, чрѣзъ които да си въздѣйствуватъ.

Другъ въпросъ: какво трѣбва да бжде състоянието ви, за да постигнете една своя възвишена цѣль? (— Да имаме чистота). Друго? (— Да бждемъ готови да плаваме, да хвърчимъ и т. н.). И туй е добрѣ.

Трети въпросъ: кога трѣбва да се огледвате, когато морето е развълнувано, или когато е тихо? (— Когато е тихо.) Слѣдователно, когато искате да се огледвате, трѣбва ли да имате силна воля? (— Да). Значи, за да се огледвате, морето трѣбва да бжде тихо. Това сж редъ въпроси, които ние още не свързваме, но само изнасяме за размишление. Когато се оглеждате, изисква ли се нѣкакво усилие? Ако искашъ да се оглеждашъ, морето не трѣбва да е само тихо, но и прозрачно. Сжщото нѣщо е и съ човѣка. Когато той иска да разбира, какво трѣбва да бжде неговото състояние? Сърцето му непрѣменно трѣбва да бжде тихо, а не развълнувано. Развълнуваното сърце прѣпятствува на човѣшкия духъ да види своя образъ. Щомъ ние не можемъ да се огледваме, ние губимъ посоката на своето движение. Когато човѣкъ се оглежда, азъ не разбирамъ само външния му образъ, но и вътрѣшния, разумния образъ.

Сега ще се спремъ малко върху числата. Вземете числата 1, 2, 3, 4. Като съберемъ тия числа, ще получимъ числото 10. Съгласно Питаго-

ровата теория за числата, числата 1, 2, 3 и 4 сж най-важнитѣ числа, а числото 10 е свещено число. Какво показва това число? — То показва, че всички точки, които образуват даденъ кръгъ, сж дошли въ съприкосновение съ външния свѣтъ. Кръгътъ пъкъ показва, че всѣка точка отъ него сжщо тъй е дошла въ съприкосновение съ външния свѣтъ. Числото 4 показва едно пълно завъртване на живота. Въ числото 1 има дѣление; въ 2 — умножение; въ 3 — изваждане, а въ 4 — събиране: ($:1$), ($\times 2$), (-3), ($+4$). Тия числа прѣдставляватъ закони въ живота. Ако искате да дѣлите, т. е. да разрѣшите единъ въпросъ въ живота чрѣзъ дѣление, вие ще употребите единицата; ако искате да умножавате, ще работите съ закона на 2-тъ; ако искате да изваждате, ще употребите третия законъ, законътъ на тръката, или ще работите съ числото 3; и най-послѣ, когато искате да събирате, ще употребите закона на числото 4. Като раздѣляте човѣка, дѣ ще поставите единицата? — Единицата ще поставите въ ума на човѣка, тамъ е истинското дѣление, чрѣзъ което ще можете да разрѣшавате мжчнитѣ въпроси. Вие не можете да умножавате единицата, нито да я изваждате, нито да я събирате. Тя не е производителна, но като се раздѣли сама на себе си, става производителна. Човѣкъ първоначално е билъ единица. Това е основниятъ законъ. Първоначалниятъ, козмическиятъ човѣкъ, който се наричалъ Адамъ Кадмонъ, прѣди грѣхопадането е билъ единица, която впоследствие се е раздѣлила и отъ това дѣление се

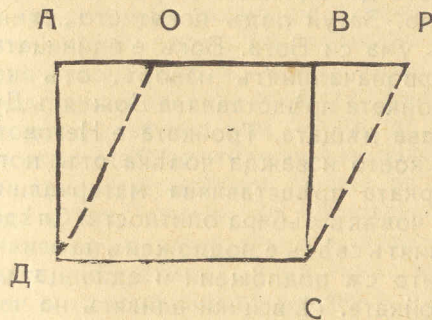
образувалъ ума и сърцето въ човѣка. Така е произлѣзло и числото 2. Съ туй диференциране започва слизането на духа. Слѣдователно, слизането на духа подразбира отдалечаване отъ Бога. Първобитниятъ човѣкъ доброволно е трѣбвало да слѣзе, за да научи единъ основенъ законъ, който дотогава не е знаалъ. Значи, отъ четиритѣ закона той трѣбва да научи, че човѣкъ трѣбва да се раздѣля, да се умножава, да се изважда и да се събира, докато най-послѣ се върне при Бога. По този начинъ човѣкъ ще направи единъ цѣлъ кръгъ. Това е еволюция. Първитѣ два процеса, дѣление и умножение, сж процеси на слизание, а другитѣ два процеса, изваждане и събиране, сж процеси на възлизание. Дѣлението е процесъ на смаяване, а умножението показва, че даденъ човѣкъ, слѣдъ като се е смаявалъ, слѣдъ като се е раздробявалъ, неговитѣ частици най-послѣ се умножили. Умножението всѣкога подразбира прѣдварителенъ процесъ на раздробление. Да се умножишъ, значи да се раздобишъ — нищо повече. Вие мислите, че човѣкъ, който се умножава, се увеличава. Не, той не се увеличава, но се раздробява. Тогава, споредъ тази философия, какъ мислите вие, Богъ, като създалъ човѣка, по-голѣмъ ли е станалъ, или по-малкъ? Това е единъ вжтрѣшенъ процесъ. Нѣкой мисли, че има много идеи. Не, вашата основна идея се е раздружила, затова изглежда, че идеитѣ ви сж много. Въ всѣки човѣкъ има само една основна идея — нищо повече. Въ даденъ случай, въ всѣки човѣкъ прѣобладава само една

основна идея. Напримѣръ, въ даденъ случай вие сте гладенъ. Единственото нѣщо, което занимава ума ви, това е мисълта да се нахраните. Когато сте боленъ, единствената мисълъ, която занимава ума ви, е да бждете здрави. Когато слѣдвате въ нѣкое училище, главната мисълъ е да свършите и т. н.. Само една основна идея има въ ума ви, а останалитѣ идеи сж извънъ врѣмето и пространството.

Нѣкой пжтъ ви се струва, че вие мислите за много работи, но това сж само части на едно цѣло, части на една обща идея. Вие искате да бждете здравъ, да имате служба, но всички тия нѣща вкупомъ съставляватъ едно цѣло, една обща идея. Каква е общата идея? — Общата идея въ дадения случай е, че вие искате да бждете щастливи, нищо повече. Ще кажете: ама азъ мисля за благо на човѣчеството. Това сж само думи, само тѣй се говори, но въ даденъ случай, всѣки подразбира своето щастие. Когато нѣкой се моли на Бога, и той има своето щастие прѣдъ видъ. Каквото и да прави човѣкъ, мисълта за щастieto е основната мисълъ, отъ която той не може да се освободи. И когато нѣкой даже се самопожертвува, пакъ мисли за своето щастие. Щомъ човѣкъ забрави себе си, тогава въпросътъ съ него е свършенъ. Какво подразбирамъ подъ това? — Ще ви обясня. Да забрави човѣкъ себе си, значи да се върне отъ своя кривъ пжтъ — нищо повече! Туй значи да забравишъ себе си. Онзи, който не разбира окултния езикъ, не знае,

какво значи да забрави себе си. Въ този чѣртежъ имате едно постоянно отклонение на линиитѣ. Налѣво линията АД се отклонява въ линията ДО, а надѣсно ВС се отклонява въ линията РС. Тѣзи линии показватъ ума и сърцето, които постоянно се отклоняватъ отъ първата посока на своето движение. Слѣдователно, така се ражда у човѣка едно раздвояване въ съзнанието. По та-

къвъ начинъ се явяватъ двѣ мѣрки за нѣщата. Питамъ ви: какъ ще приведете нѣщата къмъ закона на единицата? Ще дойдете до първото положение и ще кажете: азъ съмъ единица, която нито се умножава, нито се изважда, нито се събира. Единицата се подчинява само на единъ процесъ — на дѣлението. Послѣ ще дойдете до второто положение и ще кажете: азъ съмъ двойка, която се дѣли и умножава. Двойката има свойството да се дѣли и умножава. Слѣдъ това ще кажете:

азъ съмъ тройка, която се дѣли, умножава и изважда. И най-послѣ ще кажете: азъ съмъ четворка, която се дѣли, умножава, изважда и събира. Слѣдователно, съ четворката ще разрѣшите общия въпросъ. То значи, че ти си на дѣното на физическия свѣтъ. Най-мжчнитѣ въпроси се разрѣшаватъ съ числото четири. Небеснитѣ, идейнитѣ работи пъкъ се разрѣшаватъ съ единицата. И като дойдете до единицата, трѣбва да разсждавате идейно. Затуй подъ понятието „единица“, ще туримъ въ ума си Бога. Богъ е единицата у насъ. Той е първоначалниятъ изворъ, отъ който ние пиемъ. Двойката прѣдставлява Божиятъ Духъ, Който умножава нѣщата. Тройката е Неговото разумно слово, което изважда човѣка отъ погрѣшкитѣ му. Четворката прѣдставлява материалния свѣтъ, въ който човѣкъ събира опитности. Слѣдователно, материалниятъ свѣтъ е подложенъ на всички процеси, на които сж подложени и единицата, и двойката, и тройката. Тѣ всички влияятъ на четворката.

И тъй, какво разбрахте сега? Коя е основната мисль отъ всичко казано досега? (— Че единицата не може нито да се умножава, нито да се изважда, нито да се събира, а само се дѣли.) При това, въ процеса на това дѣление тя се смалва, раздробява се. Двойката може да се умножава. Може да се направи слѣдното сравнение: струната е една, и ако тя се раздѣли на двѣ и се дръпне, трептенията ѝ ще се умножатъ два пжти, затова двойката прѣдставлява умножение. Тогава на какво ще уподобите тритѣ? (— На са-

мия тонъ, който се изважда отъ трептенията). Единицата може да се уподоби на духа, двойката — на душата, тройката — на ума, а четворката, която събира всичко въ себе си — на сърцето. Сега вие можете да направите провѣрка въ себе си съ законитѣ на тия числа. Вие можете да прѣмахнете извѣстни мжчнотии въ себе си чрѣзъ закона на дѣлението; други мжчнотии можете да прѣмахнете чрѣзъ закона на умножението; трети мжчнотии — чрѣзъ закона на изваждането и четвърти — чрѣзъ закона на събирането. Това сж четиритѣ закона, чрѣзъ които може да правите опити, за да прѣмахнете извѣстни ваши мжчнотии. И обратното е вѣрно: вие може да усилите извѣстни ваши добродѣтели чрѣзъ закона на дѣлението; други добродѣтели може да развиете въ себе си, чрѣзъ закона на умножението; трети — чрѣзъ закона на изваждането и четвърти — чрѣзъ закона на събирането. Сжщо така вие може да усилите и способноститѣ си, пакъ съ тия методи. Запримѣръ, вие може да усилите вашата паметъ или съ закона на дѣлението, или съ закона на умножението. Едновременно вие може да употребите и четиритѣ метода, но това прѣдставлява вече единъ сложенъ процесъ.

На първо мѣсто ще знаете, че законитѣ иматъ сила само когато се направи единъ малкъ опитъ съ тѣхъ, а тъй, както сж дадени сега, това сж само възможности. Може да е така, може и да не е така. Това сж само вѣроятности. Опитайте се да видите, можете ли да прѣмахнете чрѣзъ

дѣление първата мжнотия, която срещнете. Ако не успѣете, турете умножението, изваждането, събирането. Това сж все методи, да правите опити, да знаете, коя мжнотия съ кой процесъ ще се наддѣлѣ. Вие ще считате тия числа за живи сили, съ тѣхъ ще работите. Не считайте единицата за мъртва сила. Тя е жива сила въ природата. Значи, единицата сама себе си дѣли. Тя е мѣрка за себе си. Тази мисълъ за васъ е още твърда, та се разтопява мжно. Наистина тя е една отъ най-сладкитѣ мисли, но слюнка ви трѣбва, и водича ви трѣбва. За да се разтворятъ всички сладки нѣща, течностъ се изисква. Само така ще усѣтите тѣхниятъ вкусъ. И затова, за всѣки даденъ случай се изисква съотвѣтенъ животъ. Умътъ трѣбва да е готовъ да възприеме и асимилира тази възвишена мисълъ. За да схванете приложението на тия четири закона, изисква се съзнание. За единъ обикновенъ човѣкъ, за едно обикновено съзнание тия закони сж неприменими.

Какво е значението на квадрата въ окултенъ смисълъ? (— Той показва противорѣчие.) Азъ говоря за ония квадрати, които сж поставени на лицето у човѣка. Такива квадрати има и на ржцѣтъ. Ако ги наблюдавате дълго врѣме, ще видите, че тия квадрати се движатъ, промѣнятъ мѣстото си. Това показва, че въ цѣлия човѣкъ става едно вътрѣшно движение. Отъ това движение се видоизмѣнятъ и всички останали форми. Запримѣрь, въ ранната дѣтска възраст, вѣждитѣ иматъ особена форма. Когато човѣкъ почне

да остарѣва, вѣждитѣ се видоизмѣнятъ. У човѣка всичко се измѣня по причина, че неговитѣ мисли, неговитѣ чувства, неговитѣ силови линии, неговата дѣятелностъ изобщо, не е тѣй хармонична, да може да запази онази правилностъ, която природата изисква. Вслѣдствие на това, тѣзи квадрати се измѣнятъ така, че понѣкога образуватъ дисхармонични геометрически форми.

Какво е движението на носа у човѣка? (— Надолу). Най-първо носътъ върви право перпендикулярно надолу. Той има една опрѣдѣлена плоскостъ на движение въ умственото поле, обаче слиза само донѣкъдѣ. Може ли да слѣзе по-долу отъ устата? (— Не може). Когато носътъ се продължава, мислите ли, че лицето остава въ сжщото положение? — И цѣлото лице прѣтърпѣва едно измѣнение. Ние можемъ да отбѣлѣжимъ, съ колко се увеличава дължината на носа, каква е широчината му и най-послѣ, можемъ да провѣримъ, дали носътъ се развива правилно или малко се закривява. Сжщото е и съ челото. Нѣкой пжтъ известна частъ отъ челото се вглѣбява. Разбира се, тия вътрѣшни видоизмѣнения не сж само физиологически. Това е резултатъ на редъ разумни сили, които работятъ въ човѣка. Тѣ сж линии на четвъртото измѣрение. Малкитѣ кубчета, малкитѣ квадрати, отъ които човѣкъ е образуванъ, постоянно се видоизмѣнятъ, и тѣ ни опрѣдѣлятъ, какво е състоянието на човѣка. Можемъ да считаме, че човѣкъ е направенъ само отъ кубове. Въ центъра имъ има единъ централенъ кубъ, а около него сж

наредени всички останали кубове, които се намират въ постоянно движение. Тия кубове се мѣстятъ по извѣстни закони. Щомъ се измѣни централния кубъ, може да се изчисли математически, какво положение ще заематъ и другитѣ кубове. На това движение може да се уподоби и движението на идеитѣ въ човѣка. Човѣкъ има една обща идея и всички други идеи се нареждатъ около нея. Щомъ човѣкъ се измѣня отвѣтрѣ, непременно ще се измѣни и отвѣтъ. Човѣкъ не може да изневѣри на себе си по никой начинъ. Ако изневѣри на себе си, той ще се самоунищожи. Въ дадения случай, когато човѣкъ направи една погрѣшка, неговото съзнание е надъ тази погрѣшка. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не съзнава своята погрѣшка. Неговото съзнание е винаги будно. Той знае, че е направилъ погрѣшка. Може да не знае всичката си погрѣшка, но поне отчасти той знае, че е направилъ нѣкаква погрѣшка.

Тѣй щото, основната идея у човѣка никога не може да се изгуби. Ако тя се загуби, ако човѣкъ изневѣри на себе си, той свършва съ своя животъ и се обезличава. Такова изчезване можемъ само да допуснемъ, обаче никой човѣкъ не може и не иска да изчезне. Това сж само метафизически допускания. Изучавайте психологията на хората. Нѣкой казва: азъ искамъ да умра и никой да не знае за това. При това заръчва да му направятъ голѣмъ паметникъ. Значи, той има извѣстна идея въ себе си, иска да напишатъ името му, поне то да остане слѣдъ него. Другъ умира нѣкъдѣ, но

написва причинитѣ за своята смъртъ. Защо остава това писмо? Значи, у всѣки човѣкъ, каквото и да направи, има една скрита мисль, да остави нѣщо отъ себе си. Нѣкой казва: дотегна ми животътъ, искамъ да умра, безъ да ме знае нѣкой. Не си правете илюзии! Вие не можете да изчезнете безслѣдно. За такива случаи турцитѣ казватъ: това е празна дума, бошъ-лафъ. Какво означава това, че нѣкой човѣкъ не иска да живѣе? — Това значи, че този човѣкъ иска да се освободи отъ ония мжчнотии, които сж непоносими за неговия животъ. Всѣки иска да умре, да не го познаватъ неговитѣ кредитори. Нѣкой пжтъ човѣкъ иска да надхитри сждбата си.

Значи, когато нѣкой човѣкъ иска да умре, това подразбира, че той иска да се скрие отъ кармическия законъ. Ти си живѣлъ съ нѣкоя душа, задлъжнѣлъ си по отношение на нея, и слѣдъ като минатъ хиляда години, двѣ хиляди години, мислишъ, че тя е забравила този дългъ. Не, тази душа не прѣстава да те прѣслѣдва. Случва се, че ти си долу, тя горѣ; послѣ тя слѣзе, ти се качвашъ, но тя постоянно те търси, не те забравя. Нѣкой пжтъ може да имашъ не само една душа кредиторъ, но много кредитори могатъ да те прѣслѣдватъ. Тѣ се научаватъ отгорѣ, че ти си въ България, напимѣръ, и тѣ слизатъ, носятъ своитѣ полици и ти причиняватъ най-голѣмитѣ нещастия. Ти не можешъ да се избавишъ отъ тѣхъ и казвашъ: да умра по-добрѣ, че да се скрия нѣкъдѣ. Но и като умрешъ, тѣ пакъ ще трѣгнатъ

по петитѣ ти. Единственото спасение е да се изплатишъ по правилния начинъ. Туй подразбира Божествената Правда, която ние трѣбва да вложимъ въ нашия животъ — да започнемъ да живѣемъ правилно. Да не мислите, че може да минете лесно, безъ да си платите дълговетѣ. Не, природата е поставила за всички такива сита, които не ще можете избегна. Тѣ все ще ви хванатъ нѣкъдѣ. Кармическиятъ законъ ще ви хване и ще ви застави да си платите. Чрѣзъ него работятъ разумни същества, които ще ви спратъ въ пѣтя и ще ви научатъ, че като сте яли и пили, трѣбва да платите. Вие трѣбва да съзнаете въ себе си, че не може да бждете по-умни отъ тѣхъ. Съзнаете ли това, вие ще завършите своята еволюция тѣй, както Богъ е наредилъ въ свѣта. Всички вие трѣбва да схващате живота по този начинъ.

Когато ви нападнатъ меланхолични мисли и не искате да живѣете, отъ това азъ подразбирамъ, че не искате да плащате дълговетѣ си. Живѣе ви се, но дългове имате. Азъ засѣгамъ тия въпроси заедно съ науката, понеже науката може да ви бжде полезна само при единъ разуменъ животъ. Искамъ да вложамъ у всинца ви мисълта, да знаете, че не може да живѣете какъвто животъ искате. Отъ всички ви искамъ да водите единъ съзнателенъ животъ, да имате, по възможностъ, най-високия идеалъ. Дали ще го постигнете или не, то е другъ въпросъ, това да не ви смуцава. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има най-възвишения идеалъ. Въ това седи вашето

достоинство. И нѣма съмнѣние, че животътъ ви тогава ще има другъ изразъ. И въ такъвъ случай, ако нѣкой пжтъ дойдатъ смущения въ самитѣ васъ, тия нѣща лесно ще се уредятъ.

Сега, вие като млади, нали нѣкой пжтъ имате смущения? Какво нѣщо сж смущенията? Нѣкой казва: азъ се смуцавамъ. За да се смуцавате, все трѣбва да има нѣкой да ви е смутилъ. Човѣкъ не може самъ себе си да смуцава. Щомъ нѣкой другъ го е смутилъ, той трѣбва да провѣри, доколко тия сили, които го смуцаватъ, сж вѣрни. Да допуснемъ, какво у васъ дойде мисълта, че отъ васъ нѣма да стане човѣкъ, и вие се смуцавате. Казвате: отъ менъ човѣкъ нѣма да стане. Тази мисълъ се загнѣздва у васъ, и вие напущате училището. Права ли е тази мисълъ? Ще имате прѣдъ видъ слѣдното правило: всѣко отричане на една истина е едно потвърждение на тази истина. Когато нѣщо ви казва, че отъ тебе човѣкъ нѣма да стане, това показва, че именно отъ васъ човѣкъ ще стане. Това е най-вѣрното! Ще ви дамъ едно тълкуване. Казвате: отъ менъ човѣкъ нѣма да стане. При каквито физически противорѣчия и да се намѣрите, вие все така мислите. Буквата „Н“ е законъ на противорѣчие. Какво означаватъ думитѣ „отъ тебе човѣкъ не може да стане“? Това показва, че нѣкое разумно същество ти казва: докато не прѣодолѣешъ мжнотиитѣ въ живота си, ти не можешъ да сполучишъ. Противорѣчията, това сж мжнотии въ живота, които като минешъ, ще успѣешъ. Да кажемъ, че противорѣчието е

една рѣка. Какъ ще я прѣминешъ? — Докато не туришъ единъ мостъ, не можешъ да я прѣминешъ. Не че въобще е невъзможно да я прѣминешъ, но условията, при които сега се намирашъ, сж невъзможни. Трѣбва да знаете, обаче, че у васъ има възможностъ да прѣодолѣете всички мжнотии. Значи, ще мислите за тѣхъ. Думитѣ: „отъ тебъ нѣма да стане човѣкъ“ не означаватъ тѣхния абсолютенъ смисълъ, но подразбиратъ, че трѣбва да прѣодолѣете извѣстни слабости, извѣстни мжнотии въ себе си. И затуй отричането на една истина всѣкога показва потвърждаване на тази велика истина, която е заложена въ душата ви. Вие схващате буквално думитѣ, че отъ васъ нѣма да стане човѣкъ.

Ще ви разправя единъ случай изъ живота на ученицитѣ. Учителтъ казва на единъ отъ най-мързеливитѣ си ученици: „Слушай, ти си една гарга, отъ тебе човѣкъ нѣма да стане. Излѣзъ отъ училището и не си губи врѣмето!“ Ученикътъ се замисля. Въ него се събужда една активна мисль и казва: „Какъ, азъ да съмъ гарга! Не, ще докажа на учителя си, че не съмъ гарга!“ И той се стѣга, казва на учителя си: „Ще ми дадете една година срокъ, прѣзъ което врѣме ще ви докажа, че азъ не съмъ гарга. Досега бѣхъ гарга, но отсега нататкъ нѣма да бѣда гарга.“ И наистина той става единъ отъ отличнитѣ ученици. Думитѣ на учителя създадоха въ ученика единъ голѣмъ стимулъ. Какъ ще обясните това? — Събуждане става у него. Той е разсжждавалъ правилно.

Учителтъ му казва: ако вървишъ по този начинъ, както досега, отъ тебе нищо нѣма да излѣзе! Това не значи, че ученикътъ е гарга или неспособенъ, но той има да прѣвъзмогне нѣкои прѣчки въ себе си, и ако не може да употреби за тази цѣль благата, които Богъ е вложилъ въ него, той ще остане една гарга, т. е. дѣятелността му ще остане слаба. Този ученикъ разбралъ учителя си правилно и обърналъ посоката на своя пжтъ. Тия думи на учителя се явяватъ като динамическа сила за ученика, и той измѣня своя животъ. Много пжти нѣкое противорѣчие въ живота ви може да произведе една динамическа сила, която е въ състояние да ви повдигне. Този ученикъ казва: не, азъ ще докажа противното. И въ скоро врѣме го доказва. Тия думи сж киселини, които дѣйствуватъ въ живота. Тѣй че, когато дойдатъ извѣстни противорѣчия въ живота ви, трѣбва да знаете, че тѣ сж една сила за васъ. Тѣ събуждатъ скрититѣ сили, които сж заложени въ човѣшката душа. И вие ще провѣрите, че туй е вѣрно. Азъ ви говоря вѣрни нѣща, за единъ законъ, който за менъ е вѣренъ 101%. Не казвамъ, че този законъ е вѣренъ за менъ 100%, но даже 101%. Това може да го опитате и вие сами.

„Любовъта ражда доброто.“

—Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

10 - ЛЕКЦИЯ.

Божественото буталце.

„Любовта ражда доброто!“

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

Прочегоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Ролята на съзнанието“.

Прочете се резюме отъ темата: „Защо благоухаятъ цвѣтата“.

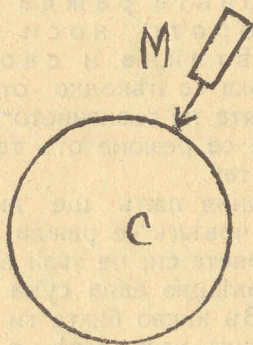
За слѣдния пжтъ ще пишете върху тема № 9: „Защо човѣкъ се ражда и умира?“

Прѣдставете си, че тази вечеръ единъ благодѣтель ви завѣщае една сума отъ 10 милиона лева злато. Въ какво бихте ги употѣбили? (— Азъ бихъ си платилъ дълговетѣ, а останалитѣ бихъ раздалъ на други, които иматъ дългове). Всички съгласни ли сте съ това? (— Азъ бихъ се отказалъ отъ тия пари). И това не е лошо. Има нѣща, отъ които ние можемъ да се отказваме, но има нѣща, отъ които не можемъ да се отказваме. Запримѣръ, кой отъ васъ би се отказалъ отъ това, да му подарятъ единъ добъръ животъ? Ако бащата и майката ви дадатъ единъ отличенъ животъ, това вече е голѣмъ капиталъ.

Сега, каква е вашата прѣдстава за живота?

Азъ не ви питамъ, какво е философското схващане за живота, но ви питамъ, какво вие мислите за живота, какво прѣдставлява той отъ ваше гледище? Вие трѣбва да си съставите една ясна прѣдстава за живота. Допуснете, че кръгътъ С, на чъртежа, прѣдставлява единъ затворъ, въ който вие сте херметически затворенъ още отъ дѣ-

тинство, безъ каквото и да е съобщение съ хората. Въ това положение вие нито виждате, нито чувате, нито помирисвате, нито чувствувате, а само съзнавате, че сте затворени. Прѣдставете си, че у васъ има единъ вътрѣшенъ копнежъ да излѣзете вънъ отъ този затворъ, но наждѣ, не знаете. Какъ ще разрѣшите задачата? Допуснете слѣдъ това, че извънъ този затворъ едно малко сщщество ви побутва чрѣзъ едно малко бугалце

М, и вие почувствувате за пръвъ пѣтъ това бутане. Какво впечатление ще ви произведе първото побутване? Англичанитѣ казватъ въ такива случаи: това ще бѣде юбилеенъ день за мене. Това е най-голѣмата радостъ, която вие можете да почувствувате въ тази черупка. То ще бѣде такава радостъ, такова скачане, каквото човѣкъ не може да си прѣдстави. Когато човѣкъ очаква нѣщо и го получи, това състояние ние уподобяваме на пробуждане на съзнанието. Тия нѣща вие постоянно ги изпитвате. Нѣкой пѣтъ се намирате въ такава херметически затворена черупка и чувствувате отчаяние, изолирани сте отъ цѣлия свѣтъ. И слѣдъ това чувствувате, като че нѣкой ви побутва съ прѣста си само. Тогава въ съзнанието ви влиза извѣстна свѣтлина, и вие се ободрявате. Чрѣзъ 5 - тѣ си чувства човѣкъ е свързанъ съ 5 - тѣ различни свѣта. Прѣзъ тия чувства интелигентни сщщества ни побутватъ. Бутнатъ ли ни тѣ, ние се радваме и веселимъ. Щомъ не ни побутнатъ, ние се чувствуваме изолирани, скръбни, нещастни. Чувствата у човѣка сж това нѣщо, чрѣзъ което Божествениятъ животъ, Божествената свѣтлина постоянно тече.

Прѣдставете си, че вие излизате навънъ отъ този затворъ. Като излѣзете отъ него, какво ще бѣде първото ви дѣйствие? Едно американско магаре, слѣдъ като прѣкарало 10 години въ рудницата, изкарали навънъ. То излѣзло на бѣлъ свѣтъ, започнало да се търкаля, да реве. Защо?—Почувствувало, че на свѣтлината е по-хубаво; то

ощенило това. Вие ще кажете: какво може да оцъни това магаре, като знае само да реве и да се търкаля? Магарето казва: „Ужасенъ затворъ бѣше моятъ животъ долу въ земята!“ Питамъ: какво нѣщо е свободата? По нѣкой път и вие се смѣете на магарето, но често влизате въ такива дълбоки рудници, като него, и прѣкарвате по цѣли 20 години въ рудокопачество. Това е животътъ на „човѣка-машина“, който се отдалечилъ отъ Божествената свѣтлина. Подъ „Божествено-то“ азъ разбирамъ туй, що осмисля живота. Безъ Божественото, обаче, човѣкъ идва до пълно отчаяние.

Та казвамъ: въ сегашното си положение всички вие трѣбва да се стремите да имате единъ вжтрѣшенъ опитъ. Самиятъ животъ безъ опитъ не върви въ права посока. Трѣбва да имате най-малко единъ, два, три и повече опити, които да бждатъ ржководеща звѣзда въ живота ви. На тѣхъ ще можете да разчитате. Такива опити всѣки отъ васъ може да има. Запримѣръ, колцина отъ васъ имате опитността, да знаете, че нѣкъдѣ извънъ земята, имате единъ добъръ приятель, единъ ржководитель, единъ ангелъ-хранитель, или, както нѣкои го наричатъ азъ-тъ? Той е оно-ва сщество, което взима голѣмо участие въ вашия земенъ животъ. Той се интересува отъ всичко около васъ и всѣкога, въ най-голѣмитѣ мжчноти, ви идва на помощъ. Той е първиятъ и послѣденъ приятель въ живота ви. Това нѣщо мнозина отъ васъ приематъ като едно философско

твърдение, като една вѣроятность, но дали е абсолютна Истина, не знаете.

Вие ще кажете: ние сме още млади, не сме остарѣли, за да имаме такива опитности. Не, младитѣ виждатъ повече отколкото старитѣ. Споредъ моитѣ наблюдения, очитѣ на младитѣ виждатъ по-надалече, отколкото очитѣ на старитѣ хора. „Старъ човѣкъ“ въ окултенъ смисълъ е проявениятъ човѣкъ. Когато нѣкой мисли, че трѣбва да бжде по-възрастенъ, за да го признаятъ за по-уменъ, това е криво разсжждение. Да не мислите, че като прѣминете повече години, ще станете по-знаещъ. Който чака да стане на 33 години, за да поумнѣе, това значи да изгуби врѣме. Това е състояние на „изгубена Станка“. Не трѣбва да мислите, че слѣдъ като остарѣете, ще станете по-умни. Азъ искамъ да имате положителна философия за живота, да разсждавате положително. Ще бждете умни още сега! Ако не, никога нѣма да бждете умни. Това знаа азъ. Сега, или никога! Ако азъ се сила да докажа, че нѣкои нѣща ще станатъ за въ бждеще, тѣ сж станали вече. Ако азъ не посѣя сѣмето днесъ, какъ ще го дочакамъ да изникне утрѣ? Значи, туй, което е станало днесъ и утрѣ ще стане. Това е непрѣривность на нѣщата.

Та въ вашия умъ идеитѣ всѣкога трѣбва да бждатъ положителни. Когато дѣйствуватъ окултнитѣ сили, тѣ дѣйствуватъ сега, веднага, днесъ. Отложите ли за утрѣ, работата е свършена, т. е. никога нѣма да я направите. Вие може да про-

върите този факт. Някой път сънувате много хубавъ сънъ, събуждате се, искате да го запишете, но отлагате за другия денъ. Отложите ли, всичко е забравено вече. Сжщото нѣма да се яви втори път. Ако трѣбва, ти веднага ще станешъ и ще запишешъ съня си. Този законъ дѣйствува навсѣкждѣ въ живота. Като ти дойде една добра мисль, приеми я, не казвай: ще я изпълня, когато имамъ повече време. Не, ако сега не я запишешъ, ако сега не я изпълнишъ, ти нѣма да я изпълнишъ никога, ти нѣма да я запишешъ никога. Напиши, не отлагай, защото нѣщата трѣбва да се завѣржаватъ едноврѣменно и въ тритѣ свѣта. Всѣка свещена мисль се проявява въ свѣта на мисльта, послѣ въ астралния свѣтъ и най-послѣ на физическия свѣтъ. Слѣдъ като ѝ се даде форма, тя придобива сжществуване. Тя дойде днесъ, ти казвашъ: днесъ не съмъ разположенъ, утрѣ ела! Утрѣ вече тя намира друго мѣсто. Втори път не се връща при тебъ. Законътъ дѣйствува много рѣзко, затуй трѣбва да бждете внимателни.

И тъй, настоящето е Божественото. Значи, Божественитѣ идеи дѣйствуватъ въ настоящето. Богъ ни говори въ настоящето, но Той никога не повтаря. Той говори веднѣжъ на ума, втори път на сърцето и трети път — на волята. Ти ако не си слушалъ, ако не си възприелъ, въпросътъ е свършенъ. Тази идея ти не можешъ да възприемешъ другъ денъ. Тя е само за днесъ. За другъ денъ друга идея; за трети денъ — трета идея и т. н. Въ края на краищата, като съберешъ

всички Божествени идеи, които си възприелъ въ единъ цикълъ на животъ отъ 50 — 60 години, отъ тѣхъ ще може да се оцѣни, какъвъ е билъ твоятъ характеръ на земята. Пита нѣкой: какъ да прогресирамъ? Казвамъ: доколко си прогресиралъ, ще познаешъ по това, колко Божествени идеи си възприелъ отъ Бога и колко отъ тѣхъ си реализиралъ. Въ това седи цѣнността на човѣшкия характеръ. Качествата на идеитѣ и броятъ имъ опрѣдѣля характера ти. Дойде ли при тебе една Божествена идея, това е единъ знаменитъ денъ, това е единъ великъ денъ, ако я възприемешъ. Нѣма по-велико нѣщо отъ това. Тази идея може да се разрасне дотолкова, че да направи отъ тебе една велика душа.

Днесъ всички вие страдате отъ немарливостъ и отлагане на нѣщата. Каква е разликата между немарливостъ и отлагане? Немарливиетъ казва: и безъ това може. Онзи, който отлага, казва: сега съмъ много заетъ, но като свърша работата си, тогава ще го направя. Не, не е така. На Божественитѣ идеи, които проникватъ въ нашата душа, трѣбва да отдадемъ всичкото си внимание, докато ги реализираме. А сега, като проникне въ вашия умъ една такава идея, вие я написвате и казвате: азъ написахъ тази идея. Вие не признавате, че тази идея е дошла отнѣкждѣ, не признавате авторитета ѝ, а мислите, че е излѣзла отъ вашия умъ и трѣгвате да се хвалите съ нея, но не се минава една-двѣ седмици, показватъ ви, че тая идея не е израснала отъ вашия умъ. Зна-

чи, всѣкога трѣбва да различаваме Божественитѣ нѣща въ себе си и да признаваме, че сѣмъ отъ Бога. Само тогава тѣ ще бждатъ Божествени. И за тѣхъ трѣбва да имаме особено мѣсто въ душата си. Дойде ли такава идея въ ума ви, трѣбва да бждете готови да жертвувате заради нея всичко. Дойде ли до Божественото, за насъ не сѣществуватъ въпросътъ „да“ или „не“. Въпросътъ е рѣшенъ вече. Значи, за Божественото човѣкъ трѣбва всѣкога да е готовъ да жертвува живота си. Не казвамъ да го изгуби, но да го пожертвува. Защото, пожертвуванъ ли е животътъ ви за една Божествена идея, той се усилюва, става поинтенсивенъ. И всички велики хора и герои както на миналото, така и днесъ, дължатъ своето геройство и величие на този принципъ именно. И тѣ нѣкога сѣ били затваряни херметически.

Сега всички вие се намирате въ една гжста материя и страдате. Кой отъ васъ не страда? Нѣкой не е разположенъ духомъ. Защо не е разположенъ? Ако азъ взема едни клѣщи и съ тѣхъ ви стегна ржката, ще бждете ли разположени? Ако азъ взема една игла и ви бодна съ нея, ще бждете ли разположени? Ако азъ изгоря една ваша хубава книга, която обичате, ще бждете ли разположени? Въобще, ако ви отнема нѣщо, което вие обичате и съ което сте свързани, вашето настроение веднага ще се измѣни. Прави сте. Човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ. Всѣки обича свободата, но и всѣки самъ трѣбва да пази свободата си.

Отговорете ми сега, защо ви навеждамъ къмъ тия мисли? Вие сега сте въ Египетъ, при Йосифа. Казвамъ ви: ще има седемъ плодородни години. Сѣйте и прибирайте жито! Пълнете вашитѣ житници, понеже ще дойдатъ седемъ гладни години. Та когато имате благоприятно врѣме, събирайте Божественото богатство. Утрѣ, когато дойдатъ годинитѣ на страдания и изпитания, а тѣ ще дойдатъ, трѣбва да имате единъ голѣмъ запасъ, да можете да издържите глада. Изпитанията ще дойдатъ и трѣбва да ги издържите. Като ви се говори за изпитания, нѣкои казватъ: неприятни нѣща сѣмъ тия, да бжде човѣкъ на изпитания. Не, не сѣмъ неприятни. Човѣкъ самъ даже трѣбва да се изпитва. Ами ако азъ не изпитвамъ себе си, мога ли да се позная? Ако азъ само кажа, че мога да плавамъ, но не се опитвамъ да плавамъ, това знание ли е? Ако нѣкой ми каже да направя единъ опитъ, и азъ веднага се бухна въ рѣката, мога да се удавя. Значи, въ менъ има съмнѣние, неувъреностъ, че мога да плавамъ. Затова азъ трѣбва да направя единъ малъкъ опитъ, да влѣза въ рѣката единъ, два, три, четири, петъ и повече пжти, докато най-послѣ се хвърля въ водата и прѣплавамъ рѣката. Така ще добия вѣра въ себе си. Като прѣплавамъ веднѣжъ, два до три пжти, ще добия силна вѣра въ себе си и тогава ще мога да кажа: азъ мога да прѣплавамъ тази рѣка. Ако азъ седа до рѣката и казвамъ, че мога да я прѣплавамъ, безъ да съмъ правилъ опити, и се върна въ кжщи, къмъ кои числа спада това мое знание?

(—Къмъ въображаемиѣ числа). Нѣкои казватъ: наистина, азъ мога да прѣплавамъ рѣката. Какъ? — Мислено само. Като дойде до опита, тия хора казватъ: азъ потънахъ въ водата. Какъ тъй? — Схванаха ми се краката. Не, трѣбва да си говоримъ Истината. Такъвъ неопитенъ човѣкъ трѣбва да каже: азъ прѣплавахъ тази рѣка мислено само. Въ живота всинца имате този опитъ. На мнозина се схващатъ ржцѣтъ и послѣ трѣбва да имъ помагаме. Нали сте били ученици въ училището? Нѣкой учи до трети класъ, но оставя училището, напуска го и казва: и безъ знание мога, и безъ учение мога. Можешъ безъ учение, разбира се. Другъ нѣкой казва: Господъ ми даде двѣ очи. Защо ми сж двѣтъ? И съ едно око мога. Изважда едното. Имамъ двѣ уши. Защо ми сж и двѣтъ? Отрѣже едното си ухо. Послѣ казва: имамъ два крака. Защо ми сж и двата? И съ единъ кракъ мога. Питамъ: на каква карикатура ще замяза човѣкъ съ такива разсжждения? Нѣкой казва: човѣкъ не трѣбва да бжде много набоженъ. Смѣшни сте! Набожността е качество на човѣка, тя е едно благородно чувство. Другъ казва: човѣкъ не трѣбва да бжде и уменъ. Да, може да не бжде и уменъ, но на какво ще се обърне тогава? Това, обаче, не е правиленъ начинъ на разсжждение.

И тъй, какви изводи може да направите отъ всичко това? Туй не сж лични забѣлѣжки, но това сж принципиални нѣща, начини за разсжждение. Значи, вашитѣ приятели отъ невидимия свѣтъ,

които сж ви пратили тукъ, искатъ да бждете духовни и религиозни; вашитѣ приятели отъ невидимия свѣтъ искатъ да бждете умни, да бждете силни, да притежавате всички добри качества, да издържате изпититѣ си, да бждете носители на Божественитѣ идеи, да прѣскате свѣтлина, да утѣшавате страждущи, бѣдни, немощни, да си състрадавате единъ другъ. И още хиляди други работи тѣ изискватъ отъ васъ. И когато вие се съгласите съ всичко това и започнете да изпълнявате тѣхнитѣ изисквания, вие ще почувствувате една вътрѣшна радостъ. Душата ви ще се разшири, умътъ ви сжщо. Ще забѣлѣжите, като че нѣщо таинствено става у васъ, чувствувате се като нѣкоя птичка, която се вдига нагорѣ съ крилата си. Това показва, че имате благоволенieto на тия висши приятели. Тѣ ви казватъ: вървете напредъ, и ние ще ви помагаме! Пъкъ щомъ не изпълнявате тѣхнитѣ изисквания, вие се разклащате, разстройвате се и животътъ ви се обезсмисля. Нѣкой седи, не знае, какво да прави и казва: не зная, какво да правя.

Ще ви запитамъ, обаче: младитѣ какво трѣбва да правятъ? Наблюдавайте ги! Ако идете въ нѣкое село, ще видите, че младитѣ моми и момци играятъ на хоро. Тѣ играятъ, а единъ кавалджия или гайдарджия влиза въ сръдата на хорото, свири имъ. Тѣ правятъ опити, търсятъ се единъ другъ. Но слѣдъ като се ожени нѣкой отъ тия млади, не ходи вече да тропа на хорото. Защо по-напредъ е ходилъ, а сега прѣстава? Казва:

това сж глупави работи. Значи, ти вече си поумнѣлъ. Питамъ: отъ глупаво нѣщо може ли да се роди умно? Кое взима най-голѣмо участие при хорото? (— Краката). Какво означаватъ въ този случай краката? Младиятъ казва: съ краката си азъ мога да направя всичко. Но слѣдъ като се ожени, казва: азъ криво съмъ разсждавалъ. Не само съ краката трѣбва да се тропа, но и съ главата трѣбва да се мисли. Това значи, че всѣка постѣпка на човѣка трѣбва да бжде разумна. Всѣко упражнение, всѣко движение, всѣко дѣйствие, каквото и да е то, трѣбва да е разумно, да е обосновано на нѣкакъвъ законъ.

И тъй, щомъ сте въ Божествения свѣтъ, ще се стремите къмъ слѣдния законъ: вие трѣбва да реализирате всичко онова, което е опрѣдѣлено отъ Бога. Всѣки трѣбва да разбира защо е дошълъ. Изпълнете програмата, която е дадена за васъ и не се бойте! Сами не си правете никаква програма. Изпълнете вашата програма, която е опрѣдѣлена отъ природата, и животътъ ви ще тече по медъ и масло. Мнозина се спиратъ прѣдъ идеята, защо сж се родили на земята. Споредъ мене, това е смѣшенъ въпросъ. Отивамъ въ училището да се уча и пигамъ, защо съмъ дошълъ. — Да уча, разбира се. Имамъ геометрия. Първиятъ пжтъ не разбирамъ нищо, вториятъ пжтъ сжщо, но третиятъ пжтъ вече започвамъ да разбирамъ. Съ какво започва учителятъ геометрията? (— Съ точката). Да, но азъ не зная нищо. Това не е срамътъ. Второ нѣщо: учителятъ казва, че

отъ движението на точката се образува правата линия. Правата линия пкъ образува плоскостта; плоскостта образува куба и т. н. Този учителъ е белалия, не се спира само на точката, линията и куба, ами туря и букви а, в, с, туря и знаци плюсь и минусъ. Той дѣли, умножава, туря скоби, но всичко е само за развиване на ума. Тѣй щото, цѣлиятъ животъ се състои все отъ математически закони и задачи. Ако вие всѣки день се съсрѣдоточавате, ще намѣрите една по-велика задача въ живота си. Значи, и геометрията, и математиката сж напълно приложени въ нашия организъмъ. Химията е сжщо тѣй приложена въ живота на човѣка. Въ човѣшкия организъмъ ставатъ не само химически процеси, но тамъ има и чудна лаборатория! Човѣшкиятъ мозъкъ е такава лаборатория, каквато никждъ въ свѣта нѣма. И всичкитѣ химикали, всячкитѣ елементи сж тамъ. Пкъ и всички инструменти тамъ сж толкова деликатни, за всичко ги бива. Да създадатъ такава лаборатория тукъ на земята, трѣбва да похарчатъ нѣколко милиарда лева.

Тѣй щото, вие трѣбва да влизате по-често въ тази лаборатория. Да кажемъ, че имате една неприятна мисль, която искате да изпждите. Какво правите тогава? Вие махате съ ржка, мислите, че може да я изпждите. Казвате: излѣзъ, де! Тя не излиза. Не, ти ще влѣзешъ въ лабораторията, ще разгледашъ отъ каква категория е тази мисль и слѣдъ това ще я хванешъ съ щипцитѣ си. Само така тя ще се подчини и ще излѣзе навънъ.

Има извѣстни киселини, отъ които като капнешъ върху тази мисълъ, ще я изпждишъ навънъ. Наука трѣбва тукъ! А ти махашъ съ ржка; казвашъ: не искамъ да мисля за тебъ. Въпросътъ не е тамъ, дали ще мислишъ, или не. Ще мислишъ, но положително, правилно ще мислишъ. Ще кажешъ: дойде ми на умъ една неприятна мисълъ, но лесно ще се справя съ нея. Какъ? — Ще влѣза въ своята лаборатория, въ еди-кое си шкафче имамъ една киселина, ще взема отъ нея, ще капна върху мисълта, ще отворя вратата и ще ѝ кажа: излѣзъ навънъ! Слѣдъ това ще запиша точно деня и часа, когато тази мисълъ е излѣзла. Та ще учите, ще мислите. Вие още не сте започнали да мислите. Вие отъ немислене дойдохте до това положение. Казватъ за нѣкого, че полудѣлъ отъ много мислене. Не, хората полудяватъ отъ малко мислене. Отъ много мислене човѣкъ никога не полудява. И отъ много учене човѣкъ никога не се съсипва. Нѣма такъвъ примѣръ въ историята. Отъ малко учене, обаче, отъ невѣжество много хора сж полудявали. Онзи, който е ученъ, той знае закона, не го е страхъ, той има условия по всѣкаквъ начинъ да избегне мжчнотиитѣ. Невѣжиятъ човѣкъ, като не знае по кой пжтъ да мине, уплашва се и умътъ му се взима.

Та сега на всинца ви трѣбва силенъ и крѣпкъ духъ, че като влѣзе една свѣтла Божествена идея въ ума ви и се отправи къмъ васъ, както буталцето (М), да я приемете. Не отлагайте, прие­мете я веднага. Приемете всички свещени идеи,

които проникватъ въ васъ. Бждете всѣкога трѣз­ви, да ги използвате. И тогава, учението, което сега придобивате, ще можете да го реализирате. За всинца ви е потрѣбно и материалното учение.

Сега всички ще се стремите да развиете духъ нв будностъ, да имате бодъръ и веселъ духъ. Всички трѣбва да бждете вжтрѣшно бодри и весели, да побѣждавате мжчнотиитѣ, които ви до­хождатъ. Корабътъ, който върви въ океана, не трѣбва да се плаши отъ вълнитѣ, които идатъ отлѣво и отдѣсно. Той трѣбва само да гледа къмъ своята посока и да върви напредъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да прилича на единъ хубавъ ко­рабъ, който отива по пжтя на своето прѣд­наз­начение, безъ да обръща внимание на вълнитѣ, отъ какъвъ характеръ сж тѣ.

„Любовта ражда доброто!“

— Доброто носи за насъ жи­вотъ, свѣтлина и свобода.

10 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя, на 13.XII. 1924 год.

11 - ЛЕКЦИЯ.

Законъ за внушение и законъ за равновѣсие.

„Любовта ражда доброто!“
— Доброто носи за насъ жи-
вотъ, свѣтлина и свобода.

Размишление.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Прѣд-
назначението на гръбначния стълб“.

За слѣдния пжтъ ще пишете върху тема № 10:
„Произходъ на съзнателнитѣ и подсъзнателнитѣ
движения у човѣка“. Ще опишете движенията у
човѣка.

Какъ пази човѣкъ своето физическо равно-
вѣсие? Запримѣрь, главата на човѣка е тежка.
Какъ седи тя на раменетѣ му? Спокойно ли седи
човѣшката глава, или постоянно се движи? (— Дви-
жи се). Въ какво направление се движи тя? У
човѣка има двѣ течения. Забѣлѣзали ли сте, ко-
гато пжтувате по планинитѣ, когато правите екс-
курзии, или вървите по пжтя, щомъ вниманието
ви се отвлѣче, значи въ ума ви се раждатъ двѣ
противоположни мисли, и вие веднага падате
или на лицето си, или налѣво, или надѣсно. За-

що падате? Вие трѣбва да правите тия наблюдения. Причината за вашето падане се крие въ подсъзнанието ви. Напримѣръ, ходите съ нѣкого и питате: защо животътъ на еди - кой си господинъ е тъй нередовенъ? Като запитате това, падате на едната или на другата страна. Туй падане е свързано съ човѣка, на когото въ случая оцѣнявате характера. Защо еди - кой си човѣкъ води нередовенъ животъ, това нѣщо отъ чисто наслѣдствено гледище е ясно. Да допуснемъ, че вие се раждате като членъ въ фамилията ABC. Какъ дѣйствува закона за наслѣдствеността по отношение на вашия животъ? Да кажемъ, че вашиятъ дѣдо е А. Нѣкога той се е разгнѣвилъ и намислилъ да удари нѣкой човѣкъ по пжтя и да му пукне главата. Той само е проектиралъ тази мисль, но не я реализиралъ. Защо? — Случило се, чз се разболѣлъ и умрѣлъ. Тази негова мисль само се е отложила, но е останала въ неговото подсъзнание. Дѣдо ви има синъ, който се оженва и нему се ражда синъ, да кажемъ В. Този синъ ще изпълни желанието на дѣдо си по внушение. Той ще срещне на пжтя онзи човѣкъ, когото дѣдото искалъ да бие, и ще му пукне главата. Така у васъ се ражда по нѣкой пжтъ желание да биете нѣкого. Вие сте забѣлѣзали, какъ нѣкои дѣца, като играятъ на пжтя, взиматъ единъ камѣкъ и удрятъ съ него нѣкой старецъ. Защо? — Това сж външни мисли, отъ миналото, на които тѣ се подаватъ.

Сега азъ ви навеждамъ на този великъ законъ,

за да разбирате нѣщата, да знаете, защо ставатъ по единъ, или по другъ начинъ. Вие мислите, че е безразлично, какво мисли човѣкъ. Не, не е безразлично. Вие или вашето поколѣние ще извърши известно дѣйствие, което се е зародило въ ума на нѣкой вашъ дѣдо или прадѣдо. Ето защо, вие трѣбва да търсите причинитѣ за всички ваши постѣпки. Тогава какво математическо отношение ще има между А и В? — Причината за дадена постѣпка е А, а въ В се изразява идеята. Тѣй щото, много ваши състояния се дължатъ на миналото. Запримѣръ, вие сте неразположени духомъ и по нѣкой пжтъ ви иде на умъ да извършите нѣкоя лоша постѣпка. Тази мисль, или това желание е вложено отъ нѣкой вашъ дѣдо или прадѣдо, може-би прѣди 100, прѣди 200 или прѣди 300 години, а вие сте изразителъ на тази негова мисль. Слѣдователно, за да не бждете изразителъ на такива стари идеи, вие ще имъ противопоставяте контра-идеи. Какъ? — Ще се върнете назадъ до А. Въ този случай С е само резултатъ, но не и причина. Ако синътъ на А е билъ добъръ човѣкъ, ще апелирате къмъ него. Значи, отъ него ще почерпите сила, за да регулирате мисльта, прѣдадена ви отъ А.

Ще ви изясня мисльта си. Да допуснемъ, че имате единъ канапъ или една връвъ, или едно въже. Вие хващате само единия край, а другиятъ край хващатъ други двама души. Туй въже е завъртяно около ржцѣтъ ви, и вие не сте свободни. Тѣ теглятъ, и вие теглите. Внушението

отъ тѣхна страна е по-силно, затова тѣ ви завличатъ. Какво трѣбва да стане, за да не ви завличатъ? — Трѣбва да дойде другъ нѣкой да хване вжжето при васъ, за да се балансиратъ двѣтъ сили. Затуй трѣбва да учите закона на равновѣсието. Не трѣбва да се самообълщавате, че всичко може да направите самъ. Въ дадения случай човѣкътъ самъ е слабъ. На физическия свѣтъ трима души могатъ да биятъ едного, но и единъ може да бие трима, па даже и 10 души, но за послѣдното се изисква голѣма срѣчностъ. Отъ цѣлата история азъ помня само единъ такъвъ случай. Той е слѣдниятъ: единъ американски проповѣдникъ набива 10 души. Какъ? — Цѣла тайфа пияни влизатъ въ молитвеното събрание на този проповѣдникъ, искатъ да развалятъ събранието. Той слиза отъ амвона, набива ги хубаво, вързва ги и ги оставя долу прѣдъ амвона, качва се отново и си довършва проповѣдъта. Накрая на проповѣдъта, главатарътъ на бандата се обръща къмъ Бога. Въ такъвъ случай трѣбва да имате присѣствие на духа. У васъ, младитѣ, често липсва присѣствие на духа. Когато сте въ класъ, тогава сте много срѣчни, но когато сте сами, тогава трѣбва да се опитате. Обаче, законътъ на внушението работи единично.

Та най-първо трѣбва да различавате всички потици, които работятъ върху васъ. Затова ще правите наблюдения. Има мисли, които дѣйствуватъ върху задната частъ на главата ви. Вие трѣбва да се освободите отъ тѣхъ. Нѣкои мисли дѣйствуватъ по наслѣдство върху стомаха ви, и вие

слушате нѣщо постоянно да ви казва: хлѣбъ, ядене! Вие се подавате на това внушение и постоянно мислите за ядене. Не, не е врѣме сега за ядене. Тази мисль иде отдолу, тя е наслѣдствена. Други мисли идатъ чрѣзъ внушение отъ подъ лъжичката. Тѣ сж по-благородни внушения. Трети мисли идатъ отъ прѣдната частъ на главата. Тѣ не сж опасни. По нѣкой пжтъ идатъ внушения отъ слѣпитѣ очи. Тогава ще почувствувате силно притискане на главата. Сега именно трѣбва да знаете да трансформирате вашитѣ енергии и да ги прѣкарете нагорѣ къмъ прѣдната частъ на главата си, къмъ разумната частъ на мозъка.

Най-главното въ живота за всинца ви е да имате единъ идеалъ. Всички трѣбва да сте свързани съ нѣкой човѣкъ, който седи по-горѣ отъ васъ, който има мораленъ стабилитетъ. Азъ наричамъ този човѣкъ „човѣкъ съ мораленъ устой“. Този човѣкъ може да бжде нѣкой вашъ добъръ дѣдо, тукъ, или въ Америка, да е живъ, или да е заминалъ. И когато се намѣрите въ нѣкое противорѣчие, веднага си спомнете за него, защото приятелътъ е необходимъ тъкмо въ такъвъ случай. Приятелитѣ сж нужни. Ето защо, сега ще се заемете да изслѣдвате тия енергии. Като ги изслѣдвате, да не започнете да мислите само за тѣхъ, защото има друга опасностъ, човѣкъ може да си самовнуши. Самовнушението може да дойде отвънъ, чрѣзъ различни впечатления. Запримѣрь, вървите по пжтя и виждате нѣкой човѣкъ падналь и си счупилъ крака. Това прави силно

впечатление не вашето подсъзнание. Слѣдъ една година може да се яви у васъ сжщата болка на крака, безъ да знаете коя е причината. Има много болести, които нѣматъ никаква органическа причина, а усѣщате болка. Послѣ, може да сте забѣлѣзали друго нѣщо: вървите по софийскитѣ улици, които сж пълни съ разни мисли и ги възприемате нѣкой пжтъ, затова не ви се иска да минете направо прѣзъ нѣкоя улица, по която имате работа, а обикаляте. Защо? Като чувствителенъ човѣкъ, вие усѣщате, че влиянията тамъ не сж приятни и не искате да минете по тази улица. Но човѣкъ не трѣбва да се подава на влияния отъ улицитѣ. Въ такъвъ случай, ако сте слаби, минете прѣзъ друга улица. Причината за лошитѣ влияния по улицитѣ сж лошитѣ мисли на нѣкой човѣкъ, който е миналъ прѣди васъ. Ако вие не сте достатъчно концентриранъ, тия лоши мисли ще намѣрятъ мѣсто въ васъ.

Тази сутринъ видѣхъ едно лице, при това свещеникъ, което тѣй много се огрубило, че нищо свещеническо не е останало у него. Отъ какво се е толкова много огрубило? — Външнитѣ влияния сж му подѣйствували. И на васъ прѣдстои да се борите съ редъ противоположни сили въ свѣта, но трѣбва да бждете разумни, т. е. трѣбва да разбирате закона на внушението. Този законъ изисква чистота на мисълта. Всѣкога трѣбва да имате чиста и ясна мисълъ. Никакво раздвояване на ума! Раздвояването ще дойде, но не го допушайте да взе-

ме мѣсто у васъ. Въ момента, въ който допуснете раздвояването, ще изгубите своето равновѣсие. Питамъ: какъ минаватъ акробатитѣ по тънки вѣжета? — Тѣ иматъ присжтствие на духа. Авиатори, които се качватъ на 3, 4, 5, 7, 8 клм. нагорѣ въ въздуха, сжщо иматъ присжтствие на духа. Прѣдставете си, че единъ страхливъ човѣкъ се качи на аеропланъ. Какво ще стане съ него? — Ще изгуби присжтствие на духа и може да падне. У всички истински авиатори центърътъ на страха е слабо развитъ. Страхливъ човѣкъ авиаторъ не става. Авиаторитѣ сж смѣли. Нѣкои хора трѣбва да употребяватъ голѣми усилия, да се борятъ противъ страха. Запримѣрь, нѣкога вие изпитвате страхъ, но употребявате волята си, за да покажете, че не ви е страхъ. Нѣкой пжтъ ви е страхъ, а се прѣструвате, че не ви е страхъ. Не, вие трѣбва да бждете естествени, да покажете, че ви е страхъ, нищо повече. Обаче, като хора, вие не трѣбва да давате мѣсто на страха. Въ животинското царство, у по-низшитѣ животни, страхътъ си има мѣсто, но за човѣка, който е тръгналъ въ Божествения пжтъ, страхътъ често ще бжде спѣнка. Отъ какво произтича колебанието у човѣка? — Пакъ отъ страха.

И тѣй, вие трѣбва да ликвидирате съ всички наслѣдствени прояви и мисли, които се зараждатъ въ ума ви. Най-малко 50 % отъ тѣзи прояви сж наслѣдствени и по закона на внушението вие може да ги изхвърлите. Какъ? Запримѣрь, нѣкой день нѣмате разположение на духа и каз-

вате: не ми се учи днесъ. Седни и учи! Настроението ще дойде. Седни прѣдъ масата си — нищо повече! Че не ти се учи, това е внушение, законъ на повторение. Ти си отлагалъ много пжти и днесъ казвашъ: нѣмамъ настроение да уча. Не, ще седнешъ да учишъ, безъ да чакашъ настроение! Срѣщу това внушение и вие употребете едно ваше внушение. Да кажемъ, че нѣмате разположение да отидете нѣкъдѣ. Какво трѣбва да направите? Повтаряйте цѣлъ часъ наредъ: ще отида, ще отида. . . Като повтаряте тѣзи думи цѣлъ часъ наредъ, най-послѣ ще отидете на това мѣсто. Послѣ, направете другъ опитъ. Имате силно желание да отидете нѣкъдѣ, но това отиване нѣма да ви ползува никакъ. Кажете си тогава: нѣма да отида, нѣма да отида. . . И ще видите, че нѣма да отидете. Следъ като повтаряте една дума нѣколко пжти, ще имате резултатъ. Колко пжти трѣбва да се повтори една дума? — Има известни числа: 100, 200, 300 и повече пжти. Това повтаряне прѣдставлява единъ цикълъ около васъ и съ това се образува една сила, която дава потикъ да бжде движението ви за или противъ, т. е. или въ положителенъ или въ отрицателенъ смисълъ, което е за ваше добро.

Азъ казвамъ: природата има два метода, съ които си служи. Когато тя дѣйствува съ своитѣ положителни сили, всѣкога произвежда въ насъ негативни състояния; когато пъкъ дѣйствува съ своитѣ негативни сили, тя всѣкога произвежда въ насъ положителни състояния. Туй трѣбва да знае-

те. Едно негативно състояние у васъ се дължи на положителнитѣ влияния отъ дѣйствиата на природата. И обратно, когато природата дѣйствува съ своитѣ негативни сили, у човѣка се произвеждатъ положителни състояния. Какъ ще примирите минуса съ минуса и плюса съ плюса? Човѣкътъ и природата могатъ ли да се примирятъ? Когато природата работи, човѣкътъ ще възприема, той ще плаща. Когато природата стои негативна, тогава тя ще плаща. Човѣкътъ и природата ще си въздѣйствуватъ взаимнообразно. Всѣкога, обаче, трѣбва да знаете, че когато дойде едно негативно състояние у васъ, природата дѣйствува съ своитѣ положителни сили, които сж разумни. Това ни най-малко не е признакъ, че вие сте извънъ законитѣ на природата. Тѣй че, когато не сте разположени, трѣбва да знаете факта, че природата дѣйствува върху васъ съ своитѣ положителни сили. Това е за добро. И когато вие сте въ най-добро разположение на духа си, трѣбва да знаете, че природата тогава работи съ своитѣ негативни сили. Трѣбва да знаете, че и въ единия и въ другия случай, това е за ваше добро.

И тѣй, имаме четири случаи на движение на енергиитѣ. При първия случай природата е положителна, човѣкътъ отрицателенъ. При втория случай обратно. При третия случай и човѣкътъ, и природата сж отрицателни. При четвъртия случай и човѣкътъ, и природата сж положителни. Значи, при третия и четвъртия случай енергиитѣ трѣбва да се кръстосатъ. И дѣйствително така е: енер-

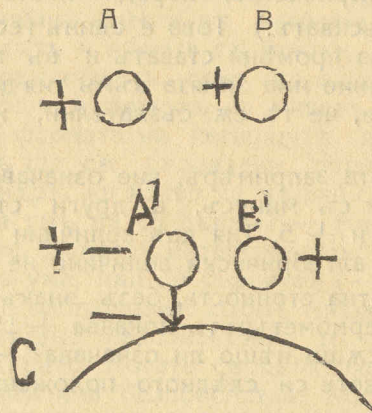
гийтѣ отъ лѣвото полушаріе отиватъ въ дѣсното и обратно. Изобщо, казва се, че лѣвата страна у човѣка е отрицателна, а дѣсната е положителна. Но често става смѣна на тия сили. Запримѣръ, лѣвата ржка, въ която дѣйствуватъ отрицателнитѣ сили, въ горната си часть е положителна, а въ долната, въ вжтрѣшната си часть, дланѣта, е отрицателна. Дѣсната ржка пѣкъ, която е положителна по отношение на лѣвата, въ горната си часть е положителна, а въ долната часть — отрицателна. И тогава имате слѣднитѣ знаци за двѣтѣ ржцѣ: л = +; д = -. Знаете ли какъ се съ-

— — + +

единяватъ знацитѣ? Става пакъ сжщото прѣкрѣстосване. Отрицателната часть на ржката е всѣкога гладка, по нея не растатъ никакви косми, а на положителната часть на ржката има косми. Двѣтѣ устни сж отрицателни, но горната часть на устата е положителна — тамъ се образуватъ мустацитѣ. Въ такъвъ случай, горната часть на устата е положителна, а долната отрицателна.

Когато дѣйствува закона на внушението може да се случи слѣдното нѣщо: природата дѣйствува съ своитѣ положителни сили върху васъ, но и вие искате да бъдете положителни. Тогава вие влизате въ стѣлкновение съ нея и се образува триене, вслѣдствие на което се явяватъ мозъчни сътресения, и хората полудяватъ. Всѣки, който се бори съ природата, полудява. И всѣки, който се бори съ Бога, полудява — нищо повече! Значи, природата не обича да се борятъ съ нея. Ти

ще отстѣпишъ прѣдъ нея, но не отъ страхъ, само ще използвашъ силитѣ ѝ. Когато тя работи, ти ще почивашъ; когато тя прѣстане да работи, ти ще започнешъ да работишъ. Слѣдователно, ние и природата не трѣбва да бждемъ два положителни знака. Плюсъ и плюсъ какво даватъ? (Отблъскватъ се). Какво означава отблъскването? Въ какво направление отиватъ силитѣ тогава?

Да допуснемъ, че имате двѣ топки А и В. И двѣтѣ сж положителни. Най-първо между тѣхъ ще се яви желание да се приближатъ (А', В'), но послѣ пакъ се отблъскватъ. Отново се приближаватъ и послѣ пакъ се отблъскватъ. Какъ ще обясните това явление? (— Електричеството става разнородно. Щомъ се приближатъ двѣтѣ

топки, едното електричество се неутрализира, и топките се отблъскват и т. н.) Въ първия случай и при двѣтъ топки имате знака плюсь (A, B). Въ втория случай имате минусъ и плюсь ($A^1 B^1$), топките се привличатъ. Послѣ пакъ се отблъскватъ. Кждѣ отива отрицателното електричество? (— Отрицателното електричество отива въ земята — C . И на мѣстото му се явява пакъ положително електричество, поради което топките пакъ се отблъскватъ.) Това е единъ геологиченъ законъ. Такива промѣни ставатъ и въ клѣтките. Какво отношение има земята къмъ тия двѣ топки? Ние допускаме, че тѣ сж съзнателни, живи същества.

Въ живота, запримеръ, вие означавате извѣстни величини съ минусъ, а други съ плюсь. Вземете — 5 и + 5. Тия двѣ величини равни ли сж? (— Като алгебрически величини не сж равни, но по абсолютна стойностъ, безъ знакъ, тѣ сж равни. Ако термометърътъ показва + 5° или — 5°, това едно и сжщо нѣщо ли означава? — Не. Защо? Прѣдставете си слѣдното положение: имате жена ($ж$), която е негативна въ природата (минусъ), и мъжъ ($м$), който е положителенъ въ природата (плюсь). Обаче тази жена бие мъжа си и физически, и по умъ. Какъ ще си обясните това нѣщо? Дѣйствително, туй е вѣрно, но относително вѣрно. Тия разсждения сега сж извънъ науката. Нека тѣ не бъркатъ на вашата наука. Вие трѣбва да ги държите отвънъ. Тѣ сж посторо-

ненъ капиталъ, а вие трѣбва да държите вашия капиталъ, който имате.

Какъ бихте означили настроението, положително ли е то, или отрицателно? Кой е създавалъ настроението, мъжетъ или женитъ? (— Женитъ). Подъ думата „жена“ вие ще разбирате живота. Кой е създавалъ негативнитъ сили, животътъ или умътъ? Подъ думата „мжжъ“ ние винаги ще означаваме ума въ неговата цѣлокупность, а подъ думата „жена“ ще разбираме живота въ неговата цѣлокупность. Животътъ и жената сж близки. Жената и мъжътъ се различаватъ само по едно качество. Жената, въобще, е символъ на животътъ, тъй щото, тя не засѣга формата на сегашнитъ жени. Отъ кого или отъ що сж създадени положителнитъ сили? Запримеръ, на какво се дължи смѣлостта? На човѣшкия умъ ли се дължи? — Не, тя не се дължи на ума. Думата „интенсивность“ на какво се дължи, на ума, или на сърцето? (— На сърцето). Правете наблюдения. Щомъ мислите и въ васъ има извѣстно безпокойство, то винаги се дължи на сърцето. Когато сърцето ржководи, въ мислитъ винаги има безпокойство. Когато умътъ работи, тогава въ човѣка има чистота, той е тихъ, спокоенъ и невъзмутимъ. Всичко това повдига човѣка.

Та ще знаете: когато умътъ работи самъ, човѣкъ всѣкога е тихъ, а когато сърцето ржководи, човѣкъ всѣкога се намира въ едно трѣвожно състояние. Той ту едно рѣшава, ту друго рѣшава: едно прѣдприеме днесъ, утрѣ го смѣни.

Той все прави нѣщо и все го недоправя. Казва: еди - колко си книги ще прочета, туй ще направя, онуй ще направя. Въ края на краищата, обаче, нищо не направя. Всѣки день смѣнява хиляди желанія, докато най-послѣ, ако го попитатъ, защо не изпълни всичко това, казва, че нѣмалъ условия. Азъ наричамъ сърцето дѣте, което знае само да яде. Ако майка му е сготвила нѣщо, то изяжда всичко. Не е ли приготвила нѣщо, цѣлиятъ день ще има само плачъ и хленчене. Англичанитѣ наричатъ сърцето „мѣсто на постоянно безпокойство“. Когато дойдатъ такива състояния, ще ги познавате, тѣ сж състояния на сърцето. Тѣ сж дѣтински, своенравни състояния. Отъ нищо и никакви нѣща, които не струватъ ни петъ пари, ти си въ състояние да вдигнешъ цѣлъ скандалъ. Това сж дѣтински работи.

Та всички трѣбва да се владате, т. е. да не се подавате на такъвъ дѣтински устремъ. Вие ще употребите за сърцето си онзи примѣръ за циганката, на която дѣтето се разболѣло, та казвало на майка си: „Мамо, геврече искамъ!“ — Ще купимъ, мама, ще купимъ!“ „Халвица, мамо!“ — Ще купимъ, мама, ще купимъ! Смокини, орѣхи, ябълки — всичко искало то, и тя все му казвала: „Ще купимъ, мама, ще купимъ!“ Най-послѣ то умрѣло, и циганката казала: „Е мама, поне отъ всичко си хапна!“ Като дойде едно такова фалшиво желание въ сърцето ви, кажете: ще бжде, ще бжде! — и тамъ го оставете. И като умре вашето циганче, това показва, че вашето по-низше състояние се

е трансформирало въ по-висше. Тогава ще си кажете: дѣйствително, всичко постигнахъ. Това значи, че си постигналъ да трансформирашъ своитѣ желанія. Смъртта означава трансформиране на едно състояние въ друго, минаване отъ единъ образъ въ другъ. Въ този случай смъртта не е страшно нѣщо. Тя не е ограничение. Тѣй трѣбва да схващате нѣщата. Разбирате ли ги така, ще бждете близо до Истината. Щомъ ви дойдатъ нѣкои неприятности, вие ще се спрете и ще си кажете тихичко: ще бжде, ще бжде! и ще си отминете. Не се противопоставяйте на вашитѣ желанія! Голѣма погрѣшка е да се противопоставяте на желаніята си. Никога не влизайте въ борба съ себе си. Ще ви дамъ слѣдното правило: Не се бори съ себе си! Какво ще постигнете, ако се борите съ себе си? Изслушай себе си, добръ разсждавай и извади поука, но не се бори. Запримѣръ, нѣкой казва: нѣма да направя това нѣщо. Не, не се бори съ себе си! Изслушай спокойно, не разрѣшавай въпроса прѣдварително. Това желание не е твое. Двама души се разговарятъ нѣкждѣ, а азъ ги слушамъ, мисля си, че това нѣщо е за менъ, но си казвамъ: нѣма да участвувамъ въ тѣхния разговоръ. Прѣди всичко това не се отнася до менъ. Азъ само ще ги изслушамъ. Тѣ може да искатъ да отидатъ на разходка, това не ме засѣга. А ние се вплитаме въ чуждитѣ работи и казваме: това се отнася до менъ, азъ нѣма да го направя, или пъкъ онова ще направя и т. н. Нито едното ще направишъ, нито

другото. Първото нѣщо: не се борете съ себе си! Щомъ видишъ една погрѣшка, вземи я, поглади я, потупай я, кажи ѝ: ти си много разумна, ще бждешъ тѣй добра, да не ми правишъ много пакости. Поговори ѝ мѣничко, тя разбира. Колцина отъ васъ, които сж рѣшавали, че това нѣма да направятъ, или онова нѣма да направятъ, сж успѣли въ туй отношение? Правили ли сте опити? Нѣкой иска да изкорени единъ лошъ навикъ отъ себе си. Отдѣ ще го изкорени? Този навикъ почти нѣма реално сществуване, той е само една илюзия на вашия умъ. И онзи, който иска да корени своитѣ навици, азъ го уподобявамъ на човѣкъ, на когото лицето е очернено. Той почва да се оглежда въ огледалото и казва: очисти се, де! Ще се очисти ли нѣкога? — Никога. И вие сега се оглеждате въ едно такова огледало. Огледалото никога нѣма да очисти черното ви лице. Ако се оглеждате само, вие по никой начинъ не можете да го очистите. Тогава какво правите? Разсърдвате се и хвърляте огледалото на земята. Ще се очисти ли черното ви лице сега? Мислите ли, че вашитѣ петна ще се махнатъ, ако счупите огледалото? Може би туй дегизиране, въ дадения случай е потрѣбно за васъ. Да допуснемъ, че нѣкой ви гони. Дойде другъ при васъ и ви нацапва хубаво. Като сте така очернени, нѣма да ви познаятъ. Нѣма ли да се зарадвате въ този случай, че сте черни? Туй дегизиране въ случая е на мѣстото си. Защо ще снимашъ маската отъ лицето си? Туй е по отношение на ония неприятни състояния,

които вие, може би, ще опитате. Не считайте, че тѣ сж нещастия за васъ. Като станете сутринъ и изпитвате едно неприятно състояние, спрете се, погледнете на природата и знайте, че въ слѣдния моментъ вашето състояние ще се смѣни на добро. Такъвъ е законътъ.

И тѣй, като станете сутринъ, ще си кажете слѣдното: азъ нѣма да се боря съ себе си, но ще бжда въ хармония съ себе си. Азъ нѣма да бждавъ противорѣчи: съ природата, но ще бжда въ хармония съ природата. Азъ нѣма да бжда въ противорѣчие съ Бога, но ще бжда въ хармония съ Бога. Произнесете тѣзи думи и ще видите, че вашето състояние веднага ще се измѣни. Произнеси тихичко въ себе си тия думи 2 — 3 пѣти. Само така човѣкъ може да създаде въ себе си великъ характеръ. Само така ще разберете, колко красива е природата сама по себе си.

Въ всѣки даденъ моментъ вие имате работа съ интелигентни сщества около васъ, които сж минали вашия пѣтъ и го познаватъ много добрѣ. И тѣ сж готови да ви услужатъ тѣй, както нѣкой виденъ професоръ помага на своитѣ студенти въ лабораторията си. Правете опити и работете! Ако опитътъ ви не излѣзе сполучливъ, помолете професора си, да ви покаже, какъ се прави този опитъ. Той ще започне да работи съ васъ и ще ви даде всички наставления, които ви сж необходими. Той ще ръководи опита, а вие ще рабо-

тите. Следователно, когато вие се намърите въ противорѣчие съ живота, ще повикате на помощ едно отъ тия разумни същества, които сж ваши приятели, но ще ги слушате. Ще бждете много внимателни при опита, който правите. Този опитъ става въ васъ. Вие сте една лаборатория, а вашитѣ мисли и желанія сж елементитѣ въ нея. Като постъпвате така, ще видите, че животътъ е приятенъ. Затрудните ли се, ще повикате професора и съ всичкото смирение ще внимавате, ще го слушате и ще отбѣлѣзвате всичко, което той прави. Ще отбѣлѣзвате въ книжката си, кое шишенце на кое мѣсто се намира. Трѣбва да бждете внимателни къмъ себе си! При това, ще приложите и вашата вжтрѣшна опитностъ. Тя ще даде стабилностъ на характера ви. Туй ще създаде онази вжтрѣшна чистота, която е потребна за развитието на ума ви. Защото има нѣща, които се разбираатъ само при една вжтрѣшна чистота на съзнанието. Ако искате да развиете ума си, непременно трѣбва да имате чистота. Какво се подразбира подъ думата „чистота“? — Чистота въ кръвта, чистота въ всички сили, които дѣйствуватъ въ васъ. Значи, всички сили въ васъ трѣбва да бждатъ първични, а не смѣсени. Съ тѣхъ трѣбва да работите сега. И тия сили хората изразяватъ съ думитѣ „да се обичаме, да бждемъ разумни“ и т. н. Всички тия термини трѣбва да се прѣведатъ на единъ строго наученъ езикъ. Като казвамъ „наученъ езикъ“, не подразбирамъ науката, защото днесъ тя не може да ни даде потикъ, но казвамъ, че тия нѣща трѣ-

бва да се направятъ достѣпни за единъ положителенъ животъ, отъ който да добиете увѣреностъ въ вашия вжтрѣшенъ животъ, да знаете, че има единъ великъ законъ, съ който може да се работи.

Сега ще работите съ закона на внушението въ себе си. Ще казвате: ще ида, ще ида, ще ида; ще се моля, ще се моля, ще се моля и т. н. Вземайте редъ силни думи и ги повтаряйте много пжти. Ето какво ще направите прѣзъ слѣдната седмица: ще си изберете една дума за понеделникъ. Каква дума ще бжде тя? Понеделникъ е день на мѣсечината. Въ вторникъ ще вземете друга дума. Въ срѣда — трета; въ четвъртъкъ — четвърта; въ петъкъ — пета; въ сбота — шеста и въ недѣля ще свършите. Ще повтаряте много пжти тия думи, които вие сами ще си изберете. Азъ искамъ да видя, какви думи ще изберете. Ще започнете упражнението отъ сутринта. Избраната отъ васъ дума ще я произнасяте сутринъ 100 пжти, на обѣдъ 100 пжти и вечеръ 100 пжти. Вие още не сте започнали съ закона на внушението. Какъ ще си изберете думата? Ето какъ: ще се спрете въ себе си тихо и спокойно, безъ колебание, и, като се успокоите, въ съзнанието ви ще изпъкне една дума. Тази дума е за васъ. Тя ще ви се понарави. Запримѣръ, ако азъ правя упражнението, въ понеделникъ ще повтарямъ думата: „ще чистя“. На прѣсти ще броите 100 пжти. Природата обича точността. Тя не си играе. И ако ти не произнесешъ думата точно 100 пжти, а само 99 пжти, тя ще те хване за ухото. Ще брои-

те точно 100 пжти. Всички нѣма да изберете думата „чиста“, но ще изберете други нѣкои думи, напримѣръ, „ще нареждамъ“, „ще пълня“, „ще изпразвамъ“, „ще мия“. По-добърѣ е да употребяватѣ нѣкакъвѣ глаголь. Въ вторникъ ще употребите думитѣ „ще воювамъ“, „ще изправямъ“ и т. н. Може ли думата „ще уча“? — Въ вторникъ не се учи. Ученицитѣ много добърѣ знаятъ тази философия. Впрочемъ, прѣзъ всѣки день има опрѣдѣлени нѣколко часа за учене. За вторникъ подхождатъ думитѣ „ще побѣждавамъ“, „ще прѣвъзможвамъ“, „ще напрѣдвамъ“, „ще ставамъ“ и др. За срѣда подхожда думата „ще уча“ и други подобни. Всѣки самъ ще си избере думитѣ. Тѣзи думи трѣбва да сж силни въ съзнанието ви. Ще си ги поясните и ще ги запишете въ едно тевтерче. Значи, всѣка дума ще произнасяте по 300 пжти. Седемъ деня по 300 пжти, правятъ 2.00 пжти.

Това сж малки опити, които, ако изпълнявате добърѣ, ще имате добърѣ резултатъ. Тѣ сж подготовка за голѣмата работа, която ви прѣдстои за въ бждеще.

„Любовьта ражда доброто!

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

11 - лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 20/XII 1924 год.

12 ЛЕКЦИЯ.

Направление на енергиитѣ.

„Любовьта ражда доброто“.

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

Размишление.

Прочетоха се резюмета отъ темитѣ: „Ролята на свѣрхсъзнанието“ и „Прѣдначението на грѣбначния стълбъ“.

Четоха се работитѣ върху темата: „Защо се ражда и умира човѣкъ?“

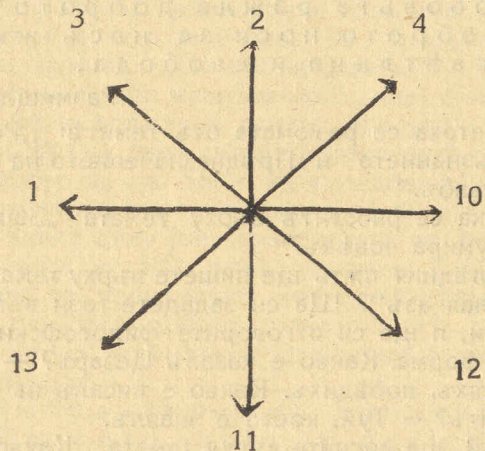
За слѣдния пжтъ ще пишете върху тема №11: „Какво зная азъ“? Ще си зададете този въпросъ на себе си, и ще си отговорите философски, въ прикрита форма. Какво е казалъ Цезарь? — Дойдохъ, видѣхъ, побѣдихъ. Какво е писалъ на римския Сенатъ? — Туй, което е знаялъ.

И тъй, ще мислите върху темата, „Какво зная азъ“ и ще пишете само същественото отъ това, което знаете. Нѣма да пишете върху това, какво сте учили, или какво сж ви казали, или какво сте запомнили, но само това, което вие знаете. Темата е дадена въ най-добрата си форма.

Слѣдъ тази тема ще пишете върху тема №12: „Тритѣ стълба на знанието“.

Между написаните числа на чертежа има ли някакво сходство, или някакво съотношение? Числото 1 на кое друго число съответствува? (— На числото 10). Числото 2 на кое число съответствува? (— На числото 11). Числото 3 на кое число съответствува? (— На числото 12). Ами числото 4 на кое число съответствува? (— На числото 13). Да до-

пуснемъ сега, че ви се дава изборъ, да си изберете едно отъ тия числа, кое число ще си изберете всѣки отъ васъ? Изборътъ е свободенъ, но едно нѣщо трѣбва да знаете, че всѣки не избира това число, което самъ пожелава, но макаръ и не съзнателно, при избора той се подчинява на известни закони. (Защо?) Допуснете, че азъ ви да-

вамъ една обикновена игла за шевъ и ви накарамъ да вденете въ нея едно въже, по-дебело отъ пръста ви и дълго една педя. Ще можете ли да вденете това въже въ иглата, тъй както си е? — Не можете. За да се вдене това въже въ иглата, изисква се мисълъ. Вие трѣбва да обмислите, какъ може да се вдене въжето. Какъ ще го вденете? — Ще го разнищите на малки, тънки нишки и така ще го прѣкарете постепенно прѣзъ иглата.

Тѣзи числа съществуватъ въ природата, наредени по сѣщия начинъ. Тѣ се срѣщатъ и въ живота, но вие не можете да избирате, което число искате. Ще ме питате, защо да не може да имате свободенъ изборъ? Прѣдставете си, че вие сте една положителна личностъ, значи плюсъ сте, но избирате числото 1. Този изборъ свободенъ ли е? — Не. Защо? — Понеже и числото 1 е положителна величина, каквато сте и вие, а това ще произведе у васъ едно неприятно състояние. Азъ говоря за животътъ сили въ природата. (— Тогава ще изберемъ числото 13). — Това е още положително число. Числата 1, 4, 10 и 13 сж все положителни. Числото 2 е отрицателно. Слѣдователно, когато вие сте положителни, можете да изберете числото 2. Изберете ли числото 2, може да и берете и 12. Числото 12 е законъ на резултати. Какъ е създадено това число? Това число показва, какъ може една положителна енергия да се прѣвърне въ отрицателна. Има законъ, който показва, какъ могатъ да се прѣвърщатъ силитѣ. За да прѣ-

върнешъ една енергия въ друга и да можешъ да я използвашъ въ всички нейни проявления, трѣбва да се направи едно обръщение, единъ цѣлъ кржгъ, да се мине прѣзъ 12 - тѣ зодии. Та вие може да изберете числата 2 и 12, но трѣбва да разбирате законитѣ на 12 - тѣ, защото въ това число единицата е положително число и ще се сблѣскате съ нея. Затова енергията на единицата трѣбва да се прокара въ числото 2. Това число показва закона, метода и начина, съ който трѣбва да дѣйствуваме.

Ще ви запитамъ слѣдното нѣщо: какъ трѣбва да говорите въ даденъ случай, меко или остро? Кой говоръ е по-добъръ, мекия или острия? (— Мекия). Да, когато говоришъ отблизо, трѣбва да говоришъ меко, но когато говоришъ отдалечъ, отъ единъ километъръ разстояние, ще говоришъ остро, високо. Тѣй че, подъ остро и високо говорене се разбира говорене отдалечъ. И тогава, докато рѣчъта на онзи, който говори отдалечъ, стигне до опрѣдѣленото мѣсто, вълнитѣ на говора постепенно отслабватъ, и този, който слуша, чува мекичъкъ гласъ. Та когато нѣкои хора ви се виждатъ много мекички, то е защото говорятъ отдалечъ, а когато се приближавате къмъ тѣхъ, гласътъ имъ става по-силенъ, по-високъ, и вие казвате за тия хора, че говорятъ грубо. Сжщото нѣщо се заблѣзва и въ природата. Нѣкои отъ нейнитѣ тонове сж силни, а нѣкои — слаби. Когато природата ни говори отдалечъ, тя е много тиха, нѣжна, затова пъкъ ние не трѣбва да измѣняме своята дистанция по отношение на нея. За да чуемъ нѣкои отъ нейнитѣ тонове, трѣбва

да сме близо до нея. Тогава тя ни се вижда страшна.

И тѣй, числото 1 е положително. То показва посоката, отдѣто идватъ енергиитѣ. Числото 2 показва посоката, накждѣто отиватъ енергиитѣ. Числото 3 показва работата, която сж извършили тия енергии въ даденъ случай. Такива числа, като тройката, ние наричаме срѣдни, неутрални. Тия числа не сж нито на едната, нито на другата страна. Само едно неутрално число може да се тури за директъ, за подпора на нѣщо, защото то не се мѣсти. Всичката устойчивостъ въ живота се дължи на неутралнитѣ числа.

Когато се говори за положителни и за отрицателни числа, питамъ ви: знаете ли кои дни прѣзъ годината сж положителни, кои отрицателни и кои неутрални? Онѣзи отъ васъ, които се занимаватъ съ астрология, трѣбва да прѣгледатъ, колко дни прѣзъ годината сж положителни, колко отрицателни и колко неутрални. Това ще бжде една малка забава, едно упражнение за ума.

Въ окултната наука се изискватъ отъ ученика нѣколко условия (сили). Най-първо той трѣбва да има не само силна воля, но и благородна, устойчива и разумна воля. Защо му е такава воля? — Нѣма ли такава воля, той не ще може правилно да прояви силитѣ, съ които дѣйствува. Има ли тази воля, всѣка сила, която ще прояви той, ще прѣдставлява единъ чукъ, употребенъ разумно на своето мѣсто и врѣме. А вие знаете, че всѣки чукъ може да произведе своя ефектъ

само въ една разумна и силна ржка. Иначе нѣкой може да вземе този чукъ отъ ржката ти и съ него да ти разбие главата. Чукътъ, или каква да е сила въ ржката на слабия човѣкъ, е въ неговъ ущърбъ. Ние виждаме това нѣщо и въ съврѣмнената култура. Мнозина хора, на които умоветъ не сж приготвени, като добиятъ малко знания, не могатъ да ги използватъ, и това знание вече е въ тѣхенъ ущърбъ. Ето защо, вие трѣбва да се стремите да разширявате съзнанието си и чрѣзъ него да калите волята си, да бжде силна, устойчива и разумна. Имате ли такава воля, вие ще я прилагате за изправяне на своитѣ минали погрѣшки. Всички имате погрѣшки, лични и наслѣдствени, които трѣбва да изправите. Нѣкои отъ тия погрѣшки се виждатъ, нѣкои не се виждатъ; нѣкои се знаятъ, нѣкои не се знаятъ. Вие трѣбва постоянно да работите върху себе си съ волята си, както единъ скулпторъ постоянно работи върху своята статуя, защото отъ тази работа зависи благо то на вашия животъ. За да прѣкарате единъ разуменъ животъ на земята, за да бждете по възможностъ щастливи, трѣбва да имате силна воля. Силната воля е пѣкъ разумната воля. Въ това отношение, вие трѣбва да изучавате математиката. Не казвамъ, че трѣбва да бждете математици, но трѣбва да мислите математически, защото математическата мисль е точно опрѣдѣлена. Нѣкой може да мисли, че нѣщата въ математиката ставатъ по нѣколко начина. Не, тамъ нѣщата не могатъ да ставатъ по нѣколко начина.

Напримѣръ, тѣй както е поставена единицата, тя не може да се замѣни съ друго нѣкое число. Вие може да турите въ нея другъ символъ, но като количество, като сила, вие въ даденъ случай не може да я замѣните съ нищо друго. Освѣнъ съ математиката, вие трѣбва да си служите и съ геометрията, да прѣвършате математическитѣ величини въ най-красиви геометрически форми. Безъ това нѣщо вашата воля ще остане за винаги слаба.

Ще ме питате: какъ можемъ да уякчимъ волята си? Ще ви дамъ единъ умственъ начинъ за уякчаване на волята. Напримѣръ, страхъ ви е отъ мечка. За да се калите, не трѣбва да отидете въ гората, да ви срещне нѣкоя мечка, че да изгубите и ума, и дума, но ще си прѣдставите мислено, че мечката иде у дома ви. Вие ще си прѣдставите, че я гладите по главата. При този опитъ, страхътъ, който се поражда естествено у васъ, започва постепенно да се възпитава. Послѣ, направете другъ опитъ. Страхъ ви е отъ сиромашия. За да надделѣте този страхъ, прѣдставете си, че сте богатъ човѣкъ, че имате на разположение 10 милиона лева, замѣкъ, къща, градина, но започвате постепенно да губите това - онова, докато станете послѣденъ голакъ, безъ петъ пари въ джоба. При това положение стремете се да бждете спокойни между хората, да не губите равновѣсие. Ако не можете да правите тия опити, тия мааневри мислено въ живота си, то като се сблъскате съ дѣйствителния животъ, нѣма да издържите, ще се уплашите. Военнитѣ правятъ такива

маневри прѣди война, та като се отвори нѣкоя война, да бждатъ подготвени. Ето защо, и окултния ученикъ трѣбва да прави редъ маневри, за да кали волята си. Правѣ такива умствени маневри срѣщу това, отъ което най-много те е страхъ.

Трети опитъ. Вие се гнѣвите много. Какъ ще въздѣйствувате върху този гнѣвъ? Ще си прѣдставите мислено, че дохожда нѣкой у дома ви и ви обижда. Вие сега ще се стараете да не се разгнѣвите. Тия упражнения, тия маневри сж много приятни. Вие ще ги правите, когато нѣмате друга работа. Слѣдъ като сте учили днесъ 2 — 3 часа и сте се уморили, ще иждивите 20 минути или половинъ часъ най-много за такова едно упражнение. Слѣдъ това ще се почувствувате освѣженъ, като че сте придобили нѣщо. Прѣпорѣчвамъ тия упражнения на всички, защото тѣ сж много ефикасни. И безъ това въ живота ви ще се явятъ много спѣнки и мжчноти, а по този начинъ поне ще ги посрещнете по-спокойно. Съ тия маневри ще бждете подготвени, та като дойдатъ тия случаи въ живота ви, ще знаете, какъ да постѣпвате.

Четвърти опитъ. Да кажемъ, че ви е страхъ отъ змия. Какъ ще прѣмахнете този страхъ? — Ще намѣрите нѣкъдѣ една умрѣла змия и ще я хванете съ ржка. Ще я подържите малко, ще я погладите, докато свикнете съ нея. Слѣдъ това ще се опитате да уловите нѣкоя жива змия. По този начинъ ще добиете извѣстна опитностъ. (Ами ако ни ухапне?). — Вие ще вземете единъ чаталъ, ще

я натиснете съ него по главата, ще я погладите по тѣлото и послѣ ще я пуснете. Ще ѝ кажете: азъ съмъ малко страхлива, искамъ да се каля въ страха, затова правя този опитъ. Тѣй ще каже ученичката, която иска да се калява, но сжщото ще каже и ученикътъ, и той ще признае, че е страхливъ. Този опитъ ще направите първо умствено, защото, когато човѣкъ дойде до положителнитѣ опити, трѣбва да бжде много внимателенъ, да не пострада. Змиитѣ сж много пѣргави, затова и човѣкъ трѣбва да бжде много сръченъ, за да се запази отъ тѣхъ. Змиитѣ сж хитри, но не дотолкова, колкото вие си мислите.

Тия упражнения, които ви давамъ, дѣйствуватъ благотворно върху човѣка и служатъ за каляване на мисълта. Нѣкои отъ васъ се плашите отъ паякъ, други отъ мишка, трети отъ жаба и т. н. Правете тия маневри, за да надвиете страха. Дойде ли ви нѣкоя отрицателна мисълъ, правете тия упражнения.

Ще ви дамъ друго обяснение за говора отблизо и говора отдалечъ. Когато гласътъ иде отблизо, той е отъ сърце. Когато пѣкъ нѣкой говори за недостатъцитѣ на хората, гласътъ иде отдалечъ. Или, ако вие сте банкеръ и давате пари подъ лихва, можете да говорите тихо. Казвате на длѣжника си: „Ти направи ли смѣткитѣ?“ Длѣжникътъ сжщо говори тихо, казва: „Ще почакашъ малко, слѣдъ нѣколко деня ще уредя смѣткитѣ си“. Банкерътъ ви говори тихичко, но въ сжщото врѣме изпраща свои агенти, да видятъ има-

те ли имущества и какви сж тѣ, за да се осигури. Това тихо говорене не е отъ сърце. Този гласъ иде отдалечъ. Хората, които говорятъ отдалечъ, не сж хора на сърцето. Щомъ единъ човѣкъ прави добро съ нѣкаква задна цѣль, той говори отдалечъ. Когато пъкъ нѣкой човѣкъ прави добро, безъ да очаква нѣкакво лично благо, то е по простата причина, че това е една Божествена постѣпка. Такъвъ човѣкъ говори отблизо. Въ такъвъ случай, този човѣкъ като прави добро, радва се за постѣпката си, безъ да има прѣдъ видъ нѣкаква облага.

Казвамъ: вие трѣбва да правите разлика между вашето естество и вашето съзнание, т. е. вашето „азъ“. Въ естеството на човѣка има много неорганизирана материя, т. е. много сили, управлението на които не зависятъ отъ васъ. Има нѣкои прояви, които сж волеви и зависятъ отъ васъ; има, обаче, нѣкои дѣйствия въ вашия организъмъ, които не сж волеви и не зависятъ отъ васъ. Какъ се наричатъ тия дѣйствия? (— Автономни). Напримѣръ, биенето на сърцето не е волевъ актъ. Та когато кажемъ, че можемъ да направимъ нѣкои нѣща, подразбираме, че тѣ сж волеви дѣйствия, а когато кажемъ за нѣкои нѣща, че не можемъ да ги направимъ, подразбираме дѣйствия, които не сж волеви. Запримѣръ, ако ви кажа да прѣнесете Витоша отъ едно мѣсто на друго, или да прѣхвъркнете отъ земята на мѣсечината, тия нѣща сж невъзможни за васъ. Но въ даденъ случай има нѣща възможни за васъ. При

сегашнитѣ условия, когато говоримъ за воля, трѣбва да знаемъ, че има единъ кръгъ на дѣйствия, които сж възможни. Значи, тѣ сж волеви движения. Но има и единъ външенъ кръгъ на дѣйствия, които засега сж условни и не зависятъ отъ насъ. Тѣ не сж волеви движения. Тѣй щото, когато говоримъ за волеви дѣйствия, разбираме тия, които сж подъ контрола на нашата воля. А тия, които не сж волеви дѣйствия, тѣ сж подъ контрола на чужда воля, подъ контрола на чужди сжщества, които седятъ по - високо отъ насъ; и тѣ отъ своя страна се подчиняватъ на други сжщества. Ангелитѣ, запримѣръ, които седятъ по-високо отъ насъ, разбиратъ законитѣ на растителното царство, но не разбиратъ живота и законитѣ на животинското царство. Единъ ангелъ не може да направи една коза, напримѣръ. Туй изкуство владѣятъ арахангелитѣ. Тѣй щото, всички сжщества иматъ свой районъ на дѣйствие, споредъ своята разумность и възможность. Разбира се, дѣйността на ангелитѣ въ свръзка съ тази на човѣка е по-обширна, но въ сравнение съ тази на по-висши отъ тѣхъ сжщества е ограничена. Следователно, като завладѣемъ всички волеви дѣйствия, всички сили, които сж вложени въ нашето естество, тогава ще пристѣпимъ и къмъ възможноститѣ на външния кръгъ. Въ окултната наука сжществуватъ редъ разумни методи за проява на волевата сила у човѣка.

У п р а ж н е н и е . Всички прави!

Лѣвата рѣка надолу, дѣсната рѣка настрана.

Дъсната ржка се поставя върху китката на лъвата, послѣ се движи нагорѣ по сжщата ржка, надъ главата, надъсно, настрана и надолу.

Когато се прави това упражнение, произнася се слѣдната формула: „Азъ мога да направя всичко, което моятъ умъ ми продиктува“.

Сжщото упражнение се прави съ движение на лъвата ржка, като се произнася формулата: „Азъ мога да направя всичко, което моето сърце ми продиктува“. Туй упражнение е добро за концентриране, особено ако произнасяте формулитѣ мислено. Това упражнение е необходимо за владане на мускулитѣ и подобрене на кръвообръщението. Ще правите упражнението въ продължение на 10 деня. Но законътъ е: да не правите едновременно движението съ двѣтъ ржцѣ. Ако сте паднали духомъ, ще употребите първото упражнение, движение съ дъсната ржка. Понеже това упражнение е активно, ще прѣвърне вашата пасивна енергия въ активна. Когато пъкъ сте много енергични, ще употребите второто упражнение, движение съ лъвата ржка. То ще урегулира натрупалитѣ се у васъ енергии. Тъй че въ продължение на 10 деня всѣки отъ васъ, споредъ състоянието си, ще употребява или едното, или другото упражнение. Ще правите тѣзи упражнения, докато ви е приятно. Щомъ ви станатъ неприятни, ще спрете. Въобщо движенията съ дъсната ржка сж по-ефикасни,

по-мощни. Движенията съ лъвата ржка се употребяватъ за възстановяване на силитѣ.

Упражнение. Всички прави! Ржцѣтъ хоризонтално, настрана. Очитѣ затворени. Отправете мисълта си нагорѣ! Ржцѣтъ затворени надъ главата, въ форма на тригълникъ. Разтворени ржцѣтъ и поставени хоризонтално. Ржцѣтъ спуснати надолу.

„Любовта ражда доброто“
— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

12 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 4 януарий, 1925 г.

13 - ЛЕКЦИЯ.

КВАДРАТУРА НА КРЖГА

„Любовта ражда доброто.
— Доброто носи за насъ жи-
вотъ, свѣтлина и свобода“.

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Защо се ражда и умира човѣкъ“?

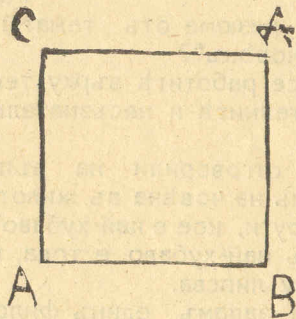
Прочетоха се работитѣ върху темата: „Произходъ на съзнателнитѣ и несъзнателнитѣ движения.“

Какъ бихме отговорили на въпроса: коя е най-близката цѣль на човѣка въ живота? (— Слънцето). Ами за други, кое е най-хубаво? (— Небето.) За всѣки човѣкъ най-хубаво е това, което въ даденъ моментъ му липсва.

Сега ще ви задамъ единъ философски въпросъ: защо Питагоръ искалъ да намѣри квадратурата на кржга? Какви сж били неговитѣ съображения? Защо именно въ окултната наука се стремятъ да опрѣдѣлятъ квадратурата на кржга? Защо искатъ да намѣрятъ това, което не може да се намѣри? (— Това нѣщо, като проблема на геометрията, е невъзможно да се опрѣдѣли. То представлява символъ въ алхимията.)

Да допуснемъ, че квадратътъ прѣдставлява проекция съ четири точки, насочени нѣкъждѣ отъ пространството къмъ дадена плоскостъ. Ние можемъ да приемемъ, че тия четири точки на квадрата $ABCD$ сж проекции на физически сили, или на подсъзнателни сили, или на съзнателни сили. Мислите ли, че резултатитѣ на всички тия четири проекции на точкитѣ A , B , C и D ще бждатъ

еднакви? Всѣка линия показва възможноститѣ на дадена пресекия. Напримѣръ точката A има само двѣ възможности: отъ A къмъ B и отъ A къмъ C . Еднакви ли ще бждатъ възможноститѣ на проекцията B ? (— Тѣ сж еднакви само количествено).

Да допуснемъ, че точка A прѣдставлява единъ

изворъ, а точка B — другъ изворъ въ природата. На единия изворъ е построено едно динамо да освѣтлява града, а на другия изворъ е направена една воденица. По количество водата на тия два извора е еднаква, но разумнитѣ сили, които използватъ тази вода, не сж еднакви. Разумността зависи отъ широкото използване на външнитѣ сили. Слѣдователно, резултатитѣ на тия двѣ проекции нѣма да бждатъ еднакви.

Да приемемъ, че този квадратъ е образуванъ отъ четири рѣки, които сж еднакво голѣми по дължина и равни по количество на водата си. Да кажемъ, че едната рѣка е на сѣверния полюсъ, другата на умѣрения, третата на южния полюсъ, а четвъртата — въ самия екваторъ. Какъ мислите, еднакви ли ще бждатъ резултатитѣ на тия рѣки? (— Течението на водата ще бжде различно).

Сега ще ви обясня, какво показва квадратътъ. Той изразява законъ, споредъ който една погрѣшка може да се изправи въ четири поколения. Въ това отношение квадратътъ е мѣрка, съ която могатъ да се разрѣшаватъ погрѣшкитѣ. Значи, ти можешъ да изправишъ една погрѣшка още при линията AB . Ако изгубишъ този случай, ще можешъ па я изправишъ при линията CD . И най-послѣ, имашъ и четвърта възможность, да изправишъ погрѣшката си при линията DB . Тя е крайниятъ прѣдѣлъ за изправяне на погрѣшкитѣ. Понататъкъ не можете да отидите. Всѣка погрѣшка трѣбва да се изправи въ четири поколения най-много. Затова, щомъ напишете единъ квад-

ратъ, ще знаете, че той означава законъ, споредъ който погрѣшките ви трѣбва да се изправятъ най-много до четири поколения. Това е вжтрѣшното значение на квадрата. Четиритѣ проекции на квадрата пѣкъ показватъ начинитѣ, смекчаващитѣ условия, при които можете да изправите погрѣшките си. Ето защо, вашитѣ мисли, чувства и дѣйствиа прѣдставляватъ сили, съ които може да манипулирате при изправяне на погрѣшките си. Когато Питаторъ нанасялъ квадрата въ окръжността и съ това искалъ да намѣри квадратурата на кржга, той се стремѣлъ да намѣри условията, при които може да се изправи общия животъ на хората. Когато впишете квадрата въ кржга, само тогава ще опрѣдѣлите, въ кое поколение ще може да се изправи една погрѣшка — дали въ първото, въ второто, въ третото или въ четвъртото поколение. Могатъ ли да се слѣятъ въ едно четиритѣ проекции на квадрата? (—Ако подложимъ квадрата на бързо движение, той ще ни се прѣдстави като права линия. Значи, четиритѣ му проекции ще се слѣятъ въ права линия, а правата линия при бързо движение ще се слѣе въ една точка. Та една погрѣшка може да се изправи съ бързината на свѣтлината, а това зависи отъ духовността на човѣка. Ако единъ човѣкъ е високо духовенъ, той може да изправи една своя погрѣшка още въ първото поколение. Нѣкога, между бѣлата и черната раса става прѣкрѣстосване: майката може да е отъ бѣлата раса, а бащата отъ черната. Какво ще стане тогава? Коя раса

ще се прояви по-напрѣдъ?—Понеже бѣлата раса е по-силна, по-голъма е възможността да се родятъ повече бѣли дѣца, отколкото черни. Все пакъ ще има възможностъ поне прѣзъ едно отъ четиритѣ поколения да се прояви и бащата. Той може да се прояви още въ първото поколение. Ако не се прояви тогава, поне прѣзъ второто, третото или четвъртото поколение ще се прояви и съ това въпросътъ се свършва. Ето защо, квадратътъ е необходимъ за изправяне на извѣстна погрѣшка.

Когато става въпросъ за реализиране на добритѣ нѣща, тамъ вече квадратътъ не е необходимъ. Доброто се изразява съ кржга. Прѣдѣлътъ на доброто е по-голъмъ. За да се реализира едно добро, изискватъ се 2500 години. Това показва, че ти не можешъ да реализирашъ едно добро нито въ първото, нито въ второто, нито въ третото, нито въ четвъртото поколение, а се изискватъ най-малко хиляда поколения. Значи, и слѣдъ хиляда рода, все пакъ ти се отдава случай да направишъ едно добро. Та виждате, колко широка е възможността да се направи едно добро. Като говоря за доброто, не разбирамъ обективно добро, но идейно добро. Напримѣръ, ти искашъ да направишъ едно добро нѣкому, да се пожертвувашъ за нѣкого, или да посветишъ живота си за нѣкого. Ако не успѣешъ да направишъ това добро още въ първото поколение, ще можешъ да го направишъ въ второто, или въ третото, или въ четвъртото поколение, или най-послѣ

слѣдъ хиляда поколѣния все ще имашъ възможностъ да реализирашъ това добро. Голѣмъ е срокътъ, прѣзъ който ще имашъ възможностъ да направишъ това добро. Значи, замисленото отъ тебе добро е валидно прѣзъ всичкото врѣме отъ хиляда поколѣния.

Питамъ сега: какво е отношението между срока за изправяне на погрѣшките, на злото и този за правене добро? Въ първия случай имате отношението 1 : 4, а въ втория случай 1 : 1000, Значи, злото работи само въ единъ свѣтъ, а доброто работи едновременно въ три свѣта. Всѣка нула въ числото 1000 прѣдставлява единъ свѣтъ. Когато погрѣшките засѣгатъ само физическия свѣтъ, тѣ се отнасятъ само до тѣлото, затова човѣкъ като пострада малко, всичко се ликвидира. За доброто, обаче, има по-голѣми условия, то се проектира въ нѣколко свѣта. Широка простора има за доброто. Когато човѣкъ иска да направи едно добро, той може да започне отъ физическия свѣтъ и да стигне до причинния свѣтъ, тамъ да направи доброто. Понеже доброто може да се направи въ нѣколко свѣта, затова силата на доброто е мощна. Грѣшникътъ или прѣстѣпникътъ не може да направи зло отъ духовния свѣтъ. Затова именно единъ добъръ човѣкъ е равенъ на хиляда лоши хора. Ако хиляда лоши хора направятъ хиляда злини, а единъ добъръ човѣкъ направи едно добро, доброто унищожава тия хиляда злини. Нѣкои мислятъ, че злото е по-мощно. Не е така. Злото е по-мощно количествено, но по

своята интензивностъ доброто всѣкога взима надмощие, то прониква злото. Затуй, когато дойде злото, не трѣбва да се обезсърдявате, ще знаете, че то е на кората само, т. е. на повърхността.

Сега вие се очудвате, понеже не вървате въ това учение, не можете още да го разберете. Вие казвате: какъ мога да повѣрвамъ, докато не опитамъ нѣщата? Не, първо вие трѣбва да приемете нѣщата, а слѣдъ това ще почнете да работите върху тѣхъ. Това е нѣщо подобно на аксиомата въ математиката. Най-първо ще допуснешъ нѣщата, а послѣ ще работишъ върху тѣхъ. Не мислете, че като се съмнѣва човѣкъ, това е наука. Не, първо нѣщата трѣбва да се допуснатъ, а послѣ да се докажатъ. Като се върви по този начинъ, пътятъ на ученика е безопасенъ. Ако само допуснете нѣщата, безъ да работите върху тѣхъ, тогава се излагате на изкушения. Запримѣръ, ти допускашъ, че можешъ да станешъ музикантъ и започвашъ да работишъ въ това направление — пѣешъ, свиришъ, докато най-послѣ станешъ музикантъ. Допуснешъ, че можешъ да станешъ художникъ и започвашъ да работишъ въ това направление. Ти трѣбва да постоянствувашъ дотогава, докато реализирашъ това, което си допусналъ. Обаче, човѣкъ не може да допуска всички нѣща. Има едно ограничение въ допусканията, а именно: допускатъ се само разумнитѣ нѣща. Ако допуснешъ извѣстна аксиома, това е разумно нѣщо. Въ природата има единъ законъ, споредъ който ти не можешъ да допуснешъ неразумни

нѣща. Запримѣрь, не може да се допуца, че човѣкъ съ празна глава, безъ мозѣкъ, може да мисли. Единъ глупавъ човѣкъ може да допусне това нѣщо, но единъ разуменъ човѣкъ, никога не може да допусне, че една празна глава, една чутура може да мисли. Разумниятъ човѣкъ никога не може да помисли, че житото може да расте върху леда, или че може да се съгради една къща върху окото. Тия нѣща можешъ да помислишъ, но не и да допуснешъ. Има нѣща, които законитѣ на разума не допускатъ. По-висшитѣ същества отъ тебе ще ти кажатъ, че не можешъ да допуснешъ това, което си реализиралъ. Ето защо, ние можемъ да оперираме въ живота само съ разумни сили.

Често казвате: азъ мога да направя всичко. Какво разбирате подъ тия думи? Въ това изречение ще прибавите нѣщо, защото не е пълно, липсва му нѣщо. Да кажете, че можете да направите всичко, това значи, че не разбирате закона. Ще кажете: азъ мога да направя всичко, което е разумно. Кажете ли така, законътъ работи отлично. И въ Писанието се казва: „Просите, но не получавате.“ Защо? Защото глупаво просите, глупаво говорите. Нѣкой казва: азъ мога да направя всичко. Не, не можешъ да направишъ всичко. На окото си къща можешъ ли да съградишъ? Въ въздуха палатъ можешъ ли да издигнешъ? Цѣлата земя отъ диамантъ можешъ ли да направишъ? Та като казваме, че можемъ да направимъ всичко, трѣбва да разбираме, че можемъ да направимъ

онова, което е разумно, което е въ кръга на възможноститѣ въ нашия животъ. Като разбираме така нѣщата, и законитѣ сж вѣрни за насъ, и ние можемъ вече да работимъ разумно.

Ще ви запитамъ слѣдното: коя мисль е по-силна въ съврѣменнитѣ хора, че тѣ сж лоши, или че сж добри? Нѣкои казватъ: ние сме добри хора. Други казватъ: ние сме лоши хора. Коя отъ двѣтѣ мисли прѣобладава въ свѣта? Нѣкои употребяватъ думата „лошъ човѣкъ“, въ смисълъ на добъръ човѣкъ. Кога именно? — Когато нѣкой човѣкъ иска да се похвали, той казва, че е лошъ човѣкъ, а подразбира, че е добъръ. Другъ казва, че е добъръ човѣкъ, а подразбира, че само въ извѣстни случаи е добъръ. Трети казва, че е отъ много добритѣ хора. Това подразбира, че въ извѣстни условия е добъръ.

Първото нѣщо: всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми да научи закона на единството — единство на мисълта. Запримѣрь, ако ви кажа, че вие мислите много добръ, права ли е тази мисль? — Тя е права за случая, но ти нищо не можешъ да извършишъ съ тази мисль. Когато нѣкой ти каже, че мислишъ много добръ, и ти повѣрвашъ и се зарадвашъ, какъ мислишъ, на права посока ли си? Значи, ти досега не си вѣрвалъ, че мислишъ право, а трѣбваше отъ този моментъ да повѣрвашъ въ това. Тогава азъ ще те питамъ: вѣрно ли е това, на което ти отсега започвашъ да се радвашъ? Ето какъ гледамъ азъ на тия и на редъ други въпроси.

Седимъ двамата, азъ и приятельтъ ми, въ тъмна стая, държимъ книга въ ржка и никой отъ насъ не може да чете. Казвамъ на приятеля си: чети! — Не мога да чета. Той ми казва: ти чети! — И азъ не мога да чета. И двамата не можемъ да четемъ. Защо? Дали и двамата сме невѣжии? Но отварямъ свѣщъта и казвамъ на приятеля си: чети! Той започва да чете. Какъ стана това? Нима за толкова кратко врѣме той се научи да чете? Той ми казва: чети сега и ти! Азъ чета. И двамата можемъ да четемъ. Свѣтлината ли дава възможностъ да четемъ? Не, да четемъ, това е възможностъ, вложена у насъ, а свѣтлината е само условие, при което тази възможностъ може да се прояви. Слѣдователно, когато нѣкой ти казва, че мислишъ право, какво показва това? — Той иска да каже, че схващашъ нѣкъдѣ добръ въпроса. Значи, у тебе има свѣтлина, при която можешъ да четешъ. Въ твоята къща има свѣтлина, затова отвори книгата си и чети! Туй трѣбва да разберете. Въ свѣта има само едно сжщество, което може да мисли — то е Богъ. Всички други иерархии и сжщества изразяватъ само великото, безличното. Ние само изразяваме Божиитѣ мисли. И ако кажешъ, че ти мислишъ, не си на правата посока. Само Богъ мисли, а ти изразявашъ Божията мисль. Богъ всѣкога мисли право — въ Него нѣма крива мисль. Слѣдователно, ти трѣбва да си кажешъ: азъ мога да мисля при свѣтлината, която Богъ ми дава. Или можешъ да кажешъ: Богъ въ менъ мисли право. Това трѣбва да ка-

жешъ въ себе си — нищо повече. Когато кажете, че можете да мислите право, това нѣщо има двойно значение. Ако въ тази мисль вие разбирате проявлението на великия безличенъ законъ, който се проявява навсѣкждѣ, тогава сте на права страна, но ако подъ това подразбирате своето индивидуално и лично сжщество, вие сте на крива посока.

Та ако се схващате като разумно сжщество, което изразява правата Божествена мисль и подразбирате това велико начало у васъ, това е другъ въпросъ. Ако, обаче, схващате, че човѣкъ мисли право, вие сте на крива посока, и нѣма да се мине дълго врѣме, сами ще се увѣрите, че не можете да мислите право. Вземете, за примѣръ, най-виднитѣ математици, които разбиратъ математиката до най-голѣми подробности, и ми кажете, дали сж изчислили, какво е разстоянието между земята и слънцето и съ колко милиметра е разликата въ изчисленията имъ. Азъ опрѣдѣлямъ $\frac{1}{2}$ м. м. разлика. Доколко ще бжда сигуренъ въ тѣхнитѣ изчисления, че слѣдъ като пжтувамъ опрѣдѣлено то отъ тѣхъ врѣме, съ разлика само 1 см., ще стѣпя право на слънцето? Ако излѣзе така, ще кажа, че тѣхната смѣтка е много права. Днесъ редъ окултисти сж изчислили по опитенъ начинъ, колко е разстоянието отъ земята до слънцето. Тѣзи адепти, като излизатъ отъ тѣлото си, ходятъ до слънцето, затова иматъ своя върна мѣрка и точно знаятъ, колко врѣме имъ е нужно да отидатъ до слънцето. Тѣ знаятъ още и какви

празни мѣста има въ пространството. Това пространство, което дѣли земята отъ слънцето, не е съвсѣмъ празно. (Какво има въ него?) — Чудесии има, тамъ е цѣла 1001 нощъ.

Та казвамъ: въ свѣта може да се изчисли всичко. Съврѣмнената наука си служи съ стари методи, но за въ бждеще ученитѣ хора ще отиватъ къмъ новитѣ, окултни методи, затова ще иматъ и по-правилни мѣрки. Сегашната математика, запримѣръ, се отнася повече до земята. Нейнитѣ изчисления иматъ своето приложение въ постройката на пѣтица, при опрѣдѣляне движението и отклонението на планетитѣ, различнитѣ слънчеви системи и др. При тази си работа тѣ се домогватъ постепенно до все по нови методи. Това е едно упражнение за тѣхъ. Това сж задачи, които тѣ сами трѣбва да разрѣшатъ — никой другъ не може да имъ ги разрѣши. Великитѣ Учители знаятъ, колко е разстоянието отъ земята до слънцето, но не казватъ никому. Разбира се, най-първо се изучаватъ малкитѣ мистерии! напимѣръ, изучава се вѣтрѣшното устройство на земята. Слѣдъ това се изучава вѣтрѣшната страна на математиката и геометрията и най-послѣ се пристѣпва къмъ великитѣ мистерии на слънцето, къмъ изучаване разстоянието отъ земята до слънцето. Да знаешъ, какво е разстоянието отъ земята до слънцето, това е единъ лозунгъ, единъ паролъ. Това значи, че знаешъ една Истина, знаешъ какъ сж нѣщата въ природата. Щомъ произнесете тази дума, природата веднага ще ви отговори. Говори-

те ли на езика на природата, тя веднага обръща внимание на васъ; не говорите ли на нейния езикъ, тя си мълчи, не ви обръща внимание. Затуй, когато изучаваме законитѣ на природата, когато изучаваме нейния езикъ, трѣбва да бждемъ крайно внимателни. Тя е много строга. Нейниятъ езикъ е крайно изразитенъ и по форма, и по съдържание, и по смисълъ. Индуситѣ, напримеръ, изучаване законитѣ на природата, въ редъ поколѣния, сж придобили цѣнни методи. Като сж изучавали физиология, законитѣ на тѣлото, тѣ сж достигнали до слѣднитѣ резултати: единъ индусъ може да направи разрѣзъ на ржката и слѣдъ като положи здравата ржка върху болната, въ десетъ минути болното мѣсто е съвсѣмъ заздравѣло. Когато споредъ сегашнитѣ методи, за да се излѣкува този разрѣзъ, се изискватъ най-малко 3 — 4 мѣсеца, и пакъ раната нѣма да се прѣмахне напълно, все ще остане малкъ бѣлѣгъ.

Ще се стремите къмъ вѣтрѣшното знание, къмъ разбиране на природата. Когато дойдете до Божественото знание, то ще внесе въ душата ви вѣдѣхновение, туй, което вие наричате ентузиазъмъ. Когато нѣкои хора губятъ куражъ, това се дължи на човѣшкото въ тѣхъ. Кога изгубвате куражъ? — Когато правите земята отъ диамантъ — когато градите кжща върху окоето си. Значи, мислите за нѣща невъзможни. Вземете, напр. съврѣменнитѣ учени хора: тѣ не вѣрватъ въ Бога, а вѣрватъ въ невъзможни нѣща — на късметъ, на лотария и др. Нѣкой отъ тѣхъ вземе лотариенъ

билетъ и чака да спечели първа премия отъ 500,000 лв. Тегли веднъжъ, нищо не печели; тегли втори пътъ, пакъ нищо; тегли трети пътъ — празенъ номеръ, но все пакъ вѣрва. Какъ се обяснява тази вѣра?

Прѣди двѣ години единъ господинъ ми разправяше слѣдното: отъ 20 години наредъ той се занимавалъ съ търсене на имане — заровени богатства, съкровища. Той си ималъ една голѣма книга, въ която били написани богатствата отъ древноста, заровени въ земята. Веднъжъ прокопалъ едно разстояние отъ половинъ километъръ да търси голѣми богатства. Цѣли 20 години той все копалъ. Казвамъ: ако бѣше си купилъ едно лозе и го копалъ редовно всѣка година, за 20 години той би спечелилъ 500,000 лв.. Но той още вѣрва да намѣри заровено богатство въ земята. Казвамъ му: напусни тази вѣра, вземи си едно лозе, тия богатства въ земята не сж за тебе. Питамъ: отдѣ се е зародила въ неговия умъ мисълта, че той именно е лицето, което ще намѣри тѣзи съкровища? Той казва: „Ако намѣря тия пари, ще си оправя работата. Това сж 50—60 чувала злато!“ Това сж нѣща вѣроятни, възможни, но досега нито единъ човѣкъ не е намѣрилъ толкова голѣмо съкровище въ България. Туй злато, обаче, сжествува въ земята. Ако този човѣкъ би се занимавалъ малко съ развитието на своя организъмъ, той би намѣрилъ златото. Въ България има богати рудници и толкова много злато, че можешъ да натоваришъ съ него и десетъ хиляди катѣри,

но работа трѣбва. Каква гениалностъ се изисква отъ човѣка, да извади рудитѣ, да ги разтопи и да ги прѣкара прѣзъ огънь. Азъ ви привеждамъ този примѣръ, за да ви прѣдпазя отъ иманярство. Подъ това азъ разбирамъ, че този човѣкъ иска да се домогне до лесния пътъ на живота. Не избѣгвайте онѣзи съчетания, които Богъ е прѣвдвигалъ; не избѣгвайте възможноститѣ, които природата е вложила. Това сж най-красивитѣ нѣща въ живота. Не се плашете отъ мъжнотиитѣ. Всичко това ще се прѣвѣрне за ваше добро. Не се оплаквайте отъ сждбата си, но работете. Слѣдъ врѣме сждбата ви ще се усмихне. Това, което вие наричате сждба, прѣдставлява кармически законъ.

Всички се нуждате отъ извѣстна опитностъ, която, за да добиете, трѣбва да минете прѣзъ страданията. Безъ страдания нѣма да имате опитностъ, а безъ опитностъ нѣма да имате знания. Свѣжитѣ Божествени мисли не могатъ да дойдатъ другояче, освѣнъ чрѣзъ страдания. Ако Христосъ не бѣше рѣшилъ да се жертвува, да страда, съврѣмениятъ културенъ свѣтъ щѣше ли да има тѣзи свѣтли мисли? Значи, страданията на човѣка отварятъ врата, потикъ на всички ония души, които сж останали назадъ. Слѣдователно, страданията на този човѣкъ донасятъ хубавъ плодъ, отварятъ широкъ пътъ, прѣзъ който сега мнозина минаватъ. Римскитѣ императори живѣха отличенъ животъ, пѣленъ съ разкошъ и удобства, но какво остана отъ него? Тѣ не допринесоха нищо на свѣта.

Тѣй щото, този законъ работи надъ всѣкиго.

Ако нѣкоя ваша идея повидимому се разпъне, вие трѣбва да знаете, че тази ваша идея ще донесе блага за други нѣкои ваши идеи, които идатъ слѣдъ нея. Това сж закони, съ които трѣбва да боравите, за да прѣодолявате мжнотиитѣ, съ които ще ви посрещнатъ въ живота. При сегашнитѣ условия, при гжстата материя, въ която се движите, при всѣка стѣпка изобщо, ще срещнете мжнотиин. Често вие сте герои, но докато срещнете опасността. Запримѣрь, нѣкои казватъ: да видя мечка нѣма да се плаша. Като видишъ мечката, тогава ще се изпиташъ, а не прѣди да си я видѣлъ. Това сж само изяснения на този законъ. Колко изкушения има да мине човѣкъ при условията, при които днесъ живѣе! Човѣкъ трѣбва да бжде много уменъ, за да надвива на изкушенията.

И тѣй, при закона на квадрата имате числото 4. Въ него има една възможность — всѣка погрѣшка може да се изправи чрѣзъ закона на внушението. Значи, тукъ има само едно условие, при което може да се ликвидира съ старитѣ погрѣшки. При закона на кржга, обаче, имате числото 1000. Тукъ човѣкъ е по-свободенъ, защото неговитѣ възможности сж повече — той едновременно дѣйствува въ четири свѣта. Тукъ наслѣдствеността е изключена. Доброто е творчески законъ. Погрѣшкитѣ влизатъ въ закона на наслѣдствеността.

„Любовъта ражда доброто!“

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

14 - ЛЕКЦИЯ.

ДВѢТѢ ВЪЗМОЖНОСТИ.

„Любовъта ражда доброто!“
— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Произходъ на съзнателнитѣ и несъзнателнитѣ движения у човѣка“.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Какво зная азъ“?

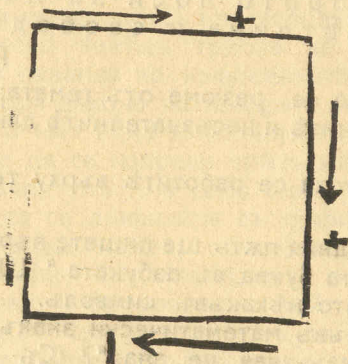
За слѣдния пжтъ ще пишете върху тема №13: „Най-важната буква въ азбуката.“ Ще вземете тази буква катс нѣкакъвъ символъ.

Съ какъвъ математически знакъ ще означите мисълта „азъ зная, че зная“? (Съ положителни знакове: $+$ $+$). Ами съ какъвъ знакъ ще изразите мисълта „азъ зная, че нищо не зная“? (Съ положителенъ и отрицателенъ: $+$ $-$). Съ какъвъ знакъ ще изразите мисълта „азъ зная, че излизамъ отъ Бога и се връщамъ къмъ Бога“? ($-$ Съ положителенъ и отрицателенъ: $+$ $-$). Какъвъ процесъ е връщането при Бога, положителенъ, или отрицателенъ? ($-$ Отрицателенъ). Тѣлата се връ-

щата, когато изгубят своята сила. Когато човѣкъ завърши своето развитие на земята, той оставя тѣлото си долу, а душата му отива при Бога.

Какви други идеи имаше въ темитѣ ви? Какво знае гладниятъ? (— Че е гладенъ). Какво знае ситиятъ? (— Че е ситъ). И наистина, гладътъ ангажирва всичкото внимание на човѣка, той е центъръ за него, но щомъ се насити, тогава се

намира въ състояние, противоположно на глада.

Колко положителни и колко отрицателни страни има квадратътъ? (— Ако се взематъ странитѣ като движение, той има двѣ положителни и двѣ отрицателни страни. Като окултни ученици, вие трѣбва да изучавате мозѣка, който е едно

динамо, въ което се събиратъ разни видове енергии — положителни и отрицателни. Тия състояния на отпадналостъ, на апатия, които изпитвате понѣкога, се дължатъ на мозѣка, или на излишнитѣ потенциални енергии. Тѣзи енергии се намиратъ на различни мѣста на главата и на рѣцѣтъ. Горната, косматата частъ на рѣката е положителна, а вжтрѣшната, гладката частъ на рѣката е отрицателна. Двѣтъ устни сж отрицателни, вѣждитѣ сж положителни; горната частъ на челото, дѣто дѣйствуватъ висши, съзнателни или творчески енергии, е повече магнетична; въ горната частъ на главата, която е покрита съ косми, има повече положителни, морални енергии; долната частъ на лицето, при брадата, е положителна. Тѣй че на всѣка частъ на лицето можете да поставите различни знаци — плюсь или минусъ. Въобще, лицето е единъ трансформаторъ на енергии.

Въ човѣшкия мозѣкъ има едно движение въ видъ на осморка. Сжщеврѣменно въ мозѣка, или по-праго казано, въ етерния двойникъ на човѣка има друго едно движение, крѣгообразно, което ни спомага да ходимъ право.

Понеже тѣлото на човѣка не е достатъчно устойчиво, то като дойде нѣкакво влияние отвънъ, което нарушава това движение въ човѣка, той изгубва своето равновѣсие и пада. Направете слѣдния опитъ: когато вървите изъ пѣтя, помислете си за нѣкое лице, което седи по-долу отъ васъ, което е въ дисхармония съ васъ, ще забѣлѣ-

жите, че веднага ще изгубите равновѣсието си и ще паднете, или налѣво, или надѣсно, или напредъ, или назадъ. Тѣзи дисхармонични мисли, които ще се явятъ въ ума ви, ще прѣдизвикатъ спирание на етерното движение въ васъ. И всѣкога, когато падате на земята, причината затова е, че мисълта за друго нѣкое лице заема първо мѣсто въ съзнанието ви. Вие падате още и по причина на това, че нѣкоя дисхармонична мисълъ е дошла отъ друго лице въ вашето съзнание, подсъзнание, или самосъзнание. Ако туй лице, което е прѣдизвикало вашето падане, е съ отрицателенъ характеръ, вие ще паднете на лицето си; ако неговитѣ енергии сж положителни, вие ще паднете на гърба си. Когато пъкъ помислите за нѣкое лице и не паднете, значи това лице е въ хармония съ васъ. Изобщо ще знаете, че когато пжтувате по високи мѣста, ще трѣбва да се пазите да мислите за слабоститѣ на нѣкой човѣкъ, а ще мислите само за възвишени и благородни нѣща. Не трѣбва да ви занимаватъ никакви посторонни идеи, но само живи идеи. Идеи за възвишеното, красивото и великото въ свѣта, трѣбва да движатъ вашия умъ. Тогава и движението на вашия мозѣкъ ще бжде правилно. Не спазвате ли това нѣщо, много пжти при пжтуване ще бждете изложени на падания, които водятъ тежки послѣдствия. Много пжтници сж платили съ живота си при всѣко отклонение отъ правата и чиста мисълъ. (— Навѣрно, както земята запазва плоскостта на своето въртене, така и

това движение въ мозѣка запазва равновѣсието на човѣка). — Да.

Ще ви дамъ единъ примѣръ за пояснение на мисълта си. Въ Сливенъ имаше единъ нашъ приятель, който бѣше слабъ физически и редъ години боледуваше. Нѣколко души отиватъ на разходка до върха Кутелка, и къмъ тѣхъ се присѣдинява и този нашъ приятель. Този върхъ е много стръменъ, затова всички вървѣли много внимателно и съсрѣдоточено. Единъ господинъ отъ компанията си събува обувката, понеже тѣ му прѣпятствували на мисълта, а искалъ да бжде по-съсрѣдоточенъ. И наистина, той прѣминалъ пжтя благополучно, но стигналъ върха цѣлъ уморенъ и въ потъ. Нашиятъ приятель, обаче, не свалилъ обувката си, понеже мисълта му била заета съ нѣщо по-възвишено и благородно, и затова стигналъ леко и бзпрѣпятствено на върха. Отъ този моментъ болезненото състояние го напуска, той се освѣжава и добива въра. Ето защо, при изкачване по високи планински мѣста, мисълта на човѣка трѣбва всѣкога да бжде съсрѣдоточена, безъ раздвоение. Ако човѣкъ се занимава съ противоположни мисли, които нѣматъ нищо общо съ неговото развитие, той може да си пукне главата по софийскитѣ улици. Всѣкакви посторонни въпроси се разрѣшаватъ въ къщи, а не по улицата. Вървишъ ли по улицитѣ, или качвашъ ли се по високи мѣста, ще разрѣшавашъ идеални въпроси, за да бждатъ движението на вашия мозѣкъ правилни. Ако нѣкой отъ васъ съ съмнѣва въ това, може да го провери.

Направете единъ такъвъ опитъ. Значи, човѣкъ всѣкога трѣбва да мисли това, което е въ негова полза.

Да знае човѣкъ, че знае, това е една много далечна формула. Азъ бихъ поставилъ тази формула въ слѣдния смисълъ: азъ зная, че знанието седи въ незнанието. Второ положение: азъ не зная, че знанието седи въ знанието. Когато писахте върху темата „какво зная азъ“, на себе си ли писахте интимната идея? Това е най-лесната работа, която можете да направите. Нима е мжно да видя, колко пари имамъ въ касата си? Нима е мжно за единъ ученикъ да разбере, колко знае по математика, по геометрия, по химия и т. н.? Щомъ обърнешъ всички страници на учебника, ще видишъ, че всички формули, които не разбирашъ, не знаешъ, а всички формули, които разбирашъ, знаешъ. Можете ли да ми докажете, че водата дѣйствително се състои отъ водородъ и кислородъ? (— Ние знаемъ, че водата се състои отъ водородъ и кислородъ). Не, ние прѣдполагаме само, че е тъй, защото и ученитѣ хора го прѣдполагатъ. Законътъ може да е вѣренъ, но туй, което ученитѣ наричатъ кислородъ, единъ день може да се докаже, че не е такъвъ, какъвто днесъ го описватъ. Теорията за създаването на водата може да се обясни и по другъ начинъ, но и сегашното обяснение не е лошо. Разбира се, кислородътъ, като елементъ, има своитѣ бѣлѣзи; и водородътъ сжщо. Какви сж тогава признацитѣ на водата? (— Тя е течностъ). Водородътъ може ли да се прѣвърне

въ течностъ? (— Може). Човѣкъ може ли да уталожи жаждата си съ течень водородъ? (— Не може). Защо? (— Защото водородътъ се прѣвърща въ течностъ при много низка температура и голѣмо налѣгане. При тази низка температура човѣкъ може да замръзне). Какви свойства придава кислорода на водата? (— Повече свѣжестъ). Той придава още и топлина на водата. Кислородътъ, като положителенъ елементъ е активенъ, усилва горението. Частъ отъ водата се поглѣща отъ организма и тамъ се разлага. Нѣкои части отъ организма се нуждаятъ отъ водородъ; други части се нуждаятъ отъ вода за промиване, а въ нѣкои случаи водата се разлага на своитѣ съставни елементи, които образуватъ нови съединения въ тъканитѣ и въ трети случаи частъ отъ водата се изхвърля отъ организма. Сжщото нѣщо става и съ другитѣ елементи.

Тази сутринъ ви говорихъ, че ако се вложи въ организма на човѣка органическо желѣзо повече, отколкото е нужно, човѣкъ съвършено огрубѣва, става сухъ и се окислява. Всички пороци у човѣка се дължатъ на желѣзото. Неустойчивостъта на човѣка се дължи на неорганическото желѣзо въ организма му. Това пкъ, дѣто човѣшката рѣчь понѣкога е жлъчна, язвительна, се дължи на бакъра, на мѣдта. Тя образува въ организма различни отровни съединения. На кой богъ е качество мѣдта? (— На Венера). Значи, въ Любовта има мѣдъ, бакъръ. Съврѣмнатата любовъ на хората не съдържа злато. Ето

защо, въ бждеще хората трѣбва да научатъ закона, чрѣзъ който да привличатъ повече злато въ състава на любовта си. Какъ може да се изхвърли излишната мѣдъ и желѣзо отъ човѣшкия организмъ? — Тия елементи трѣбва да се разложатъ по алхимически начинъ и така да се изхвърли излишъка отъ тѣхъ. Това вече е работа на алхимията. Тя се занимава съ прѣвръщане на всички неблагородни елементи въ благородни. Има много благородни елементи, които засега не сж познати на съврѣмнената наука. Всички елементи, които сжществуватъ въ природата, сжществуватъ въ извѣстно количество и въ човѣшкия организмъ, обаче тѣ не сж разпрѣдѣлени навсѣгждѣ въ такова количество, въ каквого е нужно, вслѣдствие на това въ организма се ражда една малка дисхармония, или една аномалия. Затова именно алхимията се занимава съ прѣвръщане на низшиятъ елементи въ благородни.

Какви ще бждатъ качествата на благородните елементи, които човѣчеството още не познава? (За да бжде една душа великодушна и щедра, какъвъ елементъ ѝ е необходимъ?) — Калай, като елементъ на Юпитера. Послѣ, нужни ѝ сж злато и платина. Имайте прѣдъ видъ, че всички алхимици подразбиратъ друго нѣщо задъ елементитѣ. Задъ тѣхъ се крие нѣщо друго. Названията мѣдъ, калай, желѣзо сж само за проститѣ хора, а за алхимицитѣ и за посветенитѣ хора въ тия елементи се крие нѣщо особено, което само тѣ подразбиратъ. Ако тѣ бѣха изнесли прѣдъ свѣта вси-

чко това, както е въ дѣйствителность, биха ги изгорили на кладата.

Ще ви запитамя: отъ какво произтичатъ честитѣ избухвания въ човѣка? — Вслѣдствие неправилното набиране на енергиитѣ въ организма на човѣка. Запримѣрь, ще забѣлѣжите, че нѣкоя частъ на лицето на човѣка, или носа му се движатъ. Защо? — Това показва, че на тия мѣста има събрана повече енергия, която иска да излѣзе навънъ. Понѣкога тия енергии се натрупватъ въ долната частъ на ухото, въ гънкитѣ на устата, въ скулитѣ на лицето и другагдѣ. Въ такива случаи човѣкъ става индиферентенъ, като биволътъ. Той нѣма индеферентностьта на философа, но става своенравенъ, упоритъ. Това ние наричаме „глупавъ консерватизмъ“. На това се дължи упадъка на атландската раса, когато въ бѣлата раса, обратно, енергията е положителна, влняе за разширение на мисълта.

За да опитате силата на волята си, трѣбва да правите редъ опити. Запримѣрь, опитайте се да заповѣдате на всѣки косъмъ отъ главата си да улегне хубаво и косата ви да стане по-мека, отколкото е била. Ако по този начинъ вие заповѣдвате на клѣткитѣ, отдѣто започватъ космитѣ, тѣ ще ви слушатъ. Можете да заповѣдате на тия клѣтки и така, че космитѣ ви да настрѣхнатъ. Това нѣщо можете да го направите лесно. Когато космитѣ щрѣкватъ, т. е. когато се изправятъ нагорѣ, това показва, че у човѣка има повече електричество. За да прѣмахнете това електри-

чество, трѣбва често да прѣкарвате ржцѣтъ по главата отгорѣ и да го отпращате чрѣзъ тѣлото си въ земята. По този начинъ именно ще се изразходва тази енергия. Отъ набирането на тази излишна енергия става скжсване или пукане на нѣкои мозъчни нишки. За да се погълне частъ отъ тази енергия, природата ни праща страдания. Понѣкога, за да не се скжса нѣкоя отъ мозъчните нишки, или да не се пукне нѣкой кръвоносенъ съдъ, когато вървимъ по пѣтя невидимиятъ миръ ни създава извѣстни спѣнки, за да паднемъ на улицата нѣкъдѣ, та по този начинъ да излѣзатъ навнѣнъ частъ отъ тия излишни енергии. Прѣди да си падналь, мислишь това да кажешъ нѣкому, онова да кажешъ, ядосвашъ се, не си разположенъ, но слѣдъ като паднешъ, ставашъ весель, разположенъ и повече не се тревожишь. Значи, земята е взела всичката излишна енергия отъ тебе и ти дохождашь въ нормално състояние. Тогава, благодарете на невидимия свѣтъ, който ви помага така, защото иначе ще дойдатъ поголъми страдания.

Та вие мислите, че между малките нѣща, които ставатъ въ живота ви, нѣма никаква връзка. Не, всичко е свързано едно съ друго. Въ всичко има смисълъ. Дали вие съзнавате това нѣщо, или не, то е другъ въпросъ, но всѣко нѣщо си има своята причина и послѣдствие. Природата обича реда и порядъка, и ако вие създавате нѣкаква малка дисхармония, тя, за да даде ходъ на нови енергии, ще уравни всички сили у васъ,

които сж причина за тази дисхармония. Ако вие сте уменъ, оставете всичко на нея, тя ще урегулира всичките ви работи, тя ще урегулира напълно живота ви. Че вие ще пострадате малко, това нищо не значи за нея. Нѣкой пѣтъ тя е много нѣжна къмъ васъ, казва ви: „Не бутай този ключъ, защото ще се опаришь!“ Щомъ ви даде 10 — 15 урока, вие пакъ не я слушате, тогава тя ще ви удари и ще ви разкаже, какви сж послѣдствията отъ вашето непослушание. Тѣзи същества, които дѣйствуватъ въ природата, сж умни, но ние като не разбираме езика имъ, почваме да се съмнѣваме въ тѣхъ, и отъ това се раждатъ полудяванията. Всичката опасностъ седи въ непослушанието. Щомъ се съмнѣвашъ въ своя вжтрѣшенъ гласъ, ти се намирашь между човѣка въ плѣтъ и своята душа. При тѣзи двѣ противоположни мисли ти ще бждешъ смазанъ. При такива състояния, именно, хората полудяватъ. Имашъ едно вѣрую, усъмнишь се въ него — полудявашъ; имашъ едно желание, което не можешъ да постигнешъ, усъмнишь се — полудявашъ. Затова, всѣкога считайте, че желанието ви е постигнато. Изгубите ли паритѣ си, считайте, че желанието ви е постигнато. Това ще даде потикъ на нови идеи у васъ, и вие ще познаете живота въ една нова форма. Всѣкога трѣбва да знаете, че задъ всѣка неприятностъ, или задъ всѣки неуспѣхъ, седи нѣщо по-велико. Имайте само една основна мисълъ въ ума си и всичко ще върви хармонично. Внесете ли, обаче, двѣ противо-

положни мисли въ ума си, непременно ще се разправяте съ единъ голѣмъ неприятель.

Сега разбрахте ли този основенъ законъ? Вие можете да правите опити и съ едното, и съ другото. Вие, младитѣ, въ тази възраст, може да излѣзете лесно изъ релситѣ на вашия животъ. Въ това отношение старитѣ сж по-опитни. Привикнете да считате, че всѣко желание, било въ положителенъ, било въ отрицателенъ смисълъ, е реално. Трѣбва да знаете, че невъзможноститѣ за човѣка, сж възможности за Бога. Това е едното положение. Второто положение е слѣдното: невъзможноститѣ за Бога, сж възможности за човѣка. Какъ ще разрѣшите това противорѣчие? Кое е невъзможното за Бога? (— Грѣхътъ е невъзможенъ за Бога, а за човѣка е възможенъ). Кое пъкъ е невъзможното за човѣка? — Човѣкъ не може да бжде Любовь. (— Да, но човѣкъ може да прояви Любовьта). — Той проявява Любовьта, но не е Любовь. Любовьта е атрибутъ само на Бога. Слѣдователно, всички, които излизатъ отъ Бога, сж Любовь. Това подразбира, че Богъ, Който е въ хората, е Любовь. Човѣкътъ е нареченъ сжщество на мисълта, а не сжщество на Любовьта.

Всички тия нѣща прѣдставляватъ гимнастика за ума. Тѣ сж математически величини, които не трѣбва да считате за абсолютни; азъ ги наричамъ относителни разсжждения на ума. Ако човѣкъ е невнимателенъ, може да изнесе отъ тѣзи разсжждения отрицателни резултати. Вие казвате:

всичко е възможно за Бога. Ние сега говоримъ за невъзможното у Бога. Питамъ ви: възможно ли е Богъ да стане човѣкъ? Сега ние настѣпваме въ една областъ на противорѣчията. Какъ се явяватъ запримѣръ, противорѣчията у хората, които дѣлятъ богатството си? — Единъ взима повече, другъ — по-малко. Това е противорѣчие. Какво ни ползватъ разсжжденията, кое е възможно, и кое не е възможно за Бога? Ние се интересуваме отъ това, кое е възможно за насъ, и кое е невъзможно. За насъ хората е възможенъ грѣхътъ, а невъзможна Любовьта. Но трѣбва да знаете, че да се прояви Божествената Любовь, трѣбва първо да се прояви грѣха. Ето защо, човѣкъ трѣбва да направи възможното, това, което Богъ не може да направи, за да направи Богъ възможното, това, което човѣкъ не може да направи. Значи, за да се прояви Божествената Любовь, човѣкъ трѣбва да направи възможното. А кое е възможното за човѣка? — Грѣхътъ. За да се прояви положителното у Бога, по-напрѣдъ трѣбва да дойде положителното у човѣка. Това сж само разсжждения, които могатъ да бждатъ вѣрни, а могатъ да бждатъ и невѣрни. Ние, обаче, не можемъ нито да отричаме, нито да твърдимъ тия нѣща.

Ние виждаме, че Любовьта въ живота се ражда при слѣдното положение: когато видимъ едно слабо сжщество, сърцето ни се отваря, въ насъ се заражда любовь. Когато се намѣримъ прѣдъ нѣкое силно сжщество, ние не можемъ да се смилимъ надъ него, не можемъ да го обичаме.

Обичатъ се само слабитъ сжщества, защото тѣ не заематъ нито врѣме, нито пространство.

Сега, да оставимъ всички тия философски въпроси настрана. Ще спазвате слѣдното правило: въ мисълта си всички трѣбва да бждете искрени, да пазите извѣстно смирение въ душата си. Мисленето е великъ законъ. Когато рѣшавашъ извѣстна задача, трѣбва да знаешъ, че тя е свързана съ редъ други задачи. Имашъ една точка, трѣбва да знаешъ, че тя е свързана съ редъ други точки, които иматъ отношение една къмъ друга, образуватъ прави линии, плоскости, кубове, тесарактѣ и най-послѣ тѣ влизатъ като проекции и въ самия човѣкъ.

Първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да има въ себе си смирение, което ще му даде потикъ да се учи.

Ще направя една малка забѣлжка. Тия разсждения, които правимъ сега, нека не ви спъватъ. Не мислете, коя енергия дѣ прѣобладава. Всички вие сте подъ опекуството на невидимия свѣтъ. Тамъ имате наставници, които трѣбва да слушате. Ще се учите отъ тѣхъ и вечерно врѣме ще си давате отчетъ за всичко. Понѣкога вие мислите, че сте независими. Това не е право. Всички сте подъ настояничество. Нѣкой казва: човѣкъ не е ли свободенъ? —Свободата ще дойде слѣдъ врѣме за васъ, а сега сте подъ настояничество. Вашитѣ настояници сж възвишени сжщества, тѣ иматъ доброто желание къмъ васъ, да успѣвате. И ако носите въ себе си великата идея за Бога,

ще намѣрите Истината и ще познаете Бога още въ този си животъ. Вие ще се увѣрите, че наистина се намирате подъ разумното ръководство на сжщества, които сж завършили своето развитие. Тѣ иматъ добрата воля да ви направляватъ въ живота, доколкото това е необходимо за вашето развитие.

Та отъ всички тия мисли и разсждения, трѣбва да извадите основната идея, че сте подъ живото ръководство на великия Божественъ Духъ въ свѣта.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

14 лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя, на 18. I. 1925 г.

15 ЛЕКЦИЯ.

Изпититѣ на ученика. Житното зърно.

„Любовта ражда доброто“.
— Доброто носи за насъ животъ,
свѣтлина и свобода“.

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Какво
зная азъ?“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Тритѣ
стълба на знанието“.

За слѣдния пжтъ пишете върху тема № 14:
„Разлика между фантазия и въображение“.

Сега ще ви задамъ слѣдния въпросъ: кой е
най-силниятъ стимулъ, който подтиква ума къмъ
мисль? Прѣди това ще ви задамъ нѣколко по-
близки до васъ въпроси. Кой е най-силниятъ
стимулъ за стомаха? (— Гладътъ, хлѣбътъ). Кой
е най-силниятъ стимулъ за зрѣнието? (— Свѣтли-
ната). Тогава, кой ще бжде най-силниятъ стимулъ
за ума? (— Знанието, мисльта). Да, могатъ да
се дадатъ различни отговори. Кой е най-силниятъ
стимулъ за сърцето, да се събуждатъ чувствата въ

вашия животъ? За васъ е необходимо да си дадете правилни отговори на тия въпроси, защото бъдещата култура, на която вие ще бъдете носители, ще зависи отъ вашитъ правилни разбирания. Като знаете, кой е най-важниятъ стимулъ въ живота ви, ще знаете и на кого трѣбва да се подчинявате.

Прѣдставете си, че ви прѣдлагатъ три служби въ живота — владика, пръвъ министъръ въ България и царъ. Коя отъ тѣхъ бихте избрали? (— Нито една). Добръ, азъ ще ви прѣдставя въпроса въ слѣдната форма: прѣдставете си, че вие се намирате въ затруднено положение, въ крайна мизерия, а вѣнъ е студъ, мракъ — тъмна, студена нощъ — и търсите нѣкъдѣ подслонъ. На пѣтя ви се изпрѣчватъ три стаи: едната е на владиката, втората — на първия министъръ въ България, а третата — на царя. Коя отъ тѣхъ ще прѣдпочетете? (— Стаята на царя). Добръ, вие влизате въ стаята на царя, но надъ леглото му виждате единъ ножъ така закаченъ, че отъ най-малкото побутване може да падне и да ви прободетъ. (— Ние ще легнемъ на земята). Да, но опрѣдѣлено е вие да спите непрѣменно на леглото. Законътъ е такъвъ. Какъ мислите, положението на царя свободно ли е? — Не. Отговорността на царя е толкова голяма, колкото и отговорността на всѣки, който би се опиталъ да мръдне ножа, поставенъ надъ леглото на царя. Защо? — Защото въ леглото спи човѣкъ, и ако вие не внимавате, ножътъ

ще го прободетъ. Този ножъ може всѣки моментъ да падне и да се забие въ тѣлото на човѣка. Ако пъкъ влѣзете въ стаята на владиката, ще намѣрите запалени кандила и мангалъ съ огънь, който отъ най-малкото побутване може да се разсипетъ и да прѣдизвика пожаръ, отъ който и вие да изгорите. Значи, и тукъ не сте сигурни за живота си. Остава стаята на министъра. Влизате вжтрѣ, готвите се да си легнете, но виждате надъ леглото една малка етажерка съ шишенца, които съдържатъ силни отрови. Бутнете ли случайно етажерката, шишенцата ще паднатъ, отровитѣ ще се разлѣятъ върху васъ, и вие ще пострадате. Както виждате, и вѣтъ лошо, и вжтрѣ лошо. Коя стая ще изберете? Вие ще кажете: като се намѣримъ въ това положение, тогава ще правимъ изборъ. (— Можемъ ли ние да заповѣдаме да се махне ножа?) — Споредъ законитъ на това царство, туй нѣщо може да стане само при едно условие: царътъ само може да махне ножа. Вие не можете да махнете ножа, нито етажерката съ отровитѣ, нито мангала съ огъня, защото сте гостъ. Единственото спасение за васъ седи въ слѣдното: като се намѣрите на кое и да е отъ тѣзи легла, да не мърдате. Всѣки човѣкъ, който се страхува, не може да влѣзе въ царската стая. Наистина, ако условията вѣнъ сж по-благоприятни, отколкото тия, които сж вжтрѣ, вие никога не бихте влѣзли въ царската стая. Но, ако условията вѣнъ сж по-лоши, отколкото вжтрѣшнитѣ,

вие ще влѣзете въ стаята, защото все има единъ шансъ да останете живъ. Вънъ е студено, вие рискувате да измръзнете, а като влѣзете вжтрѣ, ще си кажете: и тукъ има една опасностъ, но отъ мене зависи да се спася, внимателенъ ще бжда, да не бутна ножа — поне ще бжда на топло.

Прѣведете сега, какво означава ножа? — Ножътъ символизира човѣшкия езикъ. Той е най-остриятъ, най-страшниятъ ножъ, който рѣже навсѣкждѣ безпощадно. Който го бутне, за дълго врѣме носи послѣдствията му. Той виси надъ царското легло. Всички вие сте спали въ това легло, имате опитността отъ ножа. Вие трѣбва да се научите да прѣвеждате символитѣ. Човѣшкиятъ езикъ, това е човѣшкото слово, човѣшката мисль. Отъ васъ зависи, какъ ще употребите въ даденъ случай вашия умъ.

Първото нѣщо: като легнете въ царското легло, ще бждете много внимателни — ще спите спокойно, безъ да мърдате. Ако легнете на дѣсната си страна, и сутринъта трѣбва да се събудите на нея. И като станете сутринъта, нѣма да се вдигнете изведнѣжъ, но ще ставате постепенно, полека, съ най-голѣмо внимание. Слѣдъ това ще благодарите на Бога, че не сте се мръднали прѣзъ нощта. Въ какво седи помръдването? — Въ вашитѣ бързи, повърхностни рѣшения. Казвате: мисльта на този човѣкъ е бърза. Може ли мисльта да бжде бърза? (— Може). Да допуснемъ, че вие си прѣдставяте, какво вашата мисль е

отишла на слънцето. Питамъ: може ли мисльта ви да отиде на слънцето? (— Навѣрно мисльта ни не е отишла никждѣ). Тогава, какъ може да мислите, че сте тамъ, дѣто не сте? Обаче, вие често казвате: азъ съмъ на слънцето и мисля само за него. Какъ може мисльта ви да е тамъ, а вие да не сте? Споредъ законитѣ на мисльта, ти не можешъ да мислишъ за това мѣсто, дѣто никога не си билъ. При това, вие твърдите, че мисльта ви е на слънцето. Какъ ще примирите тѣзи двѣ противорѣчия? Това сж редъ софизми. Питамъ ви: знаете ли, какво има на слънцето? Вие може да докажете, какво има на слънцето, може да прѣдполагате, но знаете ли го сигурно? Учениитѣ хора иматъ начини, чрѣзъ които доказватъ, какво има на слънцето. Тѣ изслѣдватъ, какви елементи има на слънцето, дали има кислородъ, азотъ, вжглородъ и др.. Тѣ изслѣдватъ това чрѣзъ спектроскопа, но още нѣмагъ уреди, нито начини, чрѣзъ които да опрѣдѣлятъ, има ли животъ на слънцето, или нѣма. Учениитѣ хора не сж опрѣдѣлили, даже и на най-близкитѣ планети, има ли животъ, или нѣма. Това нѣщо не може да се опрѣдѣли, понеже нѣма външни признаци, по които може да се познае. По свѣтлината на слънчевия спектъръ би могло да се познае, има ли сжщества на слънцето, или нѣма.

Прѣди всичко, дѣто има разуменъ животъ, свѣтлината иде по особенъ начинъ. Напримѣръ, ако вие запалите една лампа, ще видите, че

трептенията на тази свѣтлина се разпространяватъ по единъ начинъ, а когато свѣтлина излиза отъ разумни същества и се смѣсва съ свѣтлината на лампата, тогава трептенията на послѣдната се разпространяватъ по другъ начинъ. Значи, има разлика между разпространението на свѣтливитѣ лъчи, които излизатъ отъ едно неразумно и отъ едно разумно същество — законитѣ сж различни. Да кажемъ, че вие наблюдавате слънчевия спектъръ прѣзъ една призма, като съсредоточавате ума си и сърцето си върху разнитѣ цвѣтове и слѣдите, дали въ тия цвѣтове на спектѣра се явява нѣкакъвъ съзнателенъ животъ, или не. Какво заключение може да извадите, ако полето на отдѣлнитѣ цвѣтове започне да се разширява, или стѣснява? Най-първо ще заключите, че нѣкаква физическа причина участвува въ опита ви, но щомъ се увѣрите, че причината не е физическа, тогава казвате, че нѣкаква психическа причина е взела участие. Слѣдъ това трѣбва да разберете, дали тази причина иде отъ слънцето, или нѣкъждѣ отъ пространството, чрѣзъ въздуха. Ако концентрирате ума си върху спектѣра на слънцето, ще забѣлѣжите, че портокалената краска става въ срѣдата си по-ярка, а въ двата края изблѣднява. Какво заключение може да извадите отъ това?

Ще ви дамъ слѣдния опитъ: нека двама отъ васъ взематъ двѣ стъклени призми и въ опрѣдѣленъ часъ отъ деня, всѣки у дома си, да постави

призмата въ такова положение, че да получи слънчевия спектъръ. Слѣдъ това, нека запомни добръ цвѣтоветѣ, тѣхната интензивностъ и широчина на полето. Щомъ схване добръ това нѣщо, нека единиятъ отъ тѣхъ силно концентрира мисълта си върху нѣкой отъ цвѣтоветѣ. Сжщото нѣщо да направи и другия у дома. Слѣдъ извѣстнo наблюдение, нека всѣки опрѣдѣли, дали е забѣлѣзаль извѣстна промѣна върху нѣкой отъ цвѣтоветѣ на спектѣра. Ако наблюдателността е силно развита и у двамата, тѣ ще забѣлѣжатъ извѣстна промѣна въ този цвѣтъ отъ спектѣра, върху който, именно, всѣки по отдѣлно е концентриралъ мисълта си. Колкото по-силна е била мисълта, толкова и промѣната въ цвѣта ще бже по-ясна. Измѣнението въ цвѣта показва, че извѣстна интелигентностъ е дѣйствувала върху него. Отъ този опитъ ще схванете, какъ влияе свѣтлината, която излиза отъ разумни същества.

Ако отидете на нѣкоя изложба, да гледате картини на много художници, ще видите, че картинитѣ на едни отъ тѣхъ сж съ по-ярки цвѣтове, а на други — съ по-блѣди, по-деликатни. Споредъ васъ, кои художници сж по-добри: тия, които употребяватъ по-ярки, или тия, които употребяватъ по-нѣжни, по-блѣди цвѣтове и бои? (— Повече ни привличатъ картини съ по-нѣжни краски). Циганитѣ обикновено обичатъ яркитѣ цвѣтове. По спектѣра ние можемъ да познаемъ, отъ иде свѣтлината — отъ разумни, или отъ неразумни

сщества. Свѣтлината обикновено иде отъ разумни области, които сж населени съ интеллигентни сщества. Само интеллигентни сщества могат да изпращатъ свѣтлина и цвѣтове. Това е единъ отъ основнитѣ закони на живата природа. Мъртвата природа, въ която нѣма животъ, не изпраща никаква свѣтлина, никакви краски. Навсѣкждѣ другадѣ, дѣто сществува животъ, въ каквато и да е форма, той изпраща свѣтлина, извѣстни краски, отъ които може да се сжди за степенъта на разумность и интеллигентность въ тия сщества. Щомъ се отнася за свѣтлината на слънцето, трѣбва да знаете, че тя не произлиза отъ него, а отъ друго слънце. Видимото слънце, въ дадения случай, е само единъ трансформаторъ на свѣтлинна енергия, която иде отъ множество висши, интеллигентни сщества. Често тия висши сщества идватъ на слънцето, за да регулиратъ движението на тази енергия.

Това сж само нахвърляни мисли, прѣдположения и допущения, върху които вие може да разсждавате. Напримѣръ, вие не можете да кажете съ положителность, че на слънцето живѣятъ хора, но може да кажете: възможно е да има хора на слънцето. Отъ това гледище, флората на земята прѣдставлява азбука за разумнитѣ сщества. Ето защо трѣбва да се изучаватъ не само формиѣ на цвѣттята, но и тѣхнитѣ краски. Въ това отношение, за васъ се отваря широко поле да изучавате живата природа, да разбирате ней-

ния езикъ. Когато природата ни говори, тя си служи съ нашия езикъ; когато ние искаме да говоримъ съ нея, трѣбва да знаемъ нейния езикъ. Щомъ природата ти говори на твоя езикъ, тя нѣма да те занимава съ дълбоки, философски работи, но щомъ ти се разговаряшъ съ нея и си служишъ съ нейния езикъ, тя ще те занимава съ велики въпроси, върху които ще те освѣтлява. Не знаешъ ли нейния езикъ, тя нищо нѣма да ти говори. Тогава отношението ти къмъ нея ще бжде сжщото, каквото е отношението на нѣкое животно къмъ тебе. Ти можешъ да го гледашъ, да го милвашъ, но не можешъ да му говоришъ за велики работи. Като го помилвашъ, като му кажешъ нѣщо, то може да се порадва, но ти не можешъ да го учишъ. Когато ученикътъ разбира езика на учителя си, той го изважда вънъ отъ чина и го кара да пише на дъската: $1+1=?$ Послѣ му дава друга задача: $2+3=?$ Тази задача ви се вижда проста, лека, но не е така, тя е сложна задача. Вие казвате: $2+3=5$. Какво означаватъ тия числа? Числата 2 и 3 означаватъ основа, отъ която имате единъ вжтрѣшенъ резултатъ — числото 5, т. е. силата. На този резултатъ липсва нѣщо. Отъ кого е таблицата на умножението, съ която си служите? (—Отъ Питагора). Въ тази таблица крие ли се нѣкаква философска мисль? — Крие се, разбира се.

Питагоръ е прѣкаралъ 20 години въ Египетъ и 10 години въ Вавилонъ, дѣто изучавалъ тайни-

тъ на окултната наука. И затова, като е съставял таблицата на умножението, той внесъл въ нея известно окултно знание. Днесъ е лесно да се научи таблицата на умножението, но тя има дълбокъ смисълъ. Когато се каже $5 \times 5 = 25$, Питагоръ е разбиралъ едно дълбоко правило. Когато се казва $2 \times 2 = 4$, той разбиралъ друго правило. Всѣко число е свързано съ окултната наука. Днесъ тази таблица има само външно приложение, за улеснение при смѣтането. Нѣкой пита: колко пари имашъ? — Четири лева: въ всѣка кесия по два лева. Това е лесно, умножавашъ 2×2 и казвашъ, че ще получишъ четири. Ако имашъ двѣ кокошки, една отъ които снася прѣзъ день, а другата — всѣки день, какъ ще смѣтнете, колко яйца ще дадатъ за два дни? Можете ли да умножите 2×2 ? Ако тия двѣ кокошки снасятъ всѣки день по едно яйце, тогава, за два дни можешъ да умножишъ 2×2 , но въ първия случай, трѣбва да ги умножишъ, или да ги съберешъ? Какво подразбиралъ Питагоръ отъ умножението на числото 2 само на себе си? Съ числото двѣ Питагоръ е разбиралъ двѣ живи души, които разполагатъ съ еднакви сили. Тѣхната дѣятелность може да се умножава. Като знаемъ, колко е голѣма тѣхната дѣятелность, чрѣзъ умножение ние ще намѣримъ, колко ще изкаратъ двамата, като работятъ заедно. Числото 2 е отрицателно и като го умножимъ само на себе си, ще получимъ положително число. Значи, едно отрицателно число, умножено само на себе си да-

ва положително число. Ако пъкъ умножимъ числото 3 само на себе си, имаме другъ законъ. Какъвъ е резултатътъ въ този случай? Като се умножи $3 \times 3 = 9$. Числото 9 е неутрално. Като умножите 5×5 , получавате 25. Сборътъ отъ числата $2 + 5 = 7$. Числото 7 е положително. Като умножите 6×6 , получавате 36. Сборътъ отъ числата $3 + 6 = 9$. Значи, числата 6, 36 и 9 сж неутрални числа. Като умножите $8 \times 8 = 64$, сборътъ отъ тия числа $6 + 4 = 10 = 1$. Значи, единицата е положително число.

Какво разбирате отъ всички тия разсждения? Ние се отклонихме отъ въпроса, дойдохме до Пифагоровата таблица. Навѣрно нашиятъ стрѣлочникъ ни даде кривъ пжтъ. Коя бѣше мисълта, отдѣто започнахме? (— Говорихме за най-силния стимулъ на ума, на сърцето и на живота). Помислете тогава върху въпроса, кой е най-силниятъ стимулъ за ума. Като разсждавате, все ще дойдете до нѣкакви резултати. Туй, което излиза отъ ума на човѣза, не може да бжде стимулъ. Човѣкъ не може да бжде стимулъ самъ за себе си. (Нуждитъ на живота не ни ли стимулиратъ?) Оставете нуждитъ настрана, тѣ сж фиктивни работи. Въ свѣта не сществуваатъ абсолютно никакви нужди. Хората нѣматъ никакви нужди, тѣ сами ги създаватъ. Ако е въпросъ за живота, разбирамъ. Всички хора се нуждаятъ отъ него. Животътъ е единъ изворъ, който изтича отъ едно опрѣдѣлено мѣсто. Каква нужда има да изтича отъ него? — Той е сила, която трѣбва да се прояви, а ние наричаме това нѣ-

що нужда. Запримѣрь, вие казвате: нужно е човѣкъ да яде. Не е нужно да яде човѣкъ, но трѣбва да стане обмѣна между единъ и другъ животъ. Това е законъ. Когато казваме, че имаме нужда да ядемъ, това е фалшивата страна на живота, това е криво разбиране. Дотолкова е нужно да ядемъ, доколкото да стане обмѣна между нашия животъ и живота на хлѣба — да се разберемъ съ него. Когато хлѣбътъ е слѣзълъ отъ невидимия свѣтъ, у него се е зародило желанието да се запознае съ насъ. Той се радва, като го дѣвчимъ, не кряка като кокошката. Въ хлѣба се крие Божественъ животъ, въ него се намира Божествениятъ Духъ. Ето защо, ние трѣбва да се хранимъ, за да стане правилна обмѣна между Божествения Духъ и нашия животъ, който е въ застой.

Сега, ще ви запитамъ: защо не трѣбва да се яде месо? Това може да се докаже отъ чисто окултно гледище, пъкъ и отъ хигиеническо, и отъ морално гледище. Ако кажа нѣкому, че трѣбва да се храни само съ соль, какви резултати ще има той отъ тази храна? Добро нѣщо е солта, хората я обичатъ, тя е приятна съ хлѣбецъ, но може ли човѣкъ да се храни само съ соль? Храненето съ соль произвежда такива резултати, каквито и храненето съ месо. Както солта стимулира къмъ нѣщо хубаво, така и месото стимулира къмъ нѣщо хубаво, но резултатитѣ отъ хранене съ месо и съ соль сж едни и сжи. Обаче, хора, които се хранятъ съ растителна храна, живѣятъ по-дълго врѣ-

ме отъ тия, които се хранятъ съ месо. Добрѣ е да ядете отъ врѣме на врѣме само сурово жито.

Ще ви дамъ слѣдния опитъ: онѣзи отъ васъ, които иматъ слабъ стомахъ или слаби гърди, нека се подложатъ на житенъ режимъ за единъ, два или три мѣсеца най-много. Прѣзъ това врѣме не трѣбва да употребяватъ никаква друга храна, нито хлѣбъ, освѣнъ да дѣвчатъ сурово жито, добрѣ изчистено и измито, безъ никакъвъ прахъ. Този режимъ ще бжде като срѣдство за лѣкуване. Ще наблюдавате прѣзъ това врѣме, какви резултати ще произведе житото у васъ. Този опитъ нека приложатъ само тѣзи, които сж нервни, неразположени и които искатъ да се лѣкуватъ. Нали и нѣкои отъ съврѣменнитѣ лѣкари прѣпоръчватъ за извѣстни болни да ядатъ само овесена чорба? Вие ще се уплашите, ако ви се каже да се храните само съ сурово жито мѣсецъ, два, три, дори до шестъ мѣсеца. Ако ви се вижда много врѣме единъ мѣсецъ, направете този опитъ за една седмица само, като употребявате всѣки день по 100 грама жито. Ще накиснете отъ вечерята 100 гр. чисто жито въ една чаша съ вода и ще го дѣвчете, като го разпрѣдѣлите на три пѣти: сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. Ако ви се пие вода прѣзъ деня, може да пиете, колкото искате. Ако бихте се поставили на този режимъ отъ по-рано, щѣхте да имате по-здрави жби, а нервната ви система щѣше да бжде по-добрѣ урегулирана. Онѣзи отъ васъ, които иматъ здрави жби, нека направятъ

опита съ сурово жито, а тия, на които жбитѣ не сж здрави, нека малко сварятъ житото. Нека поне двама-трима ученика направятъ опита тъй, както ви казахъ, да видя, какви резултати ще иматъ. Ще дѣвчите житото добрѣ, и ако почувствувате нѣщо дисхармонично у васъ, ще спрете опита.

Този опитъ давамъ само на нѣколцина отъ васъ, а на останалитѣ ще дамъ другъ опитъ, пакъ съ жито. Всѣки отъ васъ ще вземе по $\frac{1}{2}$ клгр. жито, ще го изчисти добрѣ и прѣзъ цѣлата седмица ще го прѣкарва единъ пжтъ прѣзъ деня, отъ едната въ другата си ржка, до петъ минути, като го разглежда внимателно. Като се свърши седмицата, ще сварите това жито и ще го изядете. Може да го сварите на единъ пжтъ, а може и на два или на три пжти, но ще го ядете бавно, като че се разговаряте съ него. Послѣ ще ми разкажете, какви резултати сте добили отъ този опитъ.

Азъ нѣма да ви кажа, какви могатъ да бждатъ резултатитѣ отъ опита, но вие сами ще опитате и ще ми кажете. За да имате резултатъ, ще направите опита точно тъй, както ви казахъ. Които взематъ първия опитъ, ще дѣвчатъ житото дълго врѣме. Тия, които иматъ слаби жби, ще го сварятъ малко, безъ соль, безъ захаръ, и така ще го дѣвчатъ. Онѣзи отъ васъ, които гледатъ на този опитъ като на играчка, да се не заематъ съ него. Ще гледате на опита сериозно и ще правите своитѣ научни наблюдения. И при двата опита, нѣма да ядете нищо друго, докато не изядете всич-

кото жито. Азъ ви давамъ тия опити съ житото, защото въ него се криятъ най-мощнитѣ, най-благороднитѣ сили за живота. Отъ това упражнение вие все-таки ще научите едно малко добро, или ще придобиете една малка мисълъ. Като разглеждате житото и се занимавате съ него, вие все ще възприемете нѣщо отъ него въ ума и въ сърцето си, тъй както се опушва всѣки човѣкъ, който попада между пушачи.

Жалко е, когато земледѣлцитѣ не използватъ добритѣ страни на своята работа. Тѣ натрупватъ житото въ хамбаритѣ си и не го поглеждатъ, освѣнъ когато дойде врѣме за проданъ. Тогава влизатъ въ хамбара си, нагребватъ нѣколко крини отъ него и послѣ съ една дъска го изравняватъ отгорѣ, отново затварятъ хамбара и си излизатъ. Дяволътъ имъ казва: „Не бутайте житото съ ржка!“ Земледѣлцитѣ хващатъ житото съ ржка, само когато ще се мѣли. Не е позволено на земледѣлцитѣ да изравняватъ житото въ хамбаритѣ си съ дъска. Всѣки земледѣлецъ трѣбва да пълни кринитѣ съ ржцѣ и да не ги изравнява отгорѣ, но да имъ дава пирамидообразна форма. Постѣпва ли земледѣлецътъ така, той ще има десетъ пжти по-голѣмо благословение, отколкото въ случаитѣ, когато изравнява отгорѣ крината съ дъска. Махне ли се върха отъ крината, образува се едно течение, което дѣйствува врѣдно върху човѣка. Споредъ окултнитѣ закони, когато се продава жито съ крина, тя трѣбва да се пълни съ върхъ. Зато-

ва, добръ е земледѣлецътъ да пипа съ ржцѣ житото, да му се радва, за да може да се облагороди. Днесъ земледѣлцитѣ не пипатъ житото съ ржцѣ, защото знаятъ, че то ще имъ проповѣдва, да не го продаватъ, да не го мѣрятъ и т. н.

И тъй, вие ще направите тѣзи два опита съ житото, за да видите, какви сж резултатитѣ отъ него.

„Любовѣта ражда доброто“.

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода“

15 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 25/1. 1925 год.

16 ЛЕКЦИЯ.

Чуднитѣ прѣдположения.

„Любовѣта ражда доброто“.

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Гритѣ стълба на знанието“.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-важната буква въ азбуката“.

За слѣдния пѣтъ ще пишете върху тема № 15: „Кое е първото растение, което се появило на земята?“ Разгледайте цѣлото растително царство и кажете, кое растение, споредъ васъ, се появило първо на земята.

Сега вече вие минавате прѣзъ една нова фаза, намирате се на границата на физическото и духовното. Вие ще си служите съ духовнитѣ и реалнитѣ числа, както въ математиката. Духовнитѣ числа сж въображаемитѣ числа въ математиката. Всички нѣща, които сж несъизмѣрими съ мѣрkitѣ на земята, наричаме духовни.

Ще ви задамъ слѣдния въпросъ: възможно ли

е човѣкъ да живѣе извънъ врѣмето и пространството? То е все едно да питаме, може ли рибата да живѣе извънъ водата? На този въпросъ може да се отговори по два начина: тя не може да живѣе извънъ водата, но ако измѣни своята форма, ще може да живѣе извънъ водата.

Какъ опрѣдѣлятъ ученитъ хора врѣмето? (— Кантъ опрѣдѣля врѣмето, като категория и казва, че то е вложено само въ нашето съзнание, като необходимостъ за мисълта. Отвънъ врѣмето не съществува). Ако, споредъ закона на вѣроятноститѣ, допуснемъ, че дѣлението е безкрайно, тогава, какво пространство ще заеме онази най-малка точица, получена отъ дѣлението на частица, която заема най-малко пространство? Между музикалнитѣ тонове има извѣстни интервали, и всѣки тонъ има опрѣдѣлено врѣме на траене. Въ една секунда отъ врѣмето вие може да изпѣете два тона. Тия тонове съществуватъ ли въ врѣмето? — Съществуватъ. Значи, много нѣща съществуватъ, безъ да заематъ пространство. Съществуването на нѣщата не се свързва всѣкога съ пространството. Въ този смисълъ, има същества, които сж въ пространството и извънъ пространството. Има други същества, които сж и въ врѣмето, и извънъ врѣмето. Такова същество, напимѣръ, е човѣкътъ. Той е въ врѣмето, и извънъ врѣмето, и въ пространството, и извънъ пространството.

Какво разбирате подъ думата „пространство“?

Пространството подразбира, че нѣщо се простира, проточва. Пространството не може да бжде нѣщо абстрактно, все се обосновава на нѣщо. Ако подъ това понятие се разбира нѣкаква идея, пространство може ли да съществува? Нѣкои казватъ, че пространството не съществува. Обаче, ние не можемъ да говоримъ за нѣща, които не съществуватъ. Въ това нѣма никаква логика. Казватъ, че врѣмето не съществува като нѣщо реално вънъ отъ човѣка, но съществува само вътрѣ въ човѣка. Питамъ: какъ може да съществува само въ човѣка, ако го нѣма и отвънъ? Знаете ли, на какво мязатъ тия ваши разсждения? То е все едно да кажете, че водата извира само отъ земята, а горѣ въ пространството я нѣма. Въ същностъ не е така. Водата съществува и горѣ въ пространството, само че въ друго състояние, въ сравнение съ тази въ земята. Ако се качите високо въ пространството, на около 100-200 километри, нѣма да намѣрите вода, но нейнитѣ съставни части — водородъ и кислородъ. Ако се качите на още по-голяма височина, ще намѣрите кислорода и водорода сгжстени, въ течно състояние. Това сж прѣдположения само. Ако пъкъ се качите на височина 5,000 километра надъ земята, тамъ ще попаднете въ една зона, дѣто водородътъ и кислородътъ сж въ сгжстено състояние, като водата на океана, но съ низка температура. Кой какъ мине прѣзъ това мѣсто, замръзва, не може да върви по-нататкъ, освѣнъ ако е много тънъкъ, та да може да

се промъкне прѣзъ шуплитѣ на тази течност. Какво ще кажете за това? — И туй е прѣдположение. Ако отивате още по-нагорѣ, ще намѣрите по-голѣми чудесии. Тамъ вече водородътъ и кислородътъ не сж елементи, но сж разложени на други съставни части. Съврѣменната химия допуска, че това сж йони и електрони, но и тѣ още не сж крайнитѣ, недѣлими частици, които се получаватъ отъ елементитѣ.

Съврѣменната окултна наука приема, че сжществуватъ четири категории етеръ въ пространството. Етерътъ се счита като най-рѣдка въздухообразна материя. Той се отличава съ голѣма лекостъ и ефирностъ. Слѣдъ като прѣминете четиритѣ категории етеръ, надъ тѣхъ се намира другъ свѣтъ, съ съвсѣмъ друго естество. Той се нарича духовенъ свѣтъ. Въ този свѣтъ нѣщата се прѣживѣватъ тѣй бързо, че впечатленията, изживѣванията отъ милиони години могатъ да съ събератъ въ една година. Това, което е прѣживѣно прѣзъ милиони години животъ на земята, може да се прѣживѣе само въ една година. Слѣдователно, цѣлиятъ земенъ животъ и цѣлата еволюция на едно сжщество, на единъ човѣкъ въ духовния свѣтъ ще прѣмине като мигновение. Тогава какъ ще опрѣдѣлите този свѣтъ? — Той е свѣтъ извънъ врѣмето и пространството. Въ духовния свѣтъ има другъ мащабъ, съ който се мѣрятъ нѣщата.

Това сж въпроси за разсжждение само, които, ако се изнесатъ на нѣкой човѣкъ съ по-слабъ умъ,

не ще може да ги асимилира. Вашиятъ умъ, обаче, не трѣбва да се разбърква, но да мисли повече. Всички тия нѣща, които ви говоря, вие може да считате като приказки отъ 1001 нощъ. Ако се събератъ въ едно всички епохи, прѣзъ които е минала земята досега, едва ли ще може да се направи една земя като нашата, но затова въ нея ще има събрана толкова много енергия, отъ която за въ бждеще биха могли да се образуватъ безброй свѣтове. Засега човѣшката мисль, човѣшкото развитие е свързано съ врѣмето и пространството. Тѣй, както човѣшкиятъ организъмъ е създаденъ, днесъ човѣкъ не може да се развива извънъ врѣмето и пространството. Извънъ тия условия той не би могълъ да се ориентира. Дѣйствително, ако вие сте ясновидецъ и прѣминете въ духовния свѣтъ, вие ще се намѣрите въ най-голѣмо противорѣчие съ себе си, защото опорнитѣ точки на този свѣтъ значително се различаватъ отъ тия на физическия. Като се върнете на земята, вие ще помните само, че сте били нѣкждѣ, но дѣ сте били, нѣма да знаете. Да сте били на земята — не; да сте били на мѣсечината — не; да сте били на слънцето — не. Били сте нѣкждѣ, но дѣ? Този свѣтъ, въ който сте попаднали, е много реаленъ, не може да го отречете, но не знаете, де стѣ били. Той е толкова различенъ отъ физическия свѣтъ, че това голѣмо различие ще произведе противорѣчие въ вашия умъ.

Ето защо, първо човѣкъ трѣбва много добръ

да се запознае съ физическия свѣтъ, та всѣко ново явление, което влѣзе въ съзнанието му, да не го смуцава. Всѣко ново явление трѣбва да се разгледа, къмъ коя категория да се отнесе. Не трѣбва да ви смуцаватъ нито положителнитѣ, нито отрицателнитѣ мисли въ живота. Тѣ не трѣбва да хвърлятъ никаква сѣнка въ ума ви. Запримѣрь, ако четете нѣкое философско съчинение, което е силно логически и добрѣ аргументирано, доказва, че цѣлиятъ свѣтъ и всичко около него е плодъ само на човѣшкото въображение и че извънъ човѣшкото нищо не съществува, вие ще се смутите. Питамъ: този философъ какъ е придобилъ всички тия данни? Той привежда редъ автори: този казалъ така, онзи казалъ така. Но ако попитате тия автори, отъ дѣ знаятъ това нѣщо, ще видите, че нито единъ не е сигуренъ въ това, което доказва. То е нѣкакъва отвлѣчена теория. Всички крайни заключения въ свѣта се дължатъ на извѣстенъ родъ разочарования. Всѣки човѣкъ, който прѣтърпява нѣкакво голѣмо разочарование, пише за нѣщата въ отрицателенъ смисълъ, казва, че въ свѣта не съществува никаква закономерность. Всѣки човѣкъ, на когото животътъ върви гладко и щастливо, той пише въ другъ духъ. Слѣдователно, закономерността въ свѣта и отсъствието на тази закономерность много пжти се дължи на опитността, прѣзъ която хората сж прѣминали. Нѣкой пжти тѣзи твърдения сж вѣрни, а нѣкога не сж вѣрни.

Въ физиката има единъ законъ, споредъ кой-

то, когато се срещнатъ двѣ вълни съ еднакви дължини, но въ противоположни посоки, тѣ се взаимно унищожаватъ. Защо се унищожаватъ? Какво става съ тѣзи енергии? Понѣкога енергиитѣ се трансформиратъ. Питамъ: кое може да спре трансформирането на енергиитѣ отъ едно състояние въ друго? Имайте прѣдъ видъ слѣдния законъ: трансформирането на енергиитѣ подразбира разумность. Сѣтна на енергиитѣ, трансформиране на енергиитѣ, сгъстяване и разширение на енергиитѣ, това сж форми на единъ разуменъ животъ извънъ човѣшкия. Дръжте тази мисълъ въ ума си като абсолютенъ законъ. Вие може да мислите, каквото искате, но знайте, че всички промѣни, които ставатъ въ природата, се дължатъ на единъ разуменъ животъ. И когато животътъ въ една областъ замира, въ същность той не замира, но се трансформира отъ едно състояние въ друго. И туй, което хората наричатъ смъртъ въ едно отношение, въ друго отношение произвежда животъ. Смъртта е процесъ, който приготвяла почва за новия животъ. Вие трѣбва да схванете този процесъ въ съзнанието си.

Човѣкъ има двояко съзнание: физическо и духовно. При физическото или обикновеното съзнание човѣкъ има обикновени разбирания за живота. Той има единъ вжтрѣшенъ страхъ, плаши се отъ смъртта и затова мисли, че трѣбва само да яде и да пие, да заема извѣстно обществено положение и т. н. Ако нѣма тия нѣща, той мисли, че не може да живѣе. Понѣкога и вие разсждавате така. Нѣкой

отъ васъ сж на 20 години, други — на 21, на 22 и повече. Питамъ ви: дѣ бѣхте вие прѣди 30 години? Дѣ бѣше цѣлото човѣчество прѣди 40 милиона години? Нѣкои учени твърдятъ, че човѣчеството е сжществувало само отъ прѣди 18 милиона години. Най-послѣ азъ питамъ: дѣ бѣха всички растения, цѣлото растително царство прѣди 50 милиона години? Всички растения, както и животнитѣ, все дойдоха отнѣждѣ. Въ окултната наука сжествува едно твърдение, че въ свѣта има течения, които идватъ отъ разни слънчеви системи. Когато трѣбва да се насели нѣкоя отъ тия системи, които постепенно се оформяватъ въ извѣстни форми на животъ и започватъ своето развитие, всичко това става подъ влиянието на извѣстенъ родъ закони, съ които е свързанъ цѣлия козмосъ. И вие сте свързани съ тия закони. Нѣкои окултисти, които разбиратъ добръ законитѣ, знаятъ, колко години слѣдъ завършване своето развитие на земята, човѣкъ е свободенъ отъ тия връзки. Тѣ знаятъ още, дѣ ще бждете слѣдъ това — дали ще останете нѣкждѣ изъ слънчевата система, или ще излѣзете внѣ отъ нея.

Тия нѣща ви се виждатъ чудни, но това, което е чудно за едного, не е чудно за другиго. Запримѣрь, вземете системата Сириусъ. Въ духовно отношение тя седи по-високо, отколкото слънчевата система. Отъ чисто физическо гледище, ако речете да отидете на Сириусъ, изискватъ се много години, трѣбва да направите едно дълго пжтеше-

ствие, но за една душа, която е завършила своето развитие въ слънчевата система, се изисква малко врѣме. Тя пжтува съ голѣма бързина. Не е важно да разрѣшите въпроса, за колко врѣме ще отидете до Сириусъ, но да знаете, че въ свѣта сжществуватъ разумни закони. Мислите ли така, противорѣчията, мжнотиитѣ въ живота ви нѣма да ви спъватъ, нѣма да изгубвате смисъла на живота. Ето защо, вие всѣкога трѣбва да бждете въ съгласие съ тия разумни закони. Дръжте постоянно въ ума си мисълта, че всичко въ свѣта е разумно. Отивашъ нѣкждѣ, спънешъ се, паднешъ, ударишъ главата си, кажи: разумно е това падане. Има редъ учени хора, които при падане сж разрѣшили много важни въпроси.

Азъ мога да ви приведа редица такива случаи, дѣто учени хора сж разрѣшавали много трудни въпроси при падане. Какво става тогава? — Като падне човѣкъ, става извѣстно сътресение, и нѣкаква мисль блѣсва въ ума му. Ще знаете: паднете ли, разрѣшавайте въпроса философски. Ако падне уменъ човѣкъ, той все ще разрѣши нѣкой важенъ въпросъ, но ако падне нѣкой простъ човѣкъ, той ще каже: сега ли трѣбваше да падна? Той не разбира, защо е падналъ. Всѣко падане е на мѣстото си. Ако на духовния човѣкъ се случи нещастие, той изведнѣжъ ще се домогне до нѣкоя духовна истина, ще забрави своето нещастие и ще благодари на Бога. Ако на глупавия се случи нѣкакво нещастие, той ще каже: все на менъ

ли се случват такива работи? Той ще роптае против съдба, против условия на живота и т. н. Това зависи отъ културата на човѣка. Обаче, ако вие мислите, че съдбата е по-снизходителна спрямо едни хора, а по-жестока спрямо други, вие не разбирате нищо. Има законъ, който обяснява тия нѣща. Той казва: който знае да плува, не се дави; който не знае да плува, той се дави. Питамъ: какво търси въ водата този, който не знае да плува? Той нека си седи на края. То значи: онзи човѣкъ, който има слабъ умъ, да не влиза въ свѣта на наукитъ, да не се занимава съ философски въпроси. Който е плувецъ, нека влѣзе въ бурното море, да го опита и да се върне назадъ. Той не може да прѣплува цѣлия океанъ, но поне може да плува. Най-послѣ той може да стане на риба, да прѣплува цѣлия океанъ. Той може още да стане и на птица, да прѣхвъркне надъ океана отъ едно мѣсто на друго. Днесъ хората съ своитъ аероплани могат да летятъ надъ цѣлия океанъ.

Всичко въ свѣта зависи отъ колективната човѣшка мисълъ, насочена въ дадена посока. Въ това отношение мисълта на всинца ви трѣбва да бѣде хармонична, да не си противодѣйствувате. Не мислете, че нѣкой може да ви засѣнчи. Пазете се отъ тази мисълъ! Да допуснемъ, че вие сте едно растение, което расте и пораста, става голѣмо. Питамъ: малкитъ трѣвички около него могат ли да го засѣнчатъ? У васъ веднага се явява мисълта: тѣзи малки трѣвички нищо не даватъ. Какво

струватъ тѣ? Казвамъ: не имъ противодѣйствувайте! Тия трѣвички, макаръ и малки, иматъ свое прѣд-назначение. Тѣ служатъ за храна на овцитъ, на добитѣка. Безъ тѣхъ животнитъ не могатъ да живеятъ. Въ този случай голѣмото дърво не може да помогне на овцитъ. Слѣдователно, всички растения не сж опрѣдѣлени да станатъ голѣми дървета.

Най-послѣ, не мислете, че при голѣмата ученостъ, човѣкъ може да придобие нѣщо. Голѣмата ученостъ прѣдставлява голѣмо, прѣдпотопно дърво, високо 100-200 м, и широко 50 м. въ диаметръ. Питамъ: какво може да стане отъ това дърво? Вжглища. Освѣнъ това, хората постоянно изсичатъ голѣмитъ дървета и си правятъ отъ тѣхъ къщи. По аналогия на това, какво могатъ да направятъ ученитъ хора? Ако ти си виденъ лѣкарь, лѣкувашъ всички болести, можешъ ли най-послѣ да освободишъ нѣкого отъ смъртъта? Значи, смъртъта е по-силна отъ тебе. Ако ти си виденъ педагогъ, учишъ хората, давашъ имъ методи за възпитание, при тази твоя педагогия и ти ще свършишъ като всичкитъ хора. Ти си виденъ богословъ, учишъ хората за Бога, проповѣдвашъ имъ това онова, но най-послѣ, всичкото ти учение рухва. Защо? — Знанието, което сега имате, не почива на здрава основа. Като казвамъ това, не разбирамъ, че трѣбва да се опълчимъ противъ науката, но казвамъ, че на сегашното знание липсва нѣщо. И въ свѣрѣмнатата медицина има елементи, които и

липсват. Единъ день тѣзи празници ще се запълнятъ. Като влѣземъ въ новия животъ, въ висшата култура, ще имаме лѣкари, които ще си служатъ съ елексира на живота. Тогава хората ще нѣсятъ вѣчния животъ въ шишенца. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ е на умирање, но иска да живѣе още. Какво ще направи? — Ще отвори едно отъ шишенцата, ще вземе нѣколко капки отъ „елексира на живота“, ще си направи една инжекция и ще живѣе, колкото иска. Ако пъкъ искашъ доброволно да напуснешъ този свѣтъ, да си заминешъ, отъ тебе ще зависи. Тогава богословътъ, като дойде при тебе, нѣма да ти проповѣдва, както сега, съ думи, но ще ти направи една инжекция въ главата и ще придобиешъ богословието. Педагогътъ нѣма да те учи, какъ да възпитаващъ, но ще ти направи една инжекция въ сърцето, и ще придобиешъ педагогията. По този начинъ врѣмето ще се съкрати. И азъ тази вечеръ нѣма да се занимавамъ съ васъ, да ви доказвамъ това — онова, но ще ви кажа: елате тука! — и ще направя нѣкому инжекция на главата, нѣкому на сърцето, и всички ще излѣзете прѣобразени. Като направя тия инжекции, животътъ ще започне отново, ще се движимъ въ една съвсѣмъ нова областъ. Ако туй, което учимъ сега, нѣма връзка съ бждещето, защо ще губимъ врѣме? Не, туй, което учимъ сега, е основа на бждещата наука, която иде. Затуй, трѣбва да поставите здрава основа на идеитъ и чувствата си. Казвате: защо трѣбва да вѣрваме? —

Вѣрата е стълбъ. Защо трѣбва да любимъ? — Любовта е основа на живота. Защо трѣбва да се надѣваме? — Надеждата е Божествена форма.

И тѣй, поставете единъ стълбъ, една основа и една форма въ живота си. Тия нѣща сж необходими, както за сегашното ви развитие, така и за бждещето. Не е важно, дали ще вѣрвате, или не, но трѣбва да имате тия три основни елемента. Питамъ: можете ли да прѣдоделите несгоди-тѣ въ живота си безъ любовь? — Не можете. Любовь се изисква! Любовьта е капиталътъ въ живота. Напримѣръ, вие искате да слѣдвате университетъ. Можете ли да го свършите безъ капиталъ, безъ срѣдства? — Не. Благодарение на срѣдствата, вие си доставяте храна отъ гостилницата, хлѣбъ отъ фурната, дрехи отъ магазинитъ и т. н. Това е фактъ. Ти свърши университета благодарение на фурнаджията. Вие казвате: азъ свършихъ университета. И по-нататъкъ не се замисляте, какъ свършихте упниверситета и кому трѣбва да благодарите. Затова, минешъ ли покрай нѣкой фурнаджия, спри се и кажи: много ти благодаря, безъ тебе не бихъ могълъ да свърша университета. Като минешъ покрай нѣкоя нива, спри се прѣдъ житото и кажи: много ти благодаря! Ако ти не бѣше израсло и не бѣше вързало плодъ, азъ не бихъ свършилъ университетъ. Ако ти не бѣше израсло, азъ и въ Бога не бихъ вѣрвалъ. Благодарение на тебе, азъ вѣрвамъ въ Бога. Тѣй седи великата Истина. Малкитъ нѣща ни учатъ на великитъ проявления на живота.

Вие казвате: азъ съмъ независимъ. — Не прѣди всичко, ти си зависимъ отъ фурнаджията. Другъ казва: азъ искамъ да бѣда самостоятеленъ. Самостоятеленъ ли? Човѣкъ иска да бѣде самостоятеленъ, за да не го владѣятъ хората. Но трѣбва да знаете: човѣкъ не може да не владѣе; човѣкъ не може да не заповѣдва. Тогава кой заповѣдва? — Хлѣбътъ заповѣдва. Ти имашъ за господаръ нѣкой човѣкъ, който ти заповѣдва. Той ти заповѣдва благодарение на хлѣба. Ако той не държеше хлѣба въ рѣцѣтъ си, щѣше ли да ти заповѣдва? И ако ти нѣмаше нужда отъ хлѣбъ, щѣше ли да го слушашъ? Туй и свѣтскитѣ хора знаятъ.

Сега азъ искамъ да ви наведе на мисълта, да обръщате внимание на малкитѣ нѣща въ живота си. Ние прѣнебрегваме малкитѣ нѣща — житото, рѣжътъ, въздуха, слънцето — абстрахирваме се отъ тѣхъ, но това не е философия, това е криво разбиране на живота. Не трѣбва да мислите така, но като минавате покрай тия малки нѣща, спрѣте се и кажете: азъ благодаря на всички малки нѣща; тѣ съставляватъ основата на моя животъ. Имашъ ли уважение, благоговение и почитъ къмъ житото, къмъ царевицата и къмъ всички плодове, ти ще можешъ да почиташъ и всичко около себе си. Такъвъ трѣбва да бѣде новиятъ моралъ. Не поставите ли този моралъ за основа въ живота си, отъ васъ нищо нѣма да стане. Ще бѣдете такива, каквито сте и сега. Вие ще се раждате и умираете,

а тия малки братчета ще ви разлагатъ, ще изсмукватъ соковетѣ ви и ще ви учатъ на самопожертвуване. Вие ще минавате отъ единъ житенъ класъ на другъ и сами ще учите този законъ, докато най-послѣ се освободите отъ тази стара философия. Докато узрѣе вашата глава, вие ще минавате послѣдователно отъ живота на растенията въ тоя на животнитѣ, докато най-послѣ минете въ живота на човѣка. Тогава ще провѣрите теорията за прѣселението на душитѣ и ще видите, че тази теория е вѣрна. Само така ще разберете, че животътъ на житното зърно е тѣй свещенъ, както и вашиятъ. Всѣки човѣкъ, който не почита житното зърно, не може да почита душата. Житното зърно е излѣзло отъ Бога тѣй, както ти си излѣзълъ отъ Него.

Азъ ви давамъ тази мисълъ не за обезсърдене, но да вложите новия моралъ въ себе си, да бѣдете твърди и рѣшителни, да прѣвъзможете всички мжнотии, които срѣщате въ живота си тѣй, както морскитѣ вълни се разбиватъ въ здраво построения корабъ. Корабътъ ви трѣбва да плутува безъ никакъвъ страхъ въ бурния океанъ, а вълнитѣ ще се разбиватъ въ едната и въ другата му страна. Ще има малкъ тласкъ, ще има сътресения, но корабътъ ви трѣбва да устои. Не е ли здравъ корабътъ ви, по-добръ не минавайте прѣзъ океана.

Първото нѣщо: отъ всинца ви се изисква да внесете въ себе си, въ душата си единъ мекъ еле-

ментъ. Прѣди всичко трѣбва да започнете отъ житото, да си съставите ясна прѣдстава за него. Започнете съ морала на житото. Ще ви дамъ слѣдната задача: ще вземете десетъ хубави житни зърна и ще ги разглеждате внимателно, подробно, съ увеличително стѣкло день, два, три, докато у васъ се роди извѣстна идея за житото, отъ която да извадите поне едно малко морално заключение. Слѣдъ това накратко ще опишете вашитѣ наблюдения и резултатитѣ, до които сте дошли.

Ще ви дамъ единъ примѣръ, да видите, какъвъ е резултатътъ отъ житното зърно. Прѣдставете си, че вие страдате отъ огнища, имате силно възпаление, висока температура и повиквате единъ лѣкаръ, втори, трети, дано ви помогнатъ. Тѣ ви правятъ инъекции, даватъ ви лѣкарства, но положението се усложнява. Всички лѣкари вдигатъ ржцѣ, не знаятъ, какво да правятъ, и най-послѣ казватъ: такава е волята Божия! Въ това врѣме единъ господинъ идва при васъ, прѣдлага ви едно житно зърно и ви казва: сдѣвчи това зрънце добръ! То е нѣщо подобно на екстрактъ отъ прана. Вие сдѣвквате добръ житното зрънце, и температурата спада, болестъта изчезва, и вие се чувствувате напълно здрави. Питамъ: какво ще бжде сега вашето отношение спрѣмо това малко зрънце? Нѣма ли да го оцѣнявате? То не седи ли по-високо отъ всички лѣкари, които бѣха наоколо ви? Въ дадения случай, кой извърши по-висока служба, житното зрънце ли, или лѣкаритѣ? — Житното

зрънце. Слѣдователно, житното зрънце свърши най-важната работа. Не е само житното зрънце, което може да извършва такава работа. Въ природата има растения, много сѣмена, които могатъ да се употребяватъ за лѣкуване. За въ бждеше новата медицина ще си служи съ тѣхъ. Само четия лѣкари, които ще си служатъ съ новата медицина, сами ще трѣбва да събиратъ всички тия сѣмена и растения, и то въ опрѣдѣлени часове, дни и мѣсеци прѣзъ годината. По този начинъ, тия лѣкарства ще произвеждатъ голѣмъ прѣвратъ въ човѣшкия организъмъ. Житното зрънце съдържа въ себе си потенциална енергия, която, като влѣзе въ организма на човѣка, се прѣвръща въ кинетическа.

Та казвамъ: дребнитѣ нѣща, които сега ви се виждатъ нищожни, съдържатъ голѣма сила въ себе си. Въ житното зърно се съдържа скрита енергия, която иде за ваша услуга; затова, ако искате да се развивате, да вървите напредъ, трѣбва да я използвате разумно. Сегашниятъ ви животъ се дължи, именно, на тия малки житни зрънца. Човѣкътъ трѣбва да започне живота си отъ тѣхъ. Житото се е явило на земята прѣди човѣка. Досега житото е прѣминало прѣзъ три фази. Сегашната му фаза е третата. За въ бждеше то ще прѣмине още една фаза на подобрение, отъ което ще се подобри и човѣшкиятъ организъмъ.

И тъй, като основа на новия моралъ ще турите закона за най-малкитѣ нѣща. Напримѣръ, у

васъ се зароди едно малко желание, или една малка мисълъ, дребни като житното зърно. Какво трѣбва да правите? — Ще ги отхранвате, ще ги пазите свещено въ себе си. Отъ тѣхъ ще се родятъ велики работи. Великитѣ мисли и желания сж сборъ отъ множество малки мисли и желания. Дребнитѣ желания азъ считамъ за най-нужни и необходими, а голѣмитѣ, великитѣ желания служатъ като потокъ, тѣ ви каратъ да бждете интензивни. Тѣ сж като нѣкой силенъ, голѣмъ порой, който завлича всичко. Когато у човѣка се появи нѣкое дребно желание, или нѣкоя малка мисълъ, това сж нѣжни Божествени проблѣсъци въ съзнанието ви. Ако у васъ се породи желание да направите нѣкое дребно, микроскопическо добро, направете го, не го отхвърляйте. Напримѣръ, вие имате едно малко тевтерче, въ което сте писали хубави мисли, или една малка, цѣнна за васъ, книжка, които обичате. Погледнете ги, отворите ги, но виждате, че по тѣхъ има малко прахъ. Казвате си: нека си свърша работата, че тогава ще ги изчисти. Не, прѣкъсни работата си, но ги изчисти. Не ги ли изчистишъ веднага, ще изпаднешъ въ грѣшка. Вашата слугиня нѣма да изчисти книжката ви тъй добръ, както вие сами. Изчистишъ ли книжката си, която азъ наричамъ „малкото свещено желание“, ти ще придобиешъ една малка свѣтлинка въ съзнанието си. Тази книжка е цѣнна само за тебе — само ти можешъ да я изчистишъ най-хубаво.

И тъй, дойде ли у васъ нѣкое малко жела-

ние, или нѣкоя малка мисълъ, не ги отблъсквайте, но ги реализирайте. Ако не изпълните най-малкото си желание, може да развалите цѣлата работа. Напримѣръ, разкопавашъ лозето си, но около единъ отъ чуканитѣ оставашъ мѣстото неразкопано. Ти забѣлѣзвашъ това нѣщо, но си казвашъ: кой ще се върща сега, да разкопава този чуканъ? Не се ли върнешъ да го разкопаешъ, за въ бждеще той ще развали всичката ти работа. Тази твоя небръжностъ, въ първо врѣме незначителна, въ послѣдствие ще докара лоши резултати. Послѣ ти ще съзнаешъ погрѣшката си и много ще съжбявашъ. Затова, забѣлѣжете ли, че сте пропуснали една работа, колкото малка да е тя, върнете се да я поправите! Нека това бжде за васъ едно важно правило въ живота ви.

„Любовъта ражда доброто.“

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.“

16 лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 1. II. 1925 г.

17 ЛЕКЦИЯ.

Новото възпитание и самовъзпитание.

„Любовта ражда доброто.“
— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

Прочете се резюме отъ темата: „Коя е най-важната буква въ азбуката?“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Разлика между въображение и фантазия.“

Ще ви задамъ въпроса: споредъ васъ, кой е най-приятниятъ часъ прѣзъ деня? (— Часътъ на почивка слѣдъ усилена работа. Когато разберемъ нѣщо). Кога се чувствувате най-разположени, сутринъ като ставате, или вечеръ като си лѣгате? (— Сутринъ. Вечеръ).

Наблюдавали ли сте, какъ спите нощно врѣме, по колко пжти се обръщате прѣзъ цѣлата нощъ, ту на едната, ту на другата страна? Дали има нѣкой отъ васъ да е броилъ това нѣщо?

Сега, за една седмица ще ви задамъ слѣдното упражнение: като си легнете вечерно врѣме,

ще вземете при себе си листче и единъ моливъ и колкото пжти прѣзъ нощта се обърнете, ще отбѣлжките на листчето съ малки линийки. Ако се обърнете несъзнателно, нѣма да отбѣлжвате, затова не сте отговорни; но колкото пжти се обърнете и съзнавате това обръщане, веднага ще си отбѣлжките на листчето. Можете ли да направите това упражнение? (Можемъ). Ако се случат да сънувате прѣзъ нощта нѣкакъвъ сънъ, отъ който се стреснете и се обърнете на другата страна, добръ е да си отбѣлжките въ кратки чърти съня и да видите, на коя страна сте се обърнали. Има сънища, които сж важни и добръ е въ такъвъ случай да се знае, на коя страна сте се обърнали и на коя сте били, като сте сънували.

При окултното възпитание и самовъзпитание трѣбва да обръщате внимание на начина, по който спите. Щомъ си легнете, ще кажете на тѣлото си: слушай, както си легнешъ, така ще останешъ до сутринята — никакво мърдане надѣсно или налѣво! Ако тѣлото ви се подчини на тази заповѣдъ, значи, вие сте му господари, можете да го владате. Не се ли подчини, не сте господари. Добръ е да правите тѣзи опити, да видите, дали тѣлото ви се подчинява на вашитѣ внушения, или не се подава. Всички клѣтки въ организма на човѣка сж разумни, и ако можете да имъ говорите, а тѣ да ви слушатъ, вие ще можете да се възпитавате. Ако говорите на клѣтките си и тѣ не ви слушатъ, вие не можете да се възпитавате. Основното възпитание на тѣло-

то зависи отъ възпитанието на клѣтките. Легнешъ ли на дѣсната страна, ще си кажешъ: тази вечеръ ще спя само на дѣсната страна, нѣма да се обръщамъ никакъ. Ако до сутринята не се обръщате, това показва, че мисълта ви била силна. Може да правите редъ опити, при които да заповѣдвате на клѣтките си да ви слушатъ. Ако при всички тия опити тѣлото ви се подчинява, всичко у васъ ще върви въ хармония.

Както забѣлжвамъ, всичко у васъ става безразборно, вие не лѣгате на опрѣдѣлено врѣме. Човѣкъ трѣбва да си наложи дисциплина. Дойде ли 10 или 11 часа вечерята, каквато важна работа и да имате, ще си кажете: сега ще си легна, ще спя безъ да се обръщамъ, ще си почина добръ и утрѣ сутринята, точно въ 4 часа ще стана и ще започна отново работата си. Това значи дисциплина на тѣлото, възпитание на клѣтките. А сега вие като си легнете, въртите се цѣла нощъ, не сте спокойни. Питамъ: какви идеи ще можете да възприемате въ такова състояние, щомъ не можете да заповѣдвате на ржцѣтъ, на краката и на тѣлото си да не мърдатъ? Какви идеи и чувства ще възприемате, щомъ не можете да заповѣдвате на вашата артериална и венозна система, нито можете да урегуливате извѣстни неправилни състояния у васъ?

Прѣдставете си, че имате нѣкакъвъ отокъ на крака си. Ако вие можете да заповѣдвате на тѣлото си, ще кажете на клѣтките, които се нами-

ратъ около отеклата частъ на крака да изпратятъ по-чиста кръвъ и да изхвърлятъ нечистата по-скоро навънъ. Кажете ли си така, на сутринята ще почувствувате едно голъмо подобрене, едно разположение на духа.

Понеже вие влизате въ свѣта, трѣбва да владате органитѣ си, клѣткитѣ си, да имате самообладание, както моряцитѣ. Наблюдавайте нѣкой морякъ, какво спокойствие, какво самообладание има! Когато се качва на мачтата, той спокойно върши работата си, вързва, развързва вжжето, не се смущава, че наоколо му и подъ нозѣтъ му всичко се люлѣе и вълнува. Този морякъ има присѣствие на духа. Ако е нѣкой неопитенъ, той не може да се качи ни мачтата.

Та казвамъ: вие, като окултни ученици, трѣбва де се самовъзпитавате, да издържате мжчнотиитѣ, които ви идватъ. Като се качите на една такава мачта, трѣбва да се самообладавате, да бъдете тихи и спокойни. Ако не възпитавате своето тѣло, всѣко друго възпитание нѣма да ви ползува.

И тъй, истинското възпитание на човѣка трѣбва да започне отъ неговото самовъзпитание.

„Любовта ражда доброто.“

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

17 лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 8. II. 1925 г.

ЛЕКЦИИ

на

МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ОТЪ УЧИТЕЛЯ.

1924 — 1925 г. СОФИЯ — IV ГОДИНА.

III томъ.

18, 19 и 20.

Издание на просвѣтния комитетъ.

София — 1928

18. ЛЕКЦИЯ.

Високитѣ мѣста и чистиятъ въздухъ.

„Любовъта ражда доброто!“
— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Разлика между фантазия и въображение.“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Първото растение на земята“.

За слѣдния пжтъ ще пишете върху темата №16: „Кой е най-мекиятъ и най-коравиятъ удъ у човѣка?“

Ще ви запитамъ: защо нѣкои отъ растенията сж малки, а други голѣми? Какво е вашето мнѣние по този въпросъ? (— Това зависи отъ условията, при които растението се развива. Има единъ природенъ законъ, споредъ който, при лошитѣ условия външнитѣ форми се смалчаватъ, а при добритѣ условия се увеличаватъ). Какъ мислите вие, плоднитѣ дървета прѣдшествуватъ ли трѣвитѣ въ своето проявление, или трѣвитѣ ги прѣдшествуватъ? (— Плоднитѣ дървета прѣдшествуватъ трѣви-

тѣ). Имало ли е плодни дървета прѣзъ ледения периодъ? (— Споредъ съврѣмненната наука прѣзъ този периодъ не е имало плодни дървета).

Ще ви задамъ нѣколко въпроси. Каква е била първоначално формата на заека? Каква форма е ималъ той, като днешната, или друга нѣкаква? Има ли нѣкакво подобие между мишката и свинята? (— Тѣ ядатъ всичко, каквото намѣрятъ). Въ устройството си иматъ ли нѣщо подобно? (— Мишките сж гризачи). Между мишките и зайците иматъ ли подобие? (— Тѣ сж гризачи. Освѣнъ това и мишките, и зайците сж страхливи). Защо прѣдните зъби у гризачите растатъ толкова много? При какви условия и кога се явилъ у тѣхъ навикътъ да гризатъ? Кога се явило у нѣкои отъ брѣмбарите съзнанието да снасятъ яйцата си въ корите на дърветата? Какъ бихте си обяснили способността на клѣтките у птиците да създаватъ кожата, да създаватъ перцата си, и при това тѣй хубаво да ги боядисватъ, като че нѣкой художникъ е работилъ върху тѣхъ? Дали самите клѣтки правятъ това? Обърнете внимание и на пеперудите! Тѣ живеятъ ли повече отъ едно лѣто? — Не. Въпрѣки това, вжитъ, какво богатство отъ краски има върху тѣхните крилца! Какво иска да ни каже природата съ това? Туй е една луксозна дрешка, която струва нѣколко милиона лева, а при това трае само едно лѣто. Какво голѣмо изкуство е това нѣщо! Както виждате, голѣми художници сж пеперудите! Има ли нѣкакъвъ замисълъ въ тѣхното ху-

дожество? (— Нѣкои отъ краските имъ се прѣдаватъ отъ самата срѣда, въ която се движатъ, за да се прѣдпазятъ отъ враговетѣ си. Краските имитиратъ цвѣта на околната срѣда, въ която се движатъ). Питамъ: ами цвѣтята, които иматъ краски, кого имитиратъ? Нали и тѣ иматъ врагове? (— Напротивъ, у цвѣтята има желание да изпжкнатъ всрѣдъ околната срѣда, въ която се намиратъ, за да бждатъ забѣлѣзани отъ насѣкомите). Слѣдили ли сте, кои пеперуди повече сж изложени на опасностъ: тия, на които крилцата сж пѣстро боядисани, или тия, които нѣматъ никакви краски? Помислете малко върху този въпросъ, и ако не можете да си отговорите, запитайте нѣкой естественикъ, какво той би ви казалъ. Естествениците още не сж разрѣшили въпроса, кой даде тия краски у пеперудите, и какъ, изобщо, се създаватъ.

Казвамъ: вие виждате сега, колко въпроси има неразрѣшени. Ако съврѣмненните естественици биха разрѣшили тия въпрси, тѣ биха хвърлили голѣма свѣтлина върху историята на органическото царство. Забѣлѣзано е по извѣстни признаци, че пеперудите иматъ съзнание за своите красиви дрехи, както и за прашеца, който се намира по крилцата имъ. Когато вали дъждъ, или когато дойде буря, тѣ грижливо се скриватъ нѣкъдѣ, да запазятъ праха по крилцата си. Какъ се е създалъ този прахъ по крилцата на пеперудите, това съврѣмненната наука не знае. Това показва, че пеперудите сж знаели галванопластиката прѣди

хората. Това не е просто натрупване на прашецъ. Голѣмо изкуство е да се наслои тази финна материя върху крилцата имъ! Какъ мислите, сами пеперудитѣ ли правятъ това нѣщо? (—Пѣстритѣ, красивитѣ пеперуди повече се пазятъ, затова и по-мѣчно се ловятъ отъ обикновенитѣ). Така е, красивитѣ пеперуди сж по-интелигентни. Единъ английски писателъ, естественикъ, слѣдъ като правилъ много научни наблюдения върху растенията и животнитѣ, най-послѣ дохожда до заключението, че навѣрно нѣкои висши сжщества взиматъ участие въ украсяването и напрашването крилцата на пеперудитѣ. Той признава намѣсата на висши сжщества въ тази работа, но не може да си отговори, какъвъ интересъ иматъ тѣ отъ това.

Правили ли сте наблюдения на нектитѣ си, да си отговорите, какво значение иматъ бѣлитѣ полукржгове, които се явяватъ по тѣхъ? Нѣкои хора иматъ такива полукржгове само на единъ отъ прѣститѣ си, други — на два, а нѣкои — на всичкитѣ прѣсти. Случайностъ ли сж тия бѣли полукржгове, или означаватъ нѣщо? — Въ природата нѣма случайности. Хората, които иматъ тия полукржгове на всичкитѣ си прѣсти, се отличаватъ съ добро кръвообрѣщение. Тия хора, които нѣматъ полукржговетѣ, се отличаватъ съ слабо кръвообрѣщение. Има изключения и отъ това явление, но тѣ сж малко. Вие може да направите опитъ, да пръвѣрите, дали това е вѣрно или не. Тия хора, у които дихателната система и кръвообрѣщението е

слабо, да работятъ върху засилването на кръвообрѣщението си и слѣдятъ, явяватъ ли се тия полукржгове. Ако съ усиление на кръвообрѣщението имъ, тия полукржгове се появятъ, значи, това е фактъ, а не само едно съвпадение. Не се ли усилява кръвообрѣщението, не се ли явяватъ тия бѣли полукржгове, съ това се потвърждава и факта, че тѣ иматъ връзка съ дишането и кръвообрѣщението.

Правете и друго наблюдение: слѣдете, каква е широчината на нектитѣ. Широчината на нектитѣ съотвѣтствува на волята у човѣка. Хора, у които нектитѣ сж широки, иматъ силна, издържлива воля; тия хора пѣкъ, на които нектитѣ сж тѣсни, иматъ слаба воля. Знаете ли, какви тънки наблюдения трѣбва да правите, ако ви се даде да работите научно върху тезата: отношение между нектитѣ на човѣка и неговата воля. Всѣки отъ васъ може да прави тия наблюдения.

Сжщо така има връзка между широчината на носа и дихателната система у човѣка. Колкото е по-добъръ развита дихателната система и кръвообрѣщението у нѣкой човѣкъ, толкова и ноздритѣ у него сж по-здрави; носътъ и ноздритѣ иматъ задоволителна широчина. Колкото е по-слабо развита дихателната система у нѣкой човѣкъ, той е по-сприхавъ, по-нервенъ, вслѣдствие на което носътъ и ноздритѣ му сж по-тѣсни. Това се обяснява по слѣдния начинъ: когато дробоветѣ сж добъръ развити, човѣкъ поема повече въздухъ, който, като минава прѣзъ носа, постепенно го разширя-

ва. Когато дробоветъ сж слаби, човѣкъ поема по-малко въздухъ, вслѣдствие на което носътъ остава по-тѣсенъ. Забѣлѣзвате ли, че носътъ ви постепенно изтънява, започнете да дишате дълбоко и пълно. У здравия човѣкъ широчината на носа при ноздритѣ трѣбва да бжде 3 см.. Мине ли носътъ тази мѣрка, това е лошъ признакъ. Намали ли се широчината на носа по-малко отъ 3 см., и това е лошъ признакъ.

Отъ значение за васъ сж наблюденията и върху врата. Вратътъ трѣбва да има нормална широчина 30 см., при височина на човѣка 165 см.. Намали ли се тази широчина на врата, това е лошъ признакъ. У туберкулознитѣ хора вратътъ е подъ тази норма. Увеличи ли се у нѣкой човѣкъ широчината на врата до 40 см., при сжщата височина, 165 см. ръстътъ, и това е лошъ признакъ. Такъвъ човѣкъ е осжденъ най-много слѣдъ двѣ години да умре отъ апоплексия. Вратътъ му трѣбва да спадне поне съ петъ сантиметра, до 35 см.. Дойде ли до тази мѣрка, той ще може да се излѣкува. Съврѣмнената медицина обръща внимание и върху дължината на врата. Кжсиятъ и дебелъ вратъ показва затлъстяване у човѣка и условия за апоплексия. Както виждате, между всички величини въ организма на човѣка има извѣстни пропорции, извѣстни математически съотношения, които трѣбва да се спазватъ, за да бжде човѣкъ здравъ.

Младитѣ хора заболяватъ по-често отъ възрастнитѣ. Най-много заболявания се явяватъ въ

дихателната система. Затова, хора съ слаби гърди трѣбва да живѣятъ на високи мѣста, надъ 2000 м. височина, дѣто въздухътъ е чистъ и лекъ. При тѣзи условия става силна реакция въ организма имъ. Тамъ електрическитѣ течения сж по-силни, отколкото въ низкитѣ мѣста; тѣ раздвижватъ кръвта на организма. Всички слабогрѣдни сж мързеливи хора. У тѣхъ се натрупватъ отрицателни мисли, които дѣйствуватъ убийствено върху психиката имъ. Тѣ знаятъ, че малко ще живѣятъ, че сж болни, но никога не признаватъ това. Ако вие уплашите единъ туберкулозенъ, че слѣдъ мѣсець ще умре, въ него веднага се събужда силно желание за животъ, той се стресва, започва да реагира срѣщу болестта и трѣгва къмъ подобрене. Туберкулознитѣ обикновено сж страхливи хора, затова, ако ги уплашите, че ще умратъ, тѣ започватъ да се борятъ съ болестта и оздравяватъ.

Онѣзи хора, у които дихателната система е слабо развита, за засилването ѝ могатъ да употребятъ слѣдния методъ: слабо разтриване костта задъ ушитѣ, за да се усили живота. Това мѣсто е свързано съ издържливостта на организма. Тамъ има единъ центъръ, нареченъ любовъ къмъ живота. Когато у нѣкой туберкулозенъ се събуди любовъ къмъ живота, той става издържливъ, устойчивъ къмъ външнитѣ условия. Туберкулозиятъ човѣкъ трѣбва да живѣе на високи мѣста и да се излага на слънчева свѣтина. Ако е студено тамъ, той трѣбва да бжде добръ облѣченъ, кра-

ката добръ затоплени, а главата може да бжде открита, тя повече издържа студа, защото е акумулаторъ на електрическа енергия.

Ще ви изнеса едно положение, отъ което трѣбва да се пазите. Прѣдставете си два организма, А и В, които седятъ единъ до другъ. Организмътъ А съдържа много киселини въ тѣлото си: въ чувствата си въ родно състояние, а въ мислитѣ си въ въздухообразно състояние. Този организмъ е привикналъ къмъ киселинитѣ, които сж въ него, затова не чувствува тѣхното врѣдно влияние, но неговитѣ киселини се отразяватъ врѣдно върху организма В. Нѣма да се mine много врѣме, и този човѣкъ В ще умре. Защо? — Той е по-слабъ и не може да издържи на разрушителното дѣйствие на киселинитѣ. Окултната наука нарича това лошо влияние „вампиризмъ“ — изтегляне на магнетичнитѣ сокове отъ организма. За да се прѣдпази човѣкъ отъ тия лоши влияния, окултната наука прѣпоръчва на слабитѣ хора да носятъ скжпоцѣнни камъни. Тѣ могатъ да трансформиратъ лошото влияние на киселинитѣ. Както войницитѣ въ врѣме на война се запазватъ отъ задушливитѣ газове чрѣзъ особени шапки, така и скжпоцѣннитѣ камъни запазватъ човѣка отъ врѣдното влияние на киселинитѣ. Обаче, всички скжпоцѣнни камъни не притежаватъ тази сила. Разумниятъ човѣкъ знае, какъвъ камѣкъ трѣбва да употреби за себе си. Всѣки скжпоцѣненъ камѣкъ е емблемъ на нѣкаква сила въ природата. Единъ скжпоцѣненъ ка-

мѣкъ може да ви дѣйствува благотворно само тогава, когато между васъ и него има известна симпатия.

Тия два организма, А и В, прѣдставляватъ два принципа: първиятъ принципъ А е нареченъ мъжки, или принципъ на разрушение, а вториятъ В — женски принципъ, или мекъ принципъ. Понѣкога и мекиятъ принципъ може да се приспособи къмъ влиянието на киселинитѣ, като се научи да трансформира тѣхното врѣдно дѣйствие. Заболяванията, които ставатъ днесъ съ хората, се дължатъ на съвсѣмъ други причини, а не на тѣзи, които съврѣменнитѣ лѣкари обясняватъ. Напримѣръ, виждашъ днесъ нѣкой младъ, здравъ човѣкъ, но утрѣ чувашъ, че умрѣлъ внезапно. Окултната наука обяснява тази моментална смъртъ съ това, че този човѣкъ е попадналъ подъ влиянието на известни природни течения. Човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ, когато попадне въ тия течения. Той трѣбва да употреби разумната си воля, за да може да имъ противодѣйствува. Въ природата сжществуватъ не само тия течения, които отнематъ живота на човѣка, но и такива, които завличатъ хората и ги отнасятъ нѣйдѣ далечъ изъ пространството.

Човѣкъ трѣбва да се пази и отъ двойницитѣ на нѣкои умрѣли, които сж като паразити. Тѣ сж като медузитѣ въ морето — хванатъ ли нѣщо, изсмукватъ го и тогава го оставятъ. Когато усѣтите около васъ една гжста материя, която ви обвива

и смучи, това сж, именно, тия двойници. Вие трѣбва да имъ противодѣйствувате, да се освобождавате отъ тѣхъ. За да избѣгвате тия влияния, първото необходимо условие е чистота. Азъ не говоря за обикновената чистота, която въ хигиенично отношение е мѣрка противъ болеститѣ, но говоря за духовната чистота, която е необходима за здравето. Всѣки човѣкъ, който иска да бѣде здравъ, непременно трѣбва да води чистъ животъ. Чистотата е необходима и за човѣшкия умъ.

Често окултнитѣ ученици, въ своитѣ разбира-ния, се намиратъ прѣдъ опасностъ, въ която свѣтскитѣ хора не изпадатъ. Тѣ, въ нѣкои случаи на живота не дѣйствуватъ, но казватъ: Богъ ще ни пази, природата ще ни пази, такава е волята Божия, има Божий Промисълъ и т. н. Свѣтскиятъ човѣкъ не вѣрва въ това, затуй, каквото му се случи въ живота, самъ дѣйствува. Трѣбва да знаете, че Божи-ятъ Промисълъ е основанъ на разумни Божии закони, и затова, ние можемъ да бждемъ покровителствуванни отъ този Промисълъ само тогава, когато спазваме Божиитѣ закони. Не ги ли спазваме, ние сме изложени на вътрѣшни опасности. Каквото и да правите, всичко трѣбва да става въ границитѣ на разумнитѣ природни закони. Тогава, каквито страдания и да ви дойдатъ, тѣ ще бждатъ за ваша полза. Трѣбва да знаете, обаче, че смъртъ нѣма да ви се причини никога, защото тя нищо не допринася на човѣка, а само спира развитието му. Дойде ли смъртта, човѣкъ изгуб-

ва условията за животъ. Слѣдъ това, трѣбва да мине дълъгъ периодъ отъ врѣме, докато той при-добие загубеното, т. е. новитѣ условия за животъ.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода.

18 лекция на младежкия окултенъ класъ, дър-жана отъ Учителя, на 15/II 1925 г.

19. ЛЕКЦИЯ.

Най-важното.

Отсега ще имате слѣдния новъ поздравъ:

„Доброта, Истина, Красота,
това е Любовъта“.

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Първото растение на земята“.

За слѣдния пжтъ ще пишете върху тема № 17: „Най-важниятъ мускулъ въ човѣшкия организъмъ“.

Ако ви запитатъ, защо е необходимо духовниятъ свѣтъ да прави своитѣ проекции на земята, какво ще отговорите? (— За да ги види въ най-проста форма). Когато разглеждате човѣка, главно на коя частъ отъ тѣлото му се спирате? (— На главата, на лицето, на очитѣ). Коя е най-важната външна частъ отъ тѣлото на човѣка? Дѣ се изразява неговата интелигентность? Вие казвате, че очитѣ сж най-изразителни, но забѣлѣжете, очитѣ, сами за себе си, нѣматъ никакво изражение. Вземете очитѣ отдѣлно, безъ мускулитѣ на лицето и вижте, изразяватъ ли усмивка. Не,

очитъ безъ мускулитъ на лицето нѣматъ изразъ. Лицето заедно съ очитъ изразява цѣлокупното състояние на човѣка. Така че за проявитъ на човѣка, за неговата интелигентностъ ще сждите по лицето му. Възможно ли е червеятъ да пише като човѣка? (— Не е възможно). Да, у червея нѣма такава интелигентностъ, затова и тази възможностъ остава нереализуема.

Допуснете, че до васъ се докосва една геометрическа сфера, кжлбо, питамъ: каква частъ отъ тази сфера ще ви докосне? (— Само една малка частъ отъ нея). Слѣдва ли отъ това, че останалата частъ отъ нея или отъ васъ не съществува? Съврѣменнитъ философи казватъ, че физическиятъ свѣтъ не съществува, а е само отражение на духовния. Споредъ тѣхъ отношението между физическия и духовния свѣтъ е такова, каквото е отношението между дървото и неговата сѣнка. Така ли е въ сжщностъ? Отъ гледището на математиката, физическиятъ свѣтъ е само едно сѣчение, т. е. една частъ отъ духовния свѣтъ. Въ това отношение и човѣкътъ е едно сѣчение отъ цѣлото, т. е. частъ отъ цѣлото. Слѣдователно, качества на всички хора събрани заедно, съставляватъ качества на цѣлото. Ето защо хората не могатъ единъ безъ другъ. Сжщото е по отношение частитъ на тѣлото: най-нищожната, най-маловажната частъ у човѣка е тъй необходима, както и по-важнитъ. Напримѣръ, дебелото чърво у човѣка извършва много долна служба. Тогава

какво трѣбва да се мисли за този органъ? Когато дойдемъ до сжщността на живота, трѣбва да се спремъ върху всички органи въ човѣшкото тѣло, както на тия, които извършватъ важна и почтена служба, така и на тия, които извършватъ непочтена работа и ще видимъ, че всички сж еднакво необходими и важни. Въпрѣки това, вижте, каква грамадна разлика има между очитъ и дебелото чърво! Нѣкога, въ далечното бждеще, човѣкъ ще живѣе и безъ дебело чърво, но при сегашнитъ условия не може да се живѣе безъ дебело чърво. И въ духовния свѣтъ има подобно разпрѣдѣление на службитъ. Хората на земята, колкото и да сж грѣшни, за духовния свѣтъ тѣ сж необходими.

Азъ ви навеждамъ тази философска мисль съ единствената цѣль да не разглеждате нѣщата въ живота като важни и маловажни. Всѣка частъ отъ тѣлото по отношение цѣлокупния човѣкъ, е толкова важна, колкото и цѣлото. Има нѣща, които сж врѣдни за едни сжщества, а полезни за други. Вземете, запримѣръ, идеята за месоядството и тази за вегетарианството. Месоядитъ казватъ: месото е полезно за насъ, а растителната храна не е полезна. Вегетарианцитъ казватъ обратното. Попитайте, какво ще кажатъ животнитъ, които се колятъ за храна на хората. Тѣ ще кажатъ, че хората трѣбва да бждатъ вегетарианци. Кой е най-силниятъ аргументъ на вегетарианцитъ, че не трѣбва да се яде месна храна? Тѣ казватъ: понеже и животнитъ, както и хората сж грѣшни, жи-

вѣятъ съ извѣстни страсти и лоши качества, всичко това внася въ организма имъ отрова, която се отразява злѣ върху организма на човѣка. И кокошките, и овците съдържатъ въ себе си редъ отрови. Казвате: овцата е толкова мека! — Да, но и въ нея има извѣстна лосевина. Значи, месната храна е вѣдна за човѣка при сегашното му развитие. Той трѣбва да се откаже отъ нея. Не се ли откаже, той ще се отрови. Съврѣмнената медицина констатира, че неврастенията у сегашнитѣ хора се дължи на чрѣзмѣрното употребление на месото. Единствената здравословна храна за сегашния човѣкъ е растителната — тя смекчава неговото грубо естество. За въ бждеще човѣчеството ще достигне такова развитие, че ще може да извлича необходимитѣ хранителни вещества направо отъ живата природа. Днесъ хората извличатъ хранителнитѣ вещества за своя организъмъ отъ растенията и животнитѣ, но слѣдъ вѣрме тѣ ще ги извличатъ направо отъ природата. И тази храна ще бжде чиста, съврѣшена и напълно здравословна. Това ще бждатъ най-финитѣ сокове, които човѣкъ днесъ не може да си прѣдстави. Въ тази фаза на развитие, животни нѣма да има на земята. Човѣкътъ ще остане само съ растенията — никакви животни нѣма да има наоколо му. Тогава и мислитѣ на човѣка ще се прѣчистятъ, защото ще се освободятъ отъ животинскитѣ влияния. Съ други думи казано: самитѣ животни ще се прѣобразятъ, ще станатъ тѣхъ ра-

зумни, както е човѣкътъ днесъ, и ще кажатъ: ние вече не искаме да бждемъ дѣца.

Най-важното за васъ е да съедините съ живота всички философски въпроси, върху които често разисквате. Не направите ли това, тѣзи въпроси нѣма да иматъ никакъвъ смисълъ. Тѣ трѣбва да допринесатъ нѣщо за повдигане и облагодоряване на душигѣ ви. Еволюцията въ цѣлата природа днесъ е насочена къмъ повдигане на човѣшката душа. Всѣка идея, всѣка мисль е цѣнна тогава, когато има приложение въ живота. Прѣдставете си, че азъ лансирамъ прѣдъ васъ идеята за нѣкакви паяци съ 10 милиона очи, които сж съществували прѣди 5 милиона години. Такива паяци не сж съществували, но ако азъ пусна тази мисль, ще създамъ една куриозна теория въ науката. Всички научни списания ще я възприематъ, ще започнатъ да я третиратъ и т. н. Питамъ: защо сж нужни толкова очи на паяка? Ето една идея, която нѣма никакво приложение въ живота. Ако ви кажа, че единъ ангелъ има 10 милиона очи, разбирамъ. Това е една вѣроятност, една възможност.

Казвамъ: много съврѣмненни научни теории мязатъ на тази, която допуска съществуването на паякъ съ 10 милиона очи. Напримѣръ, споредъ нѣкоя теория извѣстенъ родъ микроби имали около 120 стомаха. Питамъ: защо имъ сж толкова стомахи? Да сж два-три стомаха, разбирамъ, но повече отъ два-три сж излишни за тѣхъ. Това сж

само научни прѣдположения. Много нѣща въ науката сж толкова доказани, колкото и теорията за паяка съ 10-тѣ милиона очи. Природата може да създаде най-чудни нѣща днесъ; това е приемливо за ума, но не е възможно за дѣйствителния свѣтъ. Защо? — Природата е разумна, тя създава само такива форми, сществуването на които се обуславя отъ редъ закони.

Слѣдователно, за духовния животъ на човѣка има възможности, които за физическия свѣтъ не сществуваатъ. Напримѣръ, можете ли да изчислите математически, каква е вѣроятността да излѣзе измежду васъ младитѣ такъвъ философъ, който да създаде нова теория за сътворението на свѣта? Това ще бжде отлично упражнение за ума, но се изисква точностъ въ изчисленията. Вземете, напримѣръ, за разстоянието на земята отъ слънцето сществуваатъ три изчисления съ голѣма разлика едно отъ друго. Нѣкои казватъ: не е важно, че има разлика въ изчисленията. Какъ да не е важно? Щомъ математиката минава за точна, за положителна наука, тя трѣбва да борави съ точни изчисления. Въ нея не могатъ да се търпятъ никакви приблизителни величини. Когато дойдемъ до положителнитѣ науки въ свѣта, трѣбва точно да знаемъ, кои нѣща сж възможни, и кои не сж възможни. За всѣки даденъ случай има извѣстни идеи, които сж възможни, и други, които сж невъзможни. Казвате: туй, което е невъзможно за насъ, за другитѣ е възможно. Това зна-

чи: всичко въ свѣта е възможно. Невъзможното за дѣтето е възможно за възрастния човѣкъ. И дѣйствително, така е. Цѣлиятъ свѣтъ прѣдставлява една лѣствица отъ сщества съ различна интелигентностъ, като започнете отъ най-малката микроба и стигнете постепенно до човѣка и оттамъ продължете до ангелитѣ, арахангелитѣ и редъ още по-висши иерархии. И тогава, туй, което микробата не може да направи, другитѣ сщества, съ по-висша интелигентностъ отъ нея, могатъ да направятъ. Тѣй щото, всички прѣдположения, които се допускатъ, сж възможни за нѣкои сщества отъ цѣлокупната интелигентностъ, която дѣйствува едновременно въ свѣта. За Бога всичко е възможно, но за човѣка, който е ограниченъ, въ даденъ случай, не е възможно всичко. Напримѣръ, ти казвашъ: днесъ азъ мога да имамъ 150 милиона лева. Възможно ли е това? — Не е възможно. Обаче, тази възможностъ е вече реализирана отъ другъ нѣкой. Ти казвашъ: азъ мога да бжда професоръ въ този си животъ. — Не, въ този животъ ти не можешъ да бждешъ професоръ, но другъ нѣкой е реализиралъ тази идея.

Значи, това, къмъ което вие се стремите, други вече сж го реализирали. Въ цѣлокупния животъ има връзка между всички сщества. Обаче, за васъ е важно, за всѣки даденъ случай, да знаете, какви сж възможноститѣ за вашата душа. Всѣки отъ васъ трѣбва да знае, какви възможности се криятъ за него въ Божествения свѣтъ и

да се стреми къмъ реализирането на тия възможности. Питамъ: споредъ васъ, кое ви е потрѣбно въ дадения случай? (— Приятелството). — Имате приятелство. Друго? (— Свободата). — И нея имате. Друго нѣщо? (— Постоянство). И постоянно имате. Какво ще внесе приятелството въ живота ви? — Всѣко нѣщо, което влиза въ васъ, трѣбва да бжде съществено за вашия животъ. Ако приятелството, напимѣрь, внесе нѣщо въ живота ви, а отвлѣче друго цѣнно, какъвъ смисълъ има за васъ? То не е истинско приятелство. Какво е потрѣбно за земята, когато е суха? (— Дъждъ). Какво е потрѣбно за земята, когато всичко по нея замръзне? (— Слънце). Какво е потрѣбно за човѣка, когато е гладенъ? (— Хлѣбъ). Какво е потрѣбно за човѣка слѣдъ като цѣлъ день е работилъ? (— Сънъ, почивка, добри думи). Думитѣ, словото, това е водата въ живота. Питамъ: водата безъ наклонъ може ли да тече? (— Не може). Значи, да тече водата надолу, трѣбва ѝ наклонъ и налѣгане.

Забѣлѣжете, въ живота на всѣки човѣкъ, както и на васъ, липсва нѣщо. Въ всѣки човѣкъ засега има недоволство. Азъ чета това и на вашитѣ лица. Вие се прѣдставяте за доволни, но въ сжщность не сте. Значи, липсва ви нѣщо съществено. Питамъ ви: защо сте недоволни? Какво ви липсва? У нѣкои хора недоволството е въ голѣмъ размѣръ, у други — въ малѣкъ размѣръ. Знаете ли, какво може да произведе това недо-

волство въ вашия организъмъ слѣдъ извѣстно врѣме? — То може да произведе сжщия ефектъ, какъвто произвеждатъ извѣстни микроби, когато попаднатъ въ кръвта на човѣка. Ние знаемъ, че най-опаснитѣ болести — туберкулоза, тифусъ, малария и др., се дължатъ на различни микроби.

Често въ религиознитѣ хора се явява мисълъта, че Богъ е недоволенъ отъ тѣхъ, и вслѣдствие на това страдатъ. Прѣди всичко тази мисълъ не е права. Въ съзнанието на Бога нѣма промѣни. Въ Бога нѣма недоволство, но понеже хората не сж способни да възприематъ Божията Любовь, тѣ сж недоволни и прѣдаватъ своето недоволство и на Бога. Докато хората мислятъ, че Богъ е недоволенъ отъ тѣхъ, тѣ ще иматъ едно съзнание, но отъ момента, въ който разбератъ, че недоволството е тѣхно, тѣ ще придобиятъ друго съзнание. Защо Богъ ще бжде доволенъ отъ одного, а недоволенъ отъ другиго? Това сж само прѣдположения. Недоволството у хората се дължи на сжщества' огорчени отъ тѣхъ. Това огорчение се прѣдава въ съзнанието на хората, и тѣ, като не разбиратъ законитѣ, отправятъ това недоволство къмъ Бога, мислятъ, че Богъ е недоволенъ отъ тѣхъ. Не, Божественото съзнание е всѣкога тихо и спокойно. Докосне ли се човѣкъ до Божественото съзнание, веднага и неговото съзнание се прѣчиства, недоволството се прѣмахва, и животътъ му се осмисля.

Ще ви питамъ: какъ бихте намѣрили Боже-

ственото съзнание? Какъ ще се домогнете до Него? Имате ли такава опитностъ? Засега вие се занимавате съ обикновеното съзнание, до Божественото съзнание още не сте стигнали. Вие още се занимавате единъ съ другъ. Понѣкога съзнанието на другитѣ хора се отразява върху вашето или като една тъмна ивица, като сѣнка, или като малка свѣтлинка, или само като приятно впечатление, а понѣкога то се отразява върху васъ и като извѣстно ограничение. Когато дойдете въ съприкосновение съ хора, у които чувствата сж благородни и мислитѣ възвишени и трѣзви, вие придобивате полетъ въ духа си, както птицитѣ се чувствуватъ въ своя полетъ къмъ висинитѣ. Това става по причина на висшето съзнание у тия хора, което се отразява благотворно върху васъ. Когато дойдете въ съприкосновение съ хора, у които съзнанието не е подвижно, вие чувствувате въ себе си стѣснение, ограничение и слизание надолу.

Казвамъ: всички хора взаимно си влияятъ. Това влияние не може да се избегне. Ето защо, всѣки човѣкъ трѣбва да бжде естественъ, да познава състоянието и степенъта на развитието на своето съзнание, което го опрѣдѣля като душа, и което никога не се мѣни. Правилни ли сте опити, да видите, дѣ се намира неизмѣнното у васъ? Човѣкъ може да намѣри неизмѣнното въ себе си, когато е най-много развълнуванъ, когато се намира при най-голѣми изпитания. Тогава човѣкъ трѣбва да се спре, да види, има ли въ него нѣщо

тихо и спокойно, безъ вълнение. Намѣри ли това нѣщо, то е разумното начало въ човѣка, което никаква буря вънъ или вътрѣ въ него, не е въ състояние да разколебае или разклати. Спокойното у човѣка, това е неговата душа, а всичко, което се вълнува, това е неговото промѣнливо естество. Напримѣръ, нѣкой отъ васъ казва: азъ утрѣ ще отида на Витоша. Ставашъ сутринъта, виждашъ, че врѣмето не е хубаво и казвашъ: нѣма да отида на Витоша. Питамъ: ти ли си този, който вчера казваше едно, днесъ казвашъ друго? Защо отложи отиването до Витоша? — Азъ съмъ свободенъ да кажа, каквото искамъ. — Не, не си свободенъ. Прѣди всичко ти не бѣше свободенъ да кажешъ, че ще отидешъ на Витоша, защото зависишъ отъ врѣмето, а то не е на твое разположение. Реалността на нѣщата ще ти опрѣдѣли, какво да правишъ. Като станешъ сутринъ, тогава опрѣдѣлай, дѣ ще ходишъ. Станашъ ли сутринъ, тогава кажи, какво мислишъ да направишъ и върши. Още докато кажешъ, че ще направишъ нѣщо, започни да го правишъ. Не опрѣдѣлай работата си отъ нѣколко дни напредъ. Ако азъ бихъ ви казалъ, че утрѣ сутринъта въ 5 ч. ще отидемъ на Витоша, то значи: казано и свършено! Но врѣмето било дъждовно, или снѣжно, или гърмотевици имало, или нѣкаква стихия — бури, землетресения — ще вървимъ. Каквото и да става по планината — ти ще вървишъ напредъ. Това значи свободенъ човѣкъ. Казвате: какво ще правя при такава зем-

летресение? Дѣ ще вървя? — Ще вървишъ. Това е единъ изпитъ, който трѣбва да издържишъ.

Който влѣзе като ученикъ въ Окултната Школа, той ще бжде подлаганъ на такива изпитания, че космитъ му ще настрѣхватъ. Учителитъ на тази Школа ще ви прѣдставятъ една висока планина, направена отъ мукава, това вие нѣма да знаете, и ще ви накаратъ да се качвате по тази планина. Въ това врѣме ще станатъ голѣми пертурбации, които вие трѣбва да прѣодолѣете. Сжшото ще бжде и съ васъ. Ще отидите на Витоша, тамъ ще ставатъ голѣми пертурбации, и вие ще гледате. Слѣдъ малко всичко ще утихне и ще кажете: сънъ ли бѣше всичко това? Много мжчнотии прѣдстоятъ на ученика. Тия, които сж страхливи, ще бѣгатъ. Колко отъ сегашнитъ мжчнотии, които срѣщате въ живота, сж дѣйствителни? Много отъ сегашнитъ ви мжчнотии сж направени отъ мукава. Азъ опрѣдѣлямъ: на сто ваши мжчнотии само една е дѣйствителна, а останалитъ сж въображаеми, направени сж отъ мукава. Наблюдавайте това и ще видите, че е така. Мине ли мжчнотията, нищо не остава отъ нея. Напримѣръ, нѣкой отъ васъ казва: менъ никой не ме обича. Питамъ: отдѣ извадихте това заключение? Кои сж основанията ви? Това сж само прѣдположения, а не и доказателства. Всѣко нѣщо, което се казва, трѣбва и да се докаже. Умразата е доказателство, че сжествува обичъ. Умразата, завистъта, съмнѣнието, това сж малки ограничения, които сжществуватъ въ едно малко про-

странство на човѣшкия умъ. Тѣ сж малки станции, спирки, дѣто се образува гърпѣнието. Умразата е микроскопическа величина. За да я разгледашъ и проучишъ, трѣбва да я туришъ подъ микроскопъ. Тя е микроскопическа, наистина, но като влѣзе въ кръвта на астралното тѣло на човѣка, тя се размножава и съ своитъ нечистотии трови човѣка. Ако човѣкъ има серумъ въ себе си, който да се противопоставя, тя не ще може да се размножава. Не давайте мѣсто на този порокъ въ себе си, защото, намѣри ли благоприятни условия въ васъ, той се развива и съ това ще ви пакости.

Слѣдователно, силата на пороцитъ седи въ тѣхното размножаване, а въ размножаването всѣкога има дѣление. При добродѣтелитъ пѣкъ, работи слѣдниятъ законъ: всѣка добродѣтель расте, не се размножава, а въ растенето всѣкога има единство, цѣлокупностъ между частитъ. Сжщиятъ законъ работи и въ Любовта.

Ще ви дамъ единъ примѣръ на размножение. Вие имате единъ добъръ приятель, когото обичате и рѣшавате да му напишете едно писмо. Написвате едно писмо, не сте доволни отъ него. Написвате второ, трето, все не сте доволни. Най-послѣ оставяте писмото си недовършено и не проявявате любовта си къмъ вашия приятель. Всѣки човѣкъ, който пише писма и не ги дописва, той никога не може да напише едно любовно писмо. Този човѣкъ се намира въ закона на умножението. По сжщия на-

чинъ, когато нѣкой човѣкъ каже на своя приятелъ, че го обича, то е все едно, че отрича тази любовъ, или че мрази приятеля си. Това подразбира, че той току-що е взелъ отъ приятеля си 1000 лева и не мисли да ги връща. Има изключение отъ това правило, но пропорцията е малка. Тукъ не се изискватъ никакви думи. Единъ ангелъ никога нѣма да изкаже съ думи това, което е въ сърцето му. Значи, всѣка дума трѣбва да бжде не само една неизмѣнна форма, но и една неизмѣнна реалностъ. Каквото е въ ума на човѣка, това трѣбва да бжде и въ сърцето му, и въ волята му. Като се стремите къмъ това, ще създадете въ себе си характеръ. Отъ друга страна, вие не трѣбва да се държите за буквата на нѣщата. Напримѣръ, ако нѣкой ви каже нѣщо, но не го изпълни, както го е казалъ, или не го изпълни наврѣме, не го дръжте за думитѣ, оставете го той самъ да се държи отговоренъ за всичко, което е казалъ.

Азъ ви навеждамъ на всички тия мисли, за да се развие у васъ висшата интелигентностъ. Сегашната наука спомага за развитието на човѣка само до извѣстно врѣме, но като мине 50—60 годишна възраст, тази наука започва да го изтощава, и той почва да оглупява. Съврѣмненната наука указва влияние върху човѣка тъй, както виното се отразява върху организма. Като пие една чаша вино, човѣкъ първо става силенъ, смѣлъ, но колкото повече продължава да пие, организмътъ му

все повече и повече се изтощава и отслабва. Любовьта, която трѣбва да имате въ новата наука, се изразява въ думитѣ: „Доброта, Истина, Красота“. Когато човѣкъ се ползува отъ знанието на новото учение, той и като младъ, и като старъ, трѣбва да е способенъ да възприема; неговиятъ умъ и въ двата случая трѣбва да бжде свѣжъ. Азъ наричамъ такъвъ човѣкъ „уменъ“. Този човѣкъ, който и като младъ е знаелъ малко, и като старъ знае малко, въ неговия умъ не е ставало растене. Учениятъ човѣкъ, който на старини знае много нѣща, като се прѣроди втори пѣтъ, пакъ ще знае много. Съврѣмениятъ хипнотизъмъ ни показва, че ако хипнотизиратъ нѣкой ученъ човѣкъ и му внушатъ, че нищо не знае, като се събуди, той ще се почувствува напълно невѣжъ човѣкъ, нищо нѣма да знае. Той може да е професоръ, да е свършилъ два факултета, но въ това хипнотично състояние всичко въ него се заличава. Питамъ: дѣ е неговото съзнание? Слѣдъ това отново го туряте въ магнетиченъ сънъ, внушавате му, че много знае, че е свършилъ два факултета, че е професоръ, и той като се събуди, знае всичко. И обратното може да стане: да поставите единъ простъ човѣкъ въ такъвъ магнетиченъ сънъ и да му внушите, че е виденъ професоръ или лѣкаръ. Като се събуди, той ще може да рѣшава най-труднитѣ математически задачи, или да прѣдписва най-сериозни рецепти за болни. Какво показва това? — Че знанието е скрито въ

душата на човѣка, и при извѣстни условия може да се извика отъ него. Природата изисква отъ човѣка да намѣри тия методи, чрезъ които да изважда отъ себе си знанието и да го използва разумно.

И тъй, вие трѣбва да разбирате нѣщата правилно. Нека съврѣменната наука ви служи като забавление, а духовната наука, тази, която обяснява дълбокитѣ причини на нѣщата, да ви бѣде сериозно занимание. Не се плашете отъ тази велика, дълбока наука. Вие постепенно ще навлизате въ нея. Като си зададете единъ въпросъ, старайте се веднага да си отговорите. Не се страхувайте отъ състоянията, въ които изпадате. Дойде ли въ васъ извѣстно съмнѣние, запитайте се: защо се съмнѣвамъ? Защо не вѣрвамъ? Разглеждайте съмнѣнието научно, като единъ елементъ съ неговитѣ свойства и условия, при които се явява и т. н. Понѣкога казвате: това не мога да направя, онова не мога да направя. Запитайте се, защо не можете да направите тия нѣща? Обезсърдчете се нѣщо. Разгледайте обезсърдението научно, като другъ елементъ, съ неговитѣ свойства, какъ се е породило, причинитѣ за произхода, колко време ще трае и т. н. Мислете върху всички тия въпроси и си давайте правилни отговори. Вие не мислите върху тѣхъ, но дойде ли едно отъ тия състояния у васъ, като не можете да си отговорите, казвате: такава е волята Божия. Не, волята Божия е ти да растешъ, да мислишъ, да чувствувашъ и да дѣйствуваешъ правилно, да вършишъ

това, което е добро, истинно и красиво. Въ това седи Любовта.

Казвамъ: като работите така върху себе си, вие ще можете по този начинъ да си помагате взаимно единъ на другъ. Мислите ли всѣки отъ васъ правилно, ще може да си помагате взаимно. Отъ вашата мисль зависи, дали вие ще си помагате взаимно, или ще си противодѣйствувате. Това е съ всички ученици отъ единъ и сѣщи класъ. Насочвате ли мисльта си правилно, пѣтътъ, по който вървите, ще ви се оправя и пѣтуването ви ще се улесни.

Като разглеждате главната буква А и малката буква а, каква разлика намирате между тѣхъ? — Главната буква има геометрическа форма, а малката буква има природна форма, т. е. въ нея взиматъ участие кривитѣ линии. Питамъ: какъ се е прѣвърнала главната буква въ малка? Или, по право, коя отъ двѣтѣ букви е първата? Има ли нѣкаква връзка, нѣкакво подобие между тѣзи двѣ букви? Това прѣобръщане на знаковетѣ случайно ли е станало, или има нѣкакво съотношение между тѣхъ? Допуснете, че тия два знака сѣ двѣ тѣла. Питамъ: коя отъ тѣзи двѣ букви е по-близо до природата? — Малката буква. Какво прѣдставляватъ правилѣ линии? — Всѣка права линия прѣдставлява частъ отъ окръжностъ съ безкрайно голѣмъ радиусъ. Знакътъ, съ който бѣлѣжимъ малката буква а е взетъ отъ природата. Той е иероглифенъ знакъ. Буквата а е съчетана отъ знака

л и една частица надъ него. Знакътъ л означава човѣка, който е слѣзълъ отъ небето и върви въ своя опрѣдѣленъ пѣтъ, а частицата надъ него означава раницата, съ която се е нагърбилъ. Тя е работата, съ която той се е заелъ на земята. Буквата а означава човѣка съ своя товаръ на земята. Буквата о означава сѣмето, което се посажда въ земята и слѣдъ като поникне, израства нагорѣ, като образува французката буква d. Въ главната буква А нѣма брѣме, каквото въ малката буква а. Въ знака А човѣкътъ е брѣмененъ въ своята мисль, а въ знака а човѣкътъ е брѣмененъ въ материалния свѣтъ, дѣто учи, пише, работи. Тукъ той се проявява като волевъ човѣкъ. Като се обърне буквата а надолу, имаме еврейска буква. Еврейската азбука е природна, но поставена на геометрически правила. Тази на бѣлата раса е създадена върху геометрически форми. Кабалата трѣбва да се прѣведе споредъ законитѣ на геометрията. Всѣка буква, както и всѣко име означава извѣстно състояние, извѣстна характерна чѣрта на човѣка. Ето защо, човѣкъ, за да облагороди характера си, трѣбва да измѣни реда на буквитѣ въ името си, или да смѣни нѣкои букви: едни да отхвърли, други да прибави. Човѣкъ, като идва на земята, не е господарь да избере своитѣ майка и баща, нито условията, при които ще се развива, но самъ може да си тури име, каквото иска. Всѣки ще си опрѣдѣли едно име, което само той ще знае — никой другъ. При най-не-

благоприятнитѣ минути въ живота си произнасяйте това име — то ще работи за васъ. Това име трѣбва да бжде съставено по всички правила на кабалата, или на окултната геометрия, или на музиката. Името трѣбва да бжде музикално. Всѣко име, било на български, или на кой и да е езикъ, трѣбва да съдържа букви отъ тритѣ категории. Въ първата категория влизатъ буквитѣ отъ а до и; въ втората категория влизатъ деветъ букви слѣдъ буквата и; въ третата категория влизатъ останалитѣ букви отъ азбуката. Тия три основни букви, които влизатъ въ името, трѣбва да сж съчетани тъй хармонично, че при изговарянето му, да се чувствува мекота и хармония. Въ това име първо ще търсите корена на вашия произходъ. Отъ корена на името си ще видите, колко букви трѣбва да съдържа то. Вие трѣбва да знаете, че имената на хората криятъ въ себе си голѣма сила. Едно име, хармонично създадено и хармонично изразено, указва силно влияние върху самия човѣкъ, както и върху околнитѣ. Въ вашитѣ имена има голѣмъ дисонансъ. Ако се срѣщатъ нѣкои дисонанси тукъ-тамъ само, тѣ сж търпими, като изключения, но да станатъ правила въ живота, това е нетърпимо. Тогава тѣ ще създаватъ голѣми неприятности и страдания.

И тъй, ще се стремите да разрѣшавате въ живота си най-мжчнитѣ задачи, които ви се даватъ. При това, ако искате да бждете силни, не търсете щастieto си на земята. Щастieto иде са-

мо. Търсите ли го, то бѣга. Запомнете слѣдното правило: не търсете щастieto си на земята. Оставете го само да дойде. То е подобно на сѣнката. Докато го търсите, то бѣга; прѣстанете ли да го търсите, то иде подиръ васъ, както сѣнката върви слѣдъ човѣка. Обърнете ли се къмъ него, то пакъ бѣга. Ако искате щастieto ви да върви слѣдъ васъ, трѣгнете си по вашия пѣтъ, безъ да се обръщате назадъ, и каквото ви се случи, бждете благодарни. Очаквате ли да постигнете нѣкакво щастие на земята, надѣвате ли се нѣкой човѣкъ да направи извѣстни промѣни и подобрения въ живота ви, вие ще бждете най-нещастниятъ човѣкъ. Нѣма по-глупави хора отъ тия, които търсятъ щастие на земята. Щастieto седи въ разумнитѣ постѣпки на човѣка.

Единственото най-важно нѣщо, което липсва у всинца ви е мекотата. Защо ви е необходима мекотата? — Тя ви е толкова нужна, колкото е нужна на грънчаря меката глина. Неговата глина трѣбва да бжде мека, даже безъ едно твърдо зрънце, иначе грънцитъ му ще се пукатъ, когато се печатъ въ пещьта. Грънци, направени отъ мека, доброкачествена глина, не се пукатъ. Мекотата е нужна за всинца ви, за да можете съ нея да правите, каквото искате. (Какъ да я добиемъ?) Да допуснемъ, че вие сте рѣшили да направите нѣкому едно добро. Обаче, има единъ законъ, споредъ който, ти ще направишъ добро на този, когото не обичашъ и който те мрази. Да напра-

вишъ добро на този, когото обичашъ, това е най-лесно, но да направишъ добро на този, когото не обичашъ, това е мѣчно. Невидимиятъ свѣтъ изисква това. Защо? — Понеже ти му дължишъ. Въ дадения случай, за тебе този човѣкъ е най-добриятъ. Този човѣкъ, като те прѣслѣдвалъ, като те измѣчвалъ, накаралъ те да търсишъ Бога, да Му се молишъ и да Го познаешъ. Питамъ ви: сега този човѣкъ не е ли най-добъръ за тебе? Ако сте имали единъ добъръ приятель, който отъ обичъ къмъ васъ ви е давалъ пари, а вие сте ги използвали за удоволствия въ живота, и по този начинъ сте се отдалечили отъ Бога, питамъ: този добъръ човѣкъ не излѣзе ли лошъ за васъ? Какви резултати даде неговата обичъ? — Лоши резултати. Тѣй щото, ако правите добро, направете го на този, когото не обичате, безъ да знае той за това добро. Направите ли го, вие ще бждете доволни отъ себе си, че сте се повдигнали надъ вашитѣ обикновени чувства и настроения. Като направите това добро, никому нѣма да разправяте. Такава постѣпка е проявление на мекота. Това е меката глина, отъ която вие можете да си правите грънци, които да не се пукатъ въ пещьта. Тия грънци сѣ най-скѣпи и доброкачествени. Направете единъ малкъ опитъ и ако излѣзе несполучливъ, съобщете ми, да видимъ, каква е погрѣшката ви. Които отъ васъ искатъ, нека направятъ този опитъ, както математицитѣ рѣшаватъ

зададениѣ имъ задачи, и провѣрете, дали този законъ е вѣренъ, или не.

Вие влизате въ свѣта, затова трѣбва да му покажете съ редъ примѣри отъ живота си, какви сѣ вашитѣ идеи. Само така вие ще можете да покажете на съврѣмения свѣтъ, че той е на кривъ пѣтъ въ своитѣ разбирания, и животътъ имъ не е съгласенъ съ разумната природа и съ Бога. Всички хора трѣбва да се убѣдятъ, че животътъ имъ трѣбва да се измѣни въ този смисълъ: благо-то на едного да е общо благо за всички, и общото благо да е благо и за всѣки едного поотдѣлно. Въ това трѣбва да се убѣдятъ и млади, и стари. Докато вие мислите, че като остарѣете, ще поумнѣете, вие сте на кривъ пѣтъ. Вие може да поумнѣете още сега, безъ разлика на това, каква възраст сте. Вие може да живѣете щастливъ животъ и сега, и на старини. Човѣкъ не може да бжде нито старъ, нито младъ. Младостъ и старостъ—това сѣ вътрѣшни, психологически състояния у човѣка. Човѣкъ не остарява само по своя собствена вина. Хиляди поколения сѣ живѣли нередовенъ животъ, въ който сѣ изгубили всичко най-свещено отъ себе си, и днесъ тия души, изостанали въ своето развитие, пѣшкатъ, страдатъ, чувствуватъ се остарѣли. Казвате: какво общо иматъ тия души съ него? — Тѣ сѣ свързани кармически съ него и, докато той не изправи отношенията си къмъ Бога, винаги ще се намира подъ тѣхното влияние. Днесъ, по обратенъ начинъ ще

си внушавате, че и 500 години да живѣете, вие пакъ можете да бждете млади и свѣжи. Младостта на човѣка не седи въ външнитѣ промѣни, но въ полета на неговата душа и въ мощността на неговия духъ.

— Доброта, Истина, Красота — това е Любовта!

19. лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 22/II. 1925 г.

20. ЛЕКЦИЯ.

Честността.

Доброта, Истина, Красота
— това е Любовта.

Размишление

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-важниятъ мускулъ въ човѣшкия организъмъ.“

За слѣдния пѣтъ ще пишете върху тема №18: „Отличителнитѣ чѣрти на отривистата рѣчь“.

Начѣртаваме единъ правоѣгълникъ, въ който прѣкарваме два диагонала. При прѣкарване на

фиг. I

диагоналитѣ, се образуватъ четири триѣгълника: първиятъ триѣгълникъ е $\triangle СОЧ$; вториятъ е

△СОИ; третият — △ИОБ и четвъртият — △БОЧ. Линията СЧ въ първия трижълникъ означава честността у човѣка. Тя е жива линия и се движи отъ С къмъ Ч. Точка Ч е началото на линията, а крайната точка на линията — С означава справедливостта у човѣка. Значи, линията СЧ изразява справедливостта. За да бжде честенъ човѣкъ, трѣбва да бжде справедливъ. И обратно: за да бжде справедливъ, той трѣбва да бжде честенъ. Справедливостта подразбира да бждешъ справедливъ къмъ себе си и къмъ другитѣ. Въ таквъ случай, честността и справедливостта сж страни на единъ и сжщъ трижълникъ, които иматъ извѣстно съотношение помежду си. И четиритѣ трижълници, въ фигура I, се допиратъ съ върховетъ си, което показва, че има само единъ начинъ за трансформиране на енергиитѣ. Кои сж съсѣднитѣ точки на честността? — Справедливостта и благородството. Значи, честниятъ човѣкъ трѣбва да бжде и благороденъ. Благороденъ човѣкъ може да бжде само интелигентниятъ.

И тъй, първиятъ трижълникъ е на честността, вториятъ — на справедливостта, третиятъ — на интелигентността и четвъртиятъ — на благородството. Ние можемъ да си прѣдставимъ тия четири точки като основни точки на една пирамида, която отъ своя страна прѣдставлява само едно сѣчение на духовния човѣкъ. Отдѣлнитѣ трижълници прѣдставляватъ плоскости, сѣчения отъ цѣлата пирамида. Допуснете, че тази пирамида се

движи около своя центъръ. Какво трѣбва да направите, ако искате да трансформирате една ваша енергия? — Трѣбва да обърнете къмъ вашето слънце тази страна, именно, въ която се е събрала излишната енергия. Ще кажете: дѣ е това слънце? Вънъ отъ общото за всички слънце, всѣки човѣкъ има свое вътрѣшно слънце. И до тогава, докато вътрѣшното слънце у човѣка грѣе, той мисли правилно и съзнанието му е будно, свѣтло. Когато външното слънце грѣе, а вътрѣшното слънце у човѣка не грѣе, той казва: тъмно ми е нѣщо, слънцето не грѣе. Защо? — Неговото слънце не грѣе. Често се случва, че и външното слънце грѣе, и вътрѣшното слънце у човѣка грѣе, и тогава той казва: свѣтло ми е днесъ, радостно ми е на душата. Когато у васъ се развиятъ духовнитѣ чувства, вие ще виждате вашето духовно слънце. Следователно, духовната свѣтлина на всѣки човѣкъ се дължи на неговото вътрѣшно слънце. Колкото по-ярко грѣе това слънце въ човѣка, толкова и неговата енергия е по-продуктивна.

Казвамъ: най-първо бждете честни къмъ себе си! Елементитѣ на честността сж справедливостта и благородството. Значи, честността не може да сжществува безъ тия елементи. За да бжде човѣкъ справедливъ, непрѣменно трѣбва да бжде интелигентенъ. Справедливостта безъ интелигентностъ не сжществува, тя е основата на справедливостта. За да бжде човѣкъ интелигент-

тенъ, трѣбва да бжде благороденъ, а за да бжде благороденъ, трѣбва да бжде честенъ — пакъ започва отъ началото.

Сега, ще направимъ опитъ за четири седмици, да приложимъ всички тия качества. Първата седмица ще работите върху първия тригълникъ — да бждете абсолютно честни спрѣмо себе си, безъ никаква лъжа. Азъ искамъ да се наематъ съ опита само онѣзи отъ васъ, които ще могатъ да го направятъ; които не могатъ, да не го започватъ. Упражнението може да ви се вижда мъчно, но опитайте се. Ще пазите съзнанието си будно за една седмица. Никаква лъжа нито въ чувствата, нито въ мислитѣ, нито въ дѣйствиата ви! Съзнанието ви трѣбва да бжде будно, не отъ страхъ, но отъ любовъ, да опитате вашата честност. Втората седмица ще работите върху справедливостта. Третата седмица — върху интелигентността и четвъртата седмица — върху благородството. Като се свършатъ четиритѣ седмици, петата седмица ще работите върху тия четири качества заедно.

Азъ искамъ да зная, какво е разбирането на васъ, младитѣ, за честността? Честността изисква, човѣкъ да бжде честенъ спрѣмо себе си. Да допуснемъ, че вие отивате при нѣкой вашъ приятель, който не ви приема добръ и се връщате оттамъ обиденъ, докаченъ. Защо?—Вашата честъ, като човѣкъ, е уронена. Вие казвате: моята честъ, моето достоинство се уронва по този начинъ. Или,

допуснете другъ случай: вие сте студентъ въ университетъ. Отивате при единъ отъ вашитѣ професори за нѣкаква справка, но той се отнесе къмъ васъ хладно, като че не ви забѣлѣзва. Вие пакъ се обиждате, вашата честъ е засегната. Развие: този професоръ не е справедливъ. Ще знаете: дѣто се явява докачание, тамъ е засегната честта на човѣка. Азъ искамъ да разсждавате правилно, умно, да видите, дали вашето докачание е справедливо, дали почива на нѣкакъвъ вжтрѣшенъ законъ, или не.

Какво разбирамъ подъ думитѣ „умно разсждение“? Прѣдставете си, че вървя по улицата и съмъ се замислилъ дълбоко върху нѣкакъвъ философски въпросъ; не виждамъ, че прѣдъ мене има единъ голѣмъ камъкъ и се удрямъ въ него. Послѣ го бутна на страна и продължавамъ пжтя си. Ако вие бѣхте на мое мѣсто, щѣхте да се разгнѣвите на камъка и да му кажете: защо не ми сторишъ пжтъ, не знаешъ ли, че азъ съмъ човѣкъ? Питамъ: отдѣ знае този камъкъ, че вие сте човѣкъ? Защо трѣбва да му се сърдите? Вие трѣбва да се спрете прѣдъ камъка и да му кажете: извини, че не те видѣхъ. Азъ можахъ да те обиколя, безъ да те бутна. Това е честна постжпка, споредъ закона на справедливостта. Ако тази прѣчка не бѣше камъкъ, но една голѣма канара отъ 400-500,000 тона, щѣхъ ли да я прѣскоча или бутна? — Не. Защо? — Защото е голѣма. Слѣдователно, на същото основание, ако нѣкога се почувствувате оби-

денъ, трѣбва да знаете, дали този човѣкъ, отъ когото се чувствувате обиденъ, е сторилъ съзнателно това нѣщо, или то е резултатъ на нѣкакво ваше прѣдположение. Учителтъ вдига единъ ученикъ на урокъ, но той мълчи. Защо? Трѣбва ли учителтъ да се обижда отъ ученика си? — Не. Ученикътъ мълчи, защото тъкмо въ този моментъ си е хапналъ малко отъ гевречето, което купилъ въ междучасието. Ако ученикътъ не е честенъ, бързо ще извади хапката отъ устата си и ще почне да говори, като че нищо не е било. Обаче, това е лъжа. Ако е честенъ, той ще каже: „Извинете ме, учителю, азъ току що бѣхъ хапналъ малко отъ гевречето си. затова не можахъ веднага да ви отговоря“. Честниятъ ученикъ трѣбва направо, смѣло да говори Истината прѣдъ учителя си, да му каже: „Извинете ме, азъ пристѣпихъ едно отъ правилата въ класа, не трѣбваше да ямъ въ класъ“. Учителтъ, отъ своя страна, трѣбва да бжде много благоразуменъ и добъръ, да позволи на ученика да си изяде гевречето прѣдъ всички свои другари, и съ това да се свърши въпросътъ.

И тъй какво разбирате подъ думата „честность“? — Честността подразбира справедливостъ, абсолютно никаква лъжа у човѣка. Затова и вие трѣбва да се стремите да говорите Истината. Коя Истина? Има общи нѣща, които ние сме длѣжни да кажемъ; има нѣща, които се отнасятъ само до насъ — тѣхъ не сме длѣжни да казваме. Никой нѣма право да знае тайнитѣ на вашата душа, тѣ сж отъ

личенъ, а не отъ общъ характеръ. Ако нѣкой ме пита, дали имамъ, или нѣмамъ пари въ джоба си, това мога да му кажа, пѣкъ и той самъ може да провѣри. Тѣ сж външни нѣща, по тѣхъ мога да говоря съ всѣкиго. Обаче, има нѣща вътрѣшни, които се отнасятъ само до моята душа — по тѣхъ не мога да говоря. Тѣ сж отъ духовенъ характеръ. Всѣки, който иска да знае положението на моята душа, трѣбва да мяза на менъ. Не мяза ли на менъ, никаква тайна не мога да му открия. Прѣдставете си, че туря единъ епатрихилъ на нѣкой волъ и почна да се изповѣдвамъ прѣдъ него за сторенитѣ си грѣхове. Тази изповѣдь ще хване ли мѣсто? — Нѣма. Защо? — Волтъ не може да прѣцѣнява. Добръ, допуснете, че прѣдъ васъ не стои волъ, но човѣкъ, който разбира всичко, но не може да пази тайна и разнася навсѣкждѣ това, което е чулъ. (— Прѣдъ такъвъ човѣкъ не трѣбва да се изповѣдваме). Значи, човѣкъ може да се изповѣдва само прѣдъ такова същество, което включва въ себе си всички изброени по-горѣ качества: честность, справедливость, интелигентность и благородство.

Понеже сега ще боравите съ честността, искамъ да знаете, какво нѣщо прѣдставлява тя. Тѣй, както ви виждамъ, вие имате стари схващания за честността. Ще ви кажа, какво разбирамъ подъ стари схващания за честността. Прѣдставете си, че вие сте облѣченъ въ една дреха, праная въ мътна вода. Вие казвате: дрехата ми е праная

съ сапунъ, чиста е тя. Казвамъ: да, прана е тя, но въ мътна вода, не е много чиста. Елате съ менъ, азъ ще ви докажа, че дрехата ви не е хубаво изпрана. Завеждамъ ви при единъ чистъ изворъ, стоплямъ отъ него вода, изпирамъ дрехата ви и показвамъ водата отъ нея. Питамъ ви: чиста ли е водата отъ дрехата ви? — Не, мътна е. Значи, дрехата ви е била нечиста. Слѣдователно, всѣка дреха, която при прѣне дава мътна вода, не е чиста. Честността подразбира такава дреха, която, като се пере, не прави водата мътна, нито пъкъ тъканята ѝ се измѣня.

Отличителнитѣ чѣрти на честния човѣкъ сж слѣднитѣ: въ каквото общество и да влѣзе, съ когото и да дружи, той не причинява абсолютно никаква врѣда, а всѣкому е полезенъ. Освѣнъ това, той нито се дразни, нито другитѣ дразни; никому обидна дума не казва; каквото вземе отъ другитѣ, на врѣме го връща — никому длъженъ не остава. А сега, и млади, и стари хора се дразнятъ, гнѣвятъ. Всички искатъ да бждатъ честни, но не разбиратъ основнитѣ елементи на честността. Щомъ липсватъ тия елементи отъ човѣка, той не може да бжде честенъ. Ако се отнеме или поврѣди центърътъ на честността отъ мозъка на нѣкой човѣкъ, той не може да бжде честенъ. Въ центъра на честността влизатъ нѣколко елемента. Отношенията на честния човѣкъ, като разумно същество, спрѣмо всички окръжаващи, сж прѣми; въ тѣхъ нѣма нищо изопачено. Каквото обѣщае,

изпълнява. Той е точенъ, изпълнителенъ въ всичко. Пари на заемъ обикновено не взима, но ако се случи да вземе, обѣщае ли, че слѣдъ три мѣсеца ще ги върне, на опрѣдѣленото врѣме ги връща. Яви ли се най-малката неточностъ, тамъ честността липсва. Честниятъ човѣкъ е изправенъ и точенъ и като слуга, и като ученикъ, и като царъ. Той прѣдприема такава работа, каквато може да свърши. Не може ли да свърши една работа, не се заема съ нея.

Питамъ: колцина отъ васъ искатъ да направятъ опита за четиритѣ седмици? Наистина, той нѣма да бжде свършенъ, все ще има погрѣшки, но ще има и нѣкакви придобивки. Опититѣ не излизатъ винаги сполучливи, но трѣбва да се правятъ често, да се повтарятъ единъ, два, три и повече пѣти, докато най-послѣ излѣзатъ сполучливи. Нѣкой пѣтъ може да стане малка експлозия, да се пукне ретортата ви, но ще я платите и пакъ ще повторите опита. Като работите прѣзъ седмицата върху честността, все ще дойде нѣкой да ви спъне, да попрѣчи на опита, като иска да ви каже съ това: можешъ да отстѣпишъ малко отъ честността, съ нея не се живѣе въ този свѣтъ. Не, честни ще бждете!

Трѣбва да знаете, дѣ се намиратъ тия четири тригълници въ човѣшката глава. Прѣди всичко, всѣки отъ тѣхъ прѣдставлява четвъртъ отъ правогълника, който служи за основа на пирамидата. Първиятъ тригълникъ СОЧ се допира до втория —

СОИ и до четвъртия — ЧОБ. Трижгълникът на честността се намира на задната част на главата. Вторият трижгълник — на справедливостта, се намира отгорѣ на главата; третият трижгълник — на интелигентността, се намира отпрѣдъ на главата и четвъртият — на благородството, се намира отстрана на главата. Ако разгледате главата на човѣка, тя прѣдставлява трижгълникъ, а не квадратъ. Слѣдователно, основитѣ на двата трижгълника сж по-голѣми. Въ трижгълника на честността физическата страна наддѣлява: тя е основата и е най-дълга. Понеже човѣкъ на земята е заетъ съ много материални работи, той трѣбва да обрзува своитѣ физически сили. Въ тази дълга линия — основата на трижгълника ЧОС — дѣйствуватъ мощни сили, които човѣкъ трѣбва да регулира съ силата на волята си. Въ втория трижгълникъ — на справедливостта — енергиитѣ се уравниосяватъ. Той е почти равностраненъ трижгълникъ. Въ трижгълника на интелигентността — третият трижгълникъ — на човѣка пакъ прѣдстои да се бори съ материята. И въ него основата е по-дълга отъ височината.

Сега, да разгледаме думата „честность“. Ясна ли ви е тази дума? Може ли нѣкой отъ васъ да каже нѣщо върху честността? (— Ако подъ думата честностъ се разбира достоинството на човѣка, тогава етиката опрѣдѣля достоинството по слѣдния начинъ: всѣки човѣкъ, малко или много, познава доброто и се стреми къмъ него, споредъ силитѣ

си. Самиятъ фактъ, че човѣкъ познава доброто и се стреми къмъ него, прѣдставлява неговото достоинство. Като казваме, че не трѣбва да накърняваме човѣшкото достоинство, разбираме, че не трѣбва да накърняваме разбиранията на човѣка за доброто, което той се стреми да приложи въ живота си). Наистина, човѣшкото достоинство не трѣбва да се прѣнебрѣгва. Щомъ кажемъ нѣкому, че не е честенъ, ние не сме справедливи. Достоинството засѣга най-първо справедливостта, защото тя е отношение на човѣка къмъ другитѣ, а честността е отношение на човѣка къмъ себе си. Разгледайте филологически произхода на думитѣ „достоинство и честность“.

Чий е този знакъ Ч ? (— На Юпитеръ). Значи, честността произлиза отъ Юпитеръ. Отъ главнитѣ богове само Юпитеръ може да каже „азъ“. Това подразбира: азъ имамъ достоинство. Буквата Ч прѣдставлява чаша, която въ природата се прѣдставя въ форма на цвѣтъ. По кой начинъ може геометрически да се измѣни формата на буквата Ч ? Въ буквата Ч има единъ правъ жгълъ и една права линия до едно отъ рамѣнитѣ му. Това сж живи сили, които, за да хармонизиратъ помежду си, се нуждаятъ отъ една равнотѣйстваща. Допирната линия при жгъла на буквата Ч може да се постави така, че да затвори чашката, и по такъвъ начинъ да се образува единъ трижгълникъ. Ако завъртите този трижгълникъ около себе си, той ще образува кръгъ. Така имен-

но дѣйствува природата. Най-първо цвѣтътъ цвѣти, образува буквата Ч — отворена чашка. После завързва плодъ — затваря се и образува тригълникъ. Най-после тригълникътъ се завъртва около себе си, като образува кръгъ — узрѣлия плодъ. Вие не може да бъдете справедливи, докато плодътъ на честността не узрѣе и не дадете отъ този плодъ на другитѣ. Тогава вече работи, не само вашата честностъ, но и вашата справедливостъ. Дойде ли нѣкой при васъ, дайте му отъ вашитѣ плодове за пжтъ, безъ да взимате пари. Вземете ли отъ него пари, всѣкаква честностъ пропада. Справедливостта изисква отъ човѣка честностъ.

Какъ ще реализирате вашата честностъ въ практическия, въ реалния животъ? (— При високо и будно съзнание). Първо ще образувате тригълникъ, после кръгъ и следъ това ще прѣдизвикате ума си къмъ работа. Не мислете, че сега ще придобиете честността. Тя седи у васъ като елементъ, като сила, която трѣбва да се развива. Тя седи у васъ като зародишъ, като една потенциална, разумна жива сила, на която трѣбва да дадете условия да се развива. Дадете ли ѝ почва, вода, въздухъ, свѣтлина и топлина, оставете я по-нататъкъ сама да се развива, не мислете вече за нея. Тя е въ състояние сама да се развива. Мислите ли за нея, вие я спъвате. Като ви казвамъ, че трѣбва да бъдете честни, не мислете, че трѣбва да насочите ума си изключително въ

това направление, механически да развивате честността. Не, честността е жива сила, тя сама расте. Отъ васъ се изисква да я насадите въ себе си, да ѝ дадете почва.

Честността има и външни признаци у човѣка. Напримѣръ, честниятъ човѣкъ е винаги правъ, не се пригърбва. Гърбавиятъ човѣкъ не може да бъде честенъ. За гърбавия човѣкъ казватъ, че е безчестенъ, влѣчуга човѣкъ. Дяволътъ прѣдставлява кривъ, пригърбенъ човѣкъ. Главата на честния човѣкъ е успоредна съ гръбначния стълбъ. Когато нѣкой човѣкъ иска да се прѣдстави за честенъ, той наклонява главата си назадъ. Това вече е глупостъ. Природата не позволява главата да се наклонява повече отъ гръбначния стълбъ, тя трѣбва да бъде успоредно съ него. Ще знаете: честниятъ човѣкъ ходи правъ, съ глава успоредно на гръбначния стълбъ. Тия правила нѣма да намѣрите никждѣ, тѣ се намиратъ само въ отвлѣчената наука, придобита съ вѣковетѣ. Ако държите главата си много назадъ, или много напредъ, вие прѣпятствувате на кръвообръщението си, на вашата нервна система — изобщо, теченията въ организма не ставатъ правилно. Прѣзъ тази седмица всички ще се стремите да вървите изправени, прав да бъдете. Нека всѣка ваша мисль, всѣко ваше чувство, всѣко ваше дѣйствиe носи характеръ на вътрѣшна чистота. Бъдете честни спрямо себе си! Гръбнакътъ на човѣка трѣбва да има една много малка, лека кривина, да бъде повече

правъ. У нѣкои хора коремътъ е много издаденъ напредъ, а кръстътъ е много хлътналъ, при което се образува французката буква s. За да привикнете да вървите изправени, правете слѣдното упражнение: облегнете се на вратата така, че гръбнакътъ ви почти цѣлъ да се допре до нея.

Всичко това е необходимо за васъ, за да привикнете да владате мускулитѣ си разумно и съзнателно, да знаете, че вие сте имъ господари, а не тѣ. Ако не можете да владате вашитѣ мускули, какъ ще владате външнитѣ условия? Ще кажете: какво общо имаме ние съ външнитѣ условия? — Външниятъ свѣтъ има извѣстни отношения къмъ васъ, затова нѣкой пжтъ той ще засегне вашия стомахъ, нѣкога — вашитѣ гърди, а нѣкога — вашата глава. Има хора въ свѣта, които разбиратъ законитѣ на черната ложа, владатъ ги и затова нѣкога ще ви внушаватъ, напимѣръ, мисълта, да държите главата си или назадъ наклонена, или напредъ наведена — и въ единия, и въ другия случай тѣ ще ви поврѣдятъ. Всички тия мисли сж внушения, посторонни нѣща, които вие трѣбва да отхвърлите.

Всѣка мисль на обезсърчение не е вашата, е дошла отвънъ нѣкъждѣ, затова я отхвърлете. Всѣка прѣстѣпна мисль, която минава прѣзъ васъ, не е ваша, вие не сте я родили — отхвърлете я. Въ това отношение, човѣшкиятъ мозъкъ е градина, въ която всѣки може да посѣе единъ плѣвель или нѣкой хубавъ цвѣтъ. Ако съзнанието ви не е

будно, всѣки злонамѣренъ човѣкъ може да посади въ вашата градина едно лошо сѣменце, което да израстне. Послѣ вие ще се чудите, отдѣ е дошло това сѣме у васъ. Да, то не е ваше, вие не сте го родили, но то има произхода си въ далечното минало на човѣчеството, отъ което вие сега трѣбва да се освобождавате разумно. Ако не разбирате тия закони, ще се прѣдавате на външни внушения и ще страдате. Напимѣръ, често вие хващате главата си съ ржцѣ, стискате жбитѣ си, свивате юмрукъ, мислите, че въ това седи силата на волята. Не, това показва слаба воля. Силната воля не се изразява въ такива движения. Силната воля се подчъртава въ непрѣклоннитѣ принципи, които човѣкъ крие въ душата си. Човѣкъ трѣбва да има на своя страна най-първо Бога, послѣ природата, слѣдъ това всички добри хора, и най-послѣ той самъ да бжде на своя страна. Това сж положения, които всѣкога трѣбва да чувствувате въ душата си. Не е достатъчно само природата да бжде на ваша страна, но и вие трѣбва да бждете на нейна страна. Нѣкой казва на другитѣ хора да бждатъ честни. Не казвай на другитѣ хора да бждатъ честни, но ти самъ бжди честенъ! Можешъ да загубишъ и милиони, но честенъ бжди! Честниятъ човѣкъ е всѣкога богатъ.

И тѣй, за да бждете честни, вие трѣбва да бждете въ съгласие съ себе си, съ добритѣ хора и съ природата. Бждете ли въ това състояние, вие ще сте въ съгласие и съ волята Божия и ще

можете да я изпълнявате. За да постигнете всичко това, необходимо ви е да усилите волята си, затова трябва да правите известни упражнения. Преди всичко, трябва да бъдете честни спрямо себе си. Честността усилюва волята.

Та казвамъ: честността и справедливостта влизатъ като елементи на интелигентността, а всички заедно влизатъ като елементи на благородството. Най-послѣ честността, справедливостта, интелигентността и благородството влизатъ като елементи на душата и на духа на човѣка. Въ първо врѣме ще се занимавате съ четиритѣ качества поотдѣлно. Всѣки отъ васъ ще може да направи опита, който ви дадохъ за четиритѣ седмици, като слѣди, въ какво не може да устоява. Ще бъдете ли доблестни, всѣки въ себе си да каже, въ какво не е издържалъ? Когато човѣкъ изплати най-голѣмия си дългъ, той ще бже въ състояние да изплати и малкитѣ си дългове. Такъвъ е законътъ. Ако ти имашъ да давашъ 10 милиона лева и ги изплатишъ, вѣроятността, че не можешъ да изплатишъ малкитѣ си дългове е 1%; ако, обаче, имашъ да давашъ 100,000 лева, но изплатишъ отъ тѣхъ само 1000 лева, тогава вѣроятността, че не ще изплатишъ останалитѣ е 99%. Слѣдователно, когато човѣкъ се добере до най-голѣмата си добродѣтель и постъпва съобразно нея, вѣроятността да не бже добродѣтеленъ въ другитѣ си постъпки е само едно на хиляда. Когато пъкъ той се добере до най-малката си

добродѣтель, вѣроятността да прояви слабоститѣ си е 99%. Понеже при слабоститѣ си трябва да продължавате по-голѣми прѣпятствия, затова първо ще хванете най-голѣмата си слабостъ, за да нѣмате по-нататкъ такива голѣми спънки.

Като работите върху честността, ако не успѣете изведнѣжъ, нѣма да се откажете отъ опита си. Ще го повторите, ще потретите, докато имате резултатъ. Прѣдставете си, че държите изпитъ въ университета по дескриптивна геометрия, но пропадате. Има ли нѣщо лошо въ пропадането? Ще се явите на изпитъ втори пътъ. Ако и тогава ви скжсатъ, ще се явите и трети пътъ — поне ще научите материята по-добре. И професорътъ, даже и да не ви обича, като види вашето постоянство, ще ви прѣкара, да вървите по-нататкъ. Азъ искамъ да изучавате честността, като наука, да държите по нея изпитъ тъй, както държите по дескриптивна геометрия, или по другъ нѣкакъвъ прѣдметъ. Азъ не давамъ на опита ви мораленъ характеръ, но наученъ. Вие трябва да знаете положително, всѣки за себе си, честенъ ли е, или не. Ако купувамъ една ось, трябва да зная каква е: джбова ли е, букова ли е, или върбова. Ако е джбова, тя трябва да е здрава, да издържа; ако е букова, ще бже по-слаба; ако е върбова, никакъ нѣма да издържа. Честенъ ли съмъ, щомъ дойде при мене нѣкой човѣкъ да купува оси, ще му кажа: азъ имамъ три вида оси — отъ джбъ, отъ букъ и отъ върба. Който е

нечестенъ, ще каже: ето, това сж осигъ, които продавамъ. Купете си, каквато искате. Ако купувачътъ не разбира, кои оси сж здрави, може да купи нѣкоя отъ върба и ще остане излѣганъ. Въ дадения случай честниятъ човѣкъ ще каже на купувача, че тази ось не е здрава и ще му прѣпорѣча да си вземе отъ джбовитѣ оси.

Знаете ли, защо ви говоря за честността? — Понеже вие се намирате въ присѣствието на множество интеллигентни сжщества, когато постѣпвате нечестно, тѣ ви виждатъ. Вие изпадате тогава въ жалко, въ смѣшно положение прѣдъ тѣхъ. Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, въ какво положение се намирате при такива случаи. Седя на двора, гледамъ една котка дебне малка птичка, иска да я улови, прави си изчисленія и казва: „Единъ пѣтъ да подскоча, и птичката е въ устата ми.“ Азъ взимамъ едно малко камъче, подхвърлямъ го по направление къмъ птичката, и тя хвърква, казва на единъ клонъ. Котката не ме вижда и се чуди на това явление. Защо птичката хвъркна? Тя бѣше си направила мног добръ смѣтката. Само единъ скокъ ѝ бѣше нуженъ, и птичката щеше да бѣде въ устата ѝ. Кой ѝ попрѣчи? Азъ спасявамъ птичката съ моето камъче, но котката не вижда това. Ако бѣхъ хвърлилъ това камъче къмъ нея, тя щеше да разбере причината за хвъркването на птичката. Тя се опитва втори, трети пѣтъ, но азъ все осуециявамъ плана ѝ, като спасявамъ птичката. Понѣкога и вие, като тази

котка, си правите нѣкакъвъ планъ, но едно разумно сжщество отгорѣ, което вие не виждате, хвърля камъче върху птичката, която искате да уловите, и тя хвърква, казва се на нѣкой клонъ. Вие гледате нагорѣ, чудите се, кой е развалилъ плана ви. Не, вашата работа е нечестна. Вие ще си кажете: азъ нѣма да ловя тази птичка. Това е честна постѣпка.

Нѣкои отъ васъ още не сж се отказали отъ месцето. Туряте единъ капанъ и въ него малко житце, чакате да влѣзе нѣкой гълъбъ. Щомъ влѣзе, хващате го, опичате го и го изяждате. Честностъ ли е това? — Не е честностъ. Азъ намирамъ постѣпката на всички ловци за безчестна. Единъ денъ ловътъ ще се забрани за всички. И на рибаритѣ ще се забрани да ловятъ риба съ мръжи. Който иска да яде риба, да я лови съ рѣцѣ. Природата позволява това ловене на риба. Ако може да ловите риба съ рѣжа, може и да я ядете. Ако може да ловите птички съ рѣжа, може и да ги ядете, но не е позволено да ги ловите съ капани.

Та казвамъ: разумнитѣ сжщества отгорѣ винаги познаватъ нечестнитѣ намѣрения на хората и хвърлятъ по едно камъче, за да имъ прѣчатъ, като казватъ: „Не ви е позволено по този начинъ да ловите птички! Отношенията ви, постѣпкитѣ ви спрѣмо тия птички не сж прави!“ Слѣдъ като хвърля камъка къмъ птичката, да хвъркне, отивамъ при котката, поглеждамъ я въ очитѣ и казвамъ: това, което вършишъ, не е добро. Тя ме поизгледа, като

че ме разбере, и си отмине. I ледамъ я на другия денъ пакъ дебне нѣкъся птичка — забравила урока си. Казвамъ: котката не може да се възпита. И човѣкъ има такава котешка проява въ себе си, но той трѣбва да работи съзнателно върху тази проява въ характера си и да каже: азъ съмъ човѣкъ, имамъ глава, имамъ умъ, съ който мога да размишлявамъ, не трѣбва да постѣпвамъ така. Едно врѣме, като бѣхъ котка, лъвъ, тигъръ, позволено ми бѣше да постѣпвамъ така, но сега това е нечестно отъ моя страна. Признаешъ ли своитѣ погрѣшки на миналото и откажешъ ли се днесъ отъ тѣхъ, това е честна постѣпка. Така е направилъ Сократъ. Единъ виденъ физиогномистъ разглеждалъ чъртитѣ на лицето му и изнесълъ всичкитѣ му пороци и слабости. Сократъ казалъ: „Така е, едно врѣме азъ бѣхъ точно такъвъ, какъвто ме описвате, но сега, съ силата на своя умъ, на своето сърце и на своята воля, азъ изправихъ всички слабости и пороци на характера си и вече не съмъ такъвъ, какъвто ме нарисувахте“. Това е една отлична чѣрта въ характера на Сократа. Азъ бихъ желалъ и вие единъ денъ, като Сократа, да кажете: съ силата на своята воля, на своя умъ и на своето сърце азъ успѣхъ да прѣодолѣя всички свои слабости и пороци и вече не съмъ такъвъ, какъвто бѣхъ едно врѣме — новъ човѣкъ съмъ сега!

Азъ искамъ всички, които се наемете да направите този опитъ, да го приемете отъ сърце,

доброволно, а не чрѣзъ налагане. Ако го приемете отъ добро сърце, това ще бѣде много приятенъ опитъ.

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта“.

20 лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя, на 8/III. 1925 г.

21 ЛЕКЦИЯ.

Равностранниятъ трижълникъ.

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта.“

[Размишление.]

Прочете се резюме отъ темата: „Кой е най-важниятъ мускулъ“?

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ качества на отривистата рѣчь“.

Сега ще пристѣпимъ къмъ единъ практически опитъ. Досега вашитѣ работи бѣха само теоретически — писане на теми. За идния пжтъ като тема ще имате слѣдното нѣщо: всѣки отъ васъ ще напише едно писмо за специалния и едно за общия класъ въ който и да е градъ отъ провинцията. Това ще бжде темата ви (№ 19). Ако въ цѣла България има 20 града, дѣто сѣществуватъ тия класове, така ще се разпрѣдѣлите, че за всѣки градъ да се получи по едно писмо и въ двата класа. Тѣзи писма ще бждатъ кратки, лаконически, но насърдчителни. Всѣки отъ васъ ще пише, безъ никакво изключение! Ще развиете една идея отъ това, което ви е говорено, тѣй, както сте я

разбрали и приложили. Който не иска да напише такова писмо, трѣбва да напусне класа. Вашитѣ братя и сестри отъ провинцията се оплакватъ, че вие сте хора безъ инициатива, безъ сърце, не се отзовавате на тѣхнитѣ нужди. Искамъ всички вие да отворите крановетѣ си и да потече толкова много, че всички отъ провинцията да кажатъ: стига вече!

Разбрахте ме, нали? Ще имате свободна тема „писмо“ съ идея, каквато искате, която най-много прилѣга на сърцето ви. Щомъ си избереете въпросъ, който ви интересува, вие ще го развиете добрѣ, отъ душа, и като го прочетатъ другитѣ, и тѣхнитѣ сърца ще затрептятъ. Двама-трима души ще пишатъ, напримѣръ, въ Панагюрище; четири-петъ души въ Пловдивъ, въ Бургазъ, въ Варна, въ Ямболъ и другагдѣ. Сжщо така ще пишете и въ тия села, дѣто има само по единъ или двама души. Ще видите, какъ ще се зарадватъ тия хора! Ако искате, може да си запазите и по едно копие отъ писмата, да видимъ, какво сте писали, но това вече зависи отъ вашата добра воля. Азъ искамъ да опитамъ честността ви. Ще приложите вашата честностъ въ дѣйствието. Може да се извинявате, че нѣмате врѣме, че не сте разположени и т. н. Не, ще пишете — нищо повече!

Та казвамъ: досега вие писахте теми, четохте, учихте лекции, но какъвъ е резултатътъ отъ всичко това? Научихте нѣщо, но практика и при-

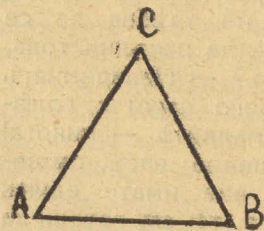
ложение се изисква вече! Отъ тия писма, които ще напишете на вашитѣ братя и сестри въ провинцията, тѣ ще се ползватъ, ще се радватъ и ще си кажатъ: отдѣ дойде тази свѣтла мисль на софийнци, да сподѣлятъ съ насъ нѣщо отъ това, което сж чули и разработили въ себе си? Нека писмото ви бжде кжсо, но съдържателно. Може да напишете или 10 — 15 реда, или една страница, или двѣ страници, колкото ви се подаде. Вие започнете да пишете, и вдѣхновението ще дойде.

Има единъ вжтрѣшенъ законъ въ живата природа, споредъ който, щомъ човѣкъ научи нѣщо, той трѣбва да помага и на другитѣ. Въ това седи служенето на Бога. Отъ изобилието, което има човѣкъ, трѣбва да потече и къмъ другитѣ. Като напишете едно такова писмо, вие ще почувствувате малка радостъ, че сте извършили нѣщо добро. Азъ ви давамъ свобода, като ви казвамъ, че може да напишете това писмо на нѣкои ваши познати, на кого и да е, но непрѣменно трѣбва да напишете. Никакво колебание не трѣбва да се проявява у васъ! Който не иска да изпълни това, ще си излѣзе отъ класа. Какъ? — Невидимиятъ свѣтъ ще ви изпжди. Той е много строгъ: голѣмитѣ ви грѣшки прощава, но малкитѣ — никога! Въ невидимия свѣтъ, по отношение васъ, сжествува слѣдниятъ законъ: ако вие имате единъ дългъ отъ десетъ милиона лева, тѣ сж готови да ви го платятъ, но ако имате единъ дългъ отъ

петъ лева, тѣ ще ви заставятъ вие сами да си го платите. Въ малкитѣ дългове, отъ 5, 10, 20, 100 лева, никой нѣма да ви помогне, вие сами ще си ги платите; що се отнася до голѣмитѣ ви дългове, отъ 5, 10 и повече милиона, невидимиятъ свѣтъ ще ви помогне. За голѣмитѣ работи ви помагатъ, а за малкитѣ никой не помага. Такъвъ е законътъ въ духовния свѣтъ. Тамъ се извършватъ голѣми работи, велики дѣла, а малки — никога. И тъй, понеже великитѣ работи се вършатъ на небето, малкитѣ работи сж останали за земята; ето защо, отъ васъ не се изискватъ голѣми работи, но малки. Вие ще направите малкитѣ работи, а на небето ще направятъ голѣмитѣ работи, и така небето и земята ще се допълватъ.

Вие знаете адреситѣ на различнитѣ градове, нали? Тази тема е свързана съ една малка глоба отъ два лева за марка, които ще излѣзатъ отъ джоба ви. Но вие нали се поздравлявате съ формулата: „Доброта, Истина, Красота — това е Любовта“, а щомъ е така, започнете отъ доброто. Да напишете едно писмо на нѣкои ваши близки, които чакатъ да чуютъ нѣщо ново, нѣщо красиво, това вече е едно малко добро.

Нека вземемъ тригълника АСВ. Какви отно-

шения може да има въ този тригълникъ? Първото отношение може да бжде отношение между точкитѣ А, В и С, които прѣдставляватъ върховете на дадения тригълникъ. Значи, ще имаме отношението: $A:B; B:C; C:A$. Второто отношение ще бжде между странитѣ на тригълника, а именно: $AB:BC:CA$. Третото отношение ще бжде между жлитѣ на този тригълникъ: $ABC:BCA:СAB$. Всички тия точки, страни и жгли сж само прѣдположения. Въ сжщностъ, сжществуватъ ли въ геометрията такива отношения? (— За да има отношения, изисква се още единъ тригълникъ).

Тригълникътъ АСВ е само проекция, а реалността е извънъ него. Каква е разликата между третото отношение и първитѣ двѣ? Когато вземемъ жгъла АВС, въ този случай точката А ржководи нѣщата; когато вземемъ жгъла ВСА, точката В ржководи нѣщата; и най-послѣ, когато вземемъ жгъла САВ, точката С ржководи нѣщата.

Отдѣлно взети точкитѣ А, В и С сж центро-дѣятелни точки. Или, когато изговоримъ жгъла АВС, това показва, че точкитѣ В и С се отправятъ къмъ точката А. Когато изговоримъ жгъла ВСА, точкитѣ С и А се отправятъ къмъ точката В; и когато изговоримъ жгъла САВ, точкитѣ А и В се отправятъ къмъ точка С. Отъ реда на буквитѣ заключаваме, кой отъ тритѣ върха е най-дѣятеленъ, и останалитѣ точки отправятъ дѣятелността си къмъ него.

Всички тия букви сж отношения, които трѣб-

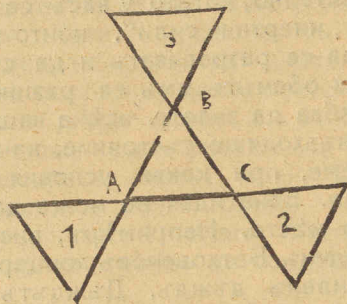
ва добръ да се разбиратъ. Тѣ могатъ да се замѣстятъ и съ числа. Въ геометрията, като наука точкитѣ и буквитѣ прѣдставляватъ сили и се изразяватъ само въ проекции, а въ живата геометрия, дѣто участвува умътъ, тѣ прѣдставляватъ разумни същества, разумни центрове, които едновременно иматъ отношения единъ къмъ другъ.

Какъвъ изводъ може да извадите отъ слѣдната пропорция $A:B=B:C$? Какво означава тя въ геометрията? (— Ако жгълтъ B е мѣрка, тогава разбираме, че $A:B=C:B$. Това става само при равностранныя тригълникъ). Какво означава равенството? — Равенство значи свобода. Както въ равенството работятъ сили, така и при свободата силитѣ иматъ еднакви права. Това, което равенството го дава и свободата го дава. Значи, при равнството и при свободата силитѣ работятъ еднакво. Когато хората иматъ еднакви права, тогава тѣ сж равни, иматъ и свобода.

Какво разбирате отъ второто отношение между странитѣ на тригълника? (— Прѣди всичко прѣдполага се да имаме още единъ тригълникъ, взетъ като мѣрка. Тогава ще имаме отношението $AB:BC:CA=A_1B_1:B_1C_1:C_1A_1$). Значи, човѣкъ за да работи разумно, прѣдполага още едно разумно същество като него.

Какво ще кажете и за третото отношение? (— Тѣй, както е написано това отношение, то показва отдѣ започва измѣрването на периметъра, дали отъ точка A , дали отъ B , или отъ C). Какво

означава периметъра? — Това сж условия, граници, при които човѣшката дѣятелность може да се простре. Въ живата геометрия периметърътъ на разнитѣ фигури показва условията, при които човѣкъ може да работи, защото всѣки жгълъ отъ тригълника може да се проектира не само навжтрѣ, но и навънъ. Тогава, слѣдъ като всички линии се проектиратъ навънъ, ще имате една фигура извънъ условията. (— Тогава тригълниците 1, 2 и 3 ще иматъ отношение къмъ централния тригълникъ ABC , взетъ като мѣрка). Тригълни-

цитѣ 1, 2, 3 сж условията, при които централниятъ тригълникъ може да се изрази. Както виждате, много разсждения се изискватъ, за да разберете, какво прѣдставлява равностранныя тригълникъ. Този е законътъ, съ който може да работите. Послѣдното отношение прѣдставлява ума, сърцето и волята, взети заедно.

Всѣка жива сила има извѣстна площъ, върху която може да се прояви. Да кажемъ, че имате единъ килограмъ вода, която прѣвръщате въ пара. Може ли тази пара да се събере въ същото шише, въ което по-рано се е събирала водата? (— Не може). Какъвъ обемъ ще заеме сега парата? (— Това може да се изчисли метематически). Какъвъ обемъ трѣбва да има котела, въ който се поставя парата, безъ той да се прѣсне, а при това парата да извърши извѣстна работа? (— И това може да се изчисли).

Слѣдователно, когато у васъ се събератъ тъй нареченитѣ „инертни сили“, които сж сгъстени, но могат да се разреждатъ и да ставатъ по-активни, тогава обемътъ имъ се разширява. Ето защо, вие трѣбва да знаете, всѣка ваша идея, като минава въ възходяще състояние, какво пространство ще заеме, при какви условия ще може да се реализира. Една идея не може да се реализира на всѣко мѣсто. Напримѣръ, вие не може да изпълните единъ Бетховеновъ концертъ вънъ, когато вали силенъ дъждъ. Дъждътъ ще развали вашия концертъ. Значи, изисква се сухо врѣме, или специално здание за този концертъ. И тъй, за реализирането на всѣка идея се изисква особено мѣсто и особени условия. Вие трѣбва да пригответе тия условия въ себе си. Въ какво седятъ благоприятнитѣ условия? — Да не допускате въ себе си никакво съмнѣние, никакво колебание, никаква отрицателна мисль. Най-малкото съмнѣние

у васъ прѣдизвиква пропукване на съзнанието ви, и вашата идея е пропукана вече. Тогава енергията на вашата идея, ако е вода, ще изтече навънъ; ако е пара, пакъ ще излѣзе навънъ, безъ да извърши опрѣдѣлената работа.

Та когато казваме, че не трѣбва да се съмнѣвате, ние подразбираме нѣщо много реално — шишето ви трѣбва да бѣде много здраво, нийдѣ да не е пукнато. Защо? — За да не изтече водата — нищо повече! Ако се съмнѣвате, това показва, че формата, въ която е вложена вашата идея е пукната, и въ такава форма не можете да задържите идеята си. Когато казваме, че трѣбва да имате въ ѣра, подразбираме да имате единъ изворъ, отъ който постоянно да наливате своето шише. Подъ думата „въѣра“ всички ще разбирате мѣстото, отъдѣто може да черпите сили въ живота си, за да реализирате своитѣ идеи. Всѣка идея може да се реализира само тогава, когато има единъ източникъ, който ѝ помага. Затова всички величини въ живота трѣбва да се прѣвѣрнатъ на сили.

И сега, ще знаете, какво нѣщо прѣдставлява съмнѣнието, отъ окултно гледище, и защо не трѣбва да го подхранвате. Съмнѣнието разрушава всички благородни форми, които имате, а всѣка благородна форма е необходима, за да се реализира една ваша възвишена идея. Слѣдователно, разруши ли се формата, идеята, сама по себе си, остава нереализирана. Щомъ идеята остане нере-

ализирана, у васъ се явява или сърдеченъ, или умственъ, или волевъ упадъкъ, а може-би и упадъкъ на духа. Когато човѣкъ реализира една своя идея, той подхранва въ душата си нѣщо добро и възвишено. Пропукването на котлитѣ всѣкога създава нѣкакви пакости.

Ако прѣдставите въ ума си единъ равнострaненъ тригълникъ, всѣка страна у него е жива и въ движение. Странитѣ на тригълника сж пжтъ на живи сжщества. Ако можете да си прѣдставите тригълника въ такова положениѣ, въ душата ви веднага ще стане голѣма промѣна. Всички тия линии трѣбва да се прѣвърнатъ на свѣтлина и да се чувствува, че отъ тази свѣтлина излиза разумностъ. Схванете ли така равнострaнния тригълникъ, тогава ще разберете, какво е отношението между странитѣ му. Равнострaнниятъ тригълникъ прѣдставлява отношение между сжщества отъ висшия разуменъ свѣтъ. Само между разумни сжщества може да има правилни отношения на свобода. Ако азъ ви начъртая единъ равнострaненъ тригълникъ, това значи, че съмъ написалъ едно писмо въ духовния свѣтъ. Ако ви изпратя до единъ мой приятелъ, като ви кажа да му прѣдадете единъ листъ, на който съмъ начерталъ равнострaненъ тригълникъ, знаете ли, какво означава това? Туй е най-добрата прѣпорука за васъ. Вмѣсто да пиша на приятеля си, че приносящиятъ това писмо е отличенъ човѣкъ, вие може да рдзчитате на него, той има прѣкрасенъ умъ,

благородно сърце и възвишена воля, равнострaнниятъ тригълникъ опрѣдѣля точно всичко това. Като изпратя нѣкому писмо, въ което съмъ начерталъ единъ равнострaненъ тригълникъ, това прѣдставлява съкратена рѣчь. Който получи такова писмо, точно и ясно ще разбере, каквъ е човѣкътъ, който го носи. За да се изложи съдържанието на това писмо на обикновенъ езикъ, това значи да се напишатъ най-малко двадесетъ коли. За въ бждеще ще се пишатъ такива писма. Тѣ иматъ и това прѣимущество прѣдъ обикновенитѣ писма, че ако попаднатъ въ ржцѣтъ на външни хора, незапознати съ този символистиченъ езикъ, нѣма да разбератъ нищо. Само така могатъ да се скриятъ много нѣща.

Въ това отношение, геометрията е наука, която скрива великитѣ мисли отъ обикновенитѣ хора. Който може да разкрива и разбира символичнитѣ знаци въ геометрията, той заслужава да ги знае. Който не може да ги разкрива, той не заслужава да знае нищо за тѣхъ. И ако този човѣкъ пита, какво означава еди-кой си знакъ, ще му кажемъ: това, което виждашъ, е достатъчно за тебе.

Азъ бихъ ви прѣпоръчалъ да наблюдавате небето вечерно врѣме, когато е ясно. Излизайте вечерно врѣме вънъ и наблюдавайте звѣздитѣ на небето около половинъ часъ, да намѣрите между тѣхъ единъ равнострaненъ тригълникъ. И нека всѣки отъ васъ забѣлѣжи добръ, дѣ е намѣрилъ този тригълникъ, между кои звѣзди, въ коя по-

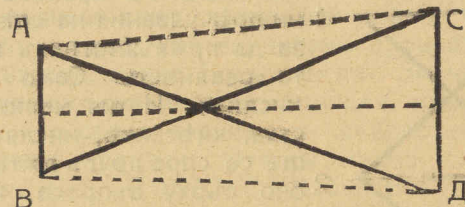

сока и т. н.. Това ще бжде една малка задача за васъ. Слѣдъ това нѣкоя вечеръ ще излѣземъ всички заедно на една малка екскурзия на открито, ще разглеждаме небето и ще видимъ, всѣки отъ васъ въ коя посока е намѣрилъ своя равностраниенъ тригълникъ. Послѣ ще ви поговоря нѣщо върху тия естествени равнострани тригълници. Така ще размишлявате върху отношенията на звѣздитѣ едни къмъ други, тѣхното значение и т. н.. Това ще бжде едно хубаво упражнение за васъ.

И тѣй, тази вечеръ ви дадохъ двѣ задачи: да напишете по едно писмо на общия и на специалния класъ и да наблюдавате вечерно врѣме звѣздитѣ, докато намѣрите единъ равностраниенъ тригълникъ. Не мислете, че ще се освободите само съ по едно писмо. Не, ще пишете често такива писма. Тия задачи ще бждатъ за васъ хубаво разнообразие, понеже едообразието е врѣдно за човѣка. Азъ забѣлѣзвамъ, у васъ има събрана доста енергия, която не знаете, какъ да пласирате. Съ тия задачи и упражнения, които ви давамъ, като малки цѣнни опити за васъ, вие ще пласирате частъ отъ своята енергия.

Всички знаете отъ физиката, какъ ставатъ отраженията на прѣдметитѣ. За да се изобрази единъ прѣдметъ въ окото, ставатъ редъ прѣчупвания на свѣтлината. Напримѣръ, ако прѣдъ окото седи единъ прѣдметъ СД, то лжчитѣ, които излизатъ отъ точкитѣ С и Д не вървятъ въ пра-

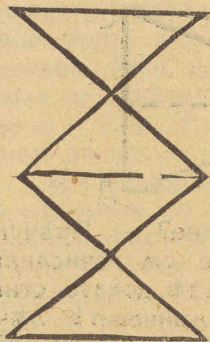
ви линии СА и ДВ, но минаватъ по друго направление, прѣзъ друга срѣда, като образуватъ линиитѣ СВ и ДА. Свѣтлиннитѣ вълни, които идатъ отъ слънцето, по права посока ли вървятъ или

прѣтърпѣватъ нѣкакво прѣчупване? — Прѣчупватъ се. Съврѣменнитѣ физици не сж изчислили, колко прѣчупвания сж прѣтърпѣли тѣ, докато стигнатъ до окото. Какъ мислите, слънчевитѣ лжчи прѣтърпѣватъ ли различни промѣни, докато влѣзатъ въ окото? — Прѣтърпѣватъ, понеже минаватъ прѣзъ различни срѣди. Съврѣменната наука говори само за прѣчупванията, които ставатъ въ окото, а отъ тѣхъ ние сждимъ за прѣчупванията, които ставатъ отвънъ. Когато единъ лжчъ минава отъ по-гъста въ по-рѣдка срѣда, той се прѣчупва по единъ начинъ, а когато минава въ по-гъста срѣда, пакъ се прѣчупва, но по обратенъ начинъ на първия. Тѣй щото, въ окото ставатъ нѣколко прѣчупвания, главно три, (фиг. 4), а физицитѣ говорятъ само за едно прѣчупване. Най-първо образътъ въ реалния свѣтъ е правъ, послѣ се получава обратенъ образъ и при третото прѣ-

чупване е пакъ правъ. Отъ лещата на окото об-
разътъ минава въ тия клѣтки, които образуватъ ум-
ствения центъръ, въ който се получава идеята за
този образъ. Тѣзи клѣтки сж специалисти по ма-
тематика. Тѣ правятъ извѣст-

фиг. 4

1 ни прѣчупвания на свѣтлината,
за да прѣвъзможнатъ външна-
та реалностъ. Само ние не
мислимъ. И тия малки сжще-
ства, клѣтките, мислятъ. Азъ
ще се спра другъ пжтъ подро-
бно върху въпроса, кой ми-
сли у насъ.

2 Сега ще ви прѣдставя нѣ-
колко отношения, отъ които
можемъ да съставимъ една
3 пропорция. Мисленето на под-
съзнанието има отношение
къмъ съзнанието: $P : C$; мисленето на съзнанието има
отношение къмъ самосъзнанието: $C : CC$; мислене-
то на самосъзнанието има отношение къмъ свърх-
съзнанието: $CC : C_1C_1$. Отгукъ изваждаме слѣдната
пропорция: $P : C = CC : C_1C_1$. Мисленето на под-
съзнанието е Божественъ процесъ. Както въ под-
съзнанието, така и въ съзнанието много сжщества
мислятъ. Запримѣръ, ти съзнавашъ, че трѣбва
да изучишъ извѣстенъ прѣдметъ. Какво трѣбва
да направишъ? — Ще се заемешъ да изучишъ
извѣстни автори и отъ тѣхъ ще пласирашъ нѣщо

въ съзнанието си. Хора, които съзнаватъ това нѣ-
що, винаги ходятъ на групи. Свѣтътъ на под-
съзнанието прѣдставя група отъ още повече сж-
щества. Самосъзнанието е единиченъ процесъ.
Тамъ човѣкъ не съзнава, какво сж мислили дру-
гитѣ, но съзнава само, какво той мисли. Свѣрх-
съзнанието е сжщо тѣй единиченъ процесъ. Тамъ
човѣкъ съзнава, какво Богъ мисли. Значи, под-
съзнанието и съзнанието сж групови, множестве-
ни процеси, а самосъзнанието и свѣрхсъзнанието
сж единични процеси. Отгукъ имаме слѣдната
пропорция: $C_1C_1 : P = CC : C$. Всѣки отъ васъ ще
опита и двата вида процеси. Най-първо ще жи-
вънешъ въ подсъзнанието, а послѣ въ свѣрхсъз-
нанието, защото тѣ сж Божественитѣ процеси въ
човѣка. То значи: първо ще мислятъ възвишенитѣ
духове, послѣ ангелитѣ и най послѣ Богъ. Слѣдъ
това тия процеси ще се отразятъ и върху насъ.
Тогава ние ще се допитаме до всички онѣзи, кои-
то сж мислили като насъ, това е процесътъ на
съзнанието; слѣдъ него ще си дадемъ заключе-
ние, какво ние мислимъ вече. По този начинъ
ще се образува цѣлъ единъ кръгъ. Въ това седи
философията на живота.

Та казвамъ: подсъзнанието е груповъ про-
цесъ, въ който се разглежда, какво мислятъ ве-
ликиятѣ духове; съзнанието е груповъ процесъ, въ
който се разглежда, какво мислятъ окръжаващитѣ
човѣка: ближнитѣ му, както и цѣлата човѣшка
раса. Свѣрхсъзнанието е единиченъ процесъ, въ

който се разглежда, какво Богъ мисли; самосъзнанието е единиченъ процесъ, въ който се разглежда, какво мисли човѣкътъ самъ. Нѣкой пътъ казвате: трѣбва да бждемъ съзнателни! Това се отнася до другитѣ хора. Когато казвате, че трѣбва да бждете самосъзнателни, това се отнася до самитѣ васъ.

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта“.

(21 Лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 8/III, 1925 г.).

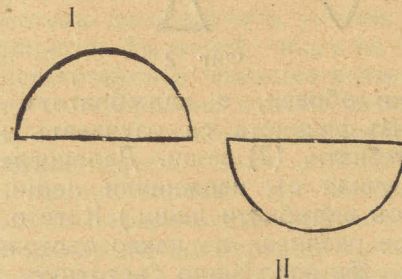
22 ЛЕКЦИЯ

Вдлъбната и изпъкнала лещи.

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта.“

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Отличителнитѣ чърти на отривистата рѣчь.“

Начъртайте на дъската два полукръга: единиятъ да бжде изпъкналъ, а другиятъ — вдлъб-

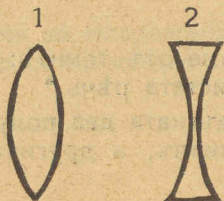

Фиг. 1.

натъ, корубестъ. Ще направимъ извѣстни разсждения върху тия два полукръга (I и II, на фиг. 1). Ако се движите по повърхността на пър-

вия полукръгъ, какви ще бъдат отношенията ви? Или, ако налѣте вода върху повърхността на сѣщия полукръгъ, какво ще стане съ водата? (— Ще се разлѣе). Ами, какво ще стане съ водата, ако я налѣте върху вдлъбнатата леща? (— Тя ще се събере). Тогава, споредъ закона на аналогията, казваме: всички енергии, които се разпръсватъ, се движатъ по изпъкнала повърхностъ, а всички енергии, които се събиратъ, се движатъ по вдлъбната повърхностъ. Изпъкналитѣ лещи

Фиг. 2

даватъ малки образи, а вдлъбнатитѣ — голѣми образи. (— Въ физиката се изучаватъ изпъкнали (1) и вдлъбнати (2) лещи. Далекогледитѣ употребяватъ очила съ изпъкнали лещи, а късогледитѣ — съ вдлъбнати лещи.) Когато енергията на човѣка се разлива, въ какво състояние се намира той? — Въ изпъкнало състояние. Вие още не можете да схващате аналогията, която сѣществува между физическитѣ и духовнитѣ прояви. Ако се качите на единъ високъ планински връхъ, който прѣдставлява изпъкнала леща, ще можете

ли тамъ да седите тъй спокойно, както въ нѣкоя долина? — Има моменти, когато може да седите спокойно, но ако врѣмето е бурно, не може да седите на този планински връхъ. При сегашното развитие на човѣчеството, вие не можете да седите дълго врѣме на планинскитѣ върхове. Нѣкои хора искатъ да си направятъ колибка на единъ отъ планинскитѣ върхове и тамъ да живѣятъ, но казвамъ: още не можете да живѣте на планинскитѣ върхове. Не е дошло врѣмето затова. И въ врѣмето на Христа ученицитѣ Му пожелаха да направятъ три шатри на планината, но Христосъ имъ каза: „Не е дошло още врѣмето затова“. И тѣ трѣбваше да слѣзатъ отъ планината.

Високитѣ върхове прѣдставляватъ умствения свѣтъ, отдѣто слизатъ идеитѣ. Вашитѣ идеи, които имате, могатъ да изопачатъ ума ви, да ви свалятъ въ долината. Високитѣ върхове сѣщеврѣменно прѣдставляватъ и човѣшката гордостъ. Когато човѣкъ се изкачи на нѣкой високъ връхъ, той не иска да знае за хората, не мисли за тѣхъ, но щомъ дойде бурята, слиза въ долината и започва да търси хората. На високия връхъ, като изпъкнала повърхностъ, човѣкъ не може да се задържи въ врѣме на буря, но слиза въ долината, въ вдлъбнатата леща. Вдлъбнатата леща, долината, съответствува на човѣшкото сърце.

Въздухътъ може да обвива еднакво, както изпъкнала повърхностъ, така и вдлъбната, за него не е нужно паница. Той може да се движи сво-

бодно, дѣто иска. За водата, обаче, въпросътъ седи друго-яче. Водата казва: паница е нужна за менъ. Следователно, за сърцето трѣбва паница, форма, въ която да излѣе съдържанието си. Значи, на ума трѣбва височина, а на сърцето — вдлъбнатина, дълбочина, но има понѣкога опасностъ за човѣка, да не се удави въ тази вдлъбнатина, въ тази паница. Казвате: какъ, азъ, голѣмиятъ човѣкъ, да се удавя въ една паница! Казвамъ: прѣдстави си, че ти, голѣмиятъ човѣкъ, съ великитѣ идеи, имашъ форма на мравка. Ако те туря въ една паница съ вода, нѣма ли да се удавишъ? — Ще се удавишъ, разбира се, и нищо нѣма да остане отъ тебе.

Окултиститѣ поддържатъ, че човѣкътъ, въ първитѣ врѣмена на своето развитие, е достигалъ до височина 100 метра. Послѣ, височината му се е намалила до 35 метра, докато днесъ го виждаме да достига на височина $1\frac{1}{2}$ — 2 метра най-много, което показва, че материята му се е сгъстила. За въ бъдеще ще се сгъсти още повече.

Нѣкой-си английски авторъ иривежда единъ разказъ изъ живота на английскитѣ астрономи. Около 45-та година на миналия вѣкъ единъ астрономъ наблюдавалъ съ своя телескопъ небето и пространството около него. Това било въ врѣмето, когато холерата и чумата върлували въ Англия въ голѣма степенъ. По едно врѣме, както наблюдавалъ небето, вижда въ пространството единъ грамаденъ човѣкъ, съ километри височина, който

се движилъ много бавно. Този астрономъ наблюдавалъ дълго врѣме, но грамадниятъ човѣкъ не изчезвалъ отъ полето на телескопа. Отдръпналъ се настрана, изчистилъ лещитѣ на телескопа, пакъ погледналъ — грамадниятъ човѣкъ седи. Най-послѣ астрономътъ помислилъ, че това е нѣкаква илюзия на мозъка, че е заболѣлъ отъ нѣщо, или че очитѣ му сж замрѣжени и т. н. Отдалечава се отъ телескопа, разтърква добръ очитѣ си, поразхожда се малко, да се освободи отъ илюзорния образъ, и пакъ поглежда прѣзъ телескопа. Грамадниятъ човѣкъ още стои насрѣща му. Тогава той извиква десетъ души астрономи, между които и една жена, и имъ казва: „Открихъ нѣщо много важно, искамъ да се произнесете и вие, прѣди да го сподѣля съ васъ.“ Първиятъ астрономъ започва да гледа прѣзъ телескопа и наблюдавалъ дълго врѣме. Отстранява се отъ телескопа, търка очитѣ си, пакъ наблюдава, но и той нищо не казва, мисли, че се лъже. Изреждатъ се слѣдъ него и останалитѣ осемъ души, но никой нищо не казва, мислятъ, че се намиратъ прѣдъ нѣкакъвъ фалшивъ, недѣйствителенъ образъ. Най-послѣ дохожда редъ и на жената. Тя се приближава при телескопа, поглежда прѣзъ него и веднага казва: „Виждамъ на небето единъ грамаденъ човѣкъ!“ Едва сега астрономътъ се убѣдилъ, че това, което и той виждалъ, не е илюзия. Когато холерата и чумата прѣстанаха, сжщиятъ астрономъ заблѣзаль,

че грамадният човѣкъ изчезналъ отъ небето. Днесъ кой би повѣрвалъ на този разказъ?

Та казвамъ: когато забѣлѣжите, че вашата енергия се разпилява, ще знаете, че причината се крие въ ума ви. Когато се дразните, докачате, не можете да търпите този-онзи, вие усѣщате, че нѣщо ви дразни отвѣтрѣ. Това показва, че енергията ви се разпилява, и вие се намирате въ въздухообразно състояние, у васъ настава голѣма сухота. При сухитѣ състояния всѣкога има безплодие. Въ този случай, за да оплодотворите организма си, влага ви трѣбва. Нѣкои хора страдатъ отъ много влага. Хора, които страдатъ отъ сухота, иматъ сухи рѣцѣ; тия, които страдатъ отъ много влага, иматъ влажни рѣцѣ. И двѣтѣ състояния у човѣка сж крайности. При голѣмата влага се раждатъ извѣстни недъзи, като гниене, разлагане и др. Когато въ сърцето на човѣка дойде много влага, тамъ не могатъ вече да се развиватъ и растатъ никакви благородни чувства, освѣнъ нѣкакви дребни, малки животинки. И при голѣмата сухота спира животътъ на всички възвишени идеи и мисли.

Сега, вие трѣбва да приложите закона на хармонията, както въ себе си, така и въ окръжаващата срѣда, за да не дохождате нито до състояние на сухота, нито до състояние на влага. Знаете ли, какво значи хармония? Хармонията изисква, като се срещнатъ двама приятели, всѣки отъ тѣхъ да оцѣни добритѣ чѣрти въ характера на

своя приятель. Виждате ли благородното въ характера на другитѣ хора, вие лесно ще създадете помежду си искрени отношения. За да се приближите къмъ нѣкой човѣкъ, първото нѣщо, което се изисква отъ васъ, е да намѣрите една добра чѣрта въ неговия умъ или въ неговото сърце, било нѣкаква сжществена мисль, която го движи, или нѣкакво благородно чувство, или нѣкаква способност. Като намѣрите една добра чѣрта, върху нея ще градите вашитѣ отношения.

Тукъ, въ Школата, се събиратъ два вида ученици, отъ двѣ различни категории. Еднитѣ живѣятъ по върховетѣ, а другитѣ — въ долините. Или, съ други думи казано, еднитѣ ядатъ отъ изпжкнали паници; а другитѣ — отъ вдлѣбнати. Като се съберете заедно, ще почнете да се смѣете едни на други. Тия, които ядатъ отъ вдлѣбнати паници, ще кажатъ на другитѣ: яде ли се отъ изпжкнали паници? Последнитѣ пъкъ ще ги запитатъ: ами отъ вдлѣбнати паници яде ли се? Еднитѣ ще се намѣрятъ въ положението на щъркела, а другитѣ въ положението на лисицата, за които се говори въ баснята „Щъркелъ и лисица“.

Вие трѣбва да знаете слѣдното нѣщо: това, което сжществува у другитѣ хора въ изобилие, сжществува и у васъ, макаръ въ малко количество. Между всички хора има едно прѣливане, една обмѣна. Това се забѣлѣзва и въ външнитѣ отношения. Нѣкога ти ще говоришъ, а други ще те слушатъ. Другъ пътъ ти ще слушашъ, а други ще

говорятъ. Нѣкои хора мислятъ, че могатъ да говорятъ или да мълчатъ, когато тѣ искатъ. Не, човѣкъ не може всѣкога да говори, не може и всѣкога да мълчи. Вие трѣбва да разбирате тия двѣ състояния, трѣбва да разбирате, какво означава говоренето, и какво — мълчанието. Въ разумния животъ мълчанието е необходимо, за да видимъ, какво говорятъ другитѣ хора, каква е тѣхната разумность. Когато ние говоримъ, другитѣ слѣдятъ, каква е нашата разумность. Значи, когато азъ слушамъ, искамъ да разбера, доколко ти си разуменъ; когато азъ говоря, ти ще разберешъ, доколко азъ съмъ разуменъ. Тѣй щото, ти ще ми говоришъ, за да те позная; послѣ азъ ще ти говоря, за да ме познаешъ. Слѣдъ това и азъ ще мълча, и ти ще мълчишъ, за да познаемъ и разберемъ нѣщата.

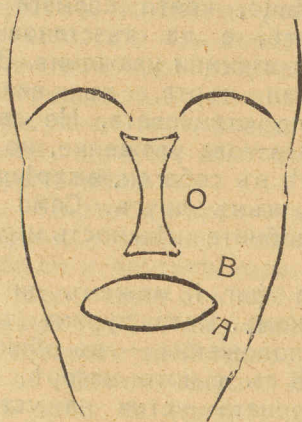
Първото нѣщо: отъ всички хора се изисква взаимно уважение. Човѣкъ трѣбва да уважава и себе си и другитѣ хора. Взаимно уважение — това е една отъ най-благороднитѣ чѣрти, която човѣкъ трѣбва да развие на земята. Вие не може да говорите за Любовь, отъ васъ не се изисква да се обичате, защото Богъ е, който обича, но отъ васъ се изисква взаимно уважение. Върху взаимното уважение почива разумния животъ. Ако си туряте единъ другъ различни епитети, това нѣма да ви ползува. Вие ще мязате на онзи българинъ отъ варненско, който отишълъ при единъ турчинъ да си купи чехли. Слѣдъ като прѣмѣрилъ

всички чехли въ дюкяна, трѣгналъ да си отива, не могълъ да намѣри по мѣрката си — кракътъ му билъ много голѣмъ. Турчинътъ казалъ слѣдъ него: „Калжпсъзъ!“ — то значи: нѣма калжпъ за твоитѣ крака. Българинътъ чулъ този епитетъ, разгнѣвилъ се, обърналъ се къмъ турчина и му казалъ: „Сенъ-калжпсъзъ!“ — ти си човѣкъ безъ калжпъ. Питамъ: какво спечелиха тия двама души, като размѣниха този епитетъ помежду си? — Нищо не спечелиха. Епитетитѣ не разрѣшаватъ никакви въпроси. Единственото нѣщо, което спомага за разрѣшението на въпроситѣ, е да възстановите помежду си отношения на взаимни уважения. Вие трѣбва да развиете тази чѣрта, въ вашия характеръ, по която да се отличавате. Не само привидно, външно да имате това уважение, но да развиете тази чѣрта вътрѣ въ себе си, вътрѣшно да имате уважение единъ къмъ другъ. Само по този начинъ вие ще придобиете нѣжность и разумность.

Отъ паницата (А) на фиг. II можемъ ли да направимъ нѣщо? — Можемъ. Каго туримъ тази паница въ двѣ различни положения — въ обикновено положение и послѣ съ дъното нагорѣ, ще образуваме долната и горната устни на устата АВ. Значи, като се отвори устата, имаме двѣ паници, или, както физицитѣ казватъ, имаме двѣ двойно-изпъкнали лещи, прѣзъ които лжчитѣ минаватъ и се прѣчупватъ. И дѣйствително, устата прѣчупва много нѣща. На какво може да уподо-

бите двувдлъбнатата леща О? — На човѣшкия носъ. Горната частъ на носа при вѣждитѣ е широка, послѣ се стѣснява и долната частъ отново се разширява. Питамъ: щомъ устата и носътъ прѣдставляватъ лещи, службата имъ еднаква ли е? Ако свѣтлината излиза отъ срѣдната на двойно изпжкналата леща и върви къмъ повърхността ѝ, тя се разпръсва. Значи, всичко, което излиза вънъ

фиг. 3

Слѣдователно, двуизпжкналата и двувдлъбнатата лещи приематъ сили отъ два различни свѣта. Защо

ни е потрѣбна паница въ живота? — За ядене, да събира храната. Щомъ моята паница събира яденето, тя има смисълъ. Кои линии въ живота сж за прѣдпочитане, изпжкналитѣ или вдлъбнатитѣ? (— Зависти отъ случаетѣ). Когато искате да отбиете извѣстна енергия отъ пжтя ѝ, трѣбва ви изпжкнала форма. Така постѣпва и природата. Ако замѣрите нѣкое дѣте съ камъкъ, то, безъ да знае законитѣ на физиката, вдига лакета си и така образува изпжкнала линия, съ която се прѣдпазва отъ камъка. Отдѣ знае дѣтето този законъ? — Природата го учи.

Сжщитѣ тия изпжкнали линии, изпжкнали форми иматъ голѣмо приложение при закона на вѣрата. Вие знаете, че чрѣзъ пространството минаватъ много отрицателни мисли, които, ако не можете да отбиете, ще ви причинятъ голѣма вѣрѣда. За да се прѣдпазите отъ тѣхъ, ще ги отбивате чрѣзъ закона на вѣрата.

И тѣй, на първо мѣсто ще прилагате законитѣ на вашия умъ и на вашето сърце, но трѣбва да помните, че нечистотиитѣ се събиратъ въ паници. Нечистотиитѣ не се събиратъ въ изпжкнали форми. Тамъ дъждътъ измива всичко, а вѣтрътъ го отвѣва. Въ това отношение, изпжкналитѣ форми сж по-чисти, но въ тѣхъ вода не може да се събира. (— Въ изпжкналитѣ форми се събира електричество, а въ вдлъбнатитѣ — магнетизъмъ). — Да, така е. Електрическата енергия е толкова необходима за тѣлото, колкото и магнетич-

ната. За въ бъдеще вие ще изучавате, каква енергия се събира въ всѣка частъ отъ тѣлото. Вие трѣбва да изучавате и законитѣ, какъ да трансформирате енергията отъ единъ органъ въ другъ. Всички заболѣвания на организма се дължатъ на нееднаквото разпрѣдѣление на енергиитѣ въ него, вслѣдствие на което и кръвообръщението не става правилно. Електричеството постоянно тече по повърхността на сърцето и благодарение на него то се свива и разпуща, като разнася кръвта по цѣлото тѣло. Прѣмахнатъ ли се тия живи електрически токове отъ сърцето, веднага неговото движение спира. Индуситѣ разбиратъ този законъ и правятъ редъ опити съ движението на сърцето. Напримѣръ, тѣ отниматъ тия електрически токове отъ сърцето, и то спира движението си; слѣдъ това отново ги възстановяватъ, и движението на сърцето започва. Въ това отношение човѣшкото сърце прѣдставлява единъ изворъ. Докато водата въ този изворъ не е подпушена, сърцето дѣйствува нормално. Подпуши ли се водата му нѣкъдѣ, и движението на сърцето спира. Нѣкои хора се плащатъ, като забѣлжватъ, че сърцето имъ започва да бие по-усилено, или пѣкъ спира движението си. Не, това е една излюзия на електрическитѣ токове, които текатъ въ сърцето. Когато нервната енергия, въ която електричеството взима участие, прѣстане да се регулира отъ сърцето, явява се сърцебиене; започне ли сърцето отново

да регулира тази нервна енергия, и движението му става нормално.

И тъй, видѣхте вече разликата между изпжнатитѣ и вдлбнатитѣ лещи. Първитѣ сж необходими за ума, а вторитѣ — за сърцето. Вие трѣбва да се научите да разпознавате и да владате състоянията на ума си. Дойде ли у васъ колебание, съмнѣние, трѣбва да знаете, отдѣ произтичатъ тия състояния. Тѣ показватъ, че вие сте на нѣкое високо мѣсто. Нѣкога вие сте увѣрени въ своитѣ идеи, но дойдете ли въ съприкосновение съ по-силенъ умъ отъ вашия, вие започвате да се колебаете, да се съмнѣвате. Силниятъ умъ прѣдставлява високъ върхъ, който може да ви влияе. Този умъ ви изкачва на високия върхъ, но понеже сте тънко облѣчени, започвате да треперите — колебае се, дали ще издържите на тази височина. Казвамъ: единъ по-силенъ умъ може да ви разколебае въ вашитѣ убѣждения, а на по-слабъ умъ вие може да противодѣйствувате; едно по-силно сърце може да ви повлияе, а на по-слабо сърце вие може да противодѣйствувате; по-силна воля отъ вашата може да ви повлияе, а на по-слаба вие можете да противодѣйствувате. Законъ е: и вие да влияете, и на васъ да влияятъ. Въ този законъ нѣма нищо лошо. Всички хора се намиратъ подъ този законъ. Никой не може да се избави отъ влияние. Всѣки човѣкъ, съ когото влизате въ съприкосновение, може да ви повлияе. Хиляди хора ни влияятъ, и природата ни влияе, а

най-послѣ и Богъ ни влияе. Той се подписва отгорѣ, и работата се свършва. Въ края на краищата, всѣки човѣкъ ще излѣзе на спасителния брѣгъ. Кога? — Когато върви въ разумния път — по пътя на своя свѣтълъ умъ и по пътя на своето разумно сърце. Тогава той ще бжде въ съгласие съ цѣлата природа, въ съгласие съ всички добри и разумни същества отъ по-висшъ свѣтъ и най-послѣ въ съгласие съ Бога. Щомъ сте въ такова пълно съгласие, и мъчнотиитѣ въ живота ви, и учението ви, и всѣка работа, която започвате, ще разрѣшавате добрѣ и ще ви върви лесно.

Питамъ: какво е сегашното ви състояние? — Каквато работа и да започнете, нищо не излиза отъ нея. Ако река да направя опитъ, ще се убѣдите, че е така. Напримѣръ, давамъ 50,000 лв. на десетъ души, да видя, какво ще направятъ съ тѣхъ. Следъ 4-5 мѣсеца тѣ ще дойдатъ при мене и ще ми дадатъ точна смѣтка, какъ сж изхарчили паритѣ. Сами ще видятъ, че нищо не сж направили, а сж изхарчили паритѣ за ядене, за дрехи и т. н. Защо не сж успѣли? — Понеже всѣки иска да бжде главенъ майсторъ, да получава голѣма заплата, да се храни и облича добрѣ. Така че, дали съ дърводѣлство ще се заематъ, или съ друга нѣкаква работа, въ резултатъ паритѣ ще бждатъ изхарчени, а на лице нѣма да има никаква работа. Въ това отношение външниятъ свѣтъ работи по-добрѣ. Не е въпросътъ за паритѣ, но казвамъ, че по сжщия начинъ вие прахосвате и живота си.

Всѣки ламти за много. Нѣкой иска да стане ученъ човѣкъ, да напише една книга, да се прослави съ нея. Ако той вложи всичкото си знание въ тази книга, какво ще спечели? Стремезътъ на човѣшката душа не седи въ писане на книги. Ако ти изпратишъ една добра мисълъ на нѣкой човѣкъ, който е отпадналъ духомъ и съ това го повдигнешъ, туй е реалното въ живота. Една добра мисълъ, едно възвишено чувство струватъ повече, отколкото сто тома, написани отъ нѣкой човѣкъ. Често тия написани книги не даватъ нищо на човѣка, когато една декламация може да произведе цѣлъ прѣвратъ въ душата на нѣкого. Всѣко нѣщо струва толкова, колкото ефективъ има въ него. Нѣма ли ефективъ, нищо не струва.

Великитѣ идеи въ свѣта се добиватъ само съ усиленъ трудъ отъ страна на човѣшката душа, човѣшкото сърце, човѣшкия умъ и човѣшката воля. Ще знаете, че само тия нѣща сж съществени за васъ, които вие сами може да направите. Въ вашия духъ има вложени много възможности, много идеи, но не ги излагайте външно, защото ще настане една празнота у васъ. Реализирайте ги, вижте, какъвъ резултатъ ще имате отъ тѣхъ и тогава говорете, тогава ги излагайте и на външни хора. Докато не ги реализирате, тѣ не сж чисто злато, нѣ сж ефективъ, тѣ сж фалшиви пари. Природата не търпи фалшиви нѣща. Изкажете ли нѣщо, което не е провѣрено, ще почувствувате въ себе си празнота, безсмислие. Ето защо, трѣ

бва да говорите само провѣрени работи. Ако ти си великъ човѣкъ, нѣма защо да казвашъ на хората това. Кому сж казали Хималаитѣ, че сж най-високитѣ планини на свѣта? — Никому. Ангелитѣ и арахангелитѣ слѣзоха ли отъ небето да кажатъ на хората, че сж велики сжщества? Не, тѣ мълчатъ, нищо не говорятъ за себе си. Обаче, тѣ иматъ велико съзнание за своето прѣдназначение и отъ изобилието, което иматъ, всѣки моментъ изпращатъ на сжществата, по-долу отъ тѣхъ, безъ да говорятъ нѣкому затова.

Първото нѣщо, което се изисква отъ васъ, е да не задържате излишна енергия въ себе си. Какво разбирамъ подъ думата „излишна енергия“? Напримѣръ, разгнѣвилъ си се, пусналъ си пояса си, ходишъ натукъ — натамъ прѣзъ цѣлия день, чакашъ само да дойде нѣкой и да ти каже нѣщо. Веднага изваждашъ ножъ срѣщу този човѣкъ и му казвашъ: чакай, сега ще ти кажа тебе! Не, това е напразно харчене на енергията. Казвате: какво да правимъ въ такива случаи? Азъ ще ви дамъ методъ, какъ да се справяте съ тази излишна енергия. Който отъ васъ се разгнѣви, да вземе мотиката и да отиде „На Изгрѣвъ“ да копае земята. По този начинъ и земята ще ви бжде благодарна. Излишната енергия ще отиде въ земята и ще свърши нѣкаква работа. Като покопаете 10-15-20 минути, всичката излишна енергия ще се пласира въ земята, и вие ще се почувствувате облекченъ, спокоенъ, ще имате приятно разположение на ду-

ха. Това е методъ за трансформиране на излишната енергия. Трансформирате ли тази енергия, турете мотиката на рамо и си идете въ къщи.

Другъ день сте меланхолични. Това е пакъ излишна енергия. Вземете мотиката, излѣзте вънъ отъ града и започнете да копаете. Слѣдъ половинъ часъ най-много меланхолията ще изчезне. Тогава турете мотиката на рамо и, хайде, обратно въ къщи! Гнѣвътъ, неразположението, меланхолията, това е все излишна енергия, която трѣбва да изпратите въ земята. Като трансформирате тази енергия, вмѣсто нея ще дойде у васъ нѣщо възвишено и благородно. Ние можемъ да направимъ този опитъ, да видимъ, какви резултати ще имаме. Ще купимъ 30-40 мотички и ще разпрѣдѣлимъ едни отъ тѣхъ за гнѣвливитѣ, други за меланхоличнитѣ, трети за неразположенитѣ духомъ и т. н. — за всѣко състояние ще има и съответна работа. Нѣкои може да сѣкатъ дърва, а не само да копаятъ, но все - таки физическа работа се изисква за трансформиране на тия състояния. При тия състояния нѣма да ви караме да готвите, но ще излѣзете да работите на чистъ въздухъ. Какъвто и да сте — царъ, философъ, поетъ — тия състояния ще дойдатъ, затова трѣбва да знаете, какъ да се справяте съ тѣхъ. За въ бждеще ще имате още по-голѣми неразположения, но вече ще знаете, какъ да се лѣкувате. Гладстонъ, единъ отъ виднитѣ държавници въ Англия, е трансформиралъ тия свои състояния чрѣзъ физическа

работа. Всички, които се занимават умствено, имат излишна енергия, която, ако не трансформират чръз физически трудъ, ще имъ създаде голѣми злини. Онѣзи пъкъ, които се занимават съ физически трудъ, често страдатъ отъ прѣумора, която създава други злини. Ние не сме за прѣумората, не сме и за бездѣлието. Ние сме за малкия трудъ, но съзнателенъ.

И тъй, винаги ще държите ума, сърцето и волята си въ изправно състояние! Какъ? — За да държите ума си въ изправно състояние, ще спазвате правилото, което ви дадохъ — взаимно уважение. Този центъръ се намира въ задната частъ на главата. По този начинъ ще прѣдизвикате тази енергия да отиде къмъ горната частъ на мозъка ви и съ това ще се събудятъ у васъ много възвишени мисли и чувства. Понеже тази енергия е въздухообразна, тя ще обхване цѣлия ви мозъкъ, а оттамъ ще се прѣдаде и на цѣлия ви организъмъ, и вие ще придобиете приятно разположение на духа.

Казвамъ: не се спирайте прѣдъ мжнотиитѣ въ живота! Нѣкои хора, като се намѣрятъ въ трудното положение, не знаятъ, какво да правятъ. Ето защо, въ каквото положение и да се намирате, изживѣвайте вътрѣшно състоянията на другитѣ хора, та единъ день, ако изпаднете въ тежко положение, да можете телесно да се справите. Виетрѣбва да имате една положителна философия въ живота си и да знаете, че като ученици на окултната Школа,

ще ви прѣкаратъ прѣзъ всички мжнотии. Нѣкои ще кажатъ: по-добрѣ да не бѣхме влизали! Не, и да не сте влизали, пакъ ще ви прѣкаратъ прѣзъ мжнотии, за да изпитатъ характера ви. Сега разбирате ли, каква е философията на живота? Щомъ изучавате тази философия, нѣма какво да се смущавате. По-опитнитѣ отъ васъ, съ свситѣ мисли и желаня, ще насърдчаватъ по-слабитѣ. Въ това седи силата на човѣка. Само така ще се създаде между васъ отлична атмосфера и отношения на взаимно уважение. Тогава и списанието ви „Житно Зърно“ ще върви добрѣ.

У американцитѣ има една добра чѣрта — тамъ всички студенти сами се подѣржатъ. Бѣднитѣ студенти прислужватъ на своитѣ богати другари въ врѣме на обѣдъ, а послѣ и тѣ се нахранватъ. Слѣдъ това измиватъ паницитѣ и си отиватъ. Като се срещнатъ бѣднитѣ и богатитѣ студенти вѣнъ, тѣ се разговарятъ заедно, разхождатъ се, равни сж помежду си, нѣма никаква разлика между тѣхъ. Дойде ли врѣме за ядене, богатитѣ сѣдатъ прѣдъ маситѣ, а бѣднитѣ имъ прислужватъ. Бѣднитѣ студенти работятъ и други работи — изобщо, тѣ изкарватъ прѣхраната си съ трудъ. Тѣ считатъ за унижение да ги храни нѣкой, безъ да сж работили. Нѣкои отъ бѣднитѣ студенти, ако сж въ пансионъ, разнасятъ писмата на своитѣ другари, биятъ звѣнца, слагатъ маситѣ и т. н. Тѣ не ядатъ, ако не сж заслужили прѣхраната си. Това е една похвална чѣрта у американцитѣ.

която обаче, липсва у славяните. Славяните казват: какъ, съ черенъ трудъ ли да се занимавамъ? Това не го допуска моето достоинство! Въ това отношение, азъ бихъ желалъ ние да подражаваме на американците. Ние трѣбва да възприемаме хубавитѣ нѣща, отдѣто и да идатъ тѣ.

Моето желание е сега вие да се отличавате съ взаимно почитание помежду си. Ако вие успѣете въ това, половината отъ цѣльта на вашата работа е постигната. Слѣдъ това трѣбва да работите за постигането на други нѣща, но важно е въ първо врѣме взаимното почитание. Всички науки, както и всички изкуства и занаяти сж само външни нѣща, физически различия; тѣ сж само срѣдства, а животътъ има по-висока цѣль.

Азъ бихъ желалъ вие, като ученици на тази велика Школа, да се разбирате помежду си вжтрѣшно. Вие не трѣбва да се интересувате единъ отъ другъ външно, но всѣки трѣбва да се стреми по вжтрѣшенъ начинъ да облекчи страданията на брата си, безъ той да знае това нѣщо. Туй е безкористие. Така ще дойдете до новата философия въ живота. Всички вие трѣбва да бъдете носители на новата философия!

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта“.

22 Лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 15/III, 1925. София.

23 ЛЕКЦИЯ.

Слънчевитѣ трансформатори.

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта“.

Размишление.

Сега ще ви запитамъ, дали нѣкой отъ васъ е броилъ, колко косми има на главата си? Казватъ, че човѣкъ има на главата си около 250,000 косми. По този случай ще ви дамъ слѣдната малка задача: да прѣброите, колко косми имате на главата си. За тази цѣль, ако има нѣкой отъ васъ, който е рѣшилъ да рѣже косата си, нека стори това, като се върне сега дома си, и да раздаде по една малка частъ отъ космитѣ си на всѣки едного отъ васъ, за да ги прѣброите внимателно. Вие сте около 90 души, които трѣбва да вземете участие въ брое-нето, за да се улесни задачата ви. Въ тази задача ще опитате търпѣнието си. До слѣдната недѣля да прѣброите космитѣ, а послѣ, като отидемъ нѣкой денъ на Витоша, ще ги изгоримъ.

За идущия пжтъ, като тема (№ 20) ще пишете

върху „най-обичното число за васъ“, т. е. за числото, което считате най-щастливо за васъ. Запримѣрь, какво впечатление ви правятъ числата 16, 17, 18? (— Не харесваме тия числа). Ами като чуете числото 19. какъ ви се отразява? (— То е хубаво число). Защо? — Не знаете. Както виждате, вие не можете да си дадете отчетъ, защо едни числа сж хубави за васъ, а други не сж хубави, но чувствувате, че това е така. Защо числото 17 не ви харесва? И двѣтѣ цифри, които го съставляватъ, сж свещени. Трѣбва да знаете, че когато човѣкъ не е въ хармония съ себе си и съ Бога, ако пристѣпва къмъ свещенитѣ числа, той не може да бѣде разположенъ. Ако човѣкъ не е въ хармония съ тия числа, тѣ сж опасни за него. Сборътъ отъ цифритѣ на числото 17 е 8, а числото осемъ е най-строгата майка въ свѣта. (Какво е числото 13?) — Самото число не е лошо, но резултатитѣ на това число сж лоши. Изобщо, числата отъ 1-10 сж красиви, а въ втората група числа, отъ 10-100 заочватъ малкитѣ противорѣчия. Въ тази група числа се намѣсва и човѣкътъ. Кои числа се считатъ споредъ астрологията мощни, силни? (— Тамъ сж мощни, силни числа тия, които се считатъ за мъжки, каквито сж числата 1, 4, 7, 8 и т. н.)

Каква разлика има между кжситѣ и дългитѣ прѣсти на човѣка? Споредъ хиромантията, хора, на които прѣститѣ сж кжси, иматъ силно развитъ обобщителенъ умъ. Тѣ не сж хора на подробно-

ститѣ. Хора съ дълги прѣсти иматъ силно развитъ аналитиченъ умъ. Тѣ сж хора на фактитѣ, на даннитѣ, обичатъ подробноститѣ. Какво отношение има между дългитѣ и кжситѣ прѣсти и характера на човѣка? Изобщо, хора съ кжси прѣсти обичатъ повече обобщенията. Тѣхната ржка се почти приближава къмъ елементарната. Колкото повече се развива ума на човѣка, толкова и прѣститѣ му ставатъ по-дълги. Дали прѣститѣ на човѣка сж кжси или дълги, това зависи и отъ височината му. Ако у единъ човѣкъ съ височина 150 см., показалецътъ е дълъгъ 7 см., той е кжсъ прѣстъ. При тази височина, ако срѣдниятъ прѣстъ е 8 см., а безимениятъ $7\frac{1}{2}$ см., това сж кжси прѣсти. При срѣденъ прѣстъ на човѣка, срѣдниятъ прѣстъ на ржката трѣбва да е 9—9.5—10 см. дължина. При кжси прѣсти, случва се нѣкой пжтъ срѣдниятъ прѣстъ да е дълъгъ 6 см. Понѣкога показалецътъ може да бѣде 10—12—13 см. дълъгъ. Той е дълъгъ прѣстъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да измѣри прѣститѣ си, да знае, колко сж дълги. Тѣ могатъ да се измѣрватъ и отвънъ, и отвжтрѣ, но отъ кокалчетата се мѣрятъ. Прѣститѣ прѣдставляватъ умствения животъ у човѣка; дланъта — чувствения животъ, а горната частъ на ржката — материалния животъ. Това е едното дѣление на ржката, но има и друго дѣление; то е слѣдното: цѣлата китка прѣдставлява умствения животъ; отъ китката до лакета — чувствения животъ, а отъ лакета нагорѣ — материалния животъ. Всѣки прѣстъ

отдълно сжщо тъй може да се раздѣли на три части. И въ лицето има сжщо такова дѣление на три части: чело, носъ и брада. Навсѣкждѣ въ тѣлото има сжщото дѣление на три части.

Сегашнитѣ условия, въ които се намирате, както и при вашето развитие, коя идея считате за най-важна? Не е въпросътъ, какво пишатъ философитѣ по това, нито, какво ви се проповѣдва, но коя идея е най-важна споредъ васъ? Затова, пишете още и върху слѣдната тема (№21): „Най-важната идея за менъ.“ Ще пишете конкретно върху най-важната идея, която занимава ума ви. Има идеи, които вие не може да изразите, защото тѣ сж скрити у васъ, още не сж оформени. Причината затова е, че тия идеи сж много близо до васъ и не могатъ да се схванатъ ясно. Ако нѣкой прѣдметъ се намира много близо до фотографическия апаратъ, той ще схване само една частъ отъ него, но не и цѣлия прѣдметъ.

И тъй, когато извѣстенъ прѣдметъ е много близо до нашето съзнание, той не може да се обхване цѣлтъ, а се обхваща само частъ отъ него. Нѣкой човѣкъ казва: азъ имамъ извѣстна идея, но не мога да я изкажа. Какво означава това? — Че тази идея е много близо до него. Понѣкога тази идея е много далечъ отъ човѣка, и тогава той пакъ не може да я схване и изкаже.

Слѣдователно, идеята на всѣки човѣкъ трѣбва да бжде на такава дистанция отъ него, че да

може ясно да се очъртава въ съзнанието му, т. е. въ неговия апаратъ. Ето защо човѣкъ трѣбва да се постави на такова положение, че да може ясно да схваща идеитѣ въ своето съзнание и да ги изучава. Законътъ въ моралния, въ духовния свѣтъ е слѣдниятъ: когато искате да изучавате идеитѣ на този свѣтъ, вие трѣбва да си избирате съотвѣтно мѣсто и положение. Напримѣръ, мнозина отъ васъ мислятъ, че сж морални, че сж силни. Питамъ: какъ провѣрихте това? Ще кажете, че сте взели участие въ едно състезание съ трима — четирма души и сте ги надвили, излѣзли сте побѣдителъ. Да, но въ друго състезание, между 5-6 души, вие излизате побѣденъ. Значи, вашата сила е относителна, вашиятъ моралъ е относителенъ. Това показва, че вие сте създали тази идея за себе си, като сте се изучавали само отъ една страна, отъ едно положение.

Та казвамъ: мораленъ, силенъ човѣкъ е този, който въ всички състезания излиза побѣдителъ. Моралниятъ законъ е таквъ. Докато човѣкъ не се обезсърдчава и продължава да върви напредъ, той е силенъ; щомъ се обезсърдчи и прѣстане да върви напредъ, той е слабъ човѣкъ.

Ще имате прѣдъ видъ слѣдното нѣщо: когато едно ваше желание се проявява непрѣривно, то е силно; когато волята ви дѣйствува постоянно, тя е силна. Дѣйствиата у човѣка трѣбва да бждатъ постоянни и непрѣривни. Допуснете, че на

една гладка повърхност, на която нѣма никакви съпротивления, е поставена кола, задъ която вие духате непрѣкъснато. Какво ще стане съ колата? — Ще трѣгне. Това сж закони, върху които почиватъ възможноститѣ за постигането на извѣстни идеи въ живота на човѣка. Вие може да изчислите даже, слѣдъ колко духания колата ще трѣгне. (Въ Германия учени професори сж направили слѣдния опитъ: единъ отъ тия професори влѣзалъ въ единъ салъ, при идеално тиха вода, и започналъ да върти прѣстена на ржката си дълго врѣме, безъ прѣкъсване. Слѣдъ деветчасово въртене на прѣстена, салтъ започналъ да се движи самъ по водата). Оттукъ може да извадите слѣдния законъ: искате ли да направите нѣкое добро, вземете прѣстена на доброто и го въртете непрѣкъснато нѣколко часа, у васъ ще се яви мисълта, че това, което по-рано бѣше невъзможно за васъ, сега е възможно, може да го направите. И дѣйствително, вие го направяте. Като движите постоянно въ ума си мисълта за доброто, най-послѣ вие ще се чувствувате силни да го направите.

Днесъ хората сами си противодѣйствуватъ сами унищожаватъ своитѣ идеи. Запримѣрь, нѣкой казва: азъ ще направя еди-какво си нѣщо. Слѣдъ малко се размисли и казва: тази работа не е за мене, не мога да я направя. Послѣ се яви друго желание за нѣщо добро, но пакъ се отказва, и така разваля всичкитѣ си работи. Не, човѣкъ трѣбва да постоянствува върху доброто, което е намислилъ да направи.

У всички съврѣмenni хора има единъ навикъ отъ миналото, да се движатъ по наклонъ, което движение съвпада съ движението на земята. Затова, именно, вие сте готови да реализирате всички ваши идеи, на които ритмическия пулсъ съвпада съ този на земята. Всички ония идеи пѣкъ, които се намиратъ въ противоположно направление съ движението на земята, прѣдизвикватъ у васъ обратно дѣйствие. Истинската наука, обаче, седи въ това, да доведе човѣка до положение да постави своята мисълъ, своитѣ идеи въ съгласие съ ритмуса на слънцето. Всѣки човѣкъ, който постоянно мисли за ниви, за кжци, за материални блага, а иска да бжде духовенъ, нѣма да успѣе въ това, защото той съ мисълта си е въ ритмуса на земята. По този начинъ той не може да постигне това, което желае. Той не трѣбва да се отказва отъ земния животъ, но трѣбва да прѣстане да мисли за земята. Щомъ иска да проникне въ духовното, трѣбва да мисли за слънцето и да го проучава.

Защо нѣкой човѣкъ се нещастенъ въ своя животъ? — Причината на неговото нещастие се крие въ идеята, съ която майка му го е посрещнала на този свѣтъ. Напримѣрь, ако нѣкое дѣте се роди въ сжбота, майка му казва: на това дѣте нѣма да му върви въ живота, всичко ще му отива на злѣ, въ сжбота се роди то. Питамаъ: какво ще очаквате отъ това дѣте, на което майката още отъ рождението му е внушила тази идея? Това дѣте, като порасне, само за сатурнъ ще мисли. Дѣйствително,

влиянията на сатурна сж вредни за човѣка. Около него се събиратъ редъ отрицателни елементи отъ сатурна, напримѣръ, оловото, които му се отразяватъ вредно. Когато планетитѣ сж въ лошитѣ си аспекти, тѣ упражняватъ лошо влияние върху хората. Затова всички трѣбва да се стремите къмъ слънцето, като главенъ факторъ въ живота ви. То ще ви помогне да изправите всички ваши погрѣшки. Ритмусътъ на слънцето, или сутриннитѣ слънчеви лъчи сж най-благоприятни върху човѣка. Правете сами наблюдения върху тия изказани мисли, за да се усили вашата вѣра. Това сж факти, но докато единъ фактъ не се провери, той не може да дѣйствува върху васъ.

Направете слѣдния опитъ. Когато имате хрема, мислете за земята и вижте, какъвъ ще бже резултатътъ. Слѣдъ това обърнете направлението на вашата мисль къмъ слънцето, да се съедините съ слънчевата енергия, и пакъ наблюдавайте за резултата. Въ първия случай хремата ви ще се излѣкува мжчно, а въ втория случай ще изчезне скоро. Когато имате какво и да е неразположение, правете този опитъ, за да се убѣдите въ силата на слънчевата енергия. За слънцето има двѣ схващания: едни го схващатъ външно, тѣ разбиратъ само външното, видимото слънце; други разбиратъ вътрѣшното, духовното слънце въ човѣка — къмъ това слънце ще отправите мисълта си.

Въ слънцето има единъ голѣмъ трансформа-

торъ, който изпраща слънчевата енергия по цѣлата земя. Освѣтъ това, въ слънцето има и специални трансформатори за всѣки човѣкъ на земята, чрѣзъ които трансформатори всѣки човѣкъ приема специално изпратената до него слънчева свѣтлина и енергия. Всѣки отъ васъ, ако възприеме тази свѣтлина, може да знае, кога е изпратена. Вие не можете всѣкога да възприемате тази свѣтлина, нито знаете, кой моментъ е изпратена, затова трѣбва да учите. Прѣдставете си, че моментътъ, когато пристига специалната за васъ свѣтлина, вие сте затворени дома си, или сте нѣкъдѣ на прѣдставление, или на концертъ, какво ще стане тогава? — Вие ще възприемете само общата свѣтлина отъ слънцето, която иде до всички, но не и тази, която се изпраща специално до васъ. Защо? — Защото у всѣки човѣкъ има единъ трансформаторъ, който приема специалната за него свѣтлина отъ слънцето, и ако той е заетъ съ нѣкаква работа и не може да възприеме тази свѣтлина, тя се връща обратно, безъ никакъвъ резултатъ за самия човѣкъ. Щомъ тази свѣтлина се върне назадъ, човѣкъ прѣзъ цѣлия день чувства въ себе си едно голѣмо лишение, като че е изгубилъ нѣщо много цѣнно. Така е, когато човѣкъ не е на врѣме на мѣстото, отдѣто трѣбва да получи тази свѣтлина, която му носи животъ. Жива е тази свѣтлина! Тя е наречена „прана“. Въ това отношение, съзнанието на всѣки едно отъ васъ трѣб-

ва да бжде будно, за да знае часа, когато ще пристигне неговата свѣтлина и да може да я възприеме. Ако сте заети съ нѣкакъва работа, то като наближи момента, когато вашата свѣтлина иде, вие ще почувствувате едно приятно разположение да излѣзете малко извънъ стаята. Каквато работа и да имате, излѣзте вънъ, за да възприемете тази свѣтлина. Постоите вънъ 5—10 минути, най-много половинъ часъ, докато тази свѣтлина прѣмине.

Сега вие ще кажете: чудно нѣщо, за всѣки човѣкъ да има специаленъ трансформаторъ отъ слънцето! Да, това сж наредби на живата природа. Всичкиѣ нейни дѣйствия сж отмѣрени и вѣрни. Тя се грижи за материалитѣ, за капиталитѣ, които дава на всички сжщества и държи точна смѣтка за тѣхъ. Тя не се интересува за васъ, като господари или слуги, нито за вашата личностъ, нито за вашата индивидуалностъ, нито за вашето особено схващане, но тя се интересува за вложенитѣ въ васъ нейни капитали. Затова вие трѣбва да възприемате изпратената специално за васъ свѣтлина, и ако разбирате закона, ще изпратите тази свѣтлина обратно до слънцето, чрѣзъ трансформатора, който е у васъ, и съ това ще покажете на слънцето, че сте поумнѣли. Това е сжщото положение, въ което се намиратъ ученицитѣ въ училищата. Най-първо учителитѣ задаватъ задачи за рѣшение, и ученицитѣ, като ги рѣшатъ, връщатъ тетрадитѣ си обратно на учителитѣ, да видятъ, че сж работили върху тѣхъ.

Слѣдователно, ако вие изпратите чрѣзъ вашия трансформаторъ получената отъ слънцето свѣтлина обратно до него, това показва, че вие сте възприели тази свѣтлина; ако не я изпратите обратно, отгорѣ знаятъ за васъ, че вие не сте били будни въ момента, когато е идвала свѣтлината при васъ и не сте я възприели. Въ тѣхната статистика е отбѣлзано точно, колко пжти сте възприели тази свѣтлина и колко пжти не сте я възприели. (Дѣ трѣбва да възприемемъ тази свѣтлина?) — Това е една отъ великитѣ тайни на природата. Човѣкъ трѣбва да бжде уменъ, интелигентенъ и добъръ, за да схване врѣмето и мѣстото, дѣто ще възприеме тази свѣтлина. Птицитѣ, напимѣрь, знаятъ добрѣ това нѣщо. Докато птицата не трансформира своята свѣтлина, не отива на работа. Тя седи на нѣкой клонъ, чака да дойде нейната свѣтлина. Щомъ възприеме това, което е опрѣдѣлено за нея, тя хвърква отъ клона и започва работата си. Значи, птицитѣ знаятъ тази тайна на природата, а човѣкъ не я знае, той я изгубилъ, и тепърва трѣбва да се заеме да я намѣри.

Псалмопѣвецътъ казва: „На ранина, Господи, ще Те потърся; на ранина, Господи, ще Те намѣря“. Този стихъ изнася въ поетическа форма момента, когато животътъ иде, т. е. когато иде специалната за всички сжщества свѣтлина. Ние не говоримъ за общата свѣтлина, а за специалната, за „моята“ свѣтлина. Азъ се интересувамъ само

отъ онази книга, която носи нови елементи, нови познания за мене; азъ се интересувамъ само отъ онѣзи цвѣтя, които обръщатъ моето внимание; азъ се интересувамъ само отъ онѣзи извори, които ме ползуватъ. По този начинъ ние навлизаме отъ частното къмъ общото, при което отдѣлнитѣ опитности се съединяватъ и образуватъ общитѣ опитности. Ако искате живота ви да върви, както трѣбва, бждете будни за тази свѣтлина. Пъкъ, ако желаете да се лутате, спете, колкото искате.

Обаче, трѣбва да знаете, че не е позволено да разправяте на други, кога иде вашата свѣтлина. Това е единъ свещенъ моментъ въ живота ви, който ще задържите само за себе си. Ако разправяте на хората за вашитѣ специфични работи, ако имъ кажете, че слънцето изпраща специфична свѣтлина за васъ въ еди-кой си часъ, хората, като не разбиратъ този законъ, ще ви изпратятъ своитѣ нечисти мисли, и съ това ще попрѣчатъ на вдъхновението или на разположението ви. Що се отнася до общата свѣтлина, за нея може да говорите, колкото искате.

Това, което ви говорихъ за слънцето, съставлява $\frac{1}{3}$ отъ цѣлата Истина. Сжщото нѣщо се отнася и до духовното слънце у човѣка, както и до Божественото слънце у него. Значи, въ живота на човѣка всѣки день има три важни момента, които, ако той може да долови, ще се развива нормално. Като ставате сутринъ, най-първо се запитайте, какво трѣбва да правите днесъ, защо сте

дошли на земята и т. н. Има ли нѣщо неестествено въ това? Учителътъ не се ли пита, какво ще прѣподава днесъ? Лѣкарьтъ не се ли пита, кои болни ще посѣти днесъ? Като казвамъ, че всѣка сутринъ човѣкъ трѣбва да се запитва, защо е дошълъ на земята и какво трѣбва да върши, това се отнася до човѣка вънъ отъ всички негови частни занятия. За човѣка има нѣщо по-важно отъ работата на лѣкаря, отъ училището на ученика, отъ нивата на орача, отъ учителството на учителя, а то е слѣдното: за какво е дошълъ човѣкъ на земята и какво има да върши днесъ. Разрѣши ли човѣкъ този въпросъ за деня, той го е използвалъ правилно. Човѣкъ всѣки день ще разрѣшава този въпросъ, но не въ единъ и сжщи часъ. Ако той най-първо разрѣши този въпросъ, всичкитѣ му работи на земята ще се уредятъ добръ.

Тази вечеръ вие научихте нѣщо ново, което ще ви смуцава. Напримѣръ, като ставате сутринъ, ако сте неразположени, ще кажете: днесъ не можахъ да възприема моята свѣтлина, затова не съмъ добръ. Значи, отсега вече ще има още нѣщо, което ще ви смуцава. Знаете ли, на какво мязва вашето положение? Вие сте дали нѣкому обѣщание да се срещнете днесъ, въ еди-колко си часа, но сте забравили това, и прѣзъ цѣлия день си вършите другитѣ работи. Като се приберете вечерта, вие си спомняте за обѣщанието, което сте дали, но вече е късно, не може да го изпълните, и за-

почвате да съжбялявате. По сжщия начинъ вие често ще забравяте за момента, въ който иде вашата свѣтлина, ще го пропушате. Но знайте, че ако държите мисълта си спокойна и тиха, вие винаги ще може да възприемате тази свѣтлина. Щомъ я възприемете, вие ще бъдете радостни и весели. Дойде ли радостта у васъ, благодарете, че сте могли да я възприемете. Тази свѣтлина ще придаде нѣщо къмъ вашето умствено и духовно развитие.

„Доброта, Истина, Красота — това е Любовта.“

23 лекция на младежкия окултенъ класъ, държа ноть Учителя на 29. III. 1925 г. София.

ЛЕКЦИИ

на

МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ОТЪ УЧИТЕЛЯ.

1924 — 1925 г. СОФИЯ — IV ГОДИНА.

IV томъ.

24, 25, 26 и 27.

СОФИЯ — 1928

24 ЛЕКЦИЯ.

Законът на внушението.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

Размишление.

Прочетоха се работитъ върху темата: „Най-любимото число за менъ“.

Какво подразбиратъ въ математиката подъ думата „единица“? (— Единицата се взима като единица мѣрка за измѣрване на нѣщата. Тя нито ги увеличава, нито ги намалява). Значи, единицата е мѣрка, а сама по себе си е несъизмѣрима. Ако имате $1 + 1 + 1 + 1 = 4$, какво означава четворката въ дадения случай? Четиригъ е резултатъ, който показва, че единицата е взета като мѣрка четири пжти. Въ какво седи красотата на този резултатъ?

Да допуснемъ, че имаме едно житно зърно. То прѣдставлява единицата, която сама по себе си е несъизмѣрима. Ако първиятъ пжтъ посѣемъ това жигно зърно въ добра почва, вториятъ — въ още по-добра, третиятъ пжтъ — въ още по-добра и най-послѣ четвъртиятъ пжтъ — въ най-добра, какъвъ ще бжде резултатътъ при това четверократно по-

сѣване на житното зърно? — То ще се подобрява все повече и повече. Може ли да се изчисли, съ колко ще се увеличава житното зърно при всѣко ново посаждане? (— Може да се изчисли). Обаче, ние казваме, че единицата нито се умножава, нито се намалява. Тогава продължава ли се единицата? Увеличението подразбира продължение.

Прѣдстав те си, че имате една ока вълна, която трѣбва да изпредете. Ако я изпредете по-дебело, конецътъ ще бжде по-къс; ако я изпредете по-тънко, конецътъ ще бжде по-дълъгъ. Значи, вълнениятъ конецъ може да се продължи или скъси, безъ да се измѣни тежината му — зависи отъ това, какъ ще се употрѣбятъ силитъ на единицата. Да знае човѣкъ, какъ да използвава за всѣки даденъ моментъ силитъ, които сж вложени въ единицата, това прѣдставлява единъ важенъ вжтрѣшенъ законъ.

Какво прѣдставлява числото двѣ? (— Въ математиката числата се разглеждатъ чисто количествено. Числото двѣ е извѣстно количество, което показва, че единицата е взета два пѣти. То може да се вземе като квадрата на единицата). Има много положения, отъ които се разглеждатъ числата. Ако приемемъ, че единицата е едно разумно, свършено същество, то само посебе си ще заема различни положения. Всички положения, които влизатъ въ неговото съдържание, може да означимъ съ различни числа.

И тъй, въ физическия свѣтъ единицата е мѣр-

ка за нѣщата. Питамъ: коя е единицата мѣрка въ умствения свѣтъ, съ която се познава, дали извѣстна мисль или идея е права? Коя е единицата мѣрка за човѣшката интелигентностъ и човѣшката разумностъ? Извѣстно е, че числата въ математиката биватъ рационални и ирационални, т. е. съизмѣрими и несъизмѣрими. И тогава, отъ чисто философско гледище, ние казваме: едн-кой си човѣкъ е ирационаленъ, т. е. несъизмѣримъ, неразуменъ, несъвмѣстимъ. Но има друго твърдение, споредъ което ирационалнитѣ числа за земята сж рационални за единъ по-възвишенъ свѣтъ. Въ такъвъ случай несъизмѣримитѣ числа, несъизмѣримитѣ идеи отъ по-възвишения свѣтъ сж мѣрка за съизмѣримитѣ числа и идеи на земята. Всѣка идея, която е несъизмѣрима, непостижима е единица мѣрка за измѣрване на всички други идеи. Значи, първичната несъизмѣрима идея е мѣрка за всички други идеи.

По този начинъ, именно, се обяснява, какъ човѣкъ самъ може да прави разлика между двѣ свои състояния на радостъ и на скръбъ. Когато изпитвате нѣкакво състояние на радостъ или на скръбъ, трѣбва ли да дойде при васъ нѣкой професоръ да ви учи, какво е радостъ и какво скръбъ? — Не, вие сами знаете, какво е радостъ и какво скръбъ. Ако скърбите, може ли нѣкой да ви убѣждава, че това, което чувствувате, не е скръбъ? Той може да ви говори само за това, че резултатитѣ на скръбта сж добри, но въ дадения случай.

скръбното състояние за васъ е много реално. Въ окултната психология или въ психологията на живота сжщо тѣй имате и двѣтѣ състояния: състояние на скръбъ и състояние на радостъ. Едното състояние е положително, А, и съ него се мѣрятъ другитѣ състояния. То се взима като единица мѣрка. Второто състояние — Б, то е състоянието на скръбъ, отрицателно състояние. Тия двѣ състояния се смѣнятъ едно съ друго: слѣдъ радостното състояние неизбежно ще дойде състоянието на скръбъ, и обратно — слѣдъ скръбното състояние ще дойде радостно състояние. Тази смѣна въ състоянията се забѣлѣзва и въ природата: слѣдъ състоянието А иде състоянието Б; и слѣдъ състоянието Б иде състоянието А. Тия смѣни означаватъ състоянията на човѣшкия духъ. Такива сж законитѣ на природата. Състоянието А прѣдставлява пролѣтътъ на живота, и тогава човѣкъ се радва, защото има добри условия отвънъ. Състоянието Б прѣдставлява зимата на живота, и тогава човѣкъ скърби, защото външнитѣ условия сж неблагоприятни: той нѣма дърва, нѣма сръдства за прѣхрана и т. н.

Питамъ: по колко врѣме траятъ скръбнитѣ и радостнитѣ състояния въ живота на човѣка? Ако състоянието А трае една минута, и състоянието Б ще трае една минута; или, ако състоянието Б трае двѣ минути, и състоянието А ще трае двѣ минути. Понѣкога се случва едно малко изключение между тѣзи двѣ състояния. Напримѣръ, състоянието А може да трае една минута, а състоянието Б —

двѣ минути. Значи, при трайността на тия състояния имаме слѣднитѣ възможни случаи: 1:1; 1:2; 2:2 и 2:1. Това сж само външни условия, това сж само фази на живота. Коя е мѣрката, съ която се измѣрватъ тия състояния? Какъ се опрѣдѣля радостта и скръбта? Въ радостта и въ скръбта има една микроскопическа частица отъ материята, която може да се измѣри само въ трансценденталния свѣтъ. Съ особени вѣзни се измѣрва, каква милионна частъ отъ грама съставляватъ скърбитѣ и радоститѣ въ живота.

Ще ви дамъ единъ примѣръ, отъ който да си съставите идея, каква е тази малка частъ отъ материята, която причинява скърбитѣ и радоститѣ. Въ едно шише, съ вмѣстимостъ единъ килограмъ, туряте чиста вода и само една капка червена боя, която се силно разреждава. Отъ тази разрежена течностъ изваждате една капка и я поставяте въ друго шише отъ единъ килограмъ вмѣстимостъ, пълно съ чиста вода. Отъ второто шише взимате пакъ една капка течностъ и я поставяте въ трето шише, пълно съ единъ килограмъ чиста вода. По този начинъ продължавате да прѣнасяте отъ разредената течностъ въ други шишета, около 30 на брой, пълни съ чиста вода. Въ хемеопатията се казва, че слѣдъ 30-то разреждане на една капка отъ извѣстенъ разтворъ, всѣка капка отъ послѣдния, дадена на нѣкой боленъ, може да го излѣкува. Можете ли да изчислите, каква частъ отъ материята се съдържа въ послѣдната вода слѣдъ 30-то разреждане на капката, като се знае,

че всѣка капка съдържа $\frac{1}{100}$ часть материя отъ милиграма? (— Като се извади една капка отъ първото шише, тя ще съдържа $\frac{1}{1,000,000}$ часть отъ първичната материя, а слѣдъ 30-то дѣление капката ще съдържа $\frac{1}{1,000,000^{30}}$. При това,

доказано е, че колкото е по-разреденъ извѣстенъ разтворъ, толкова по-ефикасно дѣйствува. Такова малко число, т. е. такава малка часть отъ материята прѣдставляватъ радоститѣ и скѣрбитѣ въ живота на човѣка. Но макаръ и да е микроскопическа тази часть отъ материята, тя моментално внася промѣна въ психиката на човѣка.

Казвамъ: малкитѣ, микроскопическитѣ идеи въ живота сѣ по-силни, отколкото великитѣ. Този, който започва съ малкитѣ работи, винаги има подобри резултати отъ онзи, който започва съ голѣмитѣ, съ великитѣ работи. Забѣлѣжете, всички ония, които започватъ съ голѣми работи, свършватъ въ живота си съ фалитъ; тия пъкъ, които започватъ съ малки работи, винаги успѣватъ. По сѣщия начинъ дѣйствува и природата: тя започва съ микроскопическото и постепенно го увеличава. Така е расла земята, така израстватъ и растенията. Ето защо, всички ще се стремите не само да мислите така, но и да прилагате този великъ законъ въ живота си, да си служите съ него.

Ще ви задамъ слѣдния въпросъ: може ли да

се обичатъ числата? (— Извѣстна симпатия се поражда къмъ дадено число, но защо и какъ става това, не знаемъ). Може ли да се обичатъ скжпоцѣннитѣ камѣни? (— Може. Тѣ сѣ хубави и привличатъ погледа). Може ли да се яви нѣкъдѣ свѣтлина, ако нѣма условия, поле, дѣто да се проектира тази свѣтлина? Ще се спремъ на този въпросъ отъ чисто физическо гледище. Ако имате единъ апаратъ — кинематографъ, но платно нѣмате, ще могатъ ли да се проектиратъ картинитѣ? — Нѣма да могатъ. Има ли нѣщо въ скжпоцѣнния камѣкъ, върху което могатъ да се проектиратъ идеитѣ? Напримѣръ, вие се радвате на единъ скжпоцѣненъ камѣкъ, носите го на ржката си, защото е споменъ отъ баща ви или майка ви. Обаче, ако бѣхте самъ въ свѣта, този скжпоцѣненъ камѣкъ нѣмаше да ви радва. Въ този случай и хлѣбътъ, който ядете, и водата, която пиете, нѣмаше да ви радватъ. Сега вие ядете и пиете все заради нѣкого — за майка си и за баща си, на-примѣръ, защото тѣ искатъ вие да растете. Това показва, че всички хора сѣ подъ закона на внушението. Майка ви е яла и пила, и вие ядете и пиете по закона на внушението и не можете да избегнете това. Ако майка ви не бѣше яла и пила, и вие нѣмаше да ядете и пиете. Всичко това става по закона на внушението. Всички нѣща се прѣдаватъ по внушение. Нѣкой ще каже: какво ще стане съ насъ, ако не ядемъ и не пиемъ? Не е въпросътъ въ това, но азъ искамъ да ви наведа

на мисълта, че идеите, чувствата и дѣйствиата на човѣка се прѣдаватъ и възприематъ чрѣзъ внушение. Ако на една идея, зачената въ насъ внушимъ да не яде и пие, тя ще умре. Както майката може да внушава на своята дѣщеря или на своя синъ, така и вие можете да внушавате на вашитѣ идеи. Щомъ у васъ се зароди една идея и я храните, т. е. давате и да яде и да пие, тя ще се развива, ще дава плодъ и ще ви слуша. Всѣки човѣкъ трѣбва да слуша!

И тъй, ще размишлявате върху внушението. Често нѣкои хора казватъ: азъ ямъ, защото искамъ. Не, вие не сте свободни въ това, нѣмате свободна воля. Всички ядатъ по внушение. И когато внушението се изтощи съвършено, въ човѣка се изгубва желанието за ядене, и той казва: нищо не искамъ да ямъ! Значи, намали ли се силата на внушението, човѣкъ се изтощава, и апетитътъ му постепенно отслабва и се намалява. Даже и продължителността на човѣшкия животъ на земята се опрѣдѣля отъ закона на внушението. Отъ майката зависи, колко години да живѣе дѣтето. Колкото години е опрѣдѣлила на дѣтето си да живѣе, толкова и ще живѣе. Ако майката каже, че иска нейното дѣте да живѣе 50 — 60 години на земята, то не може повече да живѣе. Това е крайниятъ прѣдѣлъ за неговия животъ на земята. Нѣкоя майка казва: нека моятъ синъ поживѣе до 60 години, че да бѣда и азъ жива да си го погледамъ и да му се порадвамъ. Никоя майка не опрѣ-

дѣля да поживѣе сина ѝ до 120 години. Тя намира, че това е прѣмного, нѣма нужда отъ толкова дълъгъ животъ на земята. Най-много опрѣдѣля до сто години и тамъ спира. Затова хората сега живѣятъ малко на земята. Продължителността на живота зависи отъ самия човѣкъ. Нѣкои хора, като слизатъ отъ невидимия свѣтъ, сами си внушаватъ, колко врѣме трѣбва да живѣятъ на земята. Защо си внушаватъ? — Защото, като дойдатъ на земята, тѣ забравятъ, колко трѣбва да живѣятъ. Всѣки живѣе толкова години, колкото той самъ си е опрѣдѣлилъ. Този въпросъ е свързанъ съ редъ още въпроси и подробности, но основниятъ законъ е, че много отъ нашитѣ навици се дължатъ на внушението.

Слѣдователно, врѣме е вече човѣчеството да мине отъ фазата на внушението въ фазата на вдъхновението. Вдъхновението е Божественъ законъ. То изразява Божествения животъ. При закона на внушението може да се яви нѣкой човѣкъ съ по-силно внушение отъ твоето и да ти въздѣйствува или пъкъ да неутрализира твоето внушение. Вдъхновението, обаче, е нѣщо по-високо отъ внушението. Никой не може да въздѣйствува на вдъхновението: то е постоянно и винаги расте. Онѣзи хора, които си внушаватъ, животътъ имъ е непостояненъ и промѣнчивъ; тия пъкъ, които се вдъхновяватъ, животътъ имъ е постояненъ. Такива хора могатъ да учатъ безъ усилия. Внушението е човѣшки методъ. Когато искашъ да учишъ, ти трѣб-

ва да си внушавашъ, че можешъ да учишъ, докато най-послѣ придобиешъ това, което желаетъ. Това е все още придобивка чрезъ насилие. Дойдете ли до закона на вдъхновението, тамъ започва истинскиятъ животъ, чрезъ който може да се създаде вашиятъ характеръ. Почне ли човѣкъ да работи съ закона на вдъхновението, той навлиза въ една нова областъ — въ областта на хармонията.

Мнозина отъ васъ си внушаватъ да постигнатъ различни нѣща, но не успѣватъ, нѣматъ резултати отъ своитѣ опити. Запримѣръ, лѣгате вечерно врѣме и си внушавате да станете рано, но се успивате. Защо нѣмате резултатъ? — Това се дължи на неразбиране природнитѣ закони, на неправилно съгласуване съ природнитѣ течения. Ако искате да се ползвате отъ окултната хигиена, трѣбва да спазвате слѣдното правило: искате ли да ставате сутринъ рано, лѣгайте си вечерно врѣме въ деветъ или десетъ часа. Ако си лѣгате въ 11 часа вечеръ или въ 12 и 1 часа слѣдъ полунощъ, вие не можете да спите спокойно и нѣма да можете да се ползвате отъ праната въ природата. Защо? — Защото прѣди васъ сж легнали да спятъ много птици, кокошки, млѣкопитающи животни, дѣца и по-възрастни хора, които използватъ праната въ атмосферата и за васъ остава по-малко, или по-право недостатъчно количество. Съврѣменнитѣ аристократи, които си лѣгатъ много късно и заспиватъ късно, едва къмъ 3 или 4 часа сутринта, по което врѣме се събуждатъ много животни, хо-

ра, приближава изгрѣването на слънцето и въ атмосферата се набира повече прана, тѣ заспиватъ къмъ четири часа сутринта и спятъ до 10 часа прѣди обѣдъ. Щомъ знаете това, спазвайте правилото: дойде ли деветъ или десетъ часа вечеръ, лѣгайте си, за да може организъмътъ ви да погълне тази прана, която е останала още свободна въ въздуха. Разбира се, понѣкога може да се случатъ изключения отъ това правило, но азъ виждамъ, че много отъ васъ сж турили изключенията като правило, а това не трѣбва да бжде така. Искате ли да учите, ставайте сутринъ въ три или четири часа. Какво говори „Високиятъ идеалъ“? — Да хванете най-голѣмата си слабостъ и да воювате съ нея. Само така ще се прояви силата ви.

Казвамъ: всички неджзи, които имате, сж богати условия да се прояви силата ви. Тѣ прѣдставляватъ кривата посока, по която е трѣгнала водата въ вашия животъ. Затова, ще хванете тази вода и ще я впрегнете въ колелото на вашата воденица да мѣли брашно, да върши работа. При изключения, нѣма да се смущавате, ще си легнете и въ 11 часа и въ 12 часа, колкото ви се налага. Ще знаете, че умниятъ човѣкъ се нуждае отъ по-малко сънъ, а глупавиятъ — отъ повече. Умниятъ човѣкъ употребява по-малко врѣме за учене; глупавиятъ — употребява много врѣме. Паметливиятъ ученикъ, като прочете веднѣжъ урока си, той го е запомнилъ вече; ученикътъ, който има слаба паметъ много пжти трѣбва да чете урока си, да из-

дивява по 3 — 4 часа и скоро го забравя. Щомъ човѣкъ има неджзи, ще знае, че е станало отбиване на енергията отъ правилния и вървежъ, поради което, чрѣзъ закона на внушението, трѣбва да я върне въ правия и пжтъ. Не е лесна работа, наистина, да се бори човѣкъ съ своитѣ неджзи! Не е лесно да изправяшъ единъ наклонъ въ твоя животъ, даденъ отъ родителитѣ ти. Да изправишъ работата на баща си и на майка си, това е най-трудната работа, която ти прѣдстои въ живота. Но изправишъ ли веднѣжъ тази погрѣшка, ти си гениаленъ човѣкъ въ своята воля и устойчивостъ. Ако не можешъ да изправишъ погрѣшката си, това показва, че си крайно слабъ човѣкъ.

Сега, азъ забѣлѣзвамъ у всинца ви една вжтрѣшна нерѣшителностъ, не може да приложите окултната наука. Допуснете, че въ извѣстна частъ на почвата има единъ изворъ, който не може да си пробие пжтъ навънъ, не може да извира. Какво показва това? (— Че почвата е рохкава). Може ли да наречемъ изворъ това, което не изтича навънъ? (— Не може). Дѣ отива водата на този изворъ? (— Потъва надолу въ земята). Питамъ: какво нѣщо е мисълта? — Изворъ. Дѣ тече вашиятъ изворъ, вашата мисль? Дѣ е водата му? (— И тя потъва нѣкъдѣ дълбоко въ почвата). — Не, освѣнъ че не потъва, но никдѣ не се явява. Това, което вие считате мисль, не е тази мисль, за която азъ ви говоря. Вашата мисль се намира въ твърдо състояние, както водата, която замръзва на нѣкои

мѣста въ видъ на снѣгъ и ледъ. Щомъ започнатъ снѣговетѣ и ледоветѣ да се топятъ, изворитѣ протичатъ. Събуди ли се съзнанието у човѣка, изворитѣ трѣбва да протекатъ, мисълта трѣбва да си пробие пжтъ!

Друго положение: ако нѣкой изворъ е грамаденъ, но потъналъ нѣкъдѣ дълбоко въ земята, и хората го уловятъ и впрегнатъ да кара колелото на нѣкоя воденица, трѣбва ли той да се обезсърдчава отъ тази работа? (— Не трѣбва да се обезсърдчава). Тази вода въ движението си може да върти и сто воденични камъни. Този изворъ губи ли нѣщо отъ себе си? Той ще даде нѣщо отъ себе си, но и ще придобие нѣщо — едновременно дава и взима. Понѣкога вие се боите, да не би вашата мисль, като излѣзе на повърхността, да се изгуби. Не, има една естествена мисль, която вие трѣбва да пуснете да тече. Тя е Божествената мисль, която вие трѣбва да обработвате, да ѝ пробивате пжтя да си тече. Обаче, има и една специфична мисль, която е заради васъ. Не смѣсвайте вашата мисль съ Божествената мисль. Когато дойдете до Божествената мисль, вие ще я пуснете свободно да върви. Дайте ходъ на Божествената мисль! Нѣкои могатъ да ви кажатъ, че сте глупави, неразумни хора и т. н.. Не обръщайте внимание на хорскитѣ приказки! Човѣкъ, който обръща внимание на всички кучета, които го лаятъ, той никога нѣма да стигне на мѣстото, дѣто отива. Ако той рече да се спира и да се запитва, защо

кучетата лаятъ, защо магаретата реватъ, защо свинитѣ грухтятъ, защо пѣтлигѣ кукуригатъ, какво ще излѣзе отъ неговото пжтуване? Човѣкъ трѣбва да си каже: кучетата нека лаятъ, магаретата нека реватъ, свинитѣ нека грухтятъ, пѣтлигѣ нека кукуригатъ, азъ ще си вървя въ пжтя, ще си отивамъ по работа. Това е Божественото у човѣка. Пъкъ щомъ дойде специално до човѣшката мисль, тя тече въ тѣсенъ кръгъ. Тамъ човѣкъ може да обръща внимание на всичко, което става около него. Дойде ли до Божествената, до Първичната мисль, дайте и ходъ. Божествената мисль винаги трѣбва да протича прѣзъ съзнанието на човѣка. Щомъ Божественото се проявява нормално и правилно, и човѣшкото ще се развива правилно. И обратно: щомъ Божественото не се развива правилно, и човѣшкото нѣма да се развива правилно.

И тъй, вие трѣбва да имате една велика Божествена идея въ себе си, която трѣбва да разбирате много добрѣ. Вие не трѣбва да разправяте тази идея на свѣта, тя е само заради васъ. Отъ нея вие ще черпите своята сила и мощъ. Що се отнася до вашитѣ специални мисли, тѣхъ може да повѣрвяте на вашитѣ приятели, на този — на онзи, и тѣ ще ви се радватъ.

Казвамъ: Божествената мисль за всѣки даденъ случай е единица мѣрка, съ която се опрѣлѣятъ човѣшкитѣ мисли. На другъ езикъ казано: Божествената мисль е Първичната мисль, която

е вложена въ душата на всѣки едного. Едно нѣщо трѣбва да имате прѣдъ видъ: да се пазите отъ внушенията, отъ влиянията на свѣта. Влиянията на външния свѣтъ могатъ да ви се отразѣятъ така, че да попрѣчатъ на правилното ви развитие. Сегашниятъ свѣтъ си служи много съ внушението. То се употребява като хипнотическа сила. Влѣзете ли въ свѣта, ще срещнете само внушения, правила, закони, ограничения и т. н.. Пазете се отъ тази мръжа на свѣта, за да не спрете развитието на Божественото въ себе си.

Прѣдставете си, че нѣкой вашъ приятель настоява да направите нѣщо заради него. Ако кажете, че не можете да го направите, вие губите. Ако идеята му не е права и кажете, че ще я изпълните заради него, пакъ губите. Какъ трѣбва да постъпите, като окултни ученици? (— Ако идеята му е Божествена, ще му услужимъ). Ще му кажете: азъ съмъ готовъ да направя всичко, което е добро. Никой не може да те задължава да направишъ това, което не е добро. Запримѣръ, нѣкой ти каже да хвъркашъ въ въздуха. Какъ ще направишъ това? — Невъзможно е. Птица не си, крилѣ нѣмашъ да хвърчишъ. Каже ли ти, обаче, да ходишъ по земята, това е възможно да го направишъ. Каже ли ти да влѣзешъ въ водата да живѣешъ, и това е невъзможно за тебе. Какъвъ отговоръ трѣбва да дадете на тия двѣ желанія отъ страна на вашия приятель? (— Ще му кажемъ той прѣвъ да ни покаже, какъ

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.

24 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 5 VI 1925 г.
въ гр. София. *IV*

25 ЛЕКЦИЯ.

Влияние на вътрѣшната свѣтлина.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

Размишление.

Прочете се резюме върху темата: „Най-обич-
ното ми число.“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-
важната идея за менъ въ дадения случай“.

Какъ обясняватъ съврѣменнитѣ физици про-
цеса на зрѣнието? Какъ се получава образа въ
окоото? (— При първото прѣчупване на свѣтлина-
та, която иде отъ прѣдмета, образътъ е въ об-
ратно положение. При второто прѣчупване на
свѣтлината, образътъ е въ право положение). За-
що образътъ е въ обратно положение, това е тай-
на на самия нервъ. Значи, при получаване обра-
зи въ окоото, ставатъ двѣ прѣчупвания на свѣтли-
ната. Второто прѣчупване се извършва отъ самия
нервъ. Ясновидцитѣ схващатъ нѣколко прѣчупва-
ния на свѣтлината. За да се получи образа въ

окото, свѣтлината минава прѣзъ двѣ лещи. Когато свѣтлината мине прѣзъ първата леща, тя се прѣчупва, и образътъ се получава въ обърнатъ видъ, затова тази леща може да се нарече неразумна. Когато свѣтлината мине прѣзъ втората леща, тя се прѣчупва, и образътъ е въ право положение, затова тази леща може да се нарече разумна.

При освѣтляването на нѣкой прѣдметъ, вие схващате главно неговата външна форма. Понѣкога свѣтлината така се отразява върху прѣдмета, че вие схващате отъ него и единъ вжтрѣшенъ отпечатъкъ. (— Това нѣщо е вече вънъ отъ физическия законъ, то е нѣщо психическо). Туй се дължи на вжтрѣшното зрѣние на човѣка. По този начинъ, именно, се вижда формата на етерния двойникъ у човѣка. Щомъ етерниятъ двойникъ на човѣка има форма, това показва, че съществува астрална свѣтлина, чрѣзъ която се възприематъ формитѣ и образитѣ на тѣла или прѣдмети, които съ физическото зрѣние не се виждатъ. (Физическиятъ очи взиматъ ли участие при виждане на прѣдмети отъ астралния свѣтъ?) — Въ човѣшкото око има една мрѣжа на ретината, чрѣзъ която се възприематъ само образи отъ физическия свѣтъ. Задъ ретината на окото има друга мрѣжица, която възприема образи отъ астралния свѣтъ. Тя вибрира на по-чувствителнитѣ вълни отъ астралната свѣтлина. Задъ астралната мрѣжица пакъ има друга мрѣжица, която възприема образи отъ умствения свѣтъ. Слѣдователно, всѣка една отъ тия

три мрѣжици възприема специални лжчи отъ разнитѣ свѣтове. Напримѣръ, астралнитѣ и умствени лжчи на свѣтлината минаватъ и прѣзъ първата мрѣжица, дѣто впечатленията отъ физическия свѣтъ се приематъ, но не се спиратъ тамъ. Какви усилия е направилъ човѣкътъ, докато е успѣлъ да сформира първата мрѣжица на своето око! (— Това прилича на безжичния телеграфъ. Въ пространството, напримѣръ, циркулиратъ много електрически вълни, обаче, тия, които излизатъ отъ даденъ центъръ, се възприематъ само отъ съответенъ на него центъръ, като прѣминаватъ прѣзъ други центрове, безъ най-малко докосване до тѣхъ).

Забѣлѣзано е, че колкото повече се навлиза въ духовния свѣтъ, прѣдметитѣ ставатъ по-малки, формитѣ имъ се намаляватъ. Значи, формитѣ отъ висшитѣ свѣтове иматъ това свойство, че могатъ бързо да се разширяватъ и смяляватъ. Въ физическия свѣтъ, напримѣръ, човѣкъ мжно може да разшири своята форма. Този процесъ тукъ става много бавно.

Та когато се говори за възпитанието на чувствата, подразбираме, че правилнитѣ чувства сж причина за правилното сформирание на мрѣжитѣ въ окото. Колкото по-добрѣ сж сформирани тѣзи мрѣжици, толкова по-добрѣ ще се схващатъ лжчитѣ на свѣтлината отъ по-горнитѣ свѣтове. Ако чувствата у човѣка сж дисхармонични, тѣзи мрѣжици не могатъ да се сформируватъ. Засега е

проучена само външната част на окото. Има известни части от окото, които още не са проучени. И мозъкът още не е добре проучен. (Въ ретината на окото има седем мръжици, функцията на които още не е известна). Тези мръжици засега се намират в едно пасивно състояние; те трябва да се турят в контакт с светлината, за да могат да функционират. Ако не турите две лещи в фокусно разстояние, те не могат да действуват. Това показва, че живите лещи трябва постоянно да се нагласяват.

Такова нагласяване трябва да съществува и между хората. Често вие казвате, че човекът е сам в света. Никой човек не е сам. Вземете, за пример, някой професор, който преподава на студентите си. На пръв поглед прави впечатление, че той се разговаря сам. Не, той се разговаря със студентите си по особен начин, като им преподава; те, след като го слушат дълго време, започват да го разбират. Професорът се разговаря със студентите си външно, а те с него — вътрешно. Ако студентът е способен, досетлив, той се разговаря с професора си и след като професорът слезе от своята катедра; ако студентът е неспособен и не разбира професора си, остава сам за дълго време.

Ето защо, и мръжиците или трансформаторите в окото на човека трябва да се турят в фокусно разстояние, или да се турят в действие, за да могат да възприемат специалната

за тях светлина. В физиката има ред явления, които не могат да се обяснят с известните досега физически закони, затова те остават необяснени. Обаче, природен закон е този, който може да обясни всички явления, които влизат в неговата област. Има ли едно явление, което даден закон не може да обясни, той вече се отнася към пръвилата. В това отношение, съвременните учени хора имат само правила: те още нямат закони. Законите трябва да обясняват всички явления, които влизат в тяхната област, и да докажат отношенията, които съществуват между тях явления. Природата има свои правила и закони, на които нашите мисли, чувства и действия трябва да се подчиняват. Ето защо, чувствата, мислите и действията ни трябва да бъдат хармонични. Някой казва: защо чувствата ни трябва да бъдат хармонични? — За да виждате добре. Защо мислите ни трябва да са хармонични? — За да слушате добре.

И в ухото на човека има също такива пластинки, мръжици за възприемане на различните видове слухови вълни. И в това отношение се изисква проучаване на ухото и на слуха. Същото нещо се забелязва и в обонянето, и в вкуса на човека, т. е. в неговия нос и език. Въ всички човеци, които иска да говори на един жив, изяснен език, трябва да са развити гласните центрове на говора. Също тъй у него трябва да е развито чувството на схващане и раз-

личаване най-тънките и деликатни звукови вълни. Всъща дума, разгледана отъ духовно гледище, има свои специфични краски. Запримѣръ, думата „любовъ“, произнесена съ най-малкъ брой вибрации, произвежда червенъ цвѣтъ. Това не е любовъ, но форма на едно животинско чувство. Произнесе ли се думата „любовъ“ въ висшъ смисълъ, съ по-голямъ брой вибрации, тя произвежда бѣлъ цвѣтъ. Висшата любовъ, която има висши трептения, произвежда въ душата на човѣка бѣла, мека свѣтлина. Цвѣтътъ на Любовта е абсолютно бѣлъ. Цвѣтътъ на Истината е необикновено свѣтълъ. Този цвѣтъ е непоносимъ за сегашния физически свѣтъ.

Какво приложение има сега за васъ знанието на тия цвѣтове и трептенията, които се произвеждатъ отъ думитѣ при изговарянето имъ? Вие трѣбва да се стремите къмъ висши трептения, къмъ висши движения, защото отъ вашитѣ добри чувства, мисли и дѣйствиа зависи не само здравословното състояние на вашия организъмъ, но отъ тѣхъ зависи и вашето бъдеще развитие. Човѣкъ трѣбва да се стреми всячески да корегира своитѣ чувства и мисли. Злото не е въ това, че прѣзъ васъ минало нѣкое горчиво чувство или нѣкоя горчива мисль, обаче, тѣ не трѣбва да се задържатъ за дълго врѣме у васъ. Тѣ могатъ да дойдатъ, да прѣминатъ прѣзъ васъ, но ако не ги задържите, нѣма да ви причинятъ никаква врѣда. Задържите ли ги въ себе си, тѣ

ще ви разрушатъ. Влѣзе ли въ сърцето ви нѣкакво горчиво чувство, или въ ума ви нѣкаква горчива мисль, спрете се прѣдъ тѣхъ, изследвайте ги като ученъ човѣкъ и ги изхвърлете навънъ. По този начинъ вие трѣбва сами да се самовъзпитаватъ.

И тъй, вие трѣбва да си служите съ свѣтлината, да изучавате нейнитѣ свойства и закони, понеже тя е жива и указва благотворно дѣйствие върху човѣка. Свърѣменнитѣ хора още не могатъ да си прѣдставятъ, че свѣтлината е жива. Ние живѣемъ въ живата свѣтлина, а тази, за която говорятъ физичитѣ, прѣдставлява подсъзнанието на живата свѣтлина. Въ съзнанието на свѣтлината, по отношение на васъ, има сжитѣ фази, каквито и въ вашето съзнание: фаза на подсъзнание, само-съзнание и свѣрхсъзнание. Вие трѣбва да изучавате влиянията на свѣтлината. Разгледайте, напри-мѣръ, влиянието на свѣтлината върху кой и да е плодъ. Въ първо врѣме плодътъ е стипчавъ и киселъ, съдържа повече киселини. Като узрѣе, той става сладъкъ. Значи, свѣтлината, съ своето влияние, е въ състояние да прѣвърне киселинността и стипчавостта въ сладчина. Питамъ: кой е причината за това прѣвърщане — свѣтлината или самиятъ плодъ? (— Понеже всѣки плодъ не става сладъкъ, значи въ плода се криятъ извѣстни способности да става сладъкъ, но това прѣвърщане става само въ присѣствието на свѣтлината. Други учени приематъ, че свѣтлината заедно съ нѣ-

кои енцими, взети въ минимални количества, сж причина за прѣврѣщането на вкуса у плода). Вкусътъ на плода зависи отъ клѣткитѣ, които го съставляватъ.

Нѣкога ще се спра върху единъ биологиченъ законъ, да видите, какъ клѣткитѣ сж се диференцирали. Нѣкой пжтъ въ плодоветѣ се срѣща едно нехармонично съчетание, вслѣдствие на което нѣкои плодове сж дребни и кисели. Напримѣръ, има круши, на които плодоветѣ сж едри и сладки, а на други — плодоветѣ сж дребни, кисели или стипчави. Какъ обясняватъ ботаницитѣ това нѣщо? (— То се обяснява до нѣкъдѣ съ свѣтлината, която, като минава прѣзъ различни срѣди, образува различни енергии, които дѣйствуватъ върху плодоветѣ по различенъ начинъ. Изобщо, забѣлѣзано е, че плодове, които сж расли на сѣнка, сж кисели). Както растенията, така и животнитѣ, сж минали прѣзъ разни стадии на развитие. При всички тия условия тѣ сж придобили извѣстни навици, които сж запазили и до днесъ.

Изучавали ли сте, какво влияние указватъ планетитѣ върху плодоветѣ? Изучавали ли сте, напримѣръ, подъ влиянието на кои планети се намиратъ сладкитѣ, горчивитѣ, киселитѣ или стипчавитѣ плодове? Всички тия плодове се намиратъ подъ влиянието на различни планети. Това съставлява една отвлѣчена областъ за изучаване. Така, има извѣстни научни теории или идеи, които

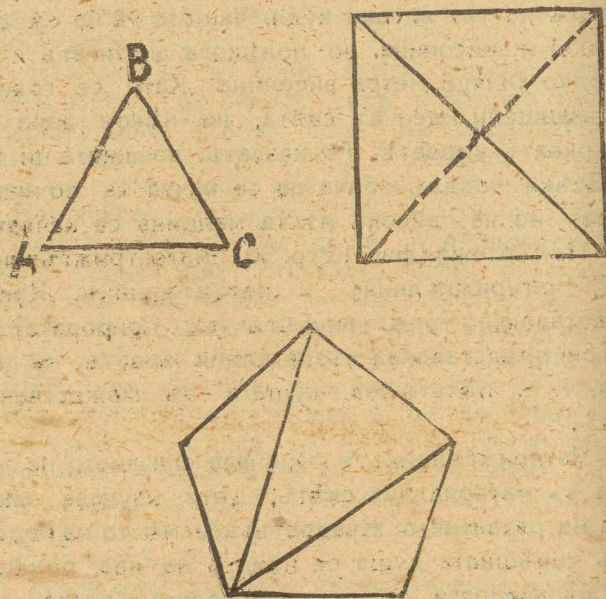
прѣдставляватъ недосегаеми кули. Малцина сж смѣлитѣ хора въ свѣта, които биха могли да се качватъ на тия високи кули, защото тѣ не сж отъ по 1000 м. височина, но понѣкога достигатъ и до нѣколко хиляди метра височина. Като се говори за възвишени идеи въ свѣта, на нѣкои хора се забъркватъ умоветѣ. Тѣ казватъ: докажете ни това! Всѣки човѣкъ обича да се качва на по-низки мѣста, но на високи мѣста малцина се качватъ.

На чъртежа (фиг. 1 стр. 30) имате: трижгълника ABC, четирижгълникъ и петожгълникъ. Какво прѣдставлява трижгълникътъ въ природата? — Той прѣдставлява съзнателния животъ на човѣка, т. е. пжтътъ на душата въ Божествения свѣтъ.

Четирижгълникътъ означава слизането на душата въ материалния свѣтъ, дѣто изучава законитѣ на развитието. Квадратътъ е мѣсто на борба. Тукъ човѣшката душа се намира на два полюса. Ако въ квадрата се прѣкара единъ диагоналъ, получаватъ се два трижгълника, съ обща основа. Квадратътъ означава още и сѣмейството: бащата, майката, синътъ и дъщерята (Б. М. С. Д.). Той прѣдставлява завършена форма на дома, на сѣмейството.

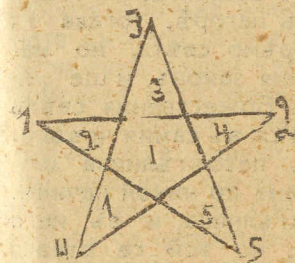
Петоъгълникътъ прѣдставлява правилата за

Фиг. 1.

конитѣ и методитѣ, по които едно общество може да се ръководи. Ако съ единъ отъ върховетѣ му съединимъ всичкитѣ останали върхове на петоъгълника, получаватъ се три триъгълника. Въ пен-

тограма има петъ малки триъгълника и единъ петоъгълникъ въ срѣдата, обърнатъ съ върха надолу. Тамъ човѣкъ всѣкога ще се намери въ противорѣчии съ Божественото въ себе си. Законътъ е такъвъ. Вие едновременно не можете да бъдете въ хармония и съ Божествения, и съ физическия свѣтъ. Ако сте въ хармония съ физическия свѣтъ, ще бъдете въ противорѣчии съ Божествения свѣтъ; ако сте въ хармония съ Божествения свѣтъ, ще бъдете въ противорѣчии съ физическия свѣтъ. Да бъдете едновременно въ хармония и съ двата свѣта, това е невъзможно. Това не е абсолютно невъзможно, но при сегашнитѣ условия, въ които се намира човѣкъ, е невъзможно. Защо е невъзможно? — Защото въ човѣка има едновременно двѣ течения: едното течение отива надолу — къмъ земята, а другото течение отива нагорѣ — къмъ слънцето. Всички философи, мъдреци и Учители на човѣчеството твърдятъ, че човѣкъ едновременно не може да угоди и на физическия, и на Божествения свѣтъ. Щомъ искашъ да угодишъ на Божествения свѣтъ, ще обърнешъ пентограма съ върха нагорѣ; искашъ ли да угодишъ на физическия свѣтъ, ще обърнешъ пенто-

Фиг. 2.

грама съ върха надолу. Трижълникътъ (3) съ върха нагорѣ прѣдставлява Божествения свѣтъ, а д-тъ трижълника надолу (1 и 5) прѣдставляватъ физическия свѣтъ. Ако обърнешъ Божествения свѣтъ надолу, а физическия свѣтъ нагорѣ, тогава ще бждешъ справедливъ спрѣмо свѣта, но несправедливъ спрѣмо вътрѣшния законъ, и ще паднешъ въ противорѣчие съ Божествения свѣтъ въ себе си. Тия два принципа сж въ самия човѣкъ. Нѣкои искатъ да изхвърлятъ петожълника отъ себе си. Това не може да стане по никой начинъ.

Ако се разгледа шестожълника, и въ него има прѣплетени трижълници, но той се отнася до макрокосмоса, когато пентограмътъ се отнася до човѣшкия животъ. Само въ пентограма вие можете да намѣрите правилния изразъ на вашия индивидуаленъ животъ къмъ васъ и къмъ обществото както и различнитѣ начини, по които трѣбва да постѣпвате въ всѣки даденъ случай. Лицето, съ което ще имате нѣкакви отношения, ще поставите на върха, горѣ, въ числото 3. Върховетъ на пентограмъ ще се движатъ тъй, че цѣлиятъ пентограмъ ще бжде въ постоянно движение. Най-първо ви прѣдстои да намѣрите, дѣ е поставено лицето, съ което ще имате извѣстни отношения, дали въ точка 1, 2, 3, 4 или 5 на пентограма. Числата по върховетъ показватъ положителнитѣ или отрицателнитѣ принципи, които дѣйствуватъ въ човѣка за всѣки даденъ моментъ. И тогава, спрѣмо този човѣкъ вие ще дѣйствувате съ добродѣ-

тели, съотвѣтни на това мѣсто. Ако този човѣкъ се намира на мѣстото при числото двѣ, вие ще дѣйствувате спрѣмо него съ Мъдростъ, а не съ доброта. Той има знания, и затова огтамъ ще започнете съ него. Ако този човѣкъ се намира при числото едно, върху него трѣбва да се дѣйствува съ Любовта, да се смекчи сърцето му, защото единичатъ е най-силниятъ, най-суровиятъ принципъ, който трѣбва да се смекчи. Ако нѣкой човѣкъ се намира при тройката, ще му се въздѣйствува чрѣзъ Истината, защото той обича свободата. Когато нѣкой човѣкъ се намира при четворката, ще му се въздѣйствува съ доброто; ако се намира при петорката, ще му се въздѣйствува съ Правдата, съ правото.

Слѣдователно, съ всѣки човѣкъ ще се по-сѣпва специално, споредъ това, на коя страна въ пентограма се намира той. По сжщия начинъ ще дѣйствувате и спрѣмо себе си, защото всѣкога не сте на едно и сжщо мѣсто въ пентограма. Нѣкога се намирате при числото 1, другъ пжтъ — при 2, послѣ при 3 и т. н. При това, числото при не е всѣкога върхъ на пентограма. Нѣкой пжтъ числото едно става главенъ центъръ, другъ пжтъ — числото двѣ, или четири или петъ и т. н. Съобразно това движение, и вие трѣбва да нареждате отношенията си спрѣмо хората. Че това е така, ние виждаме отъ отношенията ни, напри-мѣръ, къмъ малкитѣ дѣца. Докато дѣтето е малко, вие му давате бонбончета, милвате го по гла-

вата, по лицето, но като порасне, като стане ученик въ гимназията, или студентъ въ университета, отношенията ви къмъ него се измѣнятъ, като къмъ възрастенъ човѣкъ. Това показва, че неговиятъ пентограмъ се е завъртѣлъ. Тѣй щото, вашитѣ чувства, вашитѣ отношения, както къмъ самия вастъ, така и къмъ другитѣ хора, постоянно се измѣнятъ.

Значи, центроветѣ 1, 2, 3, 4 и 5 въ пентограма постоянно се движатъ, мѣнятъ мѣстата си. Щомъ извѣстенъ центъръ се измѣни по отношение къмъ слънцето, образува се джгообразно движение, а не движение по права линия. Обаче, докато новиятъ центъръ се сформирава и заеме своето положение, въ съзнанието ви ще станатъ извѣстни пертурбации. Докато тази джга се движи, т. е. докато измине жгълъ равенъ на 72° ($360:5 = 72$), вие ще усѣщате тия пертурбации. Нѣкога тази смѣна ще бжде въ възходяща, а нѣкога — въ низходяща степенъ, ще зависи отъ това, въ каква посока се движите — нагорѣ къмъ слънцето, или надолу къмъ земята. Ако посоката ви е надолу къмъ земята, значи движението става въ вжтрѣшния петожгълникъ, обърнатъ съ върха надолу (I) фиг. 2; ако посоката е нагорѣ къмъ слънцето, значи движението става по върховетѣ на пентограма, чийто върхъ е обърнатъ нагорѣ. Щомъ силитѣ дойдатъ въ нормалното си положение, започва ново движение, нова пертурбация

и. т. н. Това сж движения на приливъ и отливъ, които ставатъ периодически.

Пентограмътъ прѣдставлява велики, разумни течения въ живата природа — течения на свѣтлината, които индуситѣ наричатъ „прана“. Тѣ ги наричатъ още „движения на праната“ или „течения на живота“. Това сж петъ велики центрове, въ които ставатъ велики процеси. Тѣ прѣдставляватъ петъ положителни и петъ отрицателни сили. Възходящитѣ или положителнитѣ се намиратъ по върховетѣ на петожгълника, обърнатъ съ върха си нагорѣ, а низходящитѣ, т. е. отрицателнитѣ се намиратъ въ вжтрѣшния петожгълникъ, обърнатъ съ върха надолу (I) фиг. 2.

Азъ бихъ желалъ още тази вечеръ, всѣки отъ вастъ да опрѣдѣли, на коя страна или на кой върхъ отъ пентограма се намира въ дадения моментъ, споредъ както сж наредени числата по върховетѣ. Това отношение не е абсолютно, то е само една фаза въ живота ви за дадения случай. Ще опрѣдѣлите мѣстото си въ пентограма, споредъ както се чувствувате сега, прѣзъ врѣме на лекцията.

Ще ви дамъ и друго опрѣдѣление на числата по върховетѣ на пентограма. Числото едно прѣдставлява Божествената страна. Оттамъ движението върви къмъ върха двѣ, дѣто е човѣкътъ. Отъ върха двѣ движението отива къмъ върха четири — повторно отиване къмъ Бога, но вече конкретно проявенъ въ обществото. Отъ

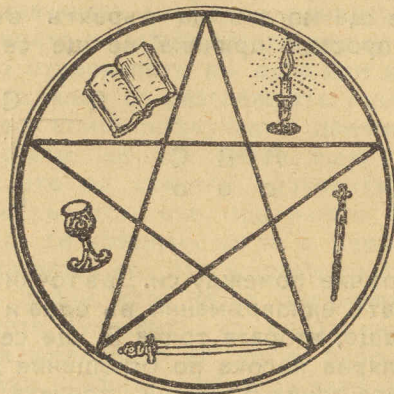

върха четири движението отива към върха три. Тройката е неутрално число, което показва отношение към самия себе. Числото три е домът, отношението на човъка към неговите приятели, към неговите близки, но не и към народа или към външните хора. Най-послѣ движението слиза към числото петъ.

Тия центрове иматъ и други обяснения. Напримѣръ, числото едно прѣдставлява общия принципъ, съ който човѣкъ започва. Въ числото двѣ се включватъ методитѣ, съ които човѣкъ трѣбва да работи. Въ всѣки методъ обаче, има редъ изключения, на които човѣкъ се натѣква. И другитѣ числа иматъ свои обяснения, които ще ви дамъ другъ пѣтъ.

Ако разгледате пентограма, (фиг. 3.), ще забѣлѣжите, че е вписанъ въ единъ кръгъ, който ученикъ трѣбва да извърви. Въ кръга сж означени образитѣ на нѣколко прѣдмета: сабя, чаша, книга, свѣтилникъ и тояга или жезълъ. Сабята показва, че всѣки човѣкъ иска да бѣде силенъ, но силниятъ човѣкъ понякога може да извърши и нѣкакво прѣстѣпление. Слѣдъ силата ученикъ прѣстѣпва къмъ чашата съ горчивото съдържание, което той трѣбва да изпие. Като изпие горчивото съдържание въ чашата, той минава къмъ книгата, която трѣбва да чете и изучава. За да чете отъ тази книга, свѣтилникъ му трѣбва. Свѣтилникътъ прѣдставлява човѣшкия разумъ, който му показва, какво е написано въ книгата на природата.

Най-послѣ ще му се покаже закона — тоягата или жезълътъ. Природата му дава своята тояга и казва: „Чети въ моята жива книга и знай, че всичкитѣ твои стремежи трѣбва да бѣдатъ обѣрнати къмъ Бога!“ При това, сабята трѣбва да бѣде въ хоризонтално положение, а не нагорѣ; тоягата

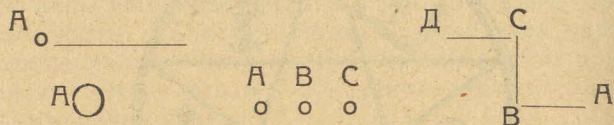
Фиг. 3.

трѣбва да бѣде изправена нагорѣ, къмъ Бога, което показва стремежъ къмъ Бога. Слѣдъ това иде ново положение за ученика—да влѣзе прѣзъ вратата на Добродѣтеля, отдѣто ще започне посвѣщението му. Най-послѣ идатъ редъ други стадии въ неговия пѣтъ. Всичкитѣ добродѣтели

прѣдставляватъ пжтя, прѣзъ който човѣшката душа трѣбва да мине.

Сега, да вземемъ, напримѣръ, една точка А. Въ колко посоки може да се движи тя въ пространството? — Тя може да се движи по права и по крива линия. Вземете слѣдъ това три точки А, В, С. Какви ще бждатъ тѣхнитѣ движения? Ако точката А се движи по посока на точката В, другитѣ точки не ще могатъ да вървятъ въ нейната посока, по простата причина, че ще се намѣрятъ

въ противорѣчие помежду си. Двѣ точки не могатъ да се движатъ едноврѣменно въ една и сѣща посока. Ето защо, втората точка В. ще се движи въ перпендикулярна посока по отношение движението на първата точка А. Значи, точката В ще се движи нагорѣ къмъ С, което дава широчина. Третата точка С не може да се движи нито по посока на първата точка А — по права линия, нито по посока на втората точка В — по плоскостъ, но ще се движи перпендикулярно на плоскостъта, а именно въ посока СД. И тѣй, тѣзи три точки образуватъ тѣло. Тѣ се движатъ едноврѣменно въ три различни посоки.

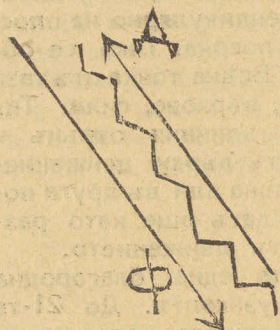
По този начинъ вие имате физическия, астралния и умствения животъ на човѣка. Физическиятъ животъ се движи по права линия, астралниятъ животъ се движи въ плоскостъ, а умствениятъ животъ се движи перпендикулярно на плоскостъта, а именно въ кубова посока. Така се образува счупената линия АВСД. Всѣка точка отъ тази линия прѣдставлява центрове, върхове, сили. Тия върхове означаватъ извѣстни влияния отвънъ и отвжтрѣ, които въздѣйствуватъ върху движението, като го отклоняватъ въ една или въ друга посока. Тия върхове се разглеждатъ още като различни срѣди, които прѣчупватъ движението.

Допуснете, че вие имате една благородна идея — искате да станете музикантъ. До 21-та си годишна възраст вие подържате това желание, но като се убѣдите, че то е невъзможно за васъ, отказвате се отъ желанието си и ставате търговецъ. Значи, като не се реализира желанието да станете музикантъ, то слиза надолу. Това показва, че желанието ви не е било оформено. Обаче, всѣки човѣкъ трѣбва да знае, какво може да стане отъ него. Другъ човѣкъ пъкъ желае да стане земледѣлецъ или търговецъ, но като не успѣва въ това си желание, въ него се заражда идеята да проповѣдва — той взима точно обратна посока на движение. Слѣдователно, вашитѣ желания опрѣдѣлятъ посоката на движението ви.

Духовниятъ човѣкъ винаги трѣбва да се движи нагорѣ, въ посока Д, а физическиятъ човѣкъ

трѣбва да се движи въ обратна посока — надолу — Фиг. 4. Въ такъвъ случай, по посоката на движе-

Фиг. 4.

нието е лесно да се опрѣдѣли, какъвъ е човѣкътъ. Щомъ човѣкъ знае, какво е състоянието му въ даденъ случай, той може да опрѣдѣли, какво ще бѣде неговото състояние въ слѣдния моментъ. Запримѣрь, ако днесъ сте били крайно весели, утрѣ ще имате точно обратното разположение на духа. Ако днесъ имате една възвишена мисль и вѣрвате, че ще разрѣшите всички задачи въ свѣта, утрѣ ще имате точно обратното състояние. Обаче, това сж фиктивни положения, не сж естествени. Нѣкой пжтъ човѣкъ мисли, че е много силенъ, че всичко може да направи, а другъ пжтъ мисли, че е слабъ, че нищо не може да направи. Това сж двѣ лъжливи състояния, които ние наричаме състояния на проекции.

Доброта, Истина, Красота —
• това е Любовта.

25 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 12. IV. 1925 г.

въ гр. София.

26 ЛЕКЦИЯ

Успореднитѣ пжтища.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.“

Размишление.

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Най-важнитѣ идеи на ученицитѣ отъ класа“.

За слѣдния пжтъ ще пишете върху темата (№ 22): „Ролята на положителнитѣ и отрицателнитѣ сили“.

Какво трѣбва да се разбира подъ думитѣ „отричане“, „отрицателни сили“?

Какъ прѣвеждате думитѣ „анодъ“ и „катодъ“? (— Тѣ сж названия на електрическитѣ полюси. Анодъ и катодъ сж гръцки думи. Анодъ означава горѣ, а катодъ — долу). Сега, да оставимъ значението на тѣзи думи, но да разгледаме отъ чисто материално гледище, какво прѣдставлява движението.

Ако вземете една плоскост C_1C_2 , може ли да има движение въ нея? — Вънъ отъ нея може да има движение,

А

но въ самата плоскост C_1C_2 движение не може да има, защото всичкитѣ ѝ сили се намиратъ въ равновѣсие. Какво трѣбва да стане съ нея, за да има движение? — Трѣбва да се измѣни положението на полюситѣ C_1 и C_2 , за да се образува движение къмъ екватора А. Вие може да мислите, че сѣверниятъ полюсъ е на единия край на земната ось, а южниятъ полюсъ — на другия край. Не, всѣка частичка отъ материята, колкото малка и да е, има свой сѣверенъ и свой юженъ полюсъ, и тѣзи полюси се допиратъ единъ до другъ въ екватора на самата частичка. Връзката между двата полюса е криволинейна — тя е меридианътъ. Тази връзка е наклонена къмъ полюситѣ, и по нея силитѣ сж уравнивоѣсени. Въ природата нѣма абсолютно хоризонтална плоскостъ, но всѣкога има поне единъ малъкъ наклонъ, за да става движение.

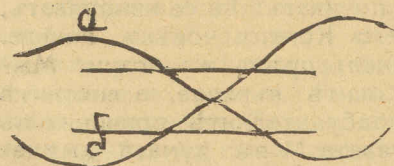
Нѣкога хората искатъ да иматъ спокойно състояние, никой да не ги смущава; тѣ искатъ да бждатъ уравнивоѣсени, да бждатъ меридианъ. Това състояние е приятно, но за малко врѣме, а послѣ става непоносимо. Затова, за да има движение, всѣкога трѣбва да става прѣмѣстване на полюситѣ. Тогава енергията ще се съсредоточава въ екватора.

Питамъ: дѣ е екваторътъ на човѣшкото тѣло? — При слънчевия вжзелъ, подъ лъжичката. Въ животнитѣ екваторътъ се намира подъ стомашния мозъкъ (отъ грѣбначния стълбъ до опашката), и затова у животнитѣ тази частъ е най-ативна. Нека всѣки отъ васъ да опрѣдѣли точно, дѣ е неговиятъ екваторъ. Той е въ най-подвижната частъ у човѣка — въ кръста. Екваторътъ у човѣка се мѣсти постоянно. Само въ идеалния човѣкъ той има точно опрѣдѣлено мѣсто. Когато човѣкъ е уравнивоѣсенъ, мѣстото на неговия екваторъ е постоянно. Въ такъвъ човѣкъ има пълна хармония между неговия умъ, неговото сърце и неговата воля; всички мжчноти за него сж само стимулъ за работа. Той смѣта мжчнотиитѣ въ живота си за привилегии.

Слѣдователно, движение може да има само при наклонъ. Ако горната частъ на нѣкоя плоскостъ се издигне и образува върхове и долини, прѣзъ тази плоскостъ могатъ да минатъ рѣки и да я направятъ плодonoсна. Безъ това, плоскостъта бива пуста, мяза на пустинята Сахара. Върхътъ е мѣстото, дѣто хората почиватъ. Тѣ се изморяватъ, докато стигнатъ до него. Когато човѣкъ почива, това показва, че е миналъ прѣзъ мжчнотиитѣ. Мжчнотиитѣ, това сж високитѣ върхове, а високитѣ върхове винаги сж подбудителнитѣ причини въ живота на човѣка. Буквата М въ думата „мжчение“ се състои отъ два върха, между които се намира екватора. Тукъ всичкитѣ енергии се сли-

ватъ въ центъра. Какво показватъ двѣтѣ успоредни линии въ буквата М? — Тѣ прѣдставляватъ границитѣ на едно разумно сжщество. Само разумнитѣ сжщества се движатъ по успоредни линии, а всички други сжщества се движатъ по линии, които не сж успоредни. Слѣдователно, дѣто има успоредни линии въ свѣта, тамъ работи нѣкоя висша интелигентностъ. Само двѣ разумни сжщества могатъ да вървятъ успоредно. Ако двама души вървятъ успоредно, тѣ сж разумни; ако пжтищата имъ се прѣсичатъ, тѣ не сж разумни. Прѣсѣченитѣ линии не показватъ движение на разумни сжщества а движение на обикновени хора. Щомъ двѣ линии се прѣсичатъ, това показва, че двѣ сжщества се сливатъ и образуватъ едно сжщество. Пеперудата независима ли е отъ гжсеницата? Двѣ разумни сжщества ли сж тѣ? — Не. Гжсеницата и пеперудата се сливатъ и образуватъ едно сжщество. Обаче, стремежитѣ имъ сж различни. Въ гжсеницата има двѣ сжщества. Едното отъ тѣхъ работи въ материалния свѣтъ — то е коренътъ на нейния животъ. Като свърши своята

работа, то образува кривата линия — а; слѣдъ него започва да работи второто сжщество, като образува втората крива линия — б. Това видеоизмѣнение на ус-

пореднитѣ линии показва, че става трансформиране на енергиитѣ. Двѣтѣ сжщества въ гжсеницата се сливатъ и образуватъ пеперудата.

Сжщото нѣщо става и въ природата. Щомъ двама души дойдатъ въ стълкновение, образува се едно сжщество, между тѣхъ става прѣсичане. Вие трѣбва да спазвате този законъ. Ако двѣ ваши желанія се кръстосатъ, тѣ изгубватъ силата си и остава само едно желание. Обаче, за да може да работите, непрѣменно трѣбва да имате двѣ желанія, които да вървятъ успоредно. Скрѣбътъ и радостта сж двѣтѣ желанія, необходими за живота ви. Вие не искате да скѣрбите, но скрѣбътъ всѣкога показва, че сте изгубили нѣщо. Слѣдователно, тя е единъ отъ методитѣ на природата, чрѣзъ който ще намѣрите изгубеното. Ако ти нѣмашъ скрѣбъ, не можешъ да намѣришъ изгубеното, и никога нѣма да имашъ радостъ. Скрѣбътъ е високъ планински върхъ, отъ който се стича вода за оплодяване на низинитѣ. Тя става причина да се прояви живота въ плоскостта, който ще донесе радостъ и веселие.

И тѣй, скрѣбътъ, която слиза отгорѣ, носи радостта. Така трѣбва да схващате скрѣбътъ. Тя не е мжчение, а методъ на природата, чрѣзъ който може да се намѣри радостта. Радостта пѣкъ е цѣль, къмъ която трѣбва да се стремимъ. Слѣдователно, скрѣбътъ и радостта сж тѣсно свързани. Тѣ не сжществуватъ поотдѣлно въ природата. Това е правилното схващане за радостта и скрѣбътъ.

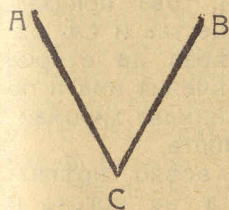

Всѣка изгубена радостъ носи скръбъ, чрѣзъ която пѣкъ се намира радостъта. Скрѣбъта напомня на човѣка, че е изгубилъ нѣщо и му посочва дѣ е то. Ако се намиращъ въ трудно положение, скръбъта ще ти помогне да излѣзешъ оттамъ. Като имашъ скръбъ, ти ще работишъ, ще търсишъ, докато намѣришъ загубеното, т. е. съ търсене човѣкъ всичко намира. Ти ще намѣришъ загубеното само при голѣма вжтрѣшна скръбъ. Това е истинската скръбъ. Азъ не говоря за скръбъта, която вие имате отъ прѣувеличаване на нѣщата. Вие може да турите подъ микроскопъ едно малко сжщество и да го увеличите много пѣти, но въ сжщность това не е неговата естествена голѣмина. Това сжщество подъ микроскопъ е голѣмо, но отвнъ е невидимо. Това не е скръбъ. Вие не трѣбва да имате внѣшна скръбъ, но дълбока вжтрѣшна скръбъ. За скръбъта ние сждимъ по ефекта, който тя произвежда въ насъ.

Какво нѣщо сж успореднитѣ линии? Въ природата има ли успоредни линии? — Има. Може да се върви само по успоредни линии. Вие трѣбва да опрѣделите, какви линии описвате като вървите съ нѣкого. Когато двѣ успоредни линии се прѣсичатъ отъ трета, какво се образува? То значи: какво ще се образува, ако пѣтътъ, който изминаватъ двѣ разумни сжщества, се прѣсѣче отъ трето разумно сжщество? — Ще се образуватъ осемъ жгли. Едни отъ тѣзи жгли сж кръстосани, други

— съотвѣтни. И еднитѣ, и другитѣ сж равни помежду си. Какво показватъ тѣ?

Питамя: успореднитѣ линии прѣсичатъ ли се? — Тѣ се прѣсичатъ въ безкрайността. Ако точката С е образъ на безкрайността, тогава прави-

тѣ линии АС и ВС, които се прѣсичатъ въ точка С, ще бждатъ успоредни. Слѣдователно, третата линия, която прѣсича двѣтъ успоредни, сжщо така е успоредна съ тѣхъ. Тя се прѣдставлява такава въ тесаракта, но при третото измѣрение

ние я виждаме като прѣсѣчна линия. Тѣзи разсжждения сж внъ отъ обикновенитѣ. Ако една линия прѣсича двѣ успоредни, какво ще стане въ физическия свѣтъ? Прѣдставете си, че тѣзи двѣ успоредни линии сж брѣгове на нѣкоя рѣка, която тече. Тѣ очѣрчаватъ брѣговетѣ ѝ, които прѣдставяватъ разумни сжщества. Третата линия прѣд-

ставлява моста, прѣзъ който се прѣминава рѣката. Мостътъ, като разумно сжщество, прѣдставлява връзка между брѣговетѣ, които започватъ да мислятъ. Щомъ трета линия прѣсича двѣ успоредни, това показва, че тѣзи двѣ разумни сжщества мислятъ правилно. Тогава, ако ис-

камъ да изразя, че трима души живѣятъ правилно, хармонично помежду си, ще напиша двѣ успоредни

линии, прѣсѣчени съ една трета. — Този знакъ показва, че тѣзи хора разумно разрѣшаватъ всички задачи. И въ музиката имаме подобенъ знакъ, който се казва диезъ — знакъ за повишение на тоноветѣ. Когато се изслѣдватъ геологически нѣкои пластове, прѣсѣчени съ трети, това показва, че тукъ сж работили разумни същества и сж оставили своя знакъ. Геологътъ трѣбва да открие това самъ и да го знае. Такива сѣчения има и по рѣцѣтъ на човѣка. Съ тѣхъ се занимава хиромантията. Тѣ говорятъ за разумна работа.

И тѣй, всѣка пертурбация, всѣко прѣпятствие, всѣко измѣнение въ живота на когото и да е, това е една малка придобивка на жива енергия. Така трѣбва да схващате нѣщата. Всѣко малко измѣнение означава, че вие вървите по една възходяща линия. Този родъ разсѣждения сж необходими за всички хора по слѣднитѣ съображения. Въ човѣшкия животъ често ставатъ наводнения и насили; нѣкой пѣтъ брѣговетѣ на вашия животъ на извѣстни мѣста се подронватъ, други мѣста се насипватъ, а често ставатъ и срутвания. Тѣй че, безъ да искате, течението се подпушва. Понѣкога ставатъ толкова голѣми подпушвания, че се явява песимизмъ у васъ, или извратени мисли, които отклоняватъ правилния пѣтъ на мисълта. Затова вие трѣбва съ вѣра да отклонявате изопаченитѣ мисли, които идватъ до васъ, защото тѣ могатъ да измѣнятъ посоката на живота ви. Ето защо, вие трѣбва да се домог-

нете до разумния начинъ на мислене. Мисълта ви трѣбва да е будна и силна! Тѣй че, трѣбва вѣра и правиленъ начинъ на мислене. Вѣрата държи съзнанието будно, а правата мисълъ — ясно. Вие трѣбва постоянно да се насърдчавате, защото сегашнитѣ условия носятъ тѣй нареченитѣ „обезсърдчителни вълни“. И въ сънното, и въ будното състояние на човѣка къмъ него пристигатъ мисли, които повече го спъватъ, отколкото да го подтикватъ къмъ добро. Това сж само привидни спънки.

Казвамъ: най-първо вие трѣбва да се стремите да образувате въ себе си успоредни линии, т. е. линиитѣ на разумността. Всички трѣбва да се стремите къмъ разумность. Разумностьта трѣбва да бжде цѣль въ живота ви! Не казвайте, че ще бждете разумни, но постѣпвайте разумно.

Сега ще ви дамъ една доста трудна задача. Въ разстояние на една седмица, като вървите изъ улици, и нѣкой бѣденъ ви поиска пари, брѣкнете въ джоба си и колкото пари имате, дайте му ги!

Да допуснемъ, че имате 100 лева въ джоба си — всичкигъ ще дадете и ще останете безъ петъ пари. Трудна задача! Ето какъ ще поставя задачата ви: прѣзъ тази седмица всѣки отъ васъ ще носи въ джоба си по 100 лева, докато срещне нѣкой бѣденъ, който ще иска помощъ. Вие ще му ги дадете изведнѣжъ; нѣма да се колебаете, нито ще избѣгвате просяцитѣ. Пъкъ, ако никой не ви

поиска помощъ, паритѣ ще останатъ за васъ. Ако ви поискатъ помощъ още първия день, ще дадете 100-тъ лева, и съ това задачата ви е разрешена; не успѣте ли първия день, ще носите паритѣ до края на седмицата. Когато учителятъ задава задачи, грижи ли се ученицитѣ откъдѣ ще взиматъ тетрадки, пера и мастило? Като дадете паритѣ на просека, който е опрѣдѣленъ за васъ, ще го попитате за името му и дѣ живѣе. Този, на когото трѣбва да дадете паритѣ, нѣма да седи на земята, но ще стане правъ и така ще ви посрещне. Той е човѣкътъ, на когото невидимиятъ свѣтъ е пошепналъ, че вие имате такава задача, и го изпращатъ да му дадете тия 100 лева. Той е опрѣдѣленъ отъ невидимия свѣтъ. Ако искате, може да направите опита още прѣзъ тази седмица. Ако пъкъ сте заети, може да го отложите за идната седмица. Паритѣ ще носите въ дѣсния си джобъ, а когато ги давате, ще бръкнете съ лѣвата ржка и съ нея ще ги подадете. Всички хора носятъ паритѣ си въ лѣвия джобъ, а бъркатъ съ дѣсната си ржка; вие ще направите обратното: ще извадите паритѣ съ лѣвата ржка отъ дѣсния си джобъ. Вие нѣма да търсите просека, той самъ ще ви намѣри, самъ ще дойде при васъ, той е вашъ познатъ.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта!“

26 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 14. VI 1925 г.
въ гр. София.

27 ЛЕКЦИЯ.

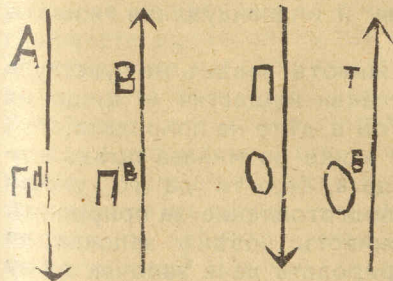
Проявленията на ума.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.“

Размишление.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Ролята на положителнитѣ и отрицателнитѣ сили въ природата.“

За да имате ясна прѣдстава за силитѣ, които дѣйствуватъ въ човѣка, азъ ще ги прѣдставя графически, посрѣдствомъ прави линии. Положителнитѣ и отрицателнитѣ сили биватъ два вида: положителни сили въ низходяща степенъ (P^A) и положителни сили въ възходяща степенъ (P^B); отрицателни сили въ низходяща сте-

Фиг. 1.

пень (P^A B); отрицателни сили въ низходяща сте-

пень (О^аП) и отрицателни сили въ възходяща степенъ (О^в Т). Силитѣ, които иматъ възходяще направление, всѣкога творятъ; силитѣ, които иматъ низходяще направление, понеже се движатъ въ гжста материя, всѣкога разрушаватъ.

Сега, ще ви дамъ друго разпрѣдѣление на силитѣ въ човѣшкия умъ. Споредъ живота на човѣка и дѣйността на неговия умъ, различаваме: естественъ, природенъ, разуменъ, мораленъ, личенъ и индивидуаленъ умъ. Естествениятъ умъ се занимава съ прости факти. Природниятъ умъ е творчески, събирателенъ. Неговото мѣсто е въ срѣдата на челото. Разумътъ въ човѣка е висшето проявление на умственитѣ му сили. Моралнитѣ сили на ума се изразяватъ въ моралния животъ на човѣка. Личнитѣ и индивидуалнитѣ сили на ума се изразяватъ въ личния и индивидуалния животъ на човѣка.

При естествения животъ човѣкъ не чувствува никакви страдания, никакви нещастия — нищо не може да го засегне. Той е дѣте на природата, тъй дребно, тъй малко, че може да минава прѣзъ всичкитѣ дупки на природата, безъ тя да го улови. Естествениятъ умъ е подготовка за природния.

При природния животъ човѣкъ започва да твори, да събира, и природата вече започва да му иска смѣтка за всичко сторено. Вслѣдствие на това, клѣткитѣ въ организма се събиратъ въ общества и започватъ да функциониратъ съзнателно. Това се дължи на женския елементъ, на женския

принципъ въ природата, който събира и дѣйствува, проявява се отвжтрѣ навънъ. Въ природния умъ се намира подсъзнанието на човѣка.

На трето мѣсто иде разумниятъ животъ, въ който влиза самосъзнанието на човѣка.

Моралниятъ животъ на човѣка се отнася къмъ една морална областъ, дѣто той е свързанъ съ сжщества, които по развитието си седятъ повисоко отъ сегашнитѣ хора.

Дойдете ли до индивидуалния животъ на човѣка, трѣбва да подразбирате това състояние, когато човѣкъ иска да се прояви като самостоятелно сжщество, което търси своето щастие, своето благо. Въ моралния животъ човѣкъ има общение не само съ сжществото, при което живѣе, но и съ цѣлата разумна природа.

Щомъ дойдете до личния животъ на човѣка, той вече се проявява въ обществото като личностъ. Направете единъ опитъ, да видите, ще можете ли да различите въ себе си своя естественъ умъ. За да познаете това ваше състояние, трѣбва да се освободите отъ всѣка грижа, да си прѣдставите, че сте едно малко дѣте, или още повече, една малка бубулечица, „божа кравица“, и се движите съ нейното съзнание, съ нейното разбиране за живота, съ нейнитѣ нужди. Ще можете ли да се смалите така? Ще кажете, че не можете. Питамъ: ако едно възвишено сжщество, или единъ ангелъ, който е завършилъ своята еволюция, идва да ви ръководи, той не е ли една малка „божа кравица“?

ца“? Както виждате, този ангелъ, това възвишено същество се смаява. Ето защо, и вие трѣбва да направите този съзнателенъ опитъ, да влѣзете въ положението на божата кравица най-много за петъ минути. Най-добъръ моментъ за опита е врѣмето, когато мислите за голѣми, за велики работи. Наблюдавайте, тогава, какво може да направите, ако сте въ съзнанието на тази малка божя кравица. Защо е нуженъ този опитъ? — Защото всѣки човѣкъ, който не може да слѣзе въ положението на една божя кравица, той не ще може да се качи и въ положението на единъ ангелъ. Когато у васъ се заражда желание да слизате надолу, вие изучавате вече великия законъ на инволюцията; слѣдъ това вие ще бъдете готови да се качвате нагорѣ и да изучавате великия законъ на еволюцията. Вие не трѣбва да забравяте тѣзи два процеса на развитие, прѣзъ които е миналъ човѣкътъ. Инволюционниятъ процесъ помага на еволюционния процесъ въ вашето развитие. Вие постоянно трѣбва да помните тия два процеса, които ставатъ у васъ. Когато искате да прѣвърнете едно неприятно чувство въ приятно, искате, наприкладъ, да прѣвърнете злобата или умразата въ положително чувство, вие трѣбва да слѣзете въ вашия естественъ умъ или въ вашия индивидуаленъ животъ. Само при такова състояние ще може да трансфосмирате събралата се отрицателна енергия у васъ. Такива сж законитѣ на висшата разумна природа.

И тѣй, вие вече сте минали първия етапъ на вашия умъ, т. е. минали сте прѣзъ естествения умъ. Сега сте въ природния, въ творческия умъ, дѣто сж складирани всички ваши възпоменания, мисли и желания на миналото. Въ разумния животъ, изобщо, прѣодоляватъ кривитѣ линии. Тѣ се виждатъ ясно по челото на разумния човѣкъ. По него се забѣлѣзватъ много изпжкналости.

Тия хора, у които е развитъ природния умъ,

фиг. 2

фиг. 3

прѣдната частъ на челото имъ, фиг. 1 (3) понѣкога е вдлѣбната, а нѣкой пжтъ е издадена — фиг. 2 (3). Вдлѣбнатината произтича отъ това, че двѣтѣ страни на мозъка (1, 2) сж повече развити (фиг. 1); понѣкога става обратното: челото въ срѣдата е много издадено (3), а двѣтѣ му страни (1, 2) сж вдлѣбнати (фиг. 2). Такива хора сж много паметливи; тѣ могатъ да учатъ добръ история — добри историци сж — хубаво помнятъ събитията и датитѣ имъ.

Ако се раздѣли челото на три части, долната частъ прѣдставлява естествения умъ (е); срѣдната — природния умъ (п), а горната — разумъ (р). Вдѣлбнатината на челото у всички хора

не е точно въ срѣдата. Хората, у които челото е вдѣлбнато въ срѣдата, спадатъ къмъ категорията на отрицателнитѣ типове въ възходяща степенъ на природния умъ. Въ тѣхъ работи творческия умъ. Тѣ иматъ логика, но като разсждаватъ, ползуватъ се отъ опитността, която сж добили.

фиг. 3

Хора, у които естествениятъ умъ е силно развитъ, срѣдната частъ на челото имъ, именно, е силно издадена навънъ. Тѣ сж отъ положителнитѣ типове, които, като се събератъ съ хора съ първата категория, ставатъ много активни: тѣ взятъ ножа си и навсѣкждѣ си пробиватъ пътъ. Това сж двѣ състояния, необходими за природата. На дадена височина въ природата всѣкога отговаря и дадена низина. Това, което срѣщаме въ природата, има отражение въ цѣлия човѣкъ, а специално и въ неговия черепъ. Въ това отношение, именно, хората се взаимно допълватъ.

И сега, като се изучаватъ гънкитѣ въ мозъка на човѣка, забѣлѣзва се, че тѣ не сж еднакви у всички хора. При подробно изучаване на човѣшкия мозъкъ, ясно се вижда голѣмото раз-

личие въ нагъването на мозъчното вещество у различнитѣ хора. Малко естественици днесъ изучаватъ човѣшкия мозъкъ тъй, както трѣбва. Освѣнъ това, нужно е частично изучаване челата на хората. За интелигентността на човѣка, напримеръ, не се сжди отъ цѣлия мозъкъ, а само отъ неговото чело, или по право, отъ съотвѣтния центъръ, който заема опрѣдѣлено мѣсто и частъ на челото. За да се достави необходимата материя за създаване органа на правата мисль, отъ човѣка се изисква нормаленъ, природосъобразенъ животъ. Само така човѣкъ ще стане добъръ проводникъ на чистата природна мисль. Ето защо, съврѣменнитѣ хора трѣбва да развиватъ, да обработватъ своя мозъкъ. Когато се разработва човѣшкия мозъкъ, въ първо врѣме се забѣлѣзва набиране на извѣстна енергия, която прави човѣка нервнъ, привидно недоволенъ отъ живота. Това стѣгане, това ограничение, което и вие изпитвате, създава у васъ потикъ да вървите нагорѣ. Сега вие искате да се разширявате. Не, вие имате достатъчно разширение, сега ви е нужно движение нагорѣ. Нагорѣ трѣбва да се движите! Движението ви нагорѣ ще се отрази и върху вашето чело. То ще почне да се развива правилно, т. е. гънкитѣ на мозъка ще почнатъ да се разработватъ.

Казвамъ: вие трѣбва да наблюдавате, кога се намирате въ естествено състояние на вашия умъ, кога дѣйствува природния умъ, кога — разума и

кога — моралнитѣ сили на мозъка. Понѣкога всички качества или сили на ума се проявятъ едноврѣменно. Такива хора се наричатъ нормални. За да бжде човѣкъ нормаленъ, необходими сж тия шесть елемента на ума. Тази е нормата, съ която ние мѣримъ постѣпкитѣ на хората. Когато естествениятъ умъ, природниятъ умъ, разумътъ, моралнитѣ сили, личниятъ умъ и индивидуалниятъ умъ у човѣка функциониратъ правилно, ние имаме правилно или нормално развитъ човѣкъ въ умствено отношение. Щомъ едно отъ тия качества липсва у нѣкой човѣкъ, ние имаме вече отклонение отъ нормата.

Разумната природа разполага съ редъ начини и методи, когато иска да изправи хората, когато иска да посочи грѣшкитѣ имъ. Напримѣръ, ако ти направишъ една малка погрѣшка въ естествения умъ, тя ще ти напомни само, леко ще те накаже, като ти изпрати слаба хрема. Ако грѣшката ти е въ природния умъ, тя ще ти изпрати треска, придружена съ силна температура. Ако грѣшката ти е въ разума, тя ще ти изпрати болестта коременъ тифъ или петнистъ тифъ. Колкото по-нагорѣ се качвашъ и грѣшишъ, толкова и болеститѣ, които природата ти изпраща, сж по-лоши. Ако грѣшишъ при моралнитѣ чувства, ще страдашъ отъ такава ужасна неврастения, каквато медицината не познава. Ако грѣшишъ въ личнитѣ чувства, много ще се дразнишъ. Тогава сатурнъ ще има влияние върху тебе, и ти ще вижъ

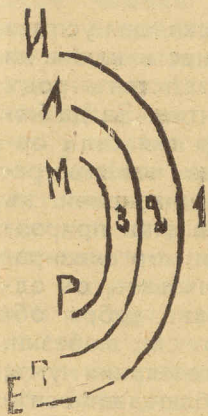
дашъ само обратнитѣ, отрицателнитѣ чѣрти на живота. И най-послѣ, ако грѣшишъ въ индивидуалния си животъ, нѣма да постигнешъ нищо отъ това, което желашъ.

И така, всѣки човѣкъ, който иска да успѣва въ живота си, трѣбва да има тия шесть ключа на ума, понеже тѣ сж свързани съ извѣстенъ родъ сили, необходими за неговото развитие. За да бжде човѣкъ мораленъ, трѣбва да има тия сили организирани въ себе си. За да бжде човѣкъ разуменъ, трѣбва да има тия сили организирани въ себе си. За да прояви човѣкъ правилно природния си умъ, трѣбва да има тия сили организирани въ себе си. Такива хора се отличаватъ съ едно естествено благоразумие. Тѣ иматъ добра обноска спрѣмо всички хора и винаги сж любезни. Хора, у които е добръ развитъ естествения умъ, тѣ се проявяватъ като дѣца: тѣ наблюдаватъ нѣщата отгорѣ, повърхностно, не отиватъ много надълбоко. Такива хора разсѣждаватъ плитко, но не сж глупави.

Направете единъ опитъ за извѣстно врѣме, да провѣрите въ себе си, какви чувства изживѣвате и ги опрѣдѣлете, къмъ коя категория умствени сили се отнасятъ. Тревожите се нѣщо, напримѣръ. Вижете, къмъ коя категория спадатъ вашитѣ тревоги. (— Къмъ личнитѣ чувства). Когато се засегнатъ личнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате съ природния си умъ(1); когато се засегнатъ индивидуалнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате съ ес-

тествения си умъ (2); когато се засегнатъ моралнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате съ разума(3).

фиг. 4

казва, че е недоволен. Защо прави така? — Понеже чрѣзъ грѣбначния му стълбъ става силно изтичане на енергия. Това изтичане на енергията започва отъ главата, минава прѣзъ грѣбначния стълбъ и отива къмъ центъра на земята. Така става съ всички млѣкопитающи. Слѣдователно, при всѣко побутване на животнитѣ, ние ги подпушваме, при което въ тѣхъ се образува едно болезнено, неприятно състояние.

Този процесъ става и съ човѣка, само че

подпушването у него се произвежда въ носа. У кучето става въ опашката, а у човѣка — въ нсса. И затова българитѣ често казватъ за нѣкого: „Надулъ носъ!“ Щомъ се подпушите и енергията ви се събере на върха на носа, какъ ще се лѣкувате? Има единъ психически начинъ за лѣкуване. Щомъ се подпушишъ или си недоволенъ отъ нѣщо, хвани носа си и кажи: „Нѣма нищо!“ Не се ли отпушишъ, пакъ хвани носа си отгорѣ додолу съ ржката три-четири пжти, изговори гласно името си и кажи: нѣма нищо! Можешъ да хванешъ носа и съ двѣтѣ си ржцѣ. По този начинъ ти ще утихнешъ. Та казвамъ: направете този опитъ, когато сте въ раздражено състояние, да видите, дали законътъ ще проработи. Това е опитъ за лесно трансформиране на енергиитѣ. Друго-яче може да се мине цѣла седмица, докато силитѣ ви се уравниѣсятъ. Когато течението на силитѣ у човѣка става правилно, нормално, човѣкъ чувствува въ себе си лекота, радостно чувство, като че отъ гърба му се е снелъ нѣкакъвъ товаръ.

Добръ е, ако учителитѣ въ училищата практикуватъ този методъ върху своитѣ ученици. Когато нѣкое дѣте въ училището се раздразни, нека учителятъ поглади леко носа му и каже: нѣма нищо! Този методъ има отлично възпитателно въздѣйствиe върху дѣцата. Той прѣдставлява начинъ за отпушване пжтищата, прѣзъ които тече енергията. Направите ли единъ малък масажъ на носа си, и енергията протича. Ако нѣкой отъ васъ е

подпушенъ, като се върне дома си, нека направи този опитъ. Защо трѣбва да масажирате носа си? — Понеже носътъ е единъ връхъ на човѣшкото лице, на който понѣкога се събира излишно количество електричество и магнетизъмъ, които го подпушватъ. Когато излишнитѣ енергии се събиратъ въ мозъка, артериалната и венозната система се подпушватъ, много венозна кръвъ се събира въ слѣпоочната областъ, и пулсътъ започва да бие усилено. Когато имате такова подпушване, ще вземете малко квасъ и отъ вечерята ще го наложите на слѣпитѣ си очи. На сутринята ще бждете вече въ нормално състояние — подпушването се е трансформирало. Опасни сж подпушванията въ гърдитѣ, защото тѣ произвеждатъ охтика. Подпушването въ стомаха прѣдизвиква неправилно храносмилане. Само пълнитѣ хора страдатъ отъ коремоболие. Тѣ иматъ излишна енергия, която трѣбва да се отнеме. На слабиѣ хора, когато се подпушватъ, трѣбва да се прѣдаде енергия — тѣ страдатъ отъ недоимъкъ на енергия. Значи, сухиятъ човѣкъ може да отнима енергия отъ пълния. Онзи човѣкъ, на когото мозъкътъ е подпушенъ, трѣбва да се лѣкува отъ нѣкой дебелъ, пълень човѣкъ, съ здравъ, свѣтълъ мозъкъ, за да му прѣдаде енергия. Ако при него отиде нѣкой хилавъ, сухъ човѣкъ, съ боленъ мозъкъ, той ще стане двойно по-хилавъ.

На онѣзи отъ васъ, които се готвятъ за лѣкари, бихъ прѣпоръчалъ да спазватъ слѣд-

нитѣ правила при лѣкуването: ако вие сте пълень и лѣкувате нѣкой сухъ, боленъ човѣкъ, като лѣкаръ сте на мѣсто, ще можете да го излѣкувате. Но ако и болниятъ е пълень, като васъ, вие не ще можете да го излѣкувате, затова трѣбва да вземете съ себе си нѣкой вашъ другаръ, здравъ, но слабъ по натура. Той ще ви придружава, като асистентъ, ще вземе дѣсната или лѣвата ржка на болния, ще я подържи малко, и така ще му помогне. Правете опити, за да се убѣдите въ истинността на тази теорія. Ако нѣкой пълень човѣкъ страда отъ коремоболие, нека повика единъ свой близъкъ познатъ слабъ, но здравъ човѣкъ и го помоли да тури дѣсната си ржка на слънчевия му вжзелъ, да я подържи така 5-10 минути, и коремоболието ще изчезне. Пъкъ, ако нѣкой сухъ човѣкъ страда отъ главоболие, нека намѣри нѣкой пълень, здравъ човѣкъ и го помоли да подържи челото му при слѣпитѣ очи съ едната или съ двѣтѣ си ржцѣ, и главоболието ще изчезне. По този начинъ хората могатъ взаимно да си помагатъ.

Казвамъ: природата обича енергиитѣ ѝ да вървятъ правилно. Между земята и човѣка винаги трѣбва да става правилна обмѣна. Освѣнъ между земята и човѣка, обмѣна трѣбва да става и между слънцето и човѣка. Човѣкъ всѣкога трѣбва да спазва връзката си съ центъра на земята и съ центъра на слънцето. Между духовния свѣтъ и човѣка сжщо тъй трѣбва да има правилна обмѣна.

на енергиитѣ. Човѣкъ може да влѣзе въ духовния свѣтъ, само слѣдъ като се изчисти отъ излишъка на своитѣ енергии. Тѣ не сж нужни за неговото развитие.

Когато човѣкъ иманѣкакъвъ дефектъ въ своя разумъ, той ще бжде тѣсногрждъ; може да бжде мораленъ човѣкъ, но — фанатикъ, какъвто е билъ апостолъ Павелъ, прѣди обръщането си въ християнството. Апостолъ Павелъ, билъ философъ човѣкъ, но тѣсногрждъ и затова прѣслѣдвалъ всички, които не вѣрвали и не разбирали Божественото, какго той го разбиралъ. Слѣдъ възприемане на Христовото учение, той поправилъ погрѣшката си. Обаче, много хора и до днесъ подражаватъ на апостолъ Павла, който казва: „Всичко считамъ за изметъ, за да позная Христа“. То значи: всичко считамъ за изметъ, за да позная Любовта.

Каква е разликата между личния и индивидуалния животъ? — Когато човѣкъ се индивидуализира, т. е. живѣе индивидуаленъ животъ, той навлиза вътрѣ въ себе си, мисли за себе си. Личниятъ животъ има отношение повече къмъ външнитѣ хора. Такъвъ човѣкъ се спира повече върху това, какво мислятъ другитѣ хора заради него. Човѣкъ съ силно развитъ личенъ животъ, като напише една книга, ще мисли, какво ще кажатъ критичитѣ за него. Изчезне ли обществото прѣдъ такъвъ човѣкъ, и личниятъ животъ изчезва. Индивидуалниятъ животъ е по-дълбокъ отъ личния. При личния животъ човѣкъ търси доброто мнѣние,

приятелството на цѣлото общество, не се задоволява съ единъ приятель. Такъвъ човѣкъ почти нѣма приятели. Хора, които базиратъ живота си върху личния умъ, не могатъ да завързватъ приятелство. Тѣ могатъ да правятъ познанство, но не и приятелство. Само човѣкътъ на индивидуалния животъ може да завързва приятелство и да задържа приятелитѣ си. Ако индивидуалниятъ, личниятъ и моралниятъ животъ сж правилно развити у човѣка, може да става дума за приятели и приятелство. Ако индивидуалниятъ умъ у човѣка е нормално развитъ, тогава и личниятъ, и моралниятъ умъ ще бждатъ нормално развити. Тѣ сж свързани помежду си.

Ако личниятъ животъ на човѣка е силно развитъ, главата му отзадъ на темето е висока. Ако моралниятъ животъ на човѣка е силно развитъ, темето на главата отгорѣ е високо издигнато. При личния животъ, сѣмейнитѣ чувства сж слабо развити. Такъвъ човѣкъ води чергарски животъ, нѣма свой домъ. У него е силно развитъ стремежа къмъ пътешествия. Обаче, отъ скитничество човѣкъ малко се учи.

При естествения животъ, челото на човѣка или е вдлъбнато навтрѣ или е издадено навънъ. Хора, у които челото е вдлъбнато навтрѣ, сж като дѣца; тѣ нѣматъ външни наблюдения, но интуитивно, вътрѣшно схващатъ нѣщата. Наблюдателността у човѣка се образува, слѣдъ като се развие природниятъ умъ. Тогава естественитѣ чув-

ства иматъ по-добри изрази. Нѣкои смѣсватъ природния съ естествения умъ и казватъ: този човѣкъ има отличенъ природенъ умъ. Въ сжщностъ тѣ подразбиратъ неговия естественъ умъ. Ако природниятъ умъ е нормално развитъ въ нѣкой човѣкъ, той е досѣтливъ. У художниците и у музикантите природниятъ умъ е силно развитъ, защото музиката спада въ областта на природния умъ. Математиката пъкъ спада въ областта на естествения умъ. Слѣдователно, онзи, който иска да бжде математикъ, сжщеврѣменно трѣбва да бжде и музикантъ. Ако той не е музикантъ, не може да бжде и математикъ. Математиката прѣдставлява коренитѣ на музиката. Естествениятъ умъ започва отъ математиката и върху нея се гради музиката. Значи, тя е основа. Върху музиката се гради разумния животъ. Върху разумния животъ се гради въображението — областъ, на която трѣбва да се даде ново име. Азъ я наричамъ гениалността у човѣка. Нѣкои смѣсватъ гениалността у човѣка съ творчеството. Не, у гениалния човѣкъ нѣма творчество въ този смисълъ, какъвто съврѣменнитѣ хора разбиратъ. Гениалниятъ човѣкъ изразява само онова, което живата, разумната природа е създала, сътворила. Тсй е огледало на тази природа. Въображението, гениалността у човѣка е почвата, върху която се създаватъ най-хубавитѣ, най-красивитѣ нѣща въ живота. Когато умътъ на човѣка е силно развитъ въ тази насока, забѣлѣзватъ се вълни, ксито се отразяватъ по цѣлото му тѣло и оставатъ извѣстни

отенѣци. Това сж все течения, които идватъ отъ живата природа, минаватъ прѣзъ ума на човѣка, прѣзъ грѣбначния му стълбъ и слизатъ надолу. Въ човѣка постоянно циркулиратъ два вида течения: отгорѣ надолу и отдолу-нагорѣ. Ако хората не подпушваха теченията на силитѣ въ природата, досега щѣха да бждатъ избавени отъ много злини. Въ съврѣменнитѣ народи, въ съврѣменното човѣчество тия сили сж подпушени, и като слѣствие отъ това се явяватъ войнитѣ.

Та казвамъ: никога не се стремете къмъ унищожение. Нищо въ природата не може да се унищожи. И въ живота нищо не трѣбва да се унищожава, но само да се трансформира. Не се противопоставяйте срѣщу проявленията на природата. Нѣма по интелигентно, по-умно сжщество отъ природата! При това тя ограничава сжществата. Вие не можете да я подчините, но тя ще ви се наложи, тя ще ви ограничи. Сжщиятъ законъ се отнася и до човѣка. При всичката негова интелигентностъ, и той трѣбва да си наложи извѣстни ограничения, и то по съвсѣмъ други закони. Никой не може да седи надъ природата. Тя налага ограничения на всички сжщества не отъ зла воля, но по необходимостъ. Тѣ сж въ реда на нѣщата. Отъ тия ограничения зависи и вашето правилно развитие. Защо става това, има редъ причини. Вие трѣбва да вложите всичкото си довѣрие въ разумната природа, въ нейния умъ, въ нейния промисълъ. Мислите ли, че въ природата нѣма разумъ, всички разумни сж-

щества, които влизатъ въ нея, колективно ще се опълчатъ срѣщу васъ и ще ви въздѣйствуватъ, докато се поправите. Това не върши самата природа, но законитѣ и силитѣ въ нея, срѣщу които вие реагирате. Вие искате да ги подчините въ себе си, но тя ви казва, че слабиятъ трѣбва да се смирява.

Нищо въ природата не може да се унищожи! Въ теософската литература често се цитира изречението: „убий всѣко желание въ себе си!“ Това е неправиленъ прѣводъ на едно отъ индуиститѣ изречения, който говори за неразбиране окултизма. Въ индуистката литература мисълта е съвсѣмъ друго-яче поставена. Нѣма защо човѣкъ да убива желанията си. Апостолъ Павелъ въ посланията си употребява почти сжщитѣ думи: „Да умѣртимъ тѣлото си.“ Азъ взимамъ думата „умѣртваване“ въ смисълъ на трансформиране на енергията. Ние трѣбва да смекчаваме, да намаляваме силната дѣятелностъ на експулсивната енергия, а не да я унищожаваме. Така постъпваме и когато искаме да намалимъ силното течение на водата, която завлича и унищожава всичко, каквото срещне на пътя си; ние измѣняме наклона ѝ, да стане по малкъ, за да се ползватъ всички отъ нейнитѣ блага. По сжщия законъ, ако насочите силна струя вода върху цвѣтята на една градина, вие ще ги изкорените. За да се намали нейната енергия, вие трѣбва да турите на пътя едно прѣпятствие. Искате ли да дадете силенъ напоръ на водата, махнете на-

клона ѝ, прѣмахнете прѣпятствието отъ пътя ѝ, и всички капчици ще се събератъ въ кръгъ, ще стане силно изтичане на водата.

Слѣдователно, когато искате да измѣните вашия животъ, ще увеличавате или намалявате наклона, а споредъ това ще се увеличава или намалява струята на вашата енергия. Вие можете или да разпрѣснете своята енергия въ много капчици, или да я съберете въ една силна струя. Прѣди да измѣните наклона на енергията си, ще трѣбва да се спрете, да обмислите добръ, какъ да постъпите. Често казвате: азъ не мога да търпя това безчестие! — и започвате да се гнѣвите, да негодувате. Това показва, че сте събрали всички капки въ една силна струя. Какво трѣбва да направите, за да се освободите отъ гнѣва? — Разпрѣснете тази струя. Тя е излишна. Въ случая тя само ще ви поврѣди, ще загубите мира си. Прѣди всичко това ваше състояние е хипнотическо. Отвѣнъ никой не може да направи човѣка безчестенъ! Ако той мисли за себе си, че е такъвъ, то е другъ въпросъ, но ако той не е безчестенъ, цѣлиятъ свѣтъ може да говори за него, каквото иска, той нѣма да стане такъвъ. Ако азъ самъ не се сждя, никой не може да ме сжди! Сжденето подразбира да освѣтлишъ съзнанието на нѣкого, да изправи погрѣшкитѣ си. Такъвъ е законътъ. Ако вие искате да сждите нѣкого, трѣбва да седите поне три прѣста по-високо отъ него и тогава ще можете да го сждите. Може да ме сжди само онзи, който седи по-висо-

ко отъ мене. Само великиятъ художникъ-учителъ може да даде мнѣнието си за нѣкоя хубава картина, но начинающиятъ ученикъ нѣма право да дава мнѣнието си. Затова, нека не ви смущава мнѣнието на другитѣ. Вие ги изслушвайте, но не отбивайте струята на вашата енергия отъ своя пътъ.

Всѣки човѣкъ има едно мнѣние за себе си, по-близо или по-далечъ отъ Истината. Нѣкога ти мислишъ, че си даровитъ човѣкъ. Вѣрно е това, но щомъ си даровитъ, постарай се да напишешъ едно малко стихотворение, за себе си само, безъ да го изнасяшъ прѣдъ другитѣ. Слѣдъ 2 — 3 деня пакъ го прочети и вижъ, дали ти причинява радостъ; ако ти причинява радостъ, ти си даровитъ човѣкъ. Четешъ ли го и на другитѣ хора, тѣ да го харесатъ, хубавото ще изчезне. Който те слуша да четешъ своето малко стихотворение, ще каже: колко е глупаво! Той те измѣрва съ други майстори и си мисли: колко по-хубави стихотворения отъ това съмъ челъ! Така е, но като твоео стихотворение, именно, той не е челъ. Колкото и да е глупаво това стихотворение, то е unicum, и като него нѣма друго; то е нѣщо особено, другъ не може да каже сжщото нѣщо, макаръ и глупаво. И въ глупавото стихотворение има философия. Вие имате особена прѣдстава за сегашнитѣ гениални хора. Сегашнитѣ гениални хора единъ день ще минаватъ за прости хора, а сегашнитѣ прости хора ще станатъ за въ бждеще гениални хора. Това може да се докаже съ

факти. Сжщото нѣщо виждаме и въ самата природа, затова не се обезсърдчавайте, вървете на прѣдъ!

Нѣкои хора като правятъ погрѣшки виждатъ имъ се „квадратни глупости“. Щомъ тѣхнитѣ погрѣшки сж „квадратни глупости“, това е добро, защото върху тѣхъ може да се съгради цѣла философия. Питамъ: разумността, мждростѣта могатъ ли да бждатъ квадратни глупости? — Не, разумността не може да бжде квадратна, но глупостѣта може да бжде квадратна. Чули ли сте да казватъ за нѣкой човѣкъ, че говори квадратни умности? Има ли такова изречение? — Не. Само за проститѣ хора, обаче, казватъ така. Както виждате, проститѣ хора прилагатъ математиката много добръ. За тѣхъ се казва, че говорятъ „квадратни глупости“. Но и глупоститѣ сж относителни нѣща.

Каква е разликата между глупавия и умния човѣкъ? Единствената разлика седи въ слѣдното: глупавиятъ не съзнава, че е глупавъ; умниятъ или съзнава, че е глупавъ, или съзнава, че е уменъ. Ако запитамъ най-глупавия човѣкъ, какво има на слънцето, той ще ми отговори, че не знае. Ако запитамъ най-умния, какво има на слънцето, той ще каже: Господъ знае това. Този човѣкъ е уменъ, защото знае, че ако той не може да отговори на този въпросъ, Господъ ще отговори. Право е, че Господъ знае, а обикновениятъ човѣкъ още не знае. Ако запитатъ умния човѣкъ, колко заплатата получава, той ще каже: „Моята заплатата, заедно

съ тази на прѣдседателя е 10,000 лева“. Ако зада-
дете на глупавия сжщия въпросъ, той ще каже:
моята заплата е 60 лева мѣсечно. Първиятъ мисли,
че като прибави паритѣ на прѣдседателя къмъ
своитѣ, това ще го повдигне прѣдъ очитѣ на дру-
гитѣ хора. Глупавиятъ отговаря направо на въ-
проса, безъ да мисли. Глупавиятъ отговаря бързо,
безъ да мисли. Умниятъ прѣди да отговаря, мисли.
Една българска пословица казва: „Два пжти мѣри,
веднѣжъ крой!“ Азъ казвамъ: два пжти обмисли,
веднѣжъ кажи. Така постѣпва разумниятъ човѣкъ.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.“

27 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 21 / VI 1925 год.
въ гр. София.

ЛЕКЦИИ

на

МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ОТЪ УЧИТЕЛЯ.

1924 — 1925 г. СОФИЯ — IV ГОДИНА.

V томъ.

28, 29, 30 и 31.

△

СОФИЯ — 1928

28 ЛЕКЦИЯ.

Смѣна на състоянията.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.“

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Ролята на положителнитѣ и отрицателнитѣ сили въ природата.“

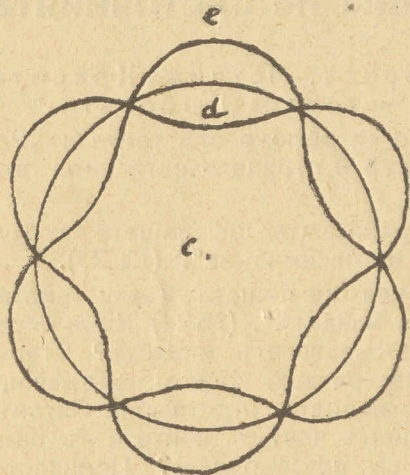
За слѣдния пътъ ще пишете върху темата: „Произходъ на песимизъма“. (№ 23).

Слѣдъ нея ще пишете върху темата: „Обезсърдчение на младитѣ“. (№ 24). Какъ мислите, отъ какво се обезсърдчаватъ младитѣ? Стариятъ човѣкъ се обезсърдчава, когато забѣлѣжи, че силитѣ му го напущатъ, изоставятъ. Питамъ: тогава защо и младиятъ човѣкъ, който е въ разцвѣта на силитѣ си, се обезсърдчава? Помислете добръ върху този въпросъ и тогава пишете.

На фиг. 1 имате крѣга С. Около него се движатъ други два крѣга d и e, но при движението си, тѣхнитѣ окрѣжности се ту огъватъ навътрѣ, ту изпъкватъ навънъ. Какъ може да се обясни огъването и изпъкването на тия двѣ окрѣжности? Ако въпросътъ се отнася до механическитѣ

процеси въ природата, тѣ лесно се обясняватъ, що се отнася до процеситѣ, които ставатъ въ човѣшкия организъмъ, тѣ сж сложни, трудно обясними. Обаче, трѣбва да се знае слѣдното нѣщо: както природнитѣ процеси, така и тия, които ставатъ въ човѣшкия организъмъ, иматъ единъ и сжщъ произходъ.

фиг. 1

Да допуснемъ, че нѣкое сжщество, нѣкой човѣкъ, напимѣръ, се намира въ едно Божествено състояние. Това негово състояние е равно, навсѣкждѣ гладко и може да се изобрази съ формата на единъ кръгъ — С. Такъвъ човѣкъ има

миръ, спокойствие, идеенъ животъ, стремежъ къмъ Бога. Не се минава много врѣме, и този човѣкъ се отклонява отъ Бога, изгубва своя стремежъ къмъ идеенъ животъ, и състоянието му вече се измѣня. Въ него ставатъ пертурбации, вслѣдствие зародилитѣ се чувства на злоба, умраза, завистъ и т. н. Тия пертурбации сж причина за огъването и изпъкването на окръжноститѣ d и e. Каквото и да се говори на такъвъ човѣкъ, той е все на противоположно мнѣние. До вчера е намиралъ, че свѣтътъ е хармониченъ, че между хората има любовъ, а днесъ отказва това. Кои сж дълбокитѣ причини, които сж заставили този човѣкъ да говори и да мисли вече по такъвъ начинъ? — Това се дължи на пертурбациитѣ, които ставатъ въ неговото сърце.

И сега, за да се увѣрите въ истинността на това твърдение, вие може да направите единъ малъкъ психологически опитъ. Дайте, напимѣръ, една хубава ябълка на нѣкое дѣте и слѣдъ малко я вземете отъ него. Какво става въ сърцето на това дѣте? — Когато му давате ябълката, то се радва, но шомъ я вземете назадъ, въ сърцето му стааа една пертурбация, и гледате, това дѣте вече не е разположено. Трѣбва ли да ставатъ такива пертурбации въ сърцето на кого и да е? Ако дѣтето бѣше разумно, щѣше да каже: „Тази ябълка не бѣше моя. Еди-кой си господинъ ми я даде, и азъ се радвамъ за това. Послѣ той си я взе — и затова трѣбва да му благодаря, нѣма защо да се наскърбявамъ.“ Такива състояния се

срещатъ и у възрастнитѣ хора. Понѣкога на човѣка се отнематъ нѣкои нѣща, за които той може да е съзнавалъ, а може и да не е съзнавалъ, че не сж негови, и започва да страда, става недоволенъ, неразположенъ. Разумниятъ животъ седи въ това, именно, винаги да съзнавате, че когато ви се отнеме една ябълка, тя не е била ваша, и да не се смущавате.

Ще ви дамъ още единъ примѣръ. Нѣкой младъ поетъ напише едно стихотворение отъ 3 — 4 куплета и се радва, пази го, крие го въ себе си. Обаче, единъ день той го изпраща въ нѣкоя редакция да се напечата, и тамъ потъва нѣйдѣ въ коша на захвърлянитѣ писма и изчезва. Този поетъ е вече неразположенъ, недоволенъ. Защо? — Отнеха му радостта. Какво може да възпѣе единъ младъ поетъ? (— Любовта). Той виждалъ ли е Любовта? Не я е виждалъ, но все-таки нѣщо го подтиква да пише. Тѣй както гладътъ ни кара да ядемъ, жаждата — да пиемъ, нуждата отъ сънъ — да спимъ, така и нѣщо ни подтиква да пишемъ, да четемъ и да учимъ. Ние не сме абсолютно свободни. Запримѣръ, дойде сънното състояние върху васъ, налегне ви сънъ, и вие заспавате. Прѣди да дойде съна, вие казвате: „Никой не може да ме застави да направя това или онова, азъ съмъ свободенъ човѣкъ. Дойде ли обаче сънътъ, вие не можете да му се противопоставите, лѣгате на леглото си и спите 6 — 7 часа. Сънното състояние у човѣка е резултатъ на неговитѣ чувства, а не на мислитѣ му. Чувствата

приспиватъ човѣка. И когато паметта и мисълта на хората отслабватъ, чувствата сж причина за това. Когато чувствата идватъ отвънъ, тѣ сж силенъ стимулъ за човѣшката мисълъ, но когато идватъ отвжтрѣ, тѣ спиратъ мисълта на човѣка, и той става на каша, всичко въ него се разслабва. Забѣлжете, у всички хора, които сж слабоумни, чувствата взиматъ надмощие. Тѣ сж причина за слабостта въ ума, за слабата паметъ на човѣка. Волята на такива хора се проявява подъ влияние-то на чувствата. При това положение чувствата завличатъ волята много далечъ, тамъ, дѣто човѣкъ не е искалъ да отива. Новата психология казва, че чувствата сж независими отъ волята.

Ще ви задамъ въпроса: на какво се дължи свободата? Или, кой човѣкъ може да бжде свободенъ? — Свободата почива на единъ естественъ законъ. За да разберете, какъвъ е този законъ, ще ви прѣдставя слѣдната аналогия. Ще уподобя човѣка на мѣхуръ, пълненъ съ въздухъ. Ако на този мѣхуръ се закачи едно парче желѣзо съ тежестъ 100 клгр., какво ще стане съ този мѣхуръ? Свободенъ ли е сега този мѣхуръ да се движи въ въздуха, като по-рано? — Не, той ще потъне надолу, ще падне. И сега, този мѣхуръ, като съзнателно същество, мисли, разсждада, казва: „Азъ съмъ свободенъ, нищо не ме засѣга, нищо не може да ме свали долу.“ Питамъ: защо сега слизашъ надолу? — Не мога, нѣкаква тежестъ е закачена на менъ, нѣщо ме тегли надолу. Казвамъ: тежестта, която тегли човѣка надолу, това

сж неговитѣ желанія. И затова, щомъ човѣкъ се освободи отъ желаніята, които го теглятъ надолу, той излиза на повърхността, както мѣхура, пълненъ съ въздухъ. Докато умътъ на човѣка работи, той е свободенъ. Дойдатъ ли желаніята у човѣка, той става робъ на тия свои желанія, не може вече правилно да мисли, изгубва всѣкаква свобода. Човѣкъ може да бжде свободенъ само при една чиста, права мисль. Значи, свободната воля се проявява въ най-рѣдката срѣда. Ако затворите единъ свѣтильникъ въ дебела, желѣзна обвивка, ще може ли той да проясни свѣтлината си навънъ? — Не може. Естествениятъ законъ, при който човѣкъ може да добие свободата, си, е законътъ на правата, на чистата мисль.

Казвамъ хората не трѣбва да се спъватъ отъ своитѣ човѣшки чувства. И тѣ съставляватъ една велика сила, чиито качества трѣбва да познаватъ. Човѣшкитѣ чувства не сж постоянни, тѣ не траятъ дълго врѣме. Щомъ попаднете подъ влиянието на нѣкое човѣшко чувство, то може да ви владѣе часъ, два, може да владѣе день, два, три или повече, а нѣкога по нѣколко мѣсеца или една година и слѣдъ това ще ви напусне. Напусне ли ви, вие сте вече свободенъ. Въ това врѣме вашиятъ умъ работи правилно, и вие извличате една опитностъ отъ чувството, което бѣше ви завладѣло. Слѣдъ това ще попаднете на друго чувство, което непрѣменно ще бжде по-възвишено отъ първото. Чувствата трѣбва да бждатъ въ хар-

мония съ мислитѣ. Не сж ли въ хармония, взиматъ ли надмощие надъ мислитѣ у човѣка, той не може да мисли право. Слѣдъ това мислитѣ въ този човѣкъ ще взематъ надмощие, и той постоянно ще се намира въ неустойчиви състояния.

И тъй, трѣбва да знаете, че чувствата всѣкога заробватъ човѣка. За да се освободи човѣкъ отъ това робство, той трѣбва съзнателно да работи върху себе си. Чувствата прѣдставляватъ енергия, събрана отъ хиляди години въ природата. У кого ще попаднатъ тия енергии, за това природата не се интересува. Важното е тия енергии да се пласиратъ нѣкъдѣ и да се използватъ разумно. Когато нѣкой човѣкъ попадне подъ влиянието на единъ или на другъ родъ отъ тѣзи енергии, природата ги туря на гърба му и казва: „Днесъ ти ще използвашъ тия енергии, докато намѣря другъ, на когото да ги стоваря“. Съ това природата прави редъ опити, отъ които и вие се учите. Има ли нѣщо лошо въ тия опити? Трѣбва ли да се сърдите на природата за това? Колкото и да се сърдите, тя не обръща внимание. Има ли нѣщо лошо, ако майката даде една ябълка на своето дѣте и послѣ я вземе назадъ? „На дѣтето става мжно“, казвате вие. Това не значи нищо. Ние сме дѣцата, на които природата дава нѣщо, което обичаме, и послѣ го взима назадъ. Скрѣбътъ у човѣка се дължи на това, че му взиматъ прѣдмета, който обича; радостътъ пъкъ се дължи на това, че му даватъ нѣщо, което обича. Запримѣрь, вие имате малко, 5 — 6

годишно братче, което е мъдро и много интелигентно. Вие му се радвате, обичате го. Единъ денъ, обаче, природата го взима. Това ви създава голѣми страдания, голѣма скръбъ и запитвате: „Защо трѣбваше да ни даватъ това дѣте, щомъ си замина тъй скоро? — Това дѣте трѣбваше да дойде на земята и скоро слѣдъ това да си заминае, за да можете вие, чрѣзъ страданията си за него да се подигнете въ по-високъ свѣтъ. Като мислите за него, вие се качвате на по-високо стѣпало, отивате тамъ, дѣто е то.

Казвамъ: който не иска да потъва въ дълбочинитѣ на морето, ще държи желанията си вънъ отъ себе си, безъ да се свързва съ тѣхъ, и така ще ги разглежда. Ако нѣкой завърже на крака ви една торбичка съ 100 клгр. злато и ви пусне въ морето, отъ тежестъта вие ще потънете на дъното. Знаятъ ли хората, че на крака ви има закачена торбичка съ 100 килограма злато, десетъ водолази ще се спуснатъ да ви търсятъ изъ морето, да взематъ торбичката съ злато, а васъ да спасятъ. Взематъ ли златото, вие ще бждете свободни и като мѣхуръ ще излѣзете на повърхността на водата. Тия ваши желания сж външни, положителни и се намиратъ вънъ отъ кръга С. (фиг. 1), а вътрѣшнитѣ желания сж отрицателни, негативни и се намиратъ въ кръга С. (фиг. 1). Негативнигѣ желания произвеждатъ недоволство въ човѣка, или отъ самия него, или отъ окръжаващата срѣда, и затова той не може да работи. За да се освободи отъ недоволството

и за да придобие потикъ, сила да работи, той трѣбва да прѣмине въ положителнитѣ желания, дѣто ще може да се развива. При недоволството човѣкъ потъва въ гѣста материя, дѣто и желанията му се усилватъ повече. Само по себе си, обаче, отрицателнитѣ желания се смѣнятъ въ положителни, защото и тѣ излизатъ извънъ Божествения кръгъ С. и се прѣвърщатъ въ положителни. Затова човѣкъ трѣбва да учи търпѣнието. Дойде ли ви нѣкое тежко състояние на гнѣвъ, недоволство или друго нѣщо, въоръжете се съ търпѣние. Нѣма да минатъ 5 — 10 — 15 — 20 минути, или най-много половинъ часъ, и вашето състояние ще се смѣни. Недоволниятъ човѣкъ съ своето нетърпѣние иска да измѣни вътрѣшния редъ въ природата, вслѣдствие на което тя го улавя и го поставя вътрѣ въ кръга, въ по-ограничителни условия. Този кръгъ тогава става поширокъ, съ повече отрицателни желания. Опитали се човѣкъ и втори пѣтъ да реагира срѣщу разумната природа, тя го туря пакъ въ кръга С., който става още по-голѣмъ. Ето защо, човѣкъ трѣбва да се научи да търпи, за да може недоволството, само по себе си, да се смѣни въ доволство. Вие мислите, че ако не се борите, отрицателнитѣ ви състояния ще траятъ цѣлъ животъ. — Не, както положителнитѣ, тъй и отрицателнитѣ състояния у човѣка се смѣнятъ, не траятъ дълго време.

Сега, като минавате прѣзъ допирнитѣ точки на идеалния кръгъ С., по този начинъ вие ще

свободенъ отъ негативни чувства, той се прѣна-
ся въ своитѣ положителни чувства на миналото и
съ тѣхъ живѣе. Положителнитѣ чувства на мла-
дитѣ сж насочени къмъ бждещето. Отъ това не
се ползватъ нито младитѣ, нито старитѣ. Законъ
е: положителнитѣ и отрицателнитѣ чувства трѣб-
ва да присѣтствуватъ едноврѣменно въ живота на
човѣка. Животътъ на човѣка прѣдставлява кржгъ,
по окржжността на който се прѣплитатъ поло-
жителни и отрицателни чувства и желания (фиг. 1).

Човѣкъ може да изчисли математически,
колко врѣме ще трае извѣстно негово же-
лание, като вземе прѣдъ видъ извѣстни данни,
а именно: дължината на двата диаметра на повърх-
ността на лоба, широчината и височината на че-
лото, дължината на носа и широчината на брада-
та. Понеже формата на главата у човѣка постоян-
но се мѣни, съобразно това се мѣнятъ трайно-
стта и интензивността на желанията. Като каз-
вамъ, че формата на главата се мѣни, подразби-
рамъ, че това става прѣзъ разнитѣ фази на живо-
та. Който се занимава съ френологията, както съ
изучаване черепа на човѣка, ще забѣлѣжи, че тия
мѣста отъ черепа, дѣто мисълта се проявява най-
активно, тамъ костта е най-тънка. Интензивниятъ
животъ на човѣка, обаче, не се проявява всѣкога
въ една и сѣща областъ на черепа. Това показ-
ва, че дѣятелността на човѣшката мисль се смѣ-
ня прѣзъ разнитѣ фази на човѣшкия животъ. На-
примѣръ, ако нѣкой човѣкъ е разрушителенъ,
главата при ушитѣ му е широка. Такъвъ човѣкъ,

изучите и законитѣ, по които се движи този
кржгъ. Съ такива кржгове (e. и d.) се обясняватъ
и законитѣ на музиката. Тия прѣплетени кржгове
въ музиката обясняватъ издигането и понижава-
нето на тоноветѣ. Значи, съ тия кржгове човѣкъ
едноврѣменно ще изучава, както идейнитѣ чув-
ства, така и понижаването и издигането на тоно-
ветѣ.

Казвамъ: отъ младитѣ сега се изисква тър-
пѣние, а не индиферентностъ. Младиятъ не трѣб-
ва да се смущава, но да е увѣренъ, че всички
състояния у човѣка могатъ лесно да се смѣнятъ.
Вие можете математически да изчислите, слѣдъ
колко врѣме точно едно лошо състояние ще се
смѣни въ добро. Колкото по-интенсивно е страда-
нието, недоволството и съмнѣнието у човѣка, тол-
кова по-скоро то ще се смѣни. Казватъ за нѣко-
го: този човѣкъ има голѣма вѣра. Наскоро, обаче,
той изпада въ безвѣрие. Значи, той има вѣрвания,
а не вѣра. И затова, колкото повече и по-интенсив-
ни вѣрвания има човѣкъ, толкова по-скоро ще
изпадне въ безвѣрие. На всички съврѣмenni хора
е необходима абсолютна, положителна вѣра, за-
щото минаватъ прѣзъ фазата на постояннитѣ смѣ-
ни. У младитѣ хора страданията сж по-кратковрѣ-
менни, защото радостта взима надмощие у тѣхъ.
Затова младитѣ хора бързо и лесно се лѣкуватъ.
Често у старитѣ хора вжтрѣшнитѣ кржгове тра-
ятъ по дълго врѣме. Понѣкога тѣ изкуствено съз-
даватъ тия кржгове, понеже желанията имъ сж
силни. Ако се случи нѣкой старъ човѣкъ да е

като се разгнѣви, не се успокоява лесно. Ако главата на нѣкой човѣкъ е дълга, а при ушитѣ тѣсна, той не се гнѣви много, и гнѣвътъ му скоро минава. Желанията на човѣка сж динамически сили, скрити въ неговото подсъзнание, които слѣдъ време се изразяватъ като чувство или като мисль. Всѣко желание трѣбва да се впрегне на работа. Затова, като ви дойдатъ нѣкои страдания или радости, наблюдавайте се спокойно и се самоизучавайте!

Единъ старъ свещеникъ, около 60-65 годишенъ, ми разправяше слѣдната своя опитность: „Въ първитѣ години на живота си азъ не обичахъ страданията и по всѣкакъв начинъ се стараехъ да ги избѣгвамъ. Обаче, каквото и да правихъ, ставаше точно обратното: страданията все повече и повече се увеличаваха. Най-послѣ азъ си казахъ: „Слушай, приятелю, какво сивидѣлъ ти, че бѣгашъ отъ страданията? Отсега нататакъ ще дойдатъ истинскитѣ страдания! Пригответи се да ги приемешъ съ радость и да ги носишъ мжжки! Отъ този моментъ азъ обикнахъ страданията, но тѣ взеха да се отдалечаватъ отъ мене. Докато ги избѣгвахъ, тѣ ме прѣслѣдваха. Щомъ прѣстанахъ да ги избѣгвамъ, тѣ ме напуснаха“. Питамъ: какво лошо има въ това, да страда човѣкъ? Какво лошо има въ това, че нѣкой ви казалъ нѣкоя обидна дума? Защо трѣбва да страдате отъ това? Или защо трѣбва да се радвате, когато нѣкой каже, че много ви обича, че е готовъ да даде живота си за васъ? Кое е по-реално въ тия два случая: обиднитѣ ду-

ми, които ви казалъ нѣкой, че ви мрази, или пъкъ думитѣ на този, който казва, че ви обича? И въ двата случая вие чувате само думи. Едно е важно за васъ, че при тия случаи вие провѣрвявате слѣдния важенъ законъ за уравниовѣсяване енергиитѣ въ природата: когато нѣкой ви мрази, разумната природа ще изпрати другъ, който ви обича; и обратно, когато нѣкой ви обича, разумната природа ще изпрати другъ, който ви мрази. Кажете ли ви нѣкой, че ви мрази, кажете си: „Азъ се радвамъ за това, защото сега ще дойде този, който ме обича.“ Кажете ли ви нѣкой, че ви обича, ще знаете, че слѣдъ малко непрѣменно ще дойде този, който ви мрази. Сжщото нѣщо се отнася и до другитѣ области на живота и науката. Напримѣръ, нѣкой поетъ напише едно хубаво, идейно стихотворение, което всички харесвагъ. Второто стихотворение непрѣменно ще бжде лошо, безъ идея, което само опетнява ума на този поетъ, безъ да му придава нѣщо.

Сѣга, отъ всичко казано дотукъ, у васъ трѣбва да остане единъ основенъ законъ, съ който да противодѣйствувате на отрицателнитѣ желания и чувства, които се зараждатъ у васъ. Не е достатъчно само да имъ противодѣйствувате, но трѣбва да издържате на тѣхъ; не е достатъчно само да издържате, но вашата мисль трѣбва да расте и да се развива. При това, не трѣбва само мисльта ви да се развива, но и душата ви да се разширява, а духътъ ви да укрѣпва. Само така ще имате прояви на истински човѣкъ. Мнозина казватъ:

ние сме млади още; като остарѣемъ, тогава ще мислимъ за тия работи. Не, ако вие не поумнѣете като млади, и като стари нѣма да поумнѣете. Който е уменъ като младъ, и като старъ ще бжде уменъ. Тогава човѣкъ се намира на положителната страна въ своя животъ. Ако нѣкой човѣкъ е глупавъ като младъ, и на старини ще бжде глупавъ. Той се намира на негативната страна въ своя животъ.

Често младитѣ обичатъ да отлагатъ нѣщата. Напримѣръ, дойде ви нѣкоя добра мисль, да направите нѣщо, и вие казвате: „Това нѣщо не мога да направя сега“. Питамъ: на какво основание се надѣвашъ да го направите другъ пжтъ? — Не зная, така мисля. — Тогава мисли, че сега ще можешъ да го направишъ и се заеми съ тази работа. Когато казвате, че нѣщо е невъзможно, това подразбира, че вие искате да го направите свършено, и то изведнѣжъ, а това, именно, е невъзможно. Напримѣръ, възможно ли е за човѣка да изживѣе наведнѣжъ всички свои състояния отъ дѣтинството си до стогодишната си възраст? — Това нѣщо е невъзможно. Колкото и да си го прѣдставяте допустимо, споредъ сегашнитѣ закони на козмоса, то е невъзможно. Това е въпросъ на врѣмето. Засега на всинца ви прѣдстои да изучавате закона за смѣна на вашитѣ състояния, а единъ день, като станете вѣщи, учени хора, ще можете изведнѣжъ да се освобождавате отъ отрицателнитѣ състояния. Сега ще се освобождавате отъ тия състояния чрѣзъ търпѣние.

И тъй, за сега ще се научите да свързвате отрицателнитѣ форми съ положителнитѣ. Дойде ли ви нѣкое нещастие, веднага го свържете съ противоположното нему — щастieto.

Казвамъ: кржгътъ С. (фиг. I) прѣдставлява общия животъ на човѣка, а малкитѣ кржгчета по окржжността му прѣдставляватъ хармоничнитѣ и нехармоничнитѣ, или положителнитѣ и отрицателнитѣ състояния, прѣзъ които човѣкъ минава въ живота си. Важна мисль отъ тази лекция за васъ е мисльта за търпѣнието. Ще търпите, докато извѣстно отрицателно състояние се смѣни по единъ естественъ начинъ. Прѣзъ това врѣме може да плачете, да скърбите, да ви подлагатъ на унижения — всичко издрѣжете и си кажете: „За добро е това. Днесъ азъ страдамъ, скърбя, но другъ нѣкой се радва. Сега азъ съмъ дежуренъ, на постъ съмъ поставенъ, да дигамъ съ рамото си игото на човѣчеството. Утрѣ ще се смѣня, другъ ще поеме тази работа.“ Ако можете съзнателно да си наложите търпѣние, това показва, че сте ученици на новото учение. Търпѣнието е жизнениятъ елексиръ на душата. То не може да се постигне лесно. Жертви, воля се изисква за това! Търпѣнието е вжтрѣшно качество на човѣшката душа, което ние наричаме „будна мисль“, или „будностъ на съзнанието“. Никой не може да изкара търпеливия човѣкъ отъ неогвото положение, защото той се намира на единъ вжзелъ, дѣто силитѣ сж въ равновѣсие. Самъ човѣкъ може да наруши това свое състояние — никой другъ. За да

не наруши своето равновѣсие, той постоянно трѣбва да се държи на повърхността на водата, да не потъва надолу. Всички съвременни хора имат тази опитност, да потъватъ въ водата и отново да изплуватъ. Колко пжти тѣ сж потъвали и изплували на повърхността на водата! Ако човѣкъ не прѣминава отъ нехармоничнитѣ въ хармоничнитѣ състояния на своята душа, каквото знание и да има, ще го загуби; ако е музикантъ, ще изгуби изкуството си; ако е художникъ, ще изгуби тази дарба. Дойде ли човѣкъ до своитѣ хармонични чувства и желания, той ще бжде доволенъ отъ всичко, което му се дава. И тогава, мислитѣ и чувствата му ще се развиватъ правилно, и той ще живѣе въ закона на свободата.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“!

28. лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 28 юни, 1925 г.
София.

29 ЛЕКЦИЯ.

Прѣходни състояния на съзнанието.

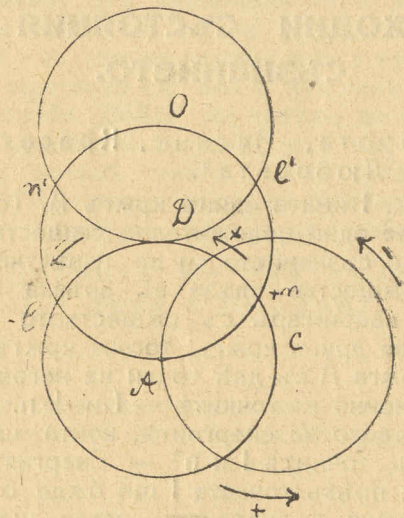
„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

На фиг. 1 имате единъ кръгъ А. Този кръгъ прѣдставлява едно положително сжщество, което е разширило съзнанието си до извѣстна степенъ. Ако това сжщество влѣзе въ връзка съ друго сжщество, напримѣръ съ сжществото Д, което прѣдставлява другъ кръгъ, тогава кръгътъ Д ще прѣсѣче кръга А въ двѣ точки на неговата периферия, а именно въ точкитѣ — 1 и $\perp$ п. Какво ще бжде качеството на енергиитѣ, които ще протичатъ прѣзъ точкитѣ 1 и п? — Енергията, която ще протече прѣзъ точката 1 ще бжде отрицателна и низходяща, а енергията, която ще протече прѣзъ точката п ще бжде положителна или възходяща, затова отбѣлѣзваме точкитѣ съ буквитѣ — 1 и $\perp$ п.

Ако сжществото, което прѣдставлява кръга А, влѣзе въ връзка съ друго сжщество, изразено чрѣзъ кръга С, ще стане смѣна на енергиитѣ:

положителните енергии ще станат отрицателни, а отрицателните ще станат положителни. Ако кръгът С. се свърже с друг кръг, енергията ще се смени и т. н.. Сега важният въ-

фиг. I

просъ е, какъ става тази смена на енергията? Всички сте наблюдавали въ себе си тази смена на енергията, но не знаете, коя е причината за това нещо. Напримър, ставате сутрин с едно положително желание: чувствувате се силенъ,

смиленъ и решителенъ, лесно решавате всички въпроси — каквото кажете, направите го съзнание-то ви се разширява, стреми се към безкрайността. Обаче, следъ обядъ става смена на вашите енергии, вие минавате въ негативно състояние и казвате: „Нищо няма да излезе отъ тази работа“. Съзнанието ви започва да се смялява. Сутринта енергията ви се е движила отъ лъво към дясно, по посока $+$ n, възходяще състояние — качване нагоръ. Следъ обядъ енергията ви се е движила отъ дясно към лъво, по посока $-$ l, низходяще състояние — слизване. Колкото повече съзнанието се разширява, толкова повече и връзките му се увеличаватъ. Тогава кръгътъ А. ще влезе въ връзка и съ кръга О, съ който ще се прѣсѣче въ точките l^1 и n^1 . Тия кръгове нѣматъ нищо общо помежду си. Тѣхните центрове се намиратъ все по периферията на другите кръгове. Напримѣръ, центроветъ на кръговетъ А, Д, О, С сж все на периферии. Въ такъвъ случай, когато въ математиката говоримъ за кръгъ, въ който има стремление да увеличава радиуса си до безкрайност, центърътъ на този кръгъ ще се намира навсѣкждѣ. Съ такъвъ кръгъ, именно, си прѣдставяваме развитието на човѣшкото съзнание.

И тъй, общиятъ центъръ, прѣзъ който минава живота, се намира навсѣкждѣ. Засега ние знаемъ само живота на периферията, а какво прѣдставява сжщинскиятъ животъ въ центъра, това не знаемъ. Туй е велика тайна въ природата. Защо? — Защото центърътъ на кръга, който прѣд-

ставява общия, цѣлокупния животъ, като центъръ на безкрайно голѣмъ кръгъ, се намира навсѣкждѣ. Това показва, че човѣшкото съзнание може да се разширява, и послѣ, по обратенъ пътъ, да се смалва. Сутринъ съзнанието се разширява, вечеръ се смалва, като мѣхъ. И музиката се дължи на подобно разширение и свиване или смалване. Човѣкъ пѣе и свири, когато се разширява. Прѣстане ли разширяването, прѣстава музиката, заглѣхва пѣсенъта. Щомъ гайдата се свие, и свиренето не се чува.

Какво показва пѣнието и свиренето? — Докато човѣкъ пѣе и свири, енергиитѣ у него сж положителни и възходящи; прѣстане ли да пѣе и да свири, енергиитѣ прѣминаватъ въ отрицателни и низходящи. Въ такъвъ човѣкъ се събиратъ разрушителни енергии, и той изпада въ единъ свѣтъ на безпорядкъ и дисхармония. Този свѣтъ е свѣтъ на неразумностъ. Ето защо, всички окултни школи прѣпоръчватъ пѣнието и свиренето като срѣдства за тониране, за излизане отъ извѣстно дисхармонично или отрицателно състояние. Изпаднете ли въ нѣкое низходяще състояние, поставайте се, макаръ и по изкуственъ начинъ, да си създадете разположение за пѣние или свирене. По естественъ начинъ може да пѣе и да свири само този човѣкъ, който има нѣкакъвъ високъ идеалъ въ своята душа. Този човѣкъ пѣе за своето отечество, за свѣтли бжднини, за ангелитѣ, за Бога — за всичко велико и красиво въ свѣта. Нѣма ли нѣкакъвъ идеалъ въ душата си, или

нѣкаква идея въ ума си, той не може да пѣе.

Окултниятъ ученикъ, като пѣе и свири, той е проникнатъ отъ нѣкаква идея. Нѣкои хора започватъ да пѣятъ, вдъхновяватъ се, но изведнѣжъ дойде съмнѣнието, и тѣ казватъ: „Защо ли ще пѣемъ? Какво ще придобиемъ съ тази пѣсенъ?“ — и прѣставатъ да пѣятъ. Пѣсенъта е говоръ на душата. Не прѣставайте да пѣете! Какво означава напимѣръ, тонътъ la? — Той е основниятъ тонъ на живота. Дойде ли до въпроса, какво нѣщо е животътъ, вземете тона la и пѣйте. Кажете си: „Сега ще размишлявамъ върху живота“. Слѣдъ това вземете тона si. Какво означава този тонъ? (— Астролозитѣ го свързватъ съ планетата Меркурий). Значи, той прѣдставлява природния умъ на човѣка. Това сж хора съ търговски наклонности, които често изпадатъ въ песимизмъ. Дойде ли човѣкъ до това положение, трѣбва да мине отъ тона si къмъ тона la, т. е. къмъ живота. Въ такъвъ случай, човѣкъ трѣбва или да слѣзе единъ тонъ надолу, да дойде въ тона la, или да се качи много нагорѣ, да вземе тона la въ една гама по-високо. Когато се отива отъ по-низкитѣ къмъ по-високитѣ тонове, има едно качване, отиване нагорѣ, възходяще движение, което опрѣдѣля духовния животъ. Когато се слиза отъ по-високитѣ къмъ по-низкитѣ тонове, има едно слизание надолу, низходяще движение, което опрѣдѣля материалния животъ — животътъ на коренитѣ.

Казвамъ: всѣки човѣкъ, който разпрѣшава нѣкоя задача отъ материаленъ характеръ, непрѣ-

менно трѣбва да слѣзе долу. Растението, напри-
мѣръ, за да мине въ по-горно състояние, трѣбва
да се зарови въ земята, да прѣмине извѣстни
пертурбации и тогава да излѣзе на повърхността.
Тонътъ si, самъ по-себе си, е миньоренъ, затова,
докато дойде до тона Ia, много по-горенъ, ще
мине прѣзъ редица страдания. И тонътъ Ia отъ
своя страна нѣма да спре на своето мѣсто, но ще
мине прѣзъ si и ще дойде въ do, което значи,
че вибрациитѣ на живота ще се видоизмѣнятъ въ
по-високи, ще се подигнатъ.

Музиката може да се употреби за трансфор-
миране на различнитѣ състояния у човѣка. Напри-
мѣръ, ако нѣкой човѣкъ е много активенъ, за-
смѣна на своето състояние, той ще употреби ми-
ньорната гама; ако пъкъ е чрѣзмѣрно пасивенъ,
той ще си послужи съ мажорната гама. Изобщо,
пѣте ли, свирите ли, трѣбва да имате идея, защо
правите това. Това не значи, че ще станете музи-
канти, или че ще използвате музиката, като про-
фесия, но вие трѣбва да имате идея, да знаете,
защо ви е музиката, и да я използвате като ра-
зумна проява въ природата. Нѣкои ще кажатъ:
„Музиката е човѣшко изобрѣтение, тя не сжще-
ствува въ природата. Питамъ: ако това е вѣрно,
тогава славеятъ дѣ се е училъ да пѣе? Въ коя
музикална школа на свѣта славеятъ е слѣдвалъ
пѣние? Ще кажете: „Малкото славейче се е учи-
ло отъ своитѣ родители“. — Добрѣ. Ами тѣ какъ
и дѣ сж учили? Кой е училъ първия славей да
пѣе? — Въ природата има извѣстенъ шумъ, извѣст-

ни звукове, прѣдизвикани отъ бучението на вѣ-
търа, отъ плискането на морскитѣ вълни, отъ те-
чението на водата въ рѣкитѣ и т. н. Понѣкога въ
тия звукове, въ този шумъ има хармония, понѣко-
га той е дисхармониченъ. Приятна музика. приятна
хармония има въ шумолението на листата по дървета-
та, леко разлюлявани отъ вѣтъра! Приятна музика
се образува и отъ течението на водитѣ, които се
удрятъ въ камъчетата! Хармонично е шумоле-
нето на водата въ планинскитѣ извори! Всѣки
самъ може да си произведе такава музика. Избе-
рете си една вадичка съ бистра, чиста вода,
турете въ нея нѣколко камъчета отъ различна
голѣмина, съчетайте ги въ особенъ редъ, така че
водата, като минава покрай тѣхъ, да се създаватъ
хармонични звукове. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ
да съчетава тоноветѣ, да създава отъ тѣхъ музика.
Мнозина считатъ тия прояви на природата слу-
чайни, неразумни.

Питамъ: какъ се познава разумниятъ животъ?
Кржговетѣ А, Д (I фиг.) показватъ, че въ тѣхъ
живѣятъ разумни сжщества. Понеже простран-
ството I п е непроходимо, тия сжщества, като ра-
зумни, сж турили надъ него мостъ, за да
могатъ да минаватъ отъ единия брѣгъ на другия.
Значи, тѣ иматъ помежду си пѣтни съобщения.
Какво показва това? — Че тѣ сж разумни сжще-
ства. Щомъ влѣзете въ една страна и видите, че
тамошнитѣ жители сж направили мостове на рѣ-
китѣ, това показва, че тѣ сж разумни. Нѣматъ ли
мостове, тѣ не сж разумни сжщества. (Ангелитѣ

нуждаят ли се отъ мостове?) — Цѣлото небе е свързано съ мостове, и ангелитѣ вървятъ по тѣхъ. Какво прѣдставляватъ, въ сжщностъ, крилата на ангелитѣ? — Мостове. Когато нѣкой ангелъ иска да мине прѣзъ непроходима мѣстностъ, той простира крилата си, вмѣсто мостъ, и минава по него. Тѣхнитѣ крила прѣдставляватъ прѣкрасни мостове. Тѣй щото, когато между двѣ разумни сжщества има пжтни съобщения, това показва, че тѣ сж разумни.

Сега всички съврѣмenni хора трѣбва да работятъ, за да образуватъ помежду си мостове. Днесъ всички пжтища, всички съобщения и мостове между хората сж прѣкжснати. Вслѣдствие на това тѣ се намиратъ въ едно колебливо, въ едно прѣходно състояние. Сега напрѣднатитѣ сжщества строятъ мостове за съобщение на физическия съ духовния свѣтъ. Могатъ ли хората да си служатъ съ тия мостове, много отъ въпроситѣ, които днесъ ги смущаватъ, ще се изяснятъ. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ възприема една идея отъ разумната природа и желае да я реализира, да я прокара въ обществото. Ако мостоветѣ между физическия и духовния свѣтъ сж възстановени, хората отъ това общество ще разгледатъ тази идея, ще я проучатъ добръ, и ако е наврѣмenna, тѣ ще я приложатъ, безъ никакъвъ споръ помежду си.

Моята задача е да ви обърна вниманието и на въпроса за храненето. Често мнозина запитватъ: добръ ли е да имаме обща кухня, или всѣки самъ да се храни? Казвамъ: разумнитѣ хора се хранятъ за-

едно, братски, а неразумнитѣ хора се хранятъ поотдѣлно, единично. При рѣшаване на разнитѣ въпроси, хората трѣбва да се ръководятъ отъ живата, разумна природа. Както постѣпва тя, така трѣбва и тѣ да постѣпватъ. Запримѣрь, човѣшкиятъ организъмъ е сборъ отъ милиарди клѣтки, които живѣятъ заедно и се подчиняватъ на единъ общъ господаръ. Всички иматъ общъ стомахъ, обща кухня, и затова всички заедно се хранятъ. Десетъ милиарда сжщества се нареждатъ около общата трапеза и започватъ да се хранятъ братски, и всички заедно взиматъ участие въ общата работа. Какво ще стане съ организма, ако всѣка клѣтка започне сама да си приготвява храна? — Ще се внесе разцѣпление въ общия организъмъ. Правата идея изисква да се стремите къмъ общностъ. Трудътъ е общъ само между разумнитѣ сжщества. Ще кажете: въ този случай индивидуалността ще изчезне, ще се загуби. — Не, разумнитѣ човѣкъ и въ общата работа ще запази своята индивидуалностъ. защото той ще вземе точно това мѣсто, което Богъ му е опрѣдѣлилъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да възприеме тази идея и да я развие и разработи въ себе си. Желателно е всички млади братя и сестри, като дохождатъ въ София, да разискватъ върху този въпросъ, всички да взиматъ участие въ кухнята. Само при общата работа хората изглаждатъ извѣстни недоразумѣния, грапабини помежду си, а отъ друга страна се опознаватъ по-добръ. Общиятъ животъ е Божественъ животъ. Общата работа е работа за Бога.

Мнозина се питатъ: какъ се изразява Божествениятъ животъ? — Чръзъ разумността. Да бждешъ разуменъ, значи да бждешъ благороденъ и отстъпчивъ. Разумниятъ животъ изисква взаимни отстъпки: единиятъ отстъпва, и другиятъ отстъпва. Запримѣръ, имаме една торба съ пари. Поставяме тази торба прѣдъ нѣкой разуменъ човѣкъ. Той я погледне, замине си и казва: „Сега не ми трѣбватъ пари“. Мине другъ разуменъ човѣкъ покрай нея, казва сѣщото. Мине трети разуменъ човѣкъ, и той я отминава. Всички си отстъпватъ взаимно. Дойде ли четвърти, комуто сж нужни пари, бръква въ торбата, взима нужната сума и оставя торбата на мѣстото. Другъ пѣтъ този човѣкъ минава покрай торбата, отваря я и оставя въ нея извѣстно количество злато и си заминава. Така постъпватъ разумнитѣ хора. Мине ли нѣкой неразуменъ човѣкъ покрай торбата, веднага се спира, замисля се и казва: „Будали сж тия, които оставили тази торба съ паритѣ насрѣдъ пѣтя. Я да я задигна азъ!“ Задига я той и я използва само за себе си. Това е култура на кражбата. Торбата е само единъ образъ, съ който искаме да изразимъ отношенията, които сжществуватъ въ разумния свѣтъ.

Нѣкой ще запита: „Какъ трѣбва да постъпя, ако намѣря една торба съ пари на пѣтя си?“ Вие не трѣбва да постъпвате като онзи бѣденъ човѣкъ, който отишълъ при единъ богатъ да му иска пари на заемъ. Той отива единъ день при богаташа и му казва: „Моля ти се, послужи ми, имамъ

нужда отъ пари!“ Богаташътъ му дава ключа и казва: „Вземи ключа, отключи касата, извади колкото пари ти сж нужни и, като си послужишъ, върни тия пари на мѣстото имъ“. Бѣдниятъ човѣкъ взима ключа, отваря касата и изважда нужната сума. Колкото пѣти му пострѣбвали пари, той вадилъ отъ касата, но нищо не внасялъ. Отива тогава при богатия човѣкъ и му казва: „Вземи ключа отъ касата, паритѣ се свършиха, нищо не остана въ нея“. — Това показва, че ти самоси взималъ, а нищо не си турялъ.“ — Така не може да има пари въ касата. Ако искате да имате пари въ касата, едновременно трѣбва да вадите и да туряте въ нея нѣщо. Каква идея може да имате, ако всички искате само да взимате, а нищо да не влагате? Всѣки трѣбва да взима толкова, колкото внася. Въ това седи разумниятъ животъ. Нѣкой взима 1000 лева да си послужи. Слѣдъ това той трѣбва да върне тия 1000 лева на мѣстото имъ. Тѣй щото, всѣки самъ ще води своя тевтеръ, безъ да става нужда да дохожда инспекторъ да ревизира смѣткитѣ му. Природата държи точна смѣтка за всички приходи и разходи.

Казвамъ: каквото и да прави човѣкъ, въ края на краищата, ще се натъкне на важния въпросъ, какъ да уреди живота си. Като отговоръ на този въпросъ, природата прѣдставя една малка програма, а именно: взаимната жертва. То значи: у всички хора да има желание взаимно да си помагатъ, като при това тази взаимнопомощъ започне отъ този, който най-много се нуждае. Взаимната жертва

това е Божественият път, към който човъкът трябва да се стреми. Когато хората се стремят към взаимна отстъпчивост, взаимна жертва и солидарност, навсякъде във живота ще има прогрес — и във науката, и във изкуствата. Ако някой човък е с положителен темперамент, п, трябва да дружи с такъв, който има отрицателен темперамент, l, за да могат силите и на двамата взаимно да се балансират. Като се съберат тия двама души заедно, ще могат добре да работят: п е господарь, който дава, а l е слуга, който работи. Какво ще се получи в резултат? — От тази вълна ще се получи вече готов плат. Този плат ще го купи някой човък с положителен характер. Защо не може да го купи човък с отрицателен характер? — Защото отрицателните хора сами си приготвяват платовете, но не ги купуват, нито ги прилагат във живота си. Когато човък има някое отрицателно състояние, той изпитва въ себе си една приятност, че може да работи, без да издава това свое състояние навън. Положителните натури пък проявяват своето чувство навън.

Окултният ученик трябва да разбира и прилага живата математика във живота си, колкото трудна и да е тя. Той трябва да прави редица опити във това направление. Исква ли човък да изправи някоя своя погрешка, или да трансформира едно свое неразположение, той трябва, преди всичко, да разбира своите вътрешни състоя-

ния. Когато изпаднете въ някое песимистично настрояние, трябва да знаете, че пътищата към направлението, по което се движите, сж прѣкъснати — поставена ви е някаква прѣчка, някакво прѣпятствие. Скрѣбта, страданията, мъжнотиите, обезсърденията във живота на човѣка показватъ, че по посоката на неговото движение сж поставени спънки, които прѣкъсватъ съобщенията. То-зи човѣкъ нѣма отворенъ път. Какво трябва да направи този човѣкъ, за да отвори пътя си? — Има два начина, по които той ще може да си направи мостъ. Прѣдставете си, че този човѣкъ е купилъ единъ килограмъ чисто дървено масло, което иска да занесе на своя приятелъ. Но преди да е успѣлъ да му го занесе, той получава отъ своя приятелъ едно оскърбително писмо. Този човѣкъ се спира сега и се замисля, какво да направи съ маслото. Двѣ възможности има: или да хвърли шишето съ маслото на земята, или да го задържи за себе си. Коя отъ двѣте постѣпки е за прѣдпочитане? Ако той хвърли шишето съ маслото на земята и го строши, това подразбира: „За да може да съществува между насъ двамата приятелство, ти трябва да слѣзешъ на земята, да научишъ законите на смиренieto“. Ако пъкъ задържи шишето съ маслото за себе си, съ това той иска да каже на своя приятелъ: „Ти не заслужавашъ това масло. И да ти го дамъ, не можешъ да го използвашъ, както трябва. Затова, азъ ще задържа маслото за себе си, понеже се надѣвамъ да изправа тази погрѣшка“. Какъ ще изправи по-

грѣшката? — Отъ маслото, което задържи за себе си, този човѣкъ ще приготви едно вкусно, богато ядене и ще покани своя приятелъ на обѣдъ. Той като дойде, ще си хапне добръ, ще се задоволи и ще съзнаепогрѣшката си. Ще каже: „Приятелю, извини ме, че ти написахъ такова оскърбително писмо. Азъ бѣхъ на кривъ пѣтъ“. По този начинъ работата ще се оправи, и двамата приятелище бждатърадостни и весели. А това не енищо друго, освѣнъ поставяне мостъ между тѣзи двама приятели. Мостътъ възстановява тѣхнитѣ отношения. Отъ чисто практическо гледище, за прѣдпочитане е шишето съ маслото да остане у васъ, отколкото да го хвърляте на земята. Затова казвамъ на всинца ви: не трошете шишетата си!

Съ какво се отличаватъ младитѣ хора, младото поколѣние? — То търси лесния пѣтъ. Младитѣ искатъ да постигнатъ своитѣ идеали изведнѣжъ. Напримѣръ, ако нѣкой младъ се заеме да свири едно трудно класическо парче, той иска изведнѣжъ да го изсвири, безъ много трудъ и усилия. Но прѣдставете си, че природата изисква отъ този младъ човѣкъ самъ да си направи инструмента, самъ да си създаде музикалната пиеса и най-послѣ самъ да я изсвири. Колко врѣме, каква дълбока и концентрирана мисль се изисква отъ този човѣкъ, за да може той да създаде инструмента, да композира пиесата и слѣдъ това да я изсвири! Всѣки човѣкъ може да стане ученъ; това е въпросъ на врѣмето само, но затова се

изисква усиленa дѣятелность, безъ колебание и страхъ.

Сега, ако искате да провѣрите истинността на всичко казано дотукъ, трѣбва да направите поне единъ опитъ, но безъ подозрѣние, безъ съмнѣние. Изключите ли съмнѣнието и подозрѣнието отъ ума си, на сто опити ще имате само едно изключение. Ако човѣкъ има вѣра, той ще може само въ единъ мѣсецъ, вмѣсто цѣла година, да разрѣши и проучи и най-сложнитѣ математически задачи. Мнозина мислятъ, че ученето е трудна работа. Ученето е трудно само тогава, когато въ ума на човѣка има малко свѣтлина. Причината, дѣто нѣкои хора не могатъ да учатъ, седи въ това, че тѣ не мислятъ право, не разсждаватъ добръ. Слѣдователно, тѣ иматъ малко свѣтлина въ ума си. Който има много свѣтлина, той учи лесно, добръ. Свѣтлината усилюва енергията на мозъчнитѣ клѣтки. Умътъ на човѣка се нуждае отъ повече вжтрѣшна свѣтлина. Тази вжтрѣшна свѣтлина се добива само чрѣзъ вѣрата. Съмнѣнието, подозрѣнието загасватъ вжтрѣшната свѣтлина. Запримѣръ, рѣшиши нѣкоя задача, но се усъмниши нѣщо. Веднага спирашъ задачата, не знаешъ наждѣ да вървишъ — въ ума и съзнанието ти настава мракъ и заблуждение. Слѣдъ врѣме отново се вдъхновишъ, придобивашъ вѣра и започвашъ да работишъ нататѣкъ. Така работишъ 4 — 5 години върху задачата и най-послѣ я свършвашъ. Дойде твоятъ професоръ, ученъ и способенъ човѣкъ,

прѣглежда задачата ти и намира една малка погрѣшка въ десетичнитѣ числа. Нищожна, малка е погрѣшката, но трѣбва да се поправи. Питамъ: тази малка погрѣшка измѣня ли вашето естество? Прави ли ви морално по-лоши, отколкото сте били по-рано? — Не. Ако, обаче, направите тази грѣшка въ живота си, тя ще се отрази злѣ върху характера ви. Ако дадете пари на нѣкоя вдовица и къмъ опрѣдѣлената сума прибавите $\frac{1}{100}$ частъ отъ стотинката, какво ще спечели вдовицата отъ този малъкъ придатъкъ? — Нищо нѣма да спечели. Но имате ли такава малка частъ отъ енергията на нѣкоя разумна природна сила, тя ще има грамаденъ ефектъ, и съ нея ще можете да дигнете земята нагорѣ въ пространството. Що се отнася до паритѣ, стотинката не играе нѣкаква важна роль, но ако стомилионната частъ отъ стотинката прѣдставлява нѣкаква силова линия на живота, тя ще има грамаденъ ефектъ.

Слѣдователно, малкитѣ потици, които имате въ живота си, изразени въ мисли, чувства, желания, знания, сж все такива силови линии съ грамаденъ ефектъ въ своитѣ дѣйствия. Често казвате: тия нѣща сж малки, нищожни. Казвамъ: въ малкитѣ, въ дребнитѣ, въ нищожнитѣ нѣща седи величието на човѣка. Щастието на човѣка иде отъ момента, когато той започва да обръща внимание на малкитѣ силови величини въ живота си. Напримѣръ, яви се у васъ малкото желание да ставате сутринъ рано и да размишлявате, но като се събудите сутринъта, поогледате се наоколо, усѣ-

щате, че въ стаята ви е студено, и веднага отлагате желанието си за другъ пжтъ. Казвамъ: щомъ е дошло това благородно желание у васъ, не отлагайте, изпълнете го веднага. Станете рано, измийте се, облѣчете се и започнете молитвата си. Изпълните ли това малко желание, отъ този моментъ ще започне и вашето повдигане. Ако отложите, или напълно отблъснете това желание, отъ този моментъ ще се зародятъ всичкитѣ ви нещастия. Когато човѣкъ се моли, трѣбва да бжде правъ, бодъръ. Никога не се молете седнали. Когато здравиятъ човѣкъ се моли на Бога, неговото естествено положение е да бжде изправенъ на краката си: главата му да бжде свързана съ центъра на слънцето, а краката му — съ центъра на земята. Ако нѣкой лежи на гърба си и иска да се моли, нѣма да може — ще го нападнатъ кошмарни състояния, защото земнитѣ енергии подпушватъ грѣбначния му стълбъ. Когато поставятъ човѣка съ лице къмъ земята и го биятъ отгорѣ, той може да се моли добръ, защото пакъ се намира въ зависимостъ отъ слънцето.

Казвамъ: най-важно за всички е да се свързватъ съ положителнитѣ сили въ живота. Съмнѣнието, подозрѣнието и редъ отрицателни състояния могатъ да дойдатъ у васъ, но вие не се стремете да ги изкоренявате. Оставете рѣката да си тече, не правете бентове по нея! По сжщия начинъ не се стремете да корените злото, което, сжщо като рѣката, е едно течение. По-лесно е човѣкъ да вземе нѣколко греди, да ги тури като

мостъ надъ рѣката и да мине по тѣхъ, отколкото да мине съ колата си подъ бента на рѣката. Съвременнитѣ хора сж подпушили днесъ много рѣки, направили сж бентове, но какво сж спечелили отъ това? — Редица нещастия. Отсега нататъкъ мостове трѣбва да се правятъ, а не бентове. Никой не може да подпушва, да спира силитѣ на природата. Върху тѣхъ трѣбва да се поставятъ мостове, разумни съобщения. Двѣтѣ течения — И и + н, положителното и отрицателното, трѣбва да бждатъ въ ржцѣтѣ на човѣшкия разумъ; той трѣбва да ги влада. Когато едно разумно същество отъ духовния свѣтъ иска да прѣмине отъ едно състояние въ друго, хваща двѣтѣ дрѣжки на положителната и отрицателната сили, които веднага взаимно се унищожаватъ, и той се качва нагорѣ въ пространството. Като смѣни състоянието си, оставя тия двѣ дрѣжки. По този начинъ всички хора могатъ да трансформиратъ състоянията си. Хванете ли съ вѣра положителното и отрицателното въ живота си вие ще прѣминете отъ друагта страна на рѣката, като по мостъ. Постѣпвате ли така, нѣма да има мжнотия въ живота ви, която ще може да ви спъне. Всички мжнотии могатъ да се прѣдолѣятъ съ вѣра!

Често казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ е много грубъ“. За другъ нѣкой казватъ: „Този човѣкъ е много благороденъ, деликатенъ въ отношени-ята си“. Коя е причината за това различие? Защо единиятъ е грубъ, а другиятъ — мекъ, деликатенъ? — Това се дължи на материята, отъ която

сж създадени тѣхнитѣ тѣла. Материята, отъ която е направено човѣшкото тѣло, е разнообразна. Колкото единъ човѣкъ е по-грубъ, толкова по-голямъ брой отъ неговитѣ клѣтки сж отъ низшъ животински произходъ; колкото човѣкъ е по-мекъ, по-деликатенъ, толкова по-голямъ брой отъ неговитѣ клѣтки сж отъ по-високъ органически произходъ.

И тъй, сега отъ младитѣ се изисква нова, положителна вѣра. Въ какво седи тази вѣра? — Вѣра безъ съмнѣния! Съмнѣнието да седи отвънъ, вѣрата — отвжтрѣ! Страхътъ — отвънъ, Любовта — отвжтрѣ! Глупостта — отвънъ, Мждростта отвжтрѣ!

Сега ще ви прѣдставя нѣколко положения за размишление. Прѣдставете си, че вие сте слуга при единъ гордъ, честолубивъ и своенравенъ господаръ, но имате силно желание да учите. Какъ ще изкажете своето желание прѣдъ господаря си, за да се съгласи той да му работите и сжщеврѣменно да ви издържа въ училището?

Второто положение: вие сте бѣденъ човѣкъ, търсите нѣкаква служба, но нѣмате отъ никого прѣпорѣжка. Отивате при нѣкой господаръ, искате да ви назначи на работа. Какъ трѣбва да се прѣдставите прѣдъ него, да изявите своята работоспособность?

Третото положение: вие сте боленъ човѣкъ. Прѣглеждатъ ви нѣколко лѣкари, и всички констатираатъ, че страдате отъ тежка, неизлѣчима болестъ. Въпрѣки всичко това, у васъ има силно, не-

прѣодолимо желание да живѣете, да бждете здрави. Какво трѣбва да направите? (— Да се обърнемъ къмъ Бога). — Да, съ обръщането си къмъ Бога, човѣкъ ще може да разрѣши всички задачи, всички мжчнотии въ своя животъ.

Упражнение: всички прави! Движение на ржцѣтъ нагорѣ, послѣ — надолу, слѣдъ това — въ кржгъ. При тия движения ще произнасяте бавно слѣдното изречение: „Доброта, смирение всичко рѣшаватъ въ свѣта“.

Като кажете думата доброта, ржцѣтъ горѣ, смирение — ржцѣтъ долу; всичко рѣшаватъ въ свѣта — ржцѣтъ въ кржгъ. Слѣдъ това бавно се изнасятъ напредъ и послѣ се спущатъ надолу.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

29 школна лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 5. VII, 1925 г. (първия денъ на трети младежки съборъ,) София.

Учтивиятъ човѣкъ

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Прозходъ на песимизма“.

Песимизмътъ има двѣ отрицателни качества по сжщество. Кои сж тия качества? (— Липса на вѣра). (Гордитѣ хора сж песимисти). Песимистътъ е наблюдателенъ човѣкъ. Той, като гледа на мрачната, на отрицателната страна на живота, неговиятъ умъ е буденъ, именно, въ това отношение. Слабата страна на песимиста седи въ това, че той се подава на чужда воля. Това нѣщо тормози неговата психика. Будностъ на ума къмъ отрицателното и несамостоятелна воля сж двѣтъ качества на песимиста. Вслѣдствие на тия двѣ качества, той е въ постоянна борба. Коя е чуждата воля, която указва давление върху него и го тормози? — Природата. Защо? — Понеже той постоянно критикува природата. По този начинъ, именно, той влиза въ стълкновение съ нея. Той иска да бжде абсолютно свободенъ и да ѝ се налага, да ѝ стане господарь, Природата, обаче, му показва, че той не е и не може да бжде свободенъ човѣкъ. Какъ му показва това? — Като го мачка, обвързва и съ това го прави така зависимъ, както и тя е зависима. Природата е много интелигентна, тя дава възможности

на всички хора, а специално и на песимиститѣ да мислятъ. Който се опита да влѣзе въ борба, въ стълкновение съ природата, да иска да стане абсолютно свободенъ, абсолютно независимъ човѣкъ, той непрѣменно ще стане песимистъ. Да иска човѣкъ абсолютна свобода, абсолютна независимостъ, подразбира той да бжде абсолютно мѣдъръ и силенъ. Свобода безъ абсолютна мѣдростъ и сила е невъзможно нѣщо. Такава свобода е немислима,

Първата буква на думата, „песимизъмъ“, буквата П е съставена отъ три прави линии: Буквата П прѣдставлява брѣмененъ човѣкъ съ идеи. Двѣтъ успоредни линии показватъ, че песимистътъ има буденъ умъ и стремежъ. Напрѣчната, перпендикулярната линия показва, че неговиятъ умъ срѣща спънки, прѣпятствия въ своя пжть. Тѣзи прѣпятствия сж чуждата воля, прѣдъ която неговата воля, неговата дѣятелностъ спиратъ. Тогава той започва да мисли, какво да прави, какъ да излѣзе отъ това положение. Вслѣдствие на това, у него става раздвояване на съзнанието, образува се буквата Е — втората буква на думата „песимизъмъ“. Буквата Е прѣдставлява раздвоенъ кржгъ — законъ на размножение. Законътъ на размножението показва, че нѣкой човѣкъ се е намѣрилъ въ затруднение и се стреми да излѣзе отъ това положение. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ има всичко 3-4 клгр. ечемикъ, а отглежда много пиленца и кокошки. Какво ще прави тогава? — Ще се намѣри въ голѣмо затруднение, ще търси начинъ какъ да прѣмахне това прѣпятствие.

да увеличи количеството на храната. Много желанія у човѣка говорятъ, че той се намира въ закон на размножението. Той трѣбва да има достатъчно храна, за да подържа своитѣ желанія. Буквата С — третата буква на думата „песимизъмъ“ означава законъ на промѣнитѣ. Човѣкътъ на промѣнитѣ е като този, когото боли коремъ, и затова се обръща ту на едната, ту на другата страна. Може ли, обаче, да се излѣкува единъ човѣкъ, който постоянно се върти? Четвъртата буква И отъ думата „песимизъмъ“ е съставена отъ двѣ успоредни линии, съединени съ трета. Тази буква показва посоката, по която се движи песимиста. При такава посока той правилно може да разрѣши своята задача. Когато двѣтъ успоредни линии се продължатъ, тѣ ще образуватъ въ пространството криви линии въ двѣ противоположни посоки. Песимистътъ е човѣкъ, който, въ сравнение съ оптимиста, се намира въ по-висока стадия на развитие. Песимистътъ прѣдставлява растение, когато оптимистътъ прѣдставлява минералъ. Песимистътъ има завързали плодове, но още неузрѣли и затова се бои, да не би вѣтроветѣ да ги обрулятъ.

Сега ще разгледаме значението на думата „оптимизъмъ“ — optimismus. Буквата О прѣдставлява единъ затворенъ кржгъ. Буквата П прѣдставлява брѣмененъ човѣкъ, затворенъ въ себе си, готовъ за работа, готовъ за живота. Оптимистътъ се намира при по-благоприятни условия, отколкото песимиста. Носътъ на песимиста е тънъкъ и завитъ надолу. Малко хора биватъ истински песимисти. Тия, които

минаватъ за песимисти, само играятъ такава роль на сцената; тѣ сж песимисти при извѣстни настроения. Обаче, ако човѣкъ дълго врѣме играе тази роль, той може да придобие чѣртитѣ на песемиста. У песимиста прѣобладава венозната кръвь, а у оптимиста — артериалната кръвь. Слѣдователно, ако у песимиста се измѣни състава на кръвьта, измѣня се и състоянието му. Щомъ се увеличи артериалната кръвь у човѣка, измѣня се и състоянието му — той става оптимистъ. Песимистътъ е много страховитъ човѣкъ: той се плаши отъ бждещето, отъ всѣки погледъ на хората. Той е голѣмъ безвѣрникъ, но сжщеврѣменно е суевѣренъ: вѣрва въ вторника, като день на несполуки, въ петъка, като день на щастие и въ редъ други нѣща.

Ще ви задамъ слѣдния въпросъ: кое е характерното качество на разумния, на съзнателния животъ? — Въ съзнателния животъ има единъ важенъ законъ, който гласи: за всѣка енергия, затворена въ каква и да е форма, има опредѣлено врѣме за развитие. На това основание, всѣки човѣкъ трѣбва да използва енергиитѣ, които сж вложени въ неговия организъмъ, на съотвѣтното за тѣхъ врѣме. Не отлагайте тѣхния периодъ на развитие. Всѣко отлагане внася дисхармония въ правилното развитие на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърце. А всѣка дисхармония нарушава единството, както въ отдѣлния човѣкъ, така и между всички хора изобщо. Единството се нарушава тогава, когато сжществата, на които природата е дала неограничена свобода, не развиватъ

силитѣ, които иматъ въ себе си. Тия сжщества като не работятъ, тѣ ставатъ положителни, а когато ставатъ положителни, ражда се дисхармония. За примѣръ, всички хора искатъ да бждатъ свободни. Да бждатъ свободни, подразбира да бждатъ активни. Да бждатъ активни, подразбира да знаятъ посоката на своето движение. И наистина, човѣкъ трѣбва да бжде активенъ, но въ възходяща и положителна насока.

Прѣдставете си, че правата линия прѣдставлява почвата, на която изниква живота, съ всички свои желаня. Сжщеврѣменно тази права линия прѣдставлява и съзнанието — неговата дѣятелностъ и посока. То може да се опредѣли като мисль, като стремежъ, като желание или като волевъ актъ. Въ такъвъ случай, всѣко желане, всѣка мисль, които искате да постигнете, непрѣменно трѣбва да посадите въ почвата, за да изникнатъ. Почвата на мислитѣ и желанята сж отъ една страна живота, а отъ друга страна — човѣшкото тѣло. Тѣй посадени желанята и мислитѣ на човѣка, тѣ могатъ да растатъ и да се развиватъ, да пущатъ корени и клони, листа и цѣтве, докато най-послѣ дадатъ и своитѣ плодове. Истинскитѣ желаня и мисли трѣбва да бждатъ въ връзка съ правилното развитие на човѣшкото тѣло. Напримѣръ, ако човѣкъ не знае, какъ да движи ржцѣтъ си, ще има съвсѣмъ други резултати отъ тия, ако знаеше да движи ржцѣтъ си правилно. Нѣкой казва: „Азъ мога да движа ржцѣтъ си на всички посоки“. Питамъ: знаешъ

ли да движите ржцѣтъ си правилно, хармонично? Напримѣръ, можете ли да движите лѣжа на цигулката, дѣто ви падне по дѣската? — Не. Има точно опрѣдѣлено мѣсто, дѣ трѣбва да се движи лѣжа, по кои струни, какъ да се движи и т. н.. Каго гледате отворитѣ, отдушницитѣ на цигулката, смѣте се, намирате ги смѣшни, намирате, че не сѣ на мѣсто поставени. Казвамъ: често и вашитѣ отдушници не сѣ по-добри отъ тия на цигулката. Значи, още при построяването на нѣкой инструментъ, човѣкъ трѣбва да прилага извѣстни познания и закони. Напримѣръ, точно опрѣдѣлено е прѣзъ коя частъ на цигулката трѣбва да минава лѣжа, за да произвежда хубави, чисти тонове. Сѣщото нѣщо се отнася и до проявяването на човѣшката мисль, човѣшкитѣ чувства и човѣшката воля. За правилната мисль, за правилното чувство и за правилното дѣйствие на човѣка има опрѣдѣлени закони, на които трѣбва тѣ да се подчиняватъ. Често у васъ се заражда нѣкое желание, искате да го реализирате, и то така силно ви стимулира, че вие не можете да си намерите покой, искате веднага да пристѣпите къмъ реализирането му. Казвамъ: не бързайте да го реализирате веднага. Спрете се малко, отложете неговото реализиране за день, два, и когато всичко у васъ утихне, започнете да го реализирате бавно и постепенно. Само така човѣкъ ще може отъ своитѣ желанія да съгради нѣщо постоянно и устойчиво.

По сѣщия начинъ ще постѣпвате и съ ва-

шитѣ мисли. Дойде ви нѣкоя мисль, да направите нѣщо — не бързайте веднага да я реализирате. Обмислете работата добрѣ, вижте, дали тя ще има влияние върху съграждането на вашия умъ, на вашия животъ, и ако се убѣдите, че тя ще ви ползува, пристѣпете къмъ нейното реализиране. Работете тихо и спокойно! Нѣкой казва: „Азъ не мога да работя тихо и спокойно, азъ съмъ бързъ по естество“. Казвамъ: когато природата ни дава изобилно своята енергия, тя изисква отъ насъ да бждемъ активни, бързи, за да оползотворимъ всичката ѣ енергия. Понѣкога, обаче, природата пести своята енергия. Тя дава по малко енергия и изисква отъ сѣществата, които сѣ свързани съ нея, да бждатъ внимателни, да пестятъ енергията, която е вложена въ тѣхния организъмъ.

И тъй, причината за песимистичнитѣ състояния, които се зараждатъ у младитѣ и у старитѣ хора, се дължи главно на неразумното използване енергията на тѣхния организъмъ, вслѣдствие на което настава прѣждеврѣменно изтощение на силитѣ имъ. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ дава гала обѣдъ на своитѣ приятели, и по този случай изхарчва всичкитѣ си срѣдства. Слѣдъ това, за цѣла седмица той остава безъ пари и гладува. При това положение той изпада въ песимизъмъ. Другъ нѣкой младежъ, който слѣдва въ странство, получава отъ баща си пари за цѣлъ мѣсець, и той веднага отива на пазаръ и си купува редъ нужни и ненужни вѣщи: прѣстенъ, мушамъ, връз-

жа, коланъ, билетъ за концертъ, за театъръ и т. н. Слѣдъ два-три деня се оглежда натукъ-натамъ, нѣма пари въ джоба си. Какво да прави цѣлъ мѣсецъ безъ пари? Току вижъ, този младъ човѣкъ изпада въ песимистично настроение. Питамъ: защо бѣше нужна мушамата на този човѣкъ? Казвате: „Все щѣше да стане нужда да отиде на екскурзия.“ — Защо му бѣше нуженъ пръстенъ? — Е, слѣдъ 4—5 години все ще му дотрѣбва пръстенъ. — Не, и безъ пръстенъ може. Сега срѣщамъ млади хора, които ходятъ гологлави. Казватъ, че това било хигиенично. По едно врѣме нѣкои млади ходѣха и боси. Добра идея е тази, но тя не можа да си пробие пѣть.

Казвамъ: по витринитѣ на природата има много нѣща за проданъ. Между тия нѣща има отлични мисли, отлични чувства за проданъ, но питамъ: мислите ли, че всички тия нѣща, които може да си купите, заслужаватъ да бждатъ купени? — Всички вѣщи по витринитѣ на природата не сж еднакво цѣнни. Много отъ тѣхъ, красиви по външенъ видъ, примамливи за очитѣ, не заслужаватъ паритѣ си и не трѣбва да се купуватъ. Прѣдставете си, че двама млади селяни, богати момчета, трѣгватъ за София да правятъ покупки. Единиятъ отъ тѣхъ се спира прѣдъ нѣкой земледѣлски магазинъ, купува сѣмена отъ круши, ябълки, череши и други овощни дървета и си отива въ селото. Вториятъ гледа по витринитѣ на единъ, на другъ магазинъ, докато най-послѣ влиза въ нѣколко отъ по-хубавитѣ магазини и си ку-

пува: шапка, връзка, мушамата, бѣли обуца, лачени обуца, пръстенъ, часовникъ и т. н. Слѣдъ това и той си отива въ селото. Питамъ: въ края на краищата, кой отъ двамата млади селяни е използвалъ по-добрѣ паритѣ си? — Разбира се, че този, който е накупилъ сѣмената. Така и въ природата има много механически мисли и желанія, подобни на тия лачени и бѣли обуца, пръстени, часовници и тѣмъ подобни. Напримѣръ, нѣкой младъ поетъ написва нѣкое стихотворение, прѣдлага го на този - на онзи да го четатъ, иска всички да се произнесатъ за него, че е гениално. — Каква гениалностъ има въ това стихотворение? То е подобно на лаченитѣ обуца, които сж хубави, докато сж нови и лѣскави. Щомъ прогледатъ, всичката имъ красота изчезва. По сжщия начинъ и много отъ идеитѣ на младитѣ и на старитѣ прогледватъ, и тѣ ставатъ песимисти и се отчайватъ отъ живота.

Казвамъ: едно цѣнно качество, което липсва у младитѣ, е взаимното почитание и уважение, което произтича дълбоко отъ душата. Ако търсите външна учтивостъ, външно уважение, това ще срещнете донѣкждѣ у младитѣ, но то е повърхностно качество, което скоро изчезва. Срещнете ли единъ човѣкъ, който има дълбоко уважение къмъ другитѣ, всички ще го считатъ за слабъ човѣкъ и ще се качатъ на главата му. Учтивиятъ човѣкъ, който уважава и почита хората, прѣди всичко е кроткъ, внимателенъ, зачита врѣмето на другитѣ, не го отнима безъ работа, не го за-

бавлява съ празни приказки. Щомъ отиде при нѣкой човѣкъ да поговори съ него, той внимателно го запитва: „Моля ви се, можете ли да ми дадете петъ минути отъ вашето врѣме, да поговоря малко съ васъ?“ И като получи разрѣшение да поговори, той влиза вжтрѣ, казва, какво му е нужно и точно слѣдъ петъ минути си излиза. Човѣкъ трѣбва да цѣни, както своето врѣме, така и врѣмето на другитѣ хора. Даже и при брата си да отиде, той ще иска позволение да говори съ него петъ минути. Ако не е свършилъ работата си, ще иска още петъ минути позволение. Ако му трѣбватъ още петъ минути, пакъ ще поиска, докато свърши работата си, но никога нѣма да злоупотреби съ врѣмето на своитѣ близки.

Второто качество на учтивия човѣкъ е да изслушва другитѣ хора така, както изслушва себе си. Дойде ли нѣкой при такъвъ човѣкъ, да сподѣли съ него своята идея, той веднага ще влѣзе въ неговото положение, и отъ това гледище го изслушва. Ако говорительтъ е учтивъ, и той ще влѣзе въ положението на този, който го изслушва и нѣма да злоупотреби съ неговото врѣме. Човѣкътъ, който е лишенъ отъ учтивостъ, като ви срещне единъ пжтъ, ще гледа напълно да ви използва. Той е глупавъ човѣкъ, не взима прѣдъвидъ, че ще стане нужда да ви срещне и втори, и трети пжтъ. Учтивиятъ, разумниятъ човѣкъ, обаче, като ви срещне единъ пжтъ, той знае, че ще ви срещне и втори, и трети пжтъ, затова гледа да запазите добро мнѣние за него, както и той

за васъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да има добро мнѣние за другитѣ, защото въ това, именно, се криятъ хубави образи, които прѣчистватъ ума на човѣка. За възпитанието на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърце и на човѣшката воля сж необходими красиви, хармонични образи. Който иска да се подигне, трѣбва да прѣдизвика въ ума си единъ добъръ, уменъ и силенъ човѣкъ. Такъвъ човѣкъ създава красиви, хармонични образи, а тѣзи образи даватъ стимулъ за дѣйностъ къмъ доброто и великото въ свѣта.

Третото качество на учтивия човѣкъ е, че той се абстрахира отъ себе си. За мѣрка на нѣщата той не взима себе си, но ги разглежда обективно, защото силитѣ, които се проявяватъ въ човѣшкия характеръ, сж вѣнъ отъ него; тѣ сж въ самата природа. Силитѣ, които сж дадени на човѣка, прѣдставляватъ капиталъ, съ който той още не борави напълно. Малка частъ отъ хората сж засегнали сжщественитѣ нѣща въ своя животъ. Напримѣръ, развилъ ли е човѣкъ въ себе си чувството на самообладание? Може ли той при всички неуспѣхи въ живота да запази присжтствието на духа си, като че нищо не е станало? Какво прави студентътъ, като се яви на нѣкакъвъ изпитъ въ университета и пропадне на този изпитъ? — Много отъ сегашнитѣ студенти изгубватъ присжтствието на духа си. Обаче, тия неуспѣхи сж уроци, дадени отъ живата природа. Ако вие вървите въ съгласие съ законитѣ на живата природа, тя ще просвѣти ума ви, и така ще усили паметъ-

да ви, че никой професоръ не ще може да ви скъса. Не вървите ли въ съгласие съ законитѣ на живата природа, паметта ви ще бжде слаба, и много пжти ще ви излага — нѣма да ви бжде въ помощъ. Учтивиятъ човѣкъ живѣе въ хармония съ природата, и нему тя помага. Красиво е, когато природата се интересува отъ студента и ученика и му помага при всички изпити.

Единъ американски проповѣдникъ ми разправяше слѣдната своя опитностъ въ това отношение. Той работилъ усилено цѣла седмица върху проповѣдта, която щѣлъ да държи въ църквата, но въ деня, когато трѣбвало да държи тази проповѣдь, търси въ джобовѣтъ си бѣлѣжкитѣ, обаче, остава изненаданъ, когато не ги намира — забравилъ ги въ кѣщи. Качва се на амвона, мѣчи се да си припомни нѣщо върху проповѣдта — не може. Исква да си припомни заглавието на проповѣдта — не може. Чуди се, какво да прави. Намислилъ по едно врѣме да каже на слушателитѣ си, че не е разположенъ, та ще отложи проповѣдта си за слѣдната недѣля. Обаче, тъкмо въ това врѣме вратата на църквата се отваря, и влиза единъ човѣкъ. Съ влизането на този човѣкъ, изведнѣжъ умътъ на проповѣдника се просвѣтлява, цѣлата проповѣдь се възстановява, и той започва да говори, като че ли чете. Питамъ: каква връзка има между влизането на този човѣкъ въ църквата и проповѣдта на проповѣдника? — Този човѣкъ се явява, като допълнителна личностъ, изпратена отъ невидимия свѣтъ да помогне на

проповѣдника. Съ явяването си този човѣкъ донесе свѣтлината, която бѣше необходима за проповѣдника. Следователно, ако искате да ви помогне даже и онзи човѣкъ, който е на противоположния полюсъ на живота, трѣбва да бждете въ хармония съ законитѣ на разумната природа. Този човѣкъ, макаръ и отдалечъ, ще стане отражение на вашитѣ идеи и ще ви помогне. Прѣкъсне ли човѣкъ връзката си съ разумната природа, съзнанието му потъмнява, той забравя всичко и остава самъ въ свѣта. Ето защо, човѣкъ трѣбва да се стреми да бжде подъ влиянието на разумната природа, да усѣща, че нейното присѣствие е близо до него.

И тъй, за да се увѣрите въ всичко, което ви се говори, трѣбва да правите малки, микроскопически опити. Напримѣръ, когато забравите нѣкоя идея, която е минала прѣзъ ума ви, направете опитъ да се свържете съ живата природа, и по този начинъ да възобновите тази идея въ ума си. Прѣзъ това врѣме наблюдавайте часовника си, за колко врѣме ще си спомните забравената идея. Този опитъ може да ви отнеме една, двѣ и повече минути, единъ, два или 24 часа — това нищо не значи. Врѣмето ще покаже, какви прѣпятствия съществуватъ между васъ и живата природа. За това, именно, всѣки човѣкъ трѣбва да се стреми да прѣмахне ненужнитѣ противорѣчия, които се явяватъ въ ума и сърцето му. Има извѣстни противорѣчия, които сж въ реда на нѣщата, а има такива, които човѣкъ самъ си създава. Често нѣ-

кой човѣкъ казва: „Азъ не искамъ да зная за никого“. Питамъ: коя е причината за това нѣщо? (— Навѣрно за този човѣкъ хората прѣдставляватъ въ нѣкои отношения прѣчки, отъ които той иска да се освободи). Идеята, че човѣкъ трѣбва да се освободи отъ прѣчки, е права, но има нѣщо неправилно въ тази мисль. Ще ви обясня съ единъ примѣръ, дѣ се крие неправилността на тази идея. Прѣдставете си, че вие сте седнали да се занимавате, учите нѣщо, но въ двора си имате кочина, дѣто отглеждате прасе, което единъ день ще продадете, за да можете отъ паритѣ му да се подържате. Обаче, това прасе постоянно квичи въ кочината и ви прѣчи да се занимавате. Какво трѣбва да направите? — Два начина има, по които вие ще можете да се освободите отъ тази прѣчка. Първиятъ начинъ е да се концентрирате силно, да забравите околната обстановка и да си учите. Вториятъ начинъ е да пуснете прасето на свобода, да се разхожда изъ двора, да не квичи. Кой отъ двата начина е по-добъръ: да пуснете прасето на свобода, или вие да се концентрирате, а прасето да остане въ кочината и да квичи? Ако го държите въ кочината, вие ще бждете по-спокойни, нѣма опасностъ да се загуби. Ако го пуснете на свобода, ще ви безпокои мисльта, че то може да се загуби. Питамъ: оправдателно ли е положението, студентъ да държи прасе въ кочината си?

Да се върнемъ къмъ въпроса за учтивостта. Каква роль играе учтивостта въ обществото?

Братята и сестритѣ въ сѣмействата учтиви ли сж едни спрѣмо други? Въ какво трѣбва да се прѣвърне учтивостта? (— Въ искреностъ). Ами искреността въ какво трѣбва да се прѣвърне? (— Въ любовь). Не, много стжпала трѣбва да се прѣминатъ, докато се стигне до Любовьта. Прѣзъ колко стжпала трѣбва да се прѣмине, за да се дойде отъ учтивостта до Любовьта? Какъ се създава Любовьта? Запримѣрь, срещате нѣкой човѣкъ, и веднага го обиквате, считате го близка вамъ душа. Защо го обикнахте? — Причината не е маловажна. Тя се крие нѣкъдѣ въ далечното минало. Може-би този човѣкъ нѣкога се е пожертвувалъ заради васъ, за вашето повдигане. Може-би днешното ви благосъстояние се дължи на него. Днесъ, като го срѣщате, вие изпитвате голѣма благодарностъ къмъ него за всичко това, което той е направилъ за васъ. Този човѣкъ, отъ своя страна, нищо не иска отъ васъ. Той е безкористенъ, радва се на положението, въ което ви срѣща днесъ. Слѣдователно, онзи, който ни обича, той всѣкога ни се радва. Не можете да обичате човѣка, който не ви се радва. Човѣкътъ, който ви се радва, той има не само добро мнѣние за васъ, но той носи и най-хубавитѣ, най-красивитѣ образи за васъ въ душата си. При умразата пъкъ е точно обратното. Човѣкътъ, който ви мрази, той не ви се радва и нѣма добро мнѣние за васъ. Неговата душа е пълна съ най-лоши образи, съ най-лоши мисли за васъ. И тогава, вие трѣбва да правите голѣми усилия, за да прѣдолѣте

всички тия отрицателни сили, които той отправя къмъ васъ.

Казвамъ: ученицитѣ на окултната школа трѣбва да бждатъ идеалисти, души съ високъ идеалъ, за да могатъ да създадатъ отлични, красиви образи и отношения помежду си. Всѣки човѣкъ трѣбва да има нѣщо красиво въ себе си, за което хората да го обичатъ. Още повече всѣки човѣкъ трѣбва да има нѣщо красиво въ своята душа, за което и Богъ да го обича. За какво може Богъ да обича човѣка? За какво може професорътъ да обича своя студентъ? — За неговитѣ способности, за обичта му къмъ науката и за вниманието му къмъ прѣдмета на своя професоръ, както и къмъ него самия. Когато, обаче, нѣкой студентъ е невнимателенъ къмъ прѣдмета на нѣкой отъ своитѣ професори, не го учи, и професорътъ се отнася къмъ този студентъ съ пренебрежение и го кжса на изпититѣ. На сжщото основание, когато нѣкой човѣкъ се стреми съ всичката си душа да бжде носителъ на Божията Любовъ, Мждростъ и Истина, и Богъ е крайно внимателенъ къмъ него.

И тъй, колко степени има отъ учтивостта до Любовта? Азъ не говоря за тази любовъ, която много отъ съврѣменнитѣ хора разбиратъ, но говоря за Любовта, като сила, като принципъ, отъ който произтича живота. Нѣкои казватъ: „Нали професорътъ, учителътъ трѣбва да се занимава и съ слабитѣ студенти и ученици?“ — Съ слабитѣ, съ неспособнитѣ студенти и ученици трѣб-

ва да се занимаватъ добродѣтелнитѣ хора, а не и умнитѣ. Умниятъ, учениятъ професоръ нѣма врѣме да се занимава съ неспособнитѣ ученици. Често нѣкои студенти и ученици иматъ извѣстни дефекти въ умствено отношение, затова, колкото и да учатъ, тѣ учени хора нѣма да станатъ — ще станатъ обикновени хора. Такъвъ човѣкъ не може да бжде студентъ на нѣкой гениаленъ професоръ. Прѣди години при мене дойде единъ учителъ отъ Разградъ и ми каза: „Азъ имамъ силно желание да слѣдвамъ по музика. Ще си купя една цигулка и ще започна да се уча“. Казвамъ му: ти не можешъ да станешъ музикантъ. Природата не те е надарила съ такива дарби. „Ами какво може да излѣзе отъ мене?“ — ме запита той. — Ти можешъ да бждешъ добъръ земледѣлецъ. И наистина, той се прѣдаде на тази работа и успѣваше добръ. Изобщо, природата иска да постави човѣка въ правия пжтъ — всѣки да се заеме съ такава работа, за каквато е надаренъ. Музиката не е призвание за всички. Колко души отъ тия, които се прѣдаватъ на музиката, сж излѣзли добри композитори или творци музиканти? Ако е въпросъ да се създаде една проста, обикновена композиция, това мнозина могатъ да направятъ, но що се отнася до нѣщо велико — малцина сж такива музиканти. Значи, природата е задържала великитѣ длѣжности за малцина хора. За всѣки вѣкъ тя има всичко десетъ високи длѣжности за великитѣ хора. Трѣбва да се явятъ двама гениални хора, за да се роди единъ светия въ свѣта, а за да се съз-

дадатъ условия за единъ великъ Учителъ, трѣбва да се родятъ десетъ светии.

Ето защо, всички трѣбва да работите усърдно въ сегашния си животъ, за да си създадете благоприятни условия за бъдещето. Да допуснемъ, че вие излизате вънъ отъ стаята си, за да наблюдавате звѣздитѣ по небето. Слѣдъ като наблюдавате по този начинъ небето мѣсецъ, два, астрономъ ще станете ли? — Нѣма да станете астрономъ, но все-таки ще придобиете нѣщо ново. Наблюденията, които правите по небето, ще внесатъ нѣкакви неопредѣлени идеи, които слѣдъ време, обаче, ще се уяснятъ. Значи, дълго време трѣбва да се наблюдава и изучава небето, за да се разбере, какво носи то за човѣка. Нѣкои казватъ: „Отъ толкова години изучаваме новитѣ идеи и още не сме ги изучили напълно“. Казвамъ: много години, много вѣкове още има да ги изучавате, докато ги изучите и разберете напълно. Отъ толкова години насамъ съврѣменнитѣ учени изучаватъ небето, но още не знаятъ, дали има животъ на слънцето, на Марсъ, на Венера и на другигѣ планети. Тѣ знаятъ, какви елементи има на тия планети, или каква свѣтлина иматъ тѣ, но какъвъ е тѣхниятъ органически съставъ, какви организми живѣятъ тамъ, това още не е извѣстно.

Питамъ ви: каква идея ви занимава сега? Какво каза Диогенъ на Александъръ Великий, който го запиталъ: „Какво искашъ да направя за тебе?“ Диогенъ му отговори: „Не ми засѣнчвай свѣтлината, която не можешъ да ми дадешъ“. Сжщото е

и съ васъ. Когато се намирате прѣдъ нѣкоя велика идея. Александъръ Великий не седи ли прѣдъ вашата бѣчва и ви засѣнчва слънцето? Ако у нѣкой човѣкъ се яви силно желание да стане знаменитъ актьоръ, трѣбва ли той да се занимава съ тази идея? Не, тази идея е Александъръ Великий, който седи прѣдъ неговата бѣчва и му засѣнчва свѣтлината на слънцето. Оставете слънцето свободно да ви огрѣва. Или, трѣбза ли да ви занимава идеята да станете голѣмъ пехливанинъ, та на когото се натъкнете да го побѣдите? Съ великитѣ идеи трѣбва да се занимавате само прѣзъ свободното си време. Прѣди 15—16 години единъ български учителъ трѣгва за Америка, но спира въ Парижъ за извѣстно време, докато научи френски езикъ, който му билъ необходимъ за Америка. Обаче, за да изкара прѣхраната си, той се настанилъ въ една евангелска църква на служба: заелъ се да управлява ржката на органа, за да може да свири. Единъ день, като движилъ така ржката на органа, замислилъ се за своитѣ велики планове въ Америка и забравилъ да движи ржката на органа, вслѣдствие на което той спрѣлъ да свири. Веднага органиститѣ отива задъ органа, побутва го и му казва: „Или ще движишъ ржката, или ще те уволнимъ! Какво се забравяшъ?“

Сега, природата е турила въ ржката на всѣки човѣкъ по една такава ржка, и докато свири органа, никой нѣма право да мисли за нищо друго, освѣнъ за работата си. Пусне ли ржката, и

органътъ спира. Прѣстане ли свиренето, всѣки може да мисли каквото иска. Значи, докато създаватъ характера си, вие трѣбва да мислите само за тази ржчка. Съградите ли характера си, ще се освободите отъ движението на тази ржчка и вече свободно може да мислите за каквото искате. За какво може да мисли ученика, който свири прѣдъ своя учителъ? — Само за упражненията си, които отъ день на день ставатъ все по-сложни и по-сложни. Щомъ свърши необходимитѣ упражнения, той може вече да си позволи да свири каквото иска. Той може да си позволи всѣкакви волности. Великитѣ работи въ свѣта сж волности, съ които могатъ да се занимаватъ само гениалнитѣ улове. Обикновенитѣ улове, обаче, се занимаватъ съ обикновени, съ елементарни упражнения.

И тъй, прѣзъ тази година, всички трѣбва да придобиемъ качеството на взаимно уважение и почитание единъ къмъ другъ. Учивостъта, уважението е вжтрѣшно, морално качество на човѣка. Който уважава хората, уважава и себе си. И който уважава себе си, уважава и хората. Това правило трѣбва да поставите като основа въ живота си. Стреми ли се човѣкъ къмъ това правило, той се намира въ правия пжтъ на общото развитие на живота.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.

30 школна лекция на младежкия окултенъ класъ —
държана отъ Учителя на 19. VII. 1925 г., София.

31 ЛЕКЦИЯ.

Свободни движения.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта!“

Прочете се резюме отъ работитѣ върху темата: „Произходъ на песимизма.“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Защо младитѣ се обезсърдчаватъ?“

Кои енергии се наричатъ свободни? Има ли свободни енергии въ природата? (— Споредъ съвременното естествознание свободни енергии не съществуватъ). Въ такъвъ случай, какво прѣдставлява свободната воля? Какво подразбираме, когато нѣкой човѣкъ каже, че има свободна воля? (Човѣкъ е свободенъ само въ избора си). Отдѣ произлиза коренътъ на думата „воля“? (— Отъ латинския глаголъ „волю“, който значи „искамъ“. Волята подразбира искане). Въ български езикъ думитѣ „вирь, извирамъ“ иматъ сжщия корень, какъвто и думата „воля“. Коренътъ на думата „воля“ означава потокъ на съзнателния животъ, т. е. свободенъ потокъ на живота. Само въ разумния животъ има свободенъ потокъ. Въ този животъ човѣкъ може да се проявява свободно

т. е. по всички правилни начини на разумните дѣйствия. Свободата не подразбира отрицателни, произволни дѣйствия. Това не е свобода, това е ограничение.

Вие, младитѣ, какъ разбирате свободната воля? Огъ ваше гледище, огдѣ започва проявата на свободната воля? Каква свобода иска младиятъ човѣкъ? Прѣдставете си, че вие сте дѣте, което иска да бжде свободно. Какво ще иска това дѣте отъ баща си и отъ майка си? Или прѣдставете си, че вие сте ученици въ гимназията. Какво бихте искали отъ учителитѣ си, за да бждете свободни? Вие ще искате повече свободно врѣме, малко упражнения, малко занятия и ще се радвате на тази свобода. Ако учителитѣ наредятъ програмата съобразно свободата, която ученицитѣ желаятъ, все ще има нѣщо въ програмата, отъ което тѣ ще останатъ недоволни. Ако оставятъ ученицитѣ, сами да си нареждатъ програмата, тя ще бжде относително добра, а не въ идеалния смисълъ на думата. Много отъ ученицитѣ казватъ: „Понеже програмата се прави повече отъ стари, отъ възрастни хора, затова има доста дефекти.“ Ако пъкъ програмата се прави само отъ млади хора, сжщо тѣй ще има извѣстни дефекти, само че въ друго отношение. Възрастнитѣ заставатъ на едно становище, а младитѣ — на друго становище — точно противоположно на първото. Възрастнитѣ хора забравятъ своитѣ младини и работятъ само възъ основа на своята опитност. Тѣ кааватъ: „Ние имаме житейска опитност, мно-

го нѣща сме прѣживѣли и опитали“. Нѣкой човѣкъ е на 120 години, мисли се за много уменъ. Това не показва, че този човѣкъ е много уменъ. Той може да е старъ, и пакъ да е първокласенъ глупецъ. И младиятъ човѣкъ прави глупости, но когато стариятъ направи нѣкаква глупостъ, тя е първокласна глупостъ. Каква глупостъ, напимѣрь, може да направи стариятъ човѣкъ? (— Да се влюби, напимѣрь. Косата му побѣлѣла напълно, а той влюбенъ). Въ бѣлата коса нѣма ли любовъ? Права е идеята ви, че е смѣшно да видите старъ човѣкъ влюбенъ, но въ какво седи смѣшното положение? Стариятъ човѣкъ съ побѣлѣлата глава прѣдставлява зима, а прѣзъ зимата човѣкъ не може да ходи съ тънки дрехи. Зимата не може да даде на човѣка тия блага, които лѣтото му дава. Смѣшно е да се говори, че благата, свойствени на лѣтото, могатъ да се използватъ и прѣзъ зимата. Какво иска да каже човѣкъ, когато изнася идеята, че стариятъ не бива да се влюбва? — Това подразбира, че стариятъ не трѣбва да иска нищо отъ онзи, когото обича. Неговата любовъ трѣбва да бжде съвършено безкористна. Смѣшното положение, въ което изпада стариятъ човѣкъ, когато се влюбва, седи въ това, че въпрѣки всичката опитностъ, която той има, все пакъ е користолюбивъ, иска да се заплати за любовта му. Тогава, кое е най-мъдрото нѣщо, което стариятъ може да направи? (— Да насърдчаза и да помага на младитѣ въ доброто.

Какъ ще опрѣдѣлите само въ нѣколко ду-

ми съществени различия между младия и стария човѣкъ? (— Стариятъ човѣкъ има житейска опитност и мъдрост. Младиятъ нѣма житейска опитност, но е силенъ, разполага съ много енергия). — Стариятъ човѣкъ е много чувствителенъ. Когато той говори, гласътъ му трепери. Той е особено чувствителенъ къмъ услугитѣ, които му правятъ, и благодари за всѣка услуга, за всѣко внимание, отправено къмъ него. Ако нѣкое дѣте му послужи или помогне въ нѣщо, той излива душата си отъ благодарност. Тази, именно, чѣрта на стария човѣкъ — благодарност и признателност — го прави любимъ на всички. Той мяза на дѣте. Характерната чѣрта на младия човѣкъ, на дѣтето, е неговата услужливост. Ако двѣ малки дѣца си играятъ и стане нужда да се помогне на по-малкото отъ тѣхъ, по голѣмото веднага ще му се притече въ услуга. Ако по-голѣмото дѣте е тригодишно, а по-малкото — на една година, по-голѣмичкото ще вземе малкото на рѣцѣ и ще го носи. Дойде ли нѣкое по-голѣмо отъ двѣтѣ, то ще имъ услужва. Когато нѣкое дѣте може да услужва, то не се пита, трѣбва ли да послужи на по-малкитѣ, на по-слабитѣ отъ себе си. То веднага се заема за услуги. Ето защо, стариятъ човѣкъ, когато се нуждае отъ услуга, винаги се обръща къмъ дѣцата. Той знае, че тѣ сж готови на услуга и вършатъ това съ любовъ и разположение. Всѣки човѣкъ трѣбва да запази тази чѣрта прѣзъ щѣлия си животъ. Да се услужва, това е великъ потокъ въ живота на човѣка. Услугата е проява

на Божественото въ човѣка. Докато човѣкъ има потокъ да помага, да услужва, Божественото начало работи въ него. И когато човѣкъ е признателенъ и за най-малката услуга, която му се прави, това е сжщо тъй Божествено проявление. Да услужвашъ, това значи да имашъ връзка съ началото на живота, а да бждешъ благодаренъ и признателенъ за услугитѣ, които ти се правятъ, това значи да имашъ връзка съ края на живота. Като се съединятъ тия двѣ връзки, човѣкъ постига най-важното въ своя животъ — служене на Бога. Ето защо, човѣкъ трѣбва да бжде готовъ за услуги и признателенъ за услугитѣ, които му правятъ. Всѣки човѣкъ, младъ или старъ, трѣбва да има тия качества.

За слѣдния пътъ ще пишете върху темата: „Ролята на водорода, кислорода, азота и въглерода въ природата“. (тема № 25). Имате четири начина за разработване на тази тема, но вие ще пишете, както знаете. Кое е важно то свойство на водорода? — Той гори, но не поддържа горението. При горението си дава вода. Значи, той е носител на влагата, съдържа въ себе си магнетизъмъ. Водородътъ е най-лекиятъ отъ всички газове.

Кое е най-важното свойство на кислорода? — Той поддържа горението, но самъ не гори. Кислородътъ е носител на живота, на топлината.

Кое е най-важното свойство на азота? — Той не гори, нито поддържа горението. По този начинъ съ присъствието си въ въздуха, той укротява буйното дѣйствие на кислорода. Азотътъ дѣйствува благотворно върху нервната система.

Вжглеродът е най-важният елементъ, който взима участие въ строежа на организмитъ. Той е твърдо вещество.

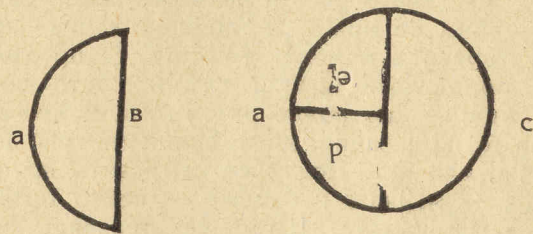
Въ такъв случай, въ алхимически смисълъ, водородътъ ще свържете съ водата: кислородътъ — съ огъня, съ свѣтлината, азотътъ — съ въздуха, а вжглеродътъ — съ почвата.

Вие, младитъ, трѣбва да създадете въ себе си една алхимическа лаборатория, за да трансформирате въ нея своитъ излишни енергии. Понѣкога младитъ съдържатъ въ себе си въ излишъкъ единъ отъ тия елементи, а понѣкога иматъ недостигъ отъ единъ отъ тия елементи. Напримѣръ, когато кръвообръщението на човѣка не става правилно, вжглеродътъ се натрупва въ кръвта въ видъ на CO_2 и я прави нечиста. Когато електрическата и магнетичната енергия не текатъ правилно въ човѣшкия организъмъ, тогава въ нервната система се натрупва излишъкъ отъ азотъ, вслѣдствие на което става подпушване въ организма. Това подпушване прѣдизвиква задушаване, затрудняване функциитъ на дихателната система, и човѣкъ често заспива.

Когато се говори за свободни движения, подразбираме механически процеси. Тѣ се извършватъ подъ давлението на нѣкаква външна воля. Въ първо врѣме свободнитъ движения сж механически, неорганизирани, но въ послѣдствие тѣ могатъ да се оформятъ, да се организиратъ, да се прѣвърнатъ въ разумни движения. Тия нѣща ставатъ и въ човѣшкия организъмъ, затова човѣкъ

трѣбва да знае закона за трансформиране на енергиитъ. При изучаването на окултната химия, човѣкъ трѣбва да научи метода за примирение на силитъ. Щомъ стане подпушване на извѣстни канали, трѣбва да се намѣри начина да се отпушатъ.

За изяснение на тази идея ще ви дамъ слѣдния примѣръ. Вие имате майка и баща, които много обичате. При това, вие сте ботати и желаете да отидете въ странство да учите. Обаче, родителитъ ви обичатъ много и не искатъ да се раздѣлятъ съ васъ. Вие започвате да се борите: отъ една страна скърбите за родителитъ си, отъ друга страна желанието ви да учите въ странство е много силно. По едно врѣме рѣшавате да избѣгате, но понеже сте мораленъ човѣкъ, спирате се прѣдъ това рѣшение. Първото рѣшение образува движе-

нието а. Послѣ се спирате, образувате движението в. Значи, става спиране на първото движение — процеса се прѣкротява. Това показва, че реализирането на вашето желание зависи отъ други нѣкои фактори, и то именно отъ два фактора d и e: бащата (d) и майката (e). Първата половина за

реализирането на вашето желание зависи само от васъ. Следователно, човѣкъ трѣбва да изучи закона, който уравниоѣсява или опрѣдѣля отношенията му съ майката и съ бащата. Той трѣбва да дойде съ тѣхъ въ споразумѣние, за да може да реализира своитѣ идеи.

И тъй, за да се приложи този законъ, човѣкъ трѣбва да знае, че не е самъ въ живота. Каквато мисль и да му дойде въ главата, той трѣбва да помни, че е въ връзка съ живата природа. Запримѣръ, когато нѣкой човѣкъ иска да свърши една работа, той трѣбва да има прѣдъ видъ, че не е единствениятъ факторъ за свършването на тази работа. Той самъ може да направи единъ полукръгъ само — полукръгътъ а, проявява единъ жестъ, но цѣлата работа не може да я свърши. Самъ човѣкъ не може да опише цѣлия кръгъ. Значи, първиятъ моментъ той ще се прояви, ще опише половината кръгъ, слѣдъ което веднага ще се спре — ще дойде разсѣдка, който ще го постави въ колебание, да прѣдприеме ли дадено рѣшение, или не. Послѣ се намѣсватъ други два фактора — майката и бащата — които прѣдставляватъ разумността. Щомъ се проявятъ и тѣ, образуватъ втората половина на кръга, т. е. образуватъ полукръга с. Както виждате, описването на окръжността прѣдставлява проекции, които вие трѣбва да изучавате и изчислявате. Въ лѣвия полукръгъ се ражда дѣятелностъ, замисль, а въ дѣсния полукръгъ нѣщата се реализиратъ. Повидимому изглежда, като че дѣсното полушарие

прѣдставлява запасъ отъ енергии, които постепенно се неутрализирагъ. Въ сжщностъ, обаче, въ дѣсното полушарие се рѣшаватъ разумнитѣ нѣща, а отъ лѣвото полушарие се отправятъ навнѣ енергии за реализиране на разумнитѣ рѣшения. Най-първо дадено движение, дадена енергия се проявява внѣ отъ човѣка и послѣ се прѣкрятъ. Следъ това този човѣкъ се заема съ уреждане отношенията си къмъ живота, къмъ разумната природа. Послѣ той започва да мисли, докато най-послѣ реализира своитѣ рѣшения, като трѣгва въ пжтя на своитѣ идеали.

Въ природата има два разумни пжтя, по които човѣкъ може да реализира своитѣ идеали. Единиятъ пжтъ е праволинеенъ, а другиятъ — криволинеенъ. При първия пжтъ врѣмето се съкращава, а енергията се изразходва; при криволинейния пжтъ врѣмето се изразходва, а енергията се пести. Силниятъ човѣкъ избира правия пжтъ, по който пести врѣме, а изразходва енергия; слабиятъ човѣкъ избира криволинейния пжтъ, по който изразходва врѣме, а пести енергия. Младитѣ хора обикновено бързатъ. Казвамъ: който е силенъ, нека бърза; който е слабъ, бавно да върви, да пести енергията си. Нѣкой казва: „Бързамъ много, притесненъ съмъ, искамъ по-скоро да свърша работата си“. — Ти си избралъ правия пжтъ, но щомъ се притѣснявашъ, слабъ си. Силниятъ човѣкъ не знае, какво е притѣснение. Той върши работата си тихо, спокойно, съ голѣма приятностъ. Силниятъ човѣкъ усѣща удоволствие, приятностъ,

като дигне единъ чуваль отъ 100 кгр. тежестъ на гърба си. Обаче, ако слабиятъ се опита да дигне този тежъкъ товаръ на гърба си, веднага започва да се притѣснява. Слѣдователно, когато започнете една работа, при която духътъ ви се притѣснява, това не показва, че не можете да свършите тази работа, но методътъ, който сте избрали за свършването ѝ, не е правъ. Вие сте избрали праволинейния методъ, а трѣбвало е да избере криволинейния. Съ това природата иска да ви каже: „Слабиятъ не трѣбва да върви въ праволинейния пѣтъ, а трѣбва да криволичи въ пѣтя си“. Значи, слабиятъ човѣкъ трѣбва да пести енергията си, а силниятъ човѣкъ трѣбва да пести врѣмето си. И двѣтъ нѣща сж еднакво важни: и енергията, и врѣмето. (Ако човѣкъ не се е изпиталъ, може ли прѣдварително да познае, дали е силенъ или слабъ?) — Може. Човѣкъ има едно вжтрѣшно чувство въ себе си, чрѣзъ което за всѣки даденъ случай може да познае, какъвъ методъ трѣбва да употреби.

Когато говоримъ за реализиране на желанията, трѣбва да се знае, кои желания трѣбва да се реализиратъ, и кои не трѣбва. Има желания, които човѣкъ непрѣменно трѣбва да реализира. Това сж неговитѣ първични желания на душата, вложени отъ самото начало на неговия животъ. Слѣдъ тѣхъ идватъ второстепенни, третостепенни и още редица незначителни желания, които послѣдни трѣбва да чакатъ своето реализиране. Ако човѣкъ реализира на пръвъ планъ своитѣ първични же-

лания, и животътъ му ще върви въ своя естественъ пѣтъ. Такъвъ човѣкъ е свободенъ, не се дразни, има разположение на духа, и силитѣ въ неговия организъмъ сж уравниловени. Понѣкога човѣкъ е недоволенъ, когато не може да постигне нѣкое свое желание. Не, прѣди всичко той трѣбва да знае, необходимо ли е да се реализира това негово желание, или не е необходимо. Първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да опрѣдѣли въ себе си, дали е необходимо да реализира извѣстна мисль, извѣстно чувство или извѣстна постѣпка. Щомъ се опрѣдѣли въ това отношение, послѣ ще види, по кой отъ двата начина ще трѣбва да ги реализира: по праволинейния пѣтъ — пѣтътъ на силния човѣкъ, или по криволинейния пѣтъ — пѣтътъ на слабия човѣкъ. Постѣпвате ли така, нѣщата винаги ще ставатъ правилно, и вие ще имате много помощници въ живота си. Разумната природа ще ви изпрати въ помощъ отъ извидимия свѣтъ приятели, които ви обичатъ. Тия помощници се наричатъ „ангели — служебни духове“, които се притичатъ въ услуга, въ помощъ на всѣки човѣкъ, който постѣпва разумно. Който реализира своитѣ първични желания, всѣкога получава помощъ. Виждате ли, че нѣкой човѣкъ успѣва да постигне своитѣ желания, ще знаете, че той се е заелъ да реализира своитѣ първични желания, затова и невидимиятъ свѣтъ му помага. Човѣкъ трѣбва да бжде добъръ и уменъ, за да му помагатъ и приятелитѣ. Законъ е: възвишениятъ невидимъ свѣтъ помага само на доб-

ритѣ и на умнитѣ хора въ свѣта. Защо имъ се помага? — Защото и тѣ скоро ще станатъ работници да помагатъ на по-малкитѣ отъ тѣхъ. Всѣки иска да има помощници да му помагатъ, но и той отъ своя страна трѣбва да помага на по-слабитѣ отъ себе си. Който иска да му помагатъ, и той трѣбва да помага!

Когато говоримъ за свободни движения, за свободни дѣйствия, ние подразбираме свобода въ тѣхното започване и завършване. Напримѣръ, човѣкъ иска да изкаже една идея. Най-първо той трѣбва да е рѣшилъ дълбоко въ себе си, може ли да изкаже тази идея, или не може. Рѣши ли веднѣжъ, че трѣбва да я изкаже, да не се спира, да не се подпушва — нека я изкаже свободно, естествено, тъй както тя живѣе въ него. Нѣкой ще възрази: „Огдѣ ще знаемъ, какъ да я изкажемъ?“ — Да оставимъ този въпросъ настрана. Когато една идея живѣе дълбоко въ душата на човѣка, той ще намѣри начинъ, какъ да я изкаже — и то по най-естественъ, най-правилень начинъ. Два метода има за изказване на нѣщата: праволинейенъ и криволинейенъ. Като наблюдавате проявитѣ на дѣцата, у тѣхъ има такива свободни движения. Който не разбира закона за свободнитѣ движения, той се дразни, когато наблюдава проявленията на дѣцата. По сѣщия начинъ и мухитѣ се проявяватъ свободно, независимо. Тъкмо вие се занимавате съ нѣкой сериозень въпросъ, четете нѣщо, току-изведнѣжъ една муха кацне нѣйдѣ по лицето ви. Вие се дразните, сърдите, но тя съ тс-

ва иска да каже, че ви обича. Обичъ е това, нѣма нищо лошо въ мухата.

И тъй, между ученицитѣ на окултната школа се прѣпорѣчватъ естествени постѣпки, естествена обхода. Всичко изкуствено да се отбѣгва! На всѣки езикъ има издадена книга за добрата обхода, за добритѣ отношения и доброто поведение на хората едни спрѣмо други: какъ трѣбва човѣкъ да говори, какъ да се държи, какво поведение да има между близки и външни лица и т. н.. Трѣбва да се спазватъ редъ правила за благоприличие, за етикеция между хората. Наблюдавайте дипломата, още като влиза въ нѣкой салонъ, започва да се кланя надѣсно-налѣво, да се рѣжува вѣжливо, да се разговаря съ всички. Като го наблюдавате, мислите, че този човѣкъ храни пълно уважение къмъ всички тия хора. Той е финъ, деликатень, внимателенъ къмъ другитѣ хора, но всичко това е външно, не е вътрѣшно. Естествениятъ човѣкъ, обаче, външно не е тъй финъ, не е тъй деликатень, но заговя вътрѣшно той е мекъ, учтивъ, благъ. Понѣкога естествениятъ човѣкъ изглежда външно грубъ, но това е само привидно отношение.

Въ естествения човѣкъ нѣма нищо прѣсилено. Той постѣпва естествено, съ етикеция, която отговаря на неговото естество. Всѣки трѣбва да се стреми къмъ тази естествена етикеция, да бжде самобитень, да не подражава на другитѣ. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ ви направи единъ поклонъ, но така естествено, че никой не може да го ими-

тира. Самобитната постъпка не може да се повтаря, нито да се имитира, защото излиза изкуствена. Всъка изкуствена постъпка или всъко изкуствено отношение отблъсква. Когато нъкой човѣкъ е роденъ музикантъ, музиката у него е самобитна. Този пѣкъ, който е изучавалъ музиката, той не може да подражава музиката на първия. Първиятъ музикантъ, роденъ съ музика въ душата си, носи това качество въ самото си естество. Ако пѣкъ човѣкъ добива музикалността въ душата си чрѣзъ свирене, чрѣзъ упражнение на нъкой инструментъ, той трѣбва дълго врѣме да работи, да се упражнява, докато това качество стане плътъ и кръвъ на неговото естество, та да може естествено да го изнася и прилага въ живота си. Ето защо, най първо човѣкъ трѣбва да започне да работи съ самобитнитѣ си качества, които сж вродени въ него, съ малкитѣ си таланти, и по този начинъ да разработва по-голѣмитѣ си дарби, за които се изисква усилена работа, трудъ и постоянство.

И тъй, за да изучите и приложите въ живота си новата философия, която ви се прѣподава, трѣбва да бждете свободни хора и отворени души. Може ли човѣкъ, на когото ржцѣтъ сж вързани, да учи, да бжде свободенъ? — Не може. За да може човѣкъ да разрѣшава мжчнотиитѣ на своя животъ, той трѣбва да бжде свободенъ въ морално отношение. Когато човѣкъ пожелае да постигне нъщо, веднага прѣдъ него се изпрѣчва една мжчнотия, и той казва: „Това нъщо е непо-

стижимо за мене“. Единъ ученъ човѣкъ казва на едно малко дѣте: „Можешъ ли да носишъ земята на гърба си?“ — Мога. — Какъ ще можешъ? Ти си толкова малко дѣте! — Ще видишъ, че мога. То отива въ града, купува си едно кжлбо отъ картонъ, което има форма на земята, туря го на гърба си и отива при учения, като му казва: „Какво е това на гърба ми?“ — Земята. Значи, както виждате, азъ мога да нося земята на гърба си. Ученииятъ човѣкъ се очудва отъ думитѣ на това умно дѣте и му казва: „Щомъ можешъ да носишъ земята на гърба си, ти можешъ да разрѣшавашъ и други важни научни въпроси“. Слѣдователно, когато нъкой човѣкъ каже, че нъщо е непостижимо за него, той трѣбва да постъпи, като дѣтетото, което носи на гърба си земята отъ картонъ, и ще види, че непостижимото за него става постижимо. Обаче, отъ този човѣкъ се изисква умѣние, правиленъ начинъ на постъпване.

Мнозина казватъ за нъкого: „Този човѣкъ е ученъ, знае много нъща“. Казвамъ: отъ 100 години насамъ въ френската академия на наукитѣ сж постъпили 99 теории за създаването на свѣта, и всички първоначално сж бивали приети, а отпослѣ отхвърляни и замѣствани съ по-нови, съ по-вѣрни. Питамъ: щомъ този човѣкъ е ученъ, знае много нъща, нека каже, коя отъ всички тия теории е вѣрна, най-близка до Истината. На врѣмето си всъка теория е била мѣродавна, вѣрна, но постепенно, съ напрѣждане на науката, въ всъка теория се явяватъ факти, които тя вече не може да

обясни, и постепенно се замѣства съ нова теория, по-вѣрна, по-близка до Истината. Затова, когато се казва за нѣкой човѣкъ, че е ученъ, той не е въ пълния смисълъ на думата ученъ човѣкъ. Въ този смисълъ всѣки човѣкъ може да бѣде ученъ. Великитѣ Учители и адепитѣ знаятъ сжщността на нѣщата, но тѣ не изнасятъ теории. Ако попитате единъ великъ Учитель, какво има на слънцето, Той, макаръ и да знае, какво има тамъ, нѣма да разправя, но ще ви каже: „Азъ ходихъ на слънцето и провѣрихъ всичко. Ако не ме вѣрвате, мога да ви разкажа, какъ се отива дотамъ, та самъ да провѣрите нѣщата. Наистина, за такова пжтешествие се изисква дълго врѣме, но щомъ въпросътъ се отнася до науката, това нищо не значи. Като отидете на слънцето, сами ще провѣрите, има ли тамъ животъ, или нѣма. Ако има тамъ животъ, ще видите, какви сжщества живѣятъ и т. н.. За това се изисква само врѣме, концентриране на мисълта и силна воля, да прѣодолява трудноститѣ и мжчнотиитѣ. Мнозина не се интересуватъ отъ въпроса, има ли живи сжщества на слънцето, или нѣма, защото тѣ не сж въ състояние да използватъ енергията на тия сжщества. Когато се пробуди висшето съзнание на тия хора, и тѣ дойдатъ въ контактъ съ разумнитѣ сжщества на слънцето, тогава ще могатъ да използватъ всичко хубаво отъ тѣхъ, ще се ползватъ отъ тѣхната енергия и ще я прилагатъ разумно въ живота си. Ще кажете: „Не е дошло още врѣмето за това“. — За нѣкои е дошло, за

нѣкои не е дошло. Тия, за които врѣмето е дошло, нека се свържатъ съ сжществата на слънцето и се ползватъ отъ тѣхната култура!

И тъй, ще знаете слѣдното нѣщо: скръбта иде отъ земята, а радостта — отъ слънцето. Истината се ражда въ небето, а доброто — на земята. Щомъ скърбите, ще знаете, че земнитѣ енергии иматъ прѣодоляваще влияние върху нашия животъ. Скръбта и страданията не унищожаватъ човѣка, но внасятъ въ него доброта, понеже природата работи и чрѣзъ земнитѣ енергии. Важно е за човѣка да се справи съ тия енергии и да ги използва за свое добро. Чрѣзъ страданията и радоститѣ човѣкъ изучава закона за трансформиране на енергиитѣ.

Сега, какво ще ми отговорите, ако запитамъ всѣки едногo отъ васъ, какво желае да направятъ сѣкласницитѣ му заради него? (— Да го обичатъ, да му услужватъ. Да му направятъ нѣкое добро, когато той се намира въ нужда). Ще ви приведа единъ примѣръ за добро, направено по единъ красивъ начинъ. Единъ студентъ ималъ добъръ приятелъ, но много бѣденъ момѣкъ. Вижда го веднѣжъ въ студентъ зименъ день съ сжсани обувца. Отива той на пазаря, купува едни нови обувца и търси начинъ, какъ да му ги даде, безъ да го изложи, да не накърни чувствата му. Обикаля около дома му, когато той не е въ къщи, и забѣлѣзва, че прозорецътъ на неговата стая е отворенъ. Набързо написва, съ измѣненъ почеркъ, слѣдната бѣлѣжка: „Тѣзи обувца сж твои. Ако ги

вземешъ, ще направишъ голѣмо удоволствие на този, който ги подарява“. Хвърля кутията съ обувката и избѣгва. Въ каквото отношение и да се прави добро, трѣбва да е така изнесено, че да се щадятъ човѣшкитѣ чувства, т. е. да не се унижава човѣшкото достоинство. Добрѣ е, когато прозорецътъ въ стаята на приятеля ви е отворенъ. Ами какво ще правите, ако прозорецътъ на стаята е затворенъ? — Досѣтливиятъ човѣкъ трѣбва да намѣри начинъ и при това положение да направи доброто, което е намислилъ.

Ще ви дамъ още единъ примѣръ за добро дѣло. Единъ студентъ срѣща приятеля си много обезсърденъ, дори отчаянъ, готовъ на крайни постѣпки. Той отива дома си и веднага написва на приятеля си едно прочувствено, сърдечно и насърдително писмо, като му обяснява смисъла на страданията, благата, които тѣ носятъ на човѣка и т. н. Изпраща писмото до приятеля си и му отправя добри мисли и пожелания. Приятельтъ му прочита внимателно писмото, и състоянието му веднага се измѣня. Той се замисля върху писмото и напълно се съгласява съ съвѣтитѣ, дадени отъ другаря му. Писмото било тѣй умно, тѣй убѣдително написано, че всичко, което приложилъ отъ него, дало добри резултати. По този начинъ той излѣзълъ отъ трудното положение, въ което се намиралъ, и благодарилъ на приятеля си. Както виждате, това е единъ хубавъ подарѣкъ отъ приятель.

Казвамъ: като ученици на великата окултна

Школа, желая на всички да бждете автори на такава писмо до нѣкой вашъ отчаянъ и обезсърденъ приятель, съ което да го насърдите и извадите отъ затрудненото положение, въ което е изпадналъ.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

31 школна лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 26/VII 1925 г. — София.